ഗദ്യമാലിക

(വിശിഷ്ടഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ)

ഒന്നാം ഭാഗം

ഗദ്യമാലിക

രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ.

GADYAMALIKA,

ELECTIONS IN MALAYALAM PROSE

Part I.

EDITED BY

H. H. RAMA VARMA, 9th Prince of Cochin

SELECTED BY

G. Raman Menon M. A.,
K. Parameswaran Pillai B. A.,
S. Parameswara Iyer M. A. B. L., M. R. A. S.,
O. M. Cheriyan B. A. L. T.,
C. S. Gopala Panikkar B. A.,
C. N. A. Ramaiya Sastri M. A. M. R. A. S.
K. S. Raman Menon and others.

Sixth Edition—Revised.

B. V. Book Depot,

TRIVANDRUM.

Prescribed by the University of Madras and by the Text-Book Committees of Madraas Travancore and Cochin.

ഗദ്യമാലിക.

(വിശിഷ്ടഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ)

ഒന്നാം ഭാഗം

പ്രസാധകൻ.

കൊച്ചി ൻ-ാംകൂറ് രാമവർമ്മ തമ്പുരാൻ

തിരുമനസ്സിൽ നിന്ന്.

മ. രാ. രാ. ജി. രാമൻമേനോൻ എം. എ., ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

എം. എ. ബി. എൽ. എം. ആർ. എ. എസ്സ്., കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള

ബി. എ., ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. എ. എൽ. റ്റി., സി. എൻ.

എ. രാമയ്യാശാസ്ത്രി എം. എ. എം. ആർ. എ. എസ്സ്,

സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. എ.

കെ. എസ്. രാമൻമേനോൻ

മുതലായവർ

തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളത്.

(മദ്രാസ്, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി മുതലായ ഗവർമ്മെണ്ട്
പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മറ്റിക്കാർ പാഠ്യപുസ്തകമാക്കി വച്ചിട്ടുള്ളത്)

പ്രകടനാധികൃതൻ: കുളക്കുന്നത്തു രാമൻമേനോൻ.

ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ,

തിരുവനന്തപുരം.

വില ഉറുപ്പിക ൧.

ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ പ്രവർത്തകന്മാർക്കുവേണ്ടി
തിരുവനന്തപുരം കമലാലയപ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചത്.
പരിഷ്കരിച്ച എട്ടാം പതിപ്പ്
കാപ്പി ൧൫൦൦
1097

To

His Highness Kerala Varma,

C. S. I.

VALIA KOIL THAMPURAN,

Who is Universally admitted

To be

The Father of Malayalam Prose,

This compilation of some of the best

Specimens of Malayalam Prose

Is by kind permission dedicated

By

His Highness's devoted servant

The Publisher.

പൊതുജനാഭിപ്രായം.

"മനോരമ"

ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ ഗദ്യമാലികയെപ്പോലെ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യപരിപോഷകങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലക്കാർ ഇതിനെ ഒരു പാഠപുസ്തകമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്.

"കേരളസഞ്ചാരി"

ഗദ്യമാലിക സ്കൂളുകളിൽ പാഠപുസ്തകമായി നിയമിക്കേണ്ടവകയിൽ എല്ലാവിധത്തിലും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒന്നാകുന്നു.

"വിവേകോദയം"

....

ഉ. ഇവയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതു ഇദാനീന്തനഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമ ഗണനാർഹന്മാരായ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ. ബി. എൽ. മുതലായ യോഗ്യന്മാരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മററിയാണ്. ഇത്രയും കൊണ്ടുതന്നെ പ്രസാധകൻ ഈ ഗദ്യമാലിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ തന്റെ കൃത്യത്തെ എത്ര ബുദ്ധിപൂർവ്വം നിറവേററിയിരിക്കുന്നുവെന്നും എത്ര വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾക്കിതിനെ ശുപാർശചെയ്‌വാൻ കഴിയുമെന്നും വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ.........

"മിതവാദി"

അച്യുതമേനോൻ അവർകളുടെ ഉപന്യാസങ്ങൾ വായിക്കാനിപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കാത്ത രസികന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ....ഇതു പരസ്യംചെയ്ത ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോക്കാർ മലയാളഭാഷയ്ക്കും മലയാളികൾക്കും വലിയ ഒരുപകാരമാണ് ചെയ്തതു്. ഉപന്യാസങ്ങളൊക്കെത്തിരഞ്ഞെടുത്തതു കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധന്മാരായ ചില ഗദ്യമെഴുത്തുകാരാണ്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സി. എസ്സ്. ഐ. തിരുമനസ്സിലെ ഒരവതാരികയും കൊച്ചി രാമവർമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മുഖവുരയും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗങ്ങളെ നല്ലതിന്മണ്ണം അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിയും മററും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്............ഇതിന്റെ പ്രകടനാധികൃതനായ കളക്കുന്നത്തു ഗോപാലമേനോൻ അവർകളുടെ ഉദ്യമത്തെ ഞങ്ങൾ സർവ്വാത്മനാ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

"കേരളപത്രിക"

.........വിനോദിനിയിലെ നല്ല നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഒന്നാക്കിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണു് ഈ 'ഗദ്യമാലിക.' ഇതിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ അനേകവിധ സാരഗർഭങ്ങളോടുകൂടി നല്ല മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ളവയാണു്. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ പാഠപുസ്തകമാകുന്നതായാൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാഷ വഷളാകാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാവുന്നതും അനേക തത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു.

.........................K. PARAMU PILLAI, M. A.,

I am glad to know that the University has adopted it as a Text-book. The book is every way admirable.
....................................The Indian Patriot,

Gadyamalika is the name of a useful publication that the very enterprising firm B. V. Book Depot of Trivandrum has recently brought out. Vidyavinodini, a magazine, published about a decade ago from Trichur had a wide circulation and reputation as the best among the numerous Malayalam Journals that then existed or are in circulation to-day. The publication under notice is a series of selections from Vidyavinodini, of articles considered best by some of the well-known Prose-writers of the day and is a volume that for purity of language and elegance of style, will find hardly any rival in the Malayalam literary world. H. H. Kerala Varma, C. S. I. the acknowledged father of Malayalam Prose and H. H. Rama Varma the 9th Prince of Cochin, a critical scholar of chaste repute, have written fitting introductions to the publication which are, at once a guarantee to its innate value and an index of the estimation it may receive at the hands of the scholars of the time. The Madras University has already prescribed it as a text book.

H. H. RAMA VARMA B. A.
9th Prince of Cochin.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സകല വിഷയങ്ങളും എല്ലാം കുട്ടികളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കേണ്ടവയാണെന്നു് പറവാൻ ഞാൻ ഒട്ടും സംശയിക്കുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല കുട്ടികൾ

ങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവൎക്കു നല്ല മലയാളത്തിൽ എഴുതുവാൻ കഴിയുന്നതിന്നു പുറമെ ലൌകികവിഷയപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കയും അതുനിമിത്തം ഇഹലോകത്തിൽ തങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ഇന്നവയെന്നറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുകയും ചെയ്വാൻ അവൎക്കു സാധിക്കും. ഇങ്ങിനെ പല ലേഖനങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേൎത്തു ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ പ്രസാധകനും ഇതിലേക്കായി ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ള മററുള്ളവരും മലയാളഭാഷയ്ക്കു വലുതായ ഉപകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

"കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ"

ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം തീൎപ്പാൻ തോന്നിയ നിങ്ങളുടെ മനോധൎമ്മത്തെ പ്രശംസിക്കാതെയിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

THE MADRAS STANDARD,

They are written with care and in fine and idiomatic Malayalam prose. It would be to the advantage of the students undergoing instruction in the schools in Malabar, Cochin and Travancore if the educational authorities find their way to make this a permanent feature of the school curriculam. We draw the attention of the Madras Text-Book Committee to this interesting publication.

"അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്"

നിങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമം ഏററവും ശ്ലാഘ്യമാകുന്നു.

..............PALLIYIL GOPALA MENON, B, A.,

I need hardly assure you that it is a publication which will meet with every encouragement from the Public and it opens the door for a useful series of the kind being further pursued..........

THE WESTERN STAR,

The Proprietor of the B. V. Book Depot has done well in making a compilation from "Vidyavinodini" which supplies at once a Text Book for one of the several examinations in Travancore or elsewhere and a reading Book for such as desire for short and well informing essays written in chaste language. The essays have been selected by such as are acknowledged o be among some of the best prose-writers of the day

and their connection is an additional guarantee to the acceptability of the Publication.

"ലക്ഷ്മീഭായി"

വിദ്യാവിനോദിനി മാസികയുടെ നല്ലകാലത്തു അറിവുള്ളവർ മനസ്സിരുത്തി എഴുതീട്ടുള്ള നല്ലനല്ല ലേഖനങ്ങളെ ഇദാനീന്തന മാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ ചിലർ ചേന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തതും ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോവകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമാകുന്ന 'ഗദ്യമാലിക' എന്ന ഈ പുസ്തകം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇതിൻെറ ഗുണദോഷസ്ഥല്യത്തെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നല്ല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ദുർല്ലഭമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഇതിൻെറ പ്രസിദ്ധകർത്താവായ രാ. രാ. കുളക്കുന്നത്തു ഗോപാലമേനോൻ അവർകളുടെ ഉചിതകൃത്യത്തെ എത്രതന്നെ ശ്ലാഘിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല.

"ശാരദ"

വ. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ ദുർഗ്രഹങ്ങളായ ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങളേയും സാഹിത്യതത്വങ്ങളേയും സാധരണന്മാക്കുകൂടി സുഗ്രഹമാകത്തക്കവണ്ണം അതിലളിതമായി എഴുതീട്ടുള്ള ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ മലയാളഭാഷയുള്ള കാലമത്രയും ഗദ്യസാഹിത്യത്തിനു ബഹുമാനസ്തംഭങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണു്. ഈ നല്ല ഉപന്യാസങ്ങളെ വായിക്കേണമെന്നു ആഗ്രഹമുള്ള പലേ ആളുകളുടേയും ആശയെ സാധിക്കുന്നതിനു് ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ കാര്യസ്ഥന്മാർ ഉദ്യമിച്ചതിനെപ്പററി മലയാളികൾ എല്ലാവരും അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതുതന്നെ.

"സ്വദേശാഭിമാനി"

തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ പ്രവത്തകന്മാരാൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം ചിരകാലം വിചികീഷിതമായ ഒരാവശ്യത്തെ നിറവേററിയിരിക്കുന്നു............ ഈ പുസ്തകത്തെ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു് പാഠ്യപുസ്തകമാക്കിയതായി അറിയുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമാണുള്ളതു്. പാഠപുസ്തകമാക്കിയില്ലെങ്കിൽതന്നെയും സാധാരണ ജനങ്ങൾ വാങ്ങി പഠിക്കേണ്ടതാണു് ഈ പുസ്തകമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു.

"സി. ഡി. ഡേവിഡ്"

ഇദാനീന്തനഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാർഹന്മാരായ മഹാന്മാർ പൎയ്യാലോചനചെയ്തു തിരിഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളാണു് ഇപ്പുസ്തകത്തിലുള്ളതു എന്നുള്ള സംഗതി പഞ്ചസാര തേനിൽ കുഴച്ചതുപോലെയുള്ള ഒരനുഭവത്തെ വരുത്തിയിരിക്കകൊണ്ടു്, ഇതിന്നു, അസാമാന്യമായ പ്രചാരമുണ്ടാകുമെന്നു്, ന്യായമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. അങ്ങനെയിരിക്കേ ആയതിന്നു പുറമേ ഭാഷാസംബന്ധമായ കാൎയ്യത്തിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രത്യേകമായി പ്രശംസാർഹമാംവണ്ണം അത്യുന്നതാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന വിശ്വവിശ്രുതനായ മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സഹജവാഗ്മാധുൎയ്യാദി ഗുണപൂരിതമായിരിക്കുന്ന ഒരവതാരികയും രസികരഞ്ജിനിയുടെ ജനയിതാവെന്ന നിലയിൽ ഭാഷാസംബന്ധമായി പലതും പ്രവൎത്തിച്ചു ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഹൃദയത്തെ ആകൎഷിച്ചു് വിശേഷകീൎത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കൊച്ചി ൫ന-ാംകൂറു് തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മുഖവുരയും ഇപ്പുസ്തകത്തിന്നു് പ്രത്യേക ഭൂഷണമായിരിക്കയാൽ ഇതിന്നുണ്ടാകാവുന്ന പ്രചാരത്തെപ്പററി ഇനി ഞാൻ എന്താണു് ഇവിടെ ഒന്നു പറയേണ്ടതു്.

—— (൦) ——

മുഖവുര.

"വിദ്യാവിനോദിനി" മാസികയുടെ നല്ലകാലത്തു കൊള്ളാവുന്നവർ അറിഞ്ഞെഴുതീട്ടുള്ള നല്ലനല്ല ലേഖനങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു കൂട്ടി ഇണക്കി ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഈ ഗദ്യമാലിക ഒന്നാംഭാഗത്തിനു മുഖവുര എഴുതുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകമായ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിനും സന്തോഷത്തിനും എനിക്കവകാശമുണ്ട്. മാസികാപ്രവർത്തനത്തിങ്കൽ അല്പമായ പരിചയവും ഇതിന്റെ പ്രകടനാധികൃതനുമായിട്ടുള്ള നിഷ്കളങ്കസൌഹാർദ്ദവുമാകുന്നു ആയതിനു മുഖ്യകാരണങ്ങൾ. അനേകകാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളും ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പ്രകടനാധികൃതന്റെ ആന്തരമായ ഫലോദ്ദേശ്യവും എനിക്ക് അറിഞ്ഞുവിവരിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന സൌകര്യവും അധികാരവും എനിക്കു തീരെ ശൂന്യമല്ലെന്ന വിശ്വാസത്തിന്മേലാണ്, സാഹസശങ്കയുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ വകവെക്കാതെ ഞാൻ ഈ മുഖവുര എഴുതുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നതു്.

കേവല വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ, ഓരോ പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, വിവിധവിഷയങ്ങൾ അല്പാല്പം അടങ്ങീട്ടുള്ള മാസികകൾ, ഇവ മൂന്നും ആയിട്ടുള്ള വ്യത്യാസത്തേയും അവയുടെ താരതമ്യത്തേയും കുറിച്ചാണു് ആദ്യമേ പര്യാലോചിപ്പാൻ കാണുന്നതു്. വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം വാർത്താനിവേദനം മാത്രമായതുകൊണ്ടു വാചകങ്ങളുടെ രീതിനിഷ്ഠമുതലായതും, പ്രസ്താവിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ശാശ്വതമായ പ്രയോജനവും അവാന്തരഗുണങ്ങളായിട്ടു ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. സ്ഥലദൌർല്ലഭ്യം മുതലായ യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുംകൂടാതെ ഉദ്ദിഷ്ടമായ ഒരു പ്രധാനവിഷയത്തെ ഉപന്യാസരൂപേണയോ കഥാരൂപേണയോ യഥേഷ്ടം വിശദീകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിഷയപൂർത്തിഎന്ന ഗുണംകൊണ്ടു മുമ്പിട്ടുനില്ക്കുമെങ്കിലും ആയവ ഭിന്നരുചിയായ ലോകത്തിനു സാമാന്യേന രുചിപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. എന്നാൽ അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും പണ്ഡിതന്മാരായ ലേഖകന്മാരുടെ വിവിധവിഷയകമായ ജ്ഞാനത്തെ കടഞ്ഞെടുത്തു സാരം ആസ്വാദ്യമാകുംവണ്ണം ചേർത്തിട്ടുള്ള മാസികയാകട്ടെ എല്ലാവർക്കും രസിക്കത്തക്കതും ചുരുങ്ങിയ മട്ടിലെങ്കിലും സർവ്വതോമുഖമായൊരറിവിനെ ഉണ്ടാക്കുവാനുതകുന്നതും പരിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു മാർഗ്ഗദർശിയായി—അല്ലെങ്കിൽ, ആദിപാഠ

മായി—തീരാവുന്നതും പണ്ഡിതനെന്നും പാമരനെന്നും ഉള്ള ഭേദമില്ലാത്ത എല്ലാപേക്കും വിദ്യാലാഭത്തിന്ന ഒരു രാജവീഥിയായിത്തന്നെ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതും ആകുന്നു.

മലയാളത്തിൽ എഴുതാവുന്നവരും എഴുതുന്നവരും ആയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരൊ, വായിക്കേണ്ടവയും വായിക്കുന്നവയും ആയ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊ പലതരത്തിലും പലവിഷയങ്ങളിലുമായി ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ മാസികകളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഒട്ടുമുക്കാലും സാധിക്കാമായിരുന്നു എന്നു വരികിലും അല്പസമയംകൊണ്ടു സുഖമാഴിക്ക പലതിന്റെയും മുഖജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുവാൻ മാസികാപുസ്തകം അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ മാതിരി സർവ്വഗുണസമ്പന്നമായ ഒരു മാസിക മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നൊ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നോ ഞാൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. ഉള്ളതിൽ ഭേദമായിരുന്നു "വിദ്യാവിനോദിനി" എന്നുമാത്രമെ എനിക്കഭിപ്രായമുള്ളു. അതിൽ തന്നെ ഏറ്റവും ജീവനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ പത്തിനെട്ടു വാരിയും വിനോദിനിയുടെ ഉച്ചസ്ഥിതിയിൽ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന സി. അച്യുതമേനവന്റെ ആകുന്നുവെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. അച്യുതമേനവന്റെ തർജ്ജമകൾക്കും സ്വയംകൃതങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കും കണ്ടുവരുന്ന ആസ്വാദ്യതയ്ക്കു പ്രത്യേകകാരണങ്ങളുമുണ്ട്.

തന്മയത്വമാണല്ലൊ ഭാഷാന്തരത്തിന്റെ "ജീവൻ". മൂലഭാഷയുടെ രീതിഭേദം ചുവക്കാത്ത അർത്ഥരസങ്ങളുടെ പകർച്ചയാകുന്നു തന്മയത്വത്തിന്റെ മർമ്മം. ഈ മൂലതത്വം പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കാതെ ചെയ്യുന്ന തർജ്ജമ കാപ്പിരികൾ യൂറോപ്യവേഷം ധരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഇരിക്കുകയേ ഉള്ളു. വേഷപ്പകർച്ച് ഇല്ലാത്തവർ മുഖത്തുതേച്ചു ചാടിത്തുള്ളുന്നതുകൊണ്ടു വേഷധാരിയാകുന്നതല്ലാതെ വേഷക്കാരനാകുന്നതല്ല. ഇത്രയും ഇതിലപ്പുറവും കണ്ടിട്ടാണ് അച്യുതമേനവൻ തർജ്ജമയ്ക്കു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ എന്നല്ല സംസ്കൃതത്തിൽക്കൂടി ഇല്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമാകുംവണ്ണം പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ കിടപ്പുള്ളപ്പോൾ സ്വഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു ആ വക പുസ്തകങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്യാതെ നിവൃത്തിക്കുന്നതുമല്ല. അങ്ങിനെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതു ഭാഷാദൂഷണമായി തീരാതിരിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യം തന്നെ. ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾക്കു തക്കതായ മലയാളവാക്കുകൾ സുലഭമല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് പുതിയവാക്കുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലൊ മൂലവാക്കുകളുടെ സാരം പകർത്തുന്നതിലോ തർജ്ജമക്കാരന്റെ മനോധർമ്മത്തെ

വേണ്ടുംവഴിയും തിരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടികളും നിസ്സാരവുമായിത്തീരുന്നതാണ്. പുസ്തകപരിശോധന മുതലായ ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ അച്യുതമേനവൻ "മെക്കാളെ" എന്ന ആംഗ്ലേയ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ പലപ്പോഴും അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. ആ അവസരങ്ങളിൽ അച്യുതമേനവൻ പുറപ്പെട്ടു എന്നല്ലാതെ "മെക്കാളെ" പുറപ്പെട്ടു എന്നു ഒരിക്കലും തോന്നീട്ടില്ലാ.

കേരളഭാഷയിൽ സ്ഥിരമായ ഒരു ഗദ്യരീതിയാകട്ടെ, രീതികളെ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകട്ടെ ഉണ്ടായിരുന്നതായോ ഉള്ളതായോ കേട്ടുകേളിയില്ലെങ്കിലും പണ്ടുള്ള ഗ്രന്ഥവരികളിലും വിധിപ്പകർപ്പുകളിലും എഴുത്തുകളിലും സാമാന്യേന ഒരു വാചക സമ്പ്രദായം കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തെ അനുസരിച്ചു വേണ്ട പൂർവ്വാപരബന്ധം തീരെ അഗണ്യമാക്കി വാചകങ്ങൾ വലിച്ചു നീട്ടിക്കാണുമെങ്കിലും കേൾവിക്കുള്ള സുഖം, അർത്ഥത്തിന്റെ തികവു്, സ്തോഭത്തിന്റെ തെളിവു്, മുതലായ ചില സംഗതികളിൽ ആ വാചകരീതിക്കു് ഒരു വകതിരുവുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. "അങ്കത്തട്ടി, അങ്കമാടിക്കരെയേറി, കട്ടത്തില ഇല കടഞ്ഞു്, മുനകടഞ്ഞു, മനവിലാളിതൃഭഗവാനെയും ദർശിപ്പിച്ചു് നീട്ടുകിൽ നെഞ്ചുംപിളപ്പൻ" എന്നും മററും സംഘക്കളിക്കാർ കറിശ്ലോകം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരുമാതിരി ഗദ്യമാല ചൊല്ലുന്നതിലും പഴയ ഗ്രന്ഥവരികളിലും മേക്കൻസിയുടെ "കയ്യെഴുത്തുകളിലും" സചേതനമായി കാണുന്ന വാചകരീതി കാലംകൊണ്ടു മൃതപ്രായമായിതീർന്നു. കേരളത്തിൽ വിദേശിയന്മാർ ആക്രമിച്ചുണ്ടായ ക്ഷോഭത്തോടുകൂടി കേരളീയരുടെ കാഞ്ചനിർഘ്ഘണാദി സമ്പ്രദായത്തിലും ദിനചര്യയിലും കടന്നുകൂടിയ കലക്കം കേരളഭാഷയേയും ബാധിച്ചു് മലയാളത്തിനു് ഗദ്യമെഴുത്തിനുള്ള അവകാശം തന്നെ വളരെ ചുരുങ്ങി. മലയാളികൾ ആയുധം വച്ചതോടുകൂടി 'അങ്കം, ചുങ്കം, എഴ, കോഴ' മുതലായ അവകാശങ്ങളും "ആളും വാളും ശേഖരിച്ചു് കററിയും വാടയും തീർത്തു കൊററും കോളും കടത്താതെ കോട്ട കൊത്തളം കാവൽ ചേവകവും" ആവക വാക്കുകളും അസ്തമിച്ചു ടിപ്പുവിന്റെ കലാപത്തിന്നു ശേഷം ഗ്രന്ഥവരി എഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായംകൂടി ഒട്ടുമുക്കാലും നഷ്ടപ്രായമായി. സ്വസ്ഥന്മാരായ കേരളീയവിദ്വാന്മാർക്കു വിദ്യാവിനോദത്തിന്നായി പദ്യവിഷയങ്ങളിലായി പരിശ്രമം മുഴുവനും. ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ സ്വാധികാരത്തിന്നു പ്രാബല്യം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ കച്ചേരി കോടതിമുതലായ പലേടങ്ങളിൽപോലും അതിന്റെ ഊഷ്മാവുതട്ടി ആ വഴിക്കെങ്കിലും അല്പവൃത്തി നിലനിന്നുപോന്നിരുന്ന ഗദ്യശകലങ്ങളും ദുർല്ലഭമായിത്തീർന്നു. സ്വാധീനത്തിൽ

ളതന്നിരുന്ന വാചകരീതിയും വാക്കുകളും ഗ്രന്ഥവരികളും പഴയ റിക്കാർട്ടുകളിലും ഉപയോഗമില്ലാതെ കിടന്നു ജീർണ്ണപ്പെട്ടു നിത്യവൃത്തിക്കുകൂടി അന്യഭാഷകളെ അപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാസംസർഗ്ഗം സ്വഭാഷയ്ക്കു പിന്നീട് അഭിവൃദ്ധിക്കു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷാഗദ്യത്തിനു ഒരു പുനർജന്മം സിദ്ധിച്ചതു് തിരുവിതാംകൂർ ബുക്കുകമ്മററിയുടേയും, മാസികകളുടേയും, പത്രങ്ങളുടേയും ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണ്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും അഗണ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല "വിദ്യാവിനോദിനി" മുഖേനയുള്ള അച്യുതമേനവന്റെ പരിശ്രമം.

സർവ്വദേശസാമാന്യത്വം, അർത്ഥപൂർത്തി, വാചകത്തികവ്, സൌഷ്ഠവം, ഓജസ്സ്, ഫലിതം ഇവയാകുന്നു അച്യുതമേനവന്റെ വാചകങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത. ഈ ഗദ്യമാലിക വായിച്ചു നോക്കിയാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ വാസ്തവമറിവാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് ഓരോന്നിനും വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടു ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "മലയാളികളായ വായനക്കാർക്ക് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം ചിന്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ജലദോഷംപിടിപെട്ട മൂക്കിന്റെപോലെയായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. ഈ ദോഷത്തിനുള്ള പരിഹാരം അച്യുതമേനവൻ ഒരാളാണു് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്കും വായനക്കാർക്കും ഒരുപോലെ കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. "കണ്ടു സീതയെ", "അതാകുന്നുകാര്യം'' എന്നപോലെ ആശയങ്ങൾക്കു ജീവൻ വരുത്തുന്ന വാക്കുകൾ സന്ദർഭംപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും വാചകങ്ങളിൽ അനാവശ്യപദം ചുരുക്കി വേണ്ടത്തക്ക തികവു വരുത്തുന്നതിലും അർത്ഥത്തിനു ഏറ്റക്കുറവുകൂടാതെ വാക്കുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും ഫലിതത്തിന്റെ മർമ്മംകണ്ടുപ്രയോഗിക്കുന്നതിലും അച്യുതമേനവനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെയാകുന്നു. അച്യുതമേനവന്റേയും മററു പല മഹാന്മാരുടെയും തൂലികയുടെ ഗുണംതന്നെയാണു് ഗദ്യപംക്തിയിൽ 'വിനോദിനി'യെ വിശേഷിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നശിച്ചുപോകാതെ ശേഖരിച്ചു് പുസ്തകരൂപേണ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു് മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർക്ക് ഉത്സാഹത്തിനും സ്വഭാഷക്കു ശ്രേയസ്സിനും അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നതാകയാൽ പ്രകടനാധികൃതന്റെ പരോപകാരാർത്ഥമായ ഈ ഉദ്യമം സർവഥാ അഭിനന്ദനീയവും അഭിമാനഹേതുകവുമാകുന്നു.

കുമാരമന്ദിരം, തൃശ്ശിവപേരൂർ
൧൮---൧൦---൧൦൯൯ } രാമവർമ്മാ

മൂന്നാംപതിപ്പിന്റെ

വിജ്ഞാപനം

ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രചാരം അതിന്റെ ഗുണത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. ഈ തത്വം അനുസരിച്ച് നോക്കുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്ക് അനല്പമായ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഈ ശ്രമം പൊതുജനങ്ങളും വിദ്യാലയപ്രവർത്തകന്മാരും അറിഞ്ഞു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഗദ്യമാലിക വകയായി ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളത്. ഞങ്ങളുടെ ഈ ഗദ്യമാലികാപ്രസിദ്ധീകരണം, ഈ രീതിയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാകുവാനും കൂടി ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന വായനക്കാർ അറിയുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഇതിനുള്ള പ്രത്യേകതുണ്ണം ഇന്നു കേരളത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പണ്ഡിതന്മാരുടേയും എഴുത്തുകാരുടേയും അത്മാർത്ഥമായ സഹകരണം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഈ പതിപ്പ് ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയിൻപ്രകാരം പരിഷ്കരിച്ച്, പ്രൂഫ് നോക്കി ഈ വിധം ആക്കിത്തീർത്ത ബ്രഹ്മശ്രീ സി. എൻ. അനന്തരാമശാസ്ത്രി എം. ഏ. എം. ആർ. ഏ. എസ്. അവർകളോട് ഞങ്ങൾ സവിശേഷം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ
തിരുവനന്തപുരം
൧—൬—൧൯. } എന്ന്, പ്രകടനാധികൃതൻ

അവതാരിക.

ഒരു ഭാഷയുടെ ഉൽകർഷത്തെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നത് അതിലുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണം കൊണ്ടാണെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ അവസ്ഥ അത്യാപി ശോചനീയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ മലയാളത്തിൽ പദ്യകൃതികളെ അല്ലാതെ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഗദ്യകൃതികളേയും എഴുതീട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മെൻറു നാല്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു പാഠപുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനായി ഒരു ബുക്കുകമ്മററി ഏൎപ്പെടുത്തി അതിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനായി എന്നെ നിയമിച്ച അവസരത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഒരു സൎവസമ്പ്രതിപന്നമായ ഗദ്യരീതി ഇല്ലാതിരുന്നതിനാലുള്ള ക്ലേശം എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സർവ്വകലാശാലാധികൃതന്മാർ മലയാളഭാഷയെക്കൂടി ഉപഭാഷയായി സ്വീകരിച്ച് അതിൽ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതായി വന്നപ്പോൾ ഇതരഭാഷകൾക്കൊപ്പം മലയാളഭാഷയിലും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരിഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ വളരെക്കാലത്തേക്കു യഥോചിതഗ്രന്ഥദാരിദ്ര്യത്താൽ കഥകളിപ്പാട്ടുകളേയും ഗുണ്ടർട്ടിൻെറ വ്യാകരണത്തെയും കൂടി ഗദ്യകൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന അതികഠിനമായ ദുർഭിക്ഷം ഇപ്പോൾ ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കു സമാധാനപ്പെടാൻ വേണ്ടുവോളം അവകാശമുണ്ടു്.

വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും ഇപ്പോൾ കുറെ അധികമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ ഉള്ളു! സഭകളും, യോഗങ്ങളും, പ്രസംഗങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളുമെല്ലാം ഇക്കാലത്തു ദൈനന്ദിനമായിട്ടെന്നപോലെ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ഗദ്യമെഴുത്തുകാർ ധാരാളം തന്നെയെങ്കിലും, സാരള്യം, പ്രൌഢത, ഗാംഭീര്യം, പ്രസാദം, കാന്തി, ഔജ്ജ്വല്യം, ഓജസ്സ് മുതലായഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ഒരു ഗദ്യരീതി ഭാഷയിൽ സാർവ്വത്രികമായി ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനു മനസ്സു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. പദ്യത്തിനുള്ളതുപോലെ തന്നെ

ഗദ്യത്തിനും രീതിഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ, ഉണ്ണായിവാര്യർ, നമ്പ്യാർ മുതൽപേരുടെ പദ്യരീതിയെല്ലാം പ്രത്യേകം ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇന്നവരുടെ ഗദ്യരീതി എന്നു വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിന് ഒരു വ്യാവർത്തകധർമ്മമെടുത്തു പറവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ ആഡിസൺ, മെക്കാളെ, കാർലൈല്, മാത്യൂആർനോൾഡ് മുതലായവരെപ്പോലെ ഭാഷയിൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചില മാർഗ്ഗദർശകന്മാരെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു നിർവാഹമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു, എങ്കിലും ഉള്ളതിൽ നല്ലതു ഗ്രഹിക്കുക എന്ന ന്യായത്തെ പ്രമാണീകരിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ അച്യുതമേനവൻ, ചന്തുമേനവൻ, ഇങ്ങിനെ രണ്ടുമേനവന്മാരുടെ നാമധേയങ്ങളല്ലൊ ആണു ഭാഷയിൽ ഗദ്യരചനയിൽ രീതിപ്രവർത്തകന്മാരായി പറയാവുന്നതു്. ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ കാഠിന്യംകളഞ്ഞു ലളിതപ്പെടുത്തി കവിസൂക്തി സുലഭമായ മാധുര്യത്തോടുകൂടെ എഴുതുന്നതിൽ അച്യുതമേനവന് വിശേഷസാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. തത്തൽപ്രകൃത്യനുസാരേണ കഥാപുരുഷന്മാരെ കെട്ടിച്ചമച്ചു താദാത്മ്യപ്രതീതി വരത്തക്കവിധത്തിൽ കഥാബന്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ ചന്തുമേനവൻ അദ്വിതീയനാണ്.

തത്താദൃശനായ അച്യുതമേനവന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തുള്ള “വിദ്യാവിനോദിനി”യിലെ പലവക ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചമക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു “ഗദ്യമാലിക” എന്ന പ്രകൃതപുസ്തകം. ഇതിൽ അധികഭാഗവും പത്രാധിപന്റെ സ്വന്തംതന്നെയാകുന്നു. അതുകൂടാതെയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ മ. രാ. രാ. എം. രാജരാജവർമ്മരാജാ എം. ഏ. ബി. എൽ. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ രാജാ മുതലായവർ എഴുതീട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവ എല്ലാംതന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു ഇദാനീന്തനഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാർഹന്മാരായ ചിലർ ആകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം അർത്ഥശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, തത്വശാസ്ത്രം, ജീവചരിത്രം മുതലായ ഓരോ വിഷയവിശേഷത്തെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ “ഗദ്യമാലിക” സംസ്കൃതത്തിൽ, “സുഭാഷിതാവലി” “സൂക്തിമുക്താവലി” “സുഭാഷിതരത്നഭണ്ഡാഗാരം” മുതലായ പദ്യസൂക്തിസങ്കലനങ്ങൾപോലെ

ഭാഷയിൽ ഒരു ഗദ്യസൂക്തിമുക്താവലിയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ വിദ്യാ
ൎത്ഥികരം ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയാൽ ഭാഷയിലെ ഗദ്യദാരിദ്ര്യം അചി
രേണ അവസാനിക്കാൻ ഇടവരുന്നതാണെന്നുള്ളതിൽ ലേശം
സംശയം ഇല്ല.

ഈ ഒന്നാംഭാഗംപോലെതന്നെ ഗദ്യമാലികയുടെ ശേഷമു
ള്ള ഭാഗങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടഗദ്യകൃതിയുടെ സരസസങ്കലനരൂപങ്ങ
ളായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അവയിൽ "രസികരഞ്ജിനി"
"ഭാഷാപോഷിണി" മുതലായ മറ്റു മാസികകളിൽനിന്നും "ഇ
ന്ദുലേഖ" "അക്ബർ" "ശാരദ" മുതലായ ആഖ്യായികകളിൽ
നിന്നും വിജ്ഞാനമഞ്ജരി, സന്മാൎഗ്ഗപ്രദീപം, മഹച്ചരിതസംഗ്ര
ഹം മുതലായ ഇതരകൃതികളിൽ നിന്നുംകൂടി പാഠങ്ങളെ എടുത്തു
ചേൎത്താൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രകടനാധികൃതന്റെ
ശ്ലാഘ്യമായ ഈ വ്യവസായത്തെ സൎവ്വകലാശാലയിലും വിദ്യാ
ഭ്യാസവകുപ്പിലും ഉള്ള അധികൃതന്മാർ വേണ്ടുംവണ്ണം അഭിനന്ദി
ച്ചു പരോപകാരനിരനതായി പരിശ്രമിക്കുന്ന ഇയാളെ യഥോചി
തം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
൧൦൮൫ മീനം ൨-ാനു } കേരളവൎമ്മ

വിജ്ഞാപനം.

സൎവകലാശാലാപരീക്ഷകൾക്കും മററും പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി നിൎദ്ദേശിക്കുവാൻ തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദുൎല്ലഭങ്ങളാണെന്നുള്ള ആക്ഷേപം മലയാളഭാഷയ്ക്കു വളരെക്കാലമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിയ്ക്കുവാനായി, മലയാളഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധിയും പ്രശസ്തതയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യകൎത്താക്കന്മാരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു നമ്മുടെ പാഠശാലാവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും പൊതുജനങ്ങൾക്കും കൂടി മാതൃകാരൂപങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ തിരിഞ്ഞെടുത്തു ഒരു ഗ്രന്ഥാവലി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു കുറെ കാലമായി ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. പ്രസ്തുതപുസ്തകം ആ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ഒന്നാമത്തേതും, മ. രാ. രാ. സി. പി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ. അവർകൾ പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്തെ "വിദ്യാവിനോദിനി" മാസികയിൽനിന്നു എടുത്തിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഇതിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒരു ജ്ഞാനം മലയാളികൾക്കു അത്ര സുലഭമല്ലാത്തതും എന്നാൽ അത്യന്തം ആവശ്യകവും ആകുന്നു. ഇതിലെ ഗദ്യരീതി സുഗമവും ലാളിത്യാദിഗുണങ്ങൾ കൊണ്ടു ഏററവും അനുകരണീയവും ആണെന്നു സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ചേരുന്ന ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതുപോലെ തന്നെ വിഷയവൈശിഷ്ട്യം രചനാസൌഷ്ഠവം, വാക്ചാതുൎയ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു സൎവഥാ ആദരണീയങ്ങളും ആയിരിക്കണമെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ലേഖനങ്ങൾ മ. രാ. രാ. സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. ഏ; കെ. എം. ചെറിയാൻ ബി. ഏ. എൽ. ററി., ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ., ബി. എൽ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. * സി. എൻ. ഏ. രാമയ്യാശാസ്ത്രികൾ എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. * പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ. ജി. രാമൻമേനോൻ എം. ഏ. നന്ത്യാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. ഏ. * കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ. * മൂളിയിൽ കൃഷ്ണൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. എഫ്. എം. യു. മുതലായവർ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്നതായിരിയ്ക്കും.

ഞങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ഞങ്ങളെ ഹൃദയപൂൎവം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതിന് "മലയാളഗദ്യജനകൻ" എന്ന പേരിനെ

---

* ഇവൎക്കു പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിലെ ലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് പരീക്ഷാസംബന്ധമായ തിരക്കുകളാൽ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

സർവ്വഥാ അർഹിക്കുന്ന കവികുലശിരോമണിയും അത്യുദാരമനസ്കനും സഹൃദയസാർവഭൌമനും ആയ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടും, സാഹിത്യരസികന്മാരിൽവെച്ചു് അഗ്രഗണ്യനും വിദ്വജ്ജനസുഹൃത്തും, കുശാഗ്രബുദ്ധിയും, സൌജന്യദയാനിധിയും, കൊച്ചി രാജവംശത്തിൽ അലങ്കാരഭൂതനും ആയ രാമവർമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടും, പ്രകടനാധികൃതന്മാരായ ഞങ്ങളെപ്പോലെ മററു കേരളീയരും അത്യന്തം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ മഹാത്മാക്കളുടെ തൂലികകളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അവതാരികയും മുഖവുരയും ഈ പുസ്തകത്തെ എത്രമാത്രം പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ അഭിജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിന് അവകാശമുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായിട്ടു് ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള അനർഘമായ സദുപദേശത്തിന് വിദ്വന്മൌലിയും, ഭാഷാവിഷയങ്ങളിൽ സർവോപരി പ്രമാണഭൂതനും, മഹാനുഭാവനും, സർവ്വസമ്മതനും, മലയാളഭാഷയ്ക്കു അമൂല്യമായ സമ്പത്തിനെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മഹാനും, കുശാഗ്രബുദ്ധിയും ആയ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. തിരുമനസ്സിനോടും "വിദ്യാവിനോദിനി" പ്രസ്ഥാപകനും സാഹിത്യരസജ്ഞന്മാരിൽ വെച്ചു അദ്വിതീയനും മലയാളത്തിൽ അദൃഷ്ടപൂർവ്വവും ആസ്വാദ്യതമവുമായ ഒരു ഗദ്യരചനാരീതിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദനം ചെയ്ത ദേഹവും ആയ സി. പി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ., അവർകളോടും ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

പൊതുജനസുഹൃത്തും ഉദാരശീലനും ധർമ്മൈകതല്പരനും ആയ മ. രാ. രാ. പള്ളിയിൽ ഗോപാലമേനോൻ ബി. ഏ. അവർകൾ "വിദ്യാവിനോദിനി"യിൽനിന്നു ലേഖനങ്ങൾ യഥോചിതം തിരഞ്ഞെടുത്തു പുസ്തകരൂപമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾക്കു അനുവാദം തന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഉപകാരസ്മരണയോടുകൂടെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ യഥോചിതലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, മുൻപറഞ്ഞ വിദ്വാന്മാരായ ഞങ്ങളുടെ മാന്യമിത്രങ്ങളോടുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കൃതകൃത്യന്മാരാകുന്നതല്ല.

പ്രകടനാധികൃതൻ.

സംഗതിവിവരം.

—(0)—

൧. കേശവപിള്ള ദിവാൻജി.

കേശവപിള്ള ദിവാൻജിയുടെ പ്രസിദ്ധി തിരുവിതാംകൂറിലല്ലാതെ മററെങ്ങും വളരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കൊച്ചീസ്സീമയിലും ബ്രിട്ടീഷ് മലയാളത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു കേട്ടിട്ടുള്ളവർകൂടി വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൃത്താന്തമറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ, രണഭൂമിയിലും രാജസഭയിലും ഒരുപോലെ ഇത്ര അഗ്രഗണ്യനായിട്ടു മറെറാരു മലയാളി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു് നിസ്സംശയമായി സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ദരിദ്രന്മാരായ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സന്താനമായി ജനിച്ചു് സേവയും ശിപാർശയും കൂടാതെ തന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും, സത്യംകൊണ്ടും, സ്വാമിഭക്തികൊണ്ടും ക്രമേണ വലുതായി ഒടുവിൽ, ൯൭൩-ൽ നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയും പ്രധാന സേനാപതിയുമായി, അന്നത്തെ ബങ്കാളം ഗവർണർജനറലുടെ പക്കൽനിന്നും രാജാകേശവദാസൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ സമ്പാദിച്ച ആൾ ഒരു അസാമാന്യനായിരുന്നു എന്നു് പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽതന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ഇത്രമഹാനായുള്ള ഒരുമലയാളിയുമായി പരിചയമാകുന്നതിനു സ്വദേശാഭിമാനികളായ എല്ലാമലയാളികൾക്കും അഭിലാഷമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തിന്മേലാണ് ഞങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഇവിടെ എഴുതുന്നതു്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും മററും ഇടയിലുള്ളതുപോലെ മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളെ വിസ്താരമായി എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൃത്താന്തം പൂർണ്ണമായി എഴുതുന്നതിനു തരമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു് വ്യസനത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താഴെ പറയുന്നിടത്തോളം സംഗതികളെ തിരുവനന്തപുരം പി. അയ്യപ്പൻപിള്ള അവർകൾ കേശവപിള്ളയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം എഴുതി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നു് എടുത്തിരിക്കുന്നതാണ്.

കേശവപിള്ള ഏതുകൊല്ലത്തിൽ ജനിച്ചു എന്നു തീർച്ചയായി പറയുന്നതിനു യാതൊരു രേഖയും ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും അതു ൯൨൦-ാമാണ്ടിനു സമീപിച്ചായിരുന്നു എന്നു ഏകദേശം ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ കുന്നത്തുകാരിയും ൧൨ വയസ്സുമുതൽ പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു തവണക്കാരിയുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ദാസ്യപ്രവൃത്തിചെയ്തു താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു ജ്യോതിഷക്കാരൻ ആ സ്ത്രീക്കു സംബന്ധമായി, ഉടനെ ഗർഭമുണ്ടായി. മേടമാസം ൧൦-ാം

തീയതി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. അവന്നു കേശവൻ എന്നു പേരുമിട്ടു. കുട്ടിക്കു അഞ്ചുവയസ്സായപ്പോൾ അവന്റെ ബുദ്ധിയേയും സാമൎത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു സമീപത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു എഴുത്തുപള്ളിയിലെ ആശാൻ അവനെ ധൎമ്മമായി വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ആശാൻ പഠിപ്പിക്കാനുള്ളതെല്ലാം അല്പകാലംകൊണ്ടു പഠിക്കയും ബാല്യത്തിൽതന്നെ കണക്കു കൂട്ടുന്നതിൽ അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ൧൬-വയസ്സായപ്പോൾ ആ കുട്ടി തന്റെ കുടുംബത്തിലെ ദാരിദ്ര്യാതിരേകംകൊണ്ടു ഉപജീവനത്തിന്നു വല്ലമാൎഗ്ഗവുമുണ്ടാകുമോ എന്നു അന്വേഷിപ്പാൻ വേണ്ടി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പൂവാറ് എന്ന ദിക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ വച്ചു ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരനെ കാണുകയും അയാൾ കുട്ടിയോടു വൎത്തമാനങ്ങളും ചില കണക്കുകളും ചോദിച്ചതിന്നു അവൻ മറുപടിപറഞ്ഞതുകേട്ടു സന്തോഷിച്ചു രണ്ടുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിന്മേൽ തന്റെ കണക്കെഴുത്തുകാരനായി അവനെ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. കേശവൻ തന്റെ സത്യം കൊണ്ടും പ്രാപ്തികൊണ്ടും അല്പകാലത്താൽ അയാളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നും ഇഷ്ടത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീരുകയും തന്റെ സാമൎത്ഥ്യം കൊണ്ടും നിഷ്കൎഷകൊണ്ടും കച്ചവടത്തിന്നു വളരെ അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുരാത്രിയിൽ ആ കച്ചവടക്കാരൻ മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിക്കാൻ പോയപ്പോൾ കേശവനും കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൂടെ പോയിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്നു കച്ചവടസംബന്ധമായി പല കാൎയ്യങ്ങളും അയാളോടു സംസാരിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മുഖം കാണിച്ചു പുറത്തു വന്നപ്പോഴേക്കു നേരം കുറെ അധികമായി. പള്ളിയറയുടെ പുറത്തു കിടന്നു ഉറങ്ങിയിരുന്ന കേശവനെ വിളിക്കാതെ അയാൾ വീട്ടിലേക്കു പോയി. പിറേറന്നാൾ രാവിലെ രാജാവു പള്ളിക്കുറുപ്പുണൎന്നു വാതിൽതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ നഗ്നനായി കിടന്നുറങ്ങുന്ന കേശവനെയാണു കണികണ്ടതു. അദ്ദേഹംകോപിച്ചു ഈ അശുഭലക്ഷണമായ കണിക്കുകാരണഭൂതനായ യുവാവിനെ പാറാവിൽ വെയ്ക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവശാത്യാ അന്നത്തെ ദിവസഫലം അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചതിന്നു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണു കാണപ്പെട്ടതു. കേശവനെ പാറാവിൽ വച്ചു ൨-നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനവധി വാണിജ്യത്തോടു കൂടിയ ഒരു കച്ചവടക്കപ്പൽ തുറമുഖത്തു എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു സന്തോഷകരമായ വൎത്തമാനംകേട്ടു. അദ്ദേഹം അതുകേട്ടു സന്തോഷിച്ചു കേശവനെ

പാറാവിൽ നിന്നു വിടുവാനും, അയാൾക്കു കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ ഒരു ജീവനം കൊടുക്കുവാനും കല്പിച്ചു. അന്നുമുതൽ കേശവൻ ക്രമേണ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കു പാത്രമായി വരികയും, ഏറെത്താമസിയാതെ കോട്ടാരം സമ്പ്രതിയുടെ കീഴിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാര്യാദികളിലുള്ള നൈപുണ്യാകൊണ്ടും, ജാഗ്രതകൊണ്ടും, തന്റെ സ്വഭാവഗുണംകൊണ്ടും അയാൾ വേഗത്തിൽ എല്ലാവൎക്കും സമ്മതനായിത്തീൎന്നു. കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയെന്നതന്നെയല്ല, ദിവാൻജികൂടിയും കേശവപിള്ളയോടു കാര്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി.

കേശവപിള്ളയുടെ അഭ്യുദയകാലത്തു രാജ്യഭാരംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു ൯൩൩-ൽ തിരുമുല്പാടിട്ടി ൯൭൩-ൽ നാടുനീങ്ങിയ കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവാകുന്നു. അതിവിദ്വാനും നീതിമാനും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും പ്രജാവത്സലനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരം വളരെ ക്ഷേമകരമായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അക്കാലത്തു കച്ചവടം, കൃഷി മുതലായതിന്റെ വൎദ്ധനകൊണ്ടു രാജ്യത്തു ധനസമൃദ്ധിയും വിദ്വൽസല്ക്കാരംകൊണ്ടു വിദ്യാപ്രചാരവും പ്രജകൾക്കു പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ക്ഷേമവുമുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായ കവിതക്കാരും വിദ്വാന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷയിലിരുന്ന പ്രസിദ്ധന്മാരായവരാണ്. അതുകൊണ്ടു കേശവപിള്ള ക്രമേണ പ്രാപിച്ച ഉന്നതിയെക്കുറിച്ചു വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ ആ മഹാരാജാവിനു യോഗ്യതയെ കണ്ടുപിടിക്കാനും സമ്മാനിപ്പാനും ഉണ്ടായിരുന്ന ശക്തികൂടി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ അവകാശമുള്ളതാണ്.

കേശവപിള്ള കൊട്ടാരത്തിൽ ഗുമസ്തനായിരിക്കുമ്പോൾ കച്ചവടസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ചില ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്‌വാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിയോഗിച്ചു. ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം കച്ചവടത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധികൊണ്ടു രാജ്യത്തേക്ക് വളരെ ക്ഷേമമുണ്ടാകുമെന്നുകണ്ട് അതിന്റെ പൂൎണ്ണമായും യഥാൎത്ഥമായുമുള്ള പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാൻ വേണ്ടി സമീപത്തിൽ കച്ചവടശാലകൾ കെട്ടി വ്യാപാരം ചെയ്തുവന്നിരുന്ന ലന്തക്കാരോടും ഇംഗ്ലീഷുകാരോടും എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിത്തുടങ്ങി. വളരെക്കാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ട് കച്ചവടകാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേക നൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ യൂറോപ്യന്മാരുമായുള്ള സമാഗമംകൊണ്ടു നാട്ടിലേക്കു വളരെ ഗുണങ്ങളുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്ന ചില സാധനങ്ങളെ കമ്പനിക്കാൎക്കു കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും പകരം അവിടെ പ്രത്യേകം ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളെ അവർ വരുത്തികൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും അദ്ദേ

ഹം അവരുമായിട്ടു കരാറുചെയ്തു. ആ രാജ്യത്തുനിന്നും കൊടുത്തിരുന്നതു് കുരുമുളകു്, ഏലം, ഇലവർങ്ങം മുതലായതും; പകരം അവർ തയ്യാർചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നതു് ഇരുമ്പും, ചെമ്പും, പഞ്ചസാരയും പ്രത്യേകിച്ചു തോക്കു വെടിമരുന്നു് മുതലായ യുദ്ധസാമഗ്രികളും ആയിരുന്നു. അന്നു മൈസൂരിലെ മഹാരാജാവായിരുന്ന ഹൈഡർഅലി വളരെ ശക്തനും അക്രമിയും ആയിരുന്നതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു നല്ലതായ ഒരു സൈന്യം ആവശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ഏർപ്പാടു വളരെ ഗുണപ്രദമായിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാവുന്നതാണ്. ഈ ഏർപ്പാടുകൊണ്ടു നല്ലപോലെ സന്നദ്ധന്മാരായ യോദ്ധാക്കളെ തയ്യാറാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമുണ്ടായി.

അക്കാലത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ സേനാപതി ഡിലനോയി എന്ന ഒരു യൂറോപ്യനായിരുന്നു. കേശവപിള്ള ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അയാളുടെ ഇഷ്ടനായിതീർന്നതിനാൽ അയാളുടെ സമാഗമംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നൂതനസമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള യുദ്ധത്തിനു വേണ്ട നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അയാളുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ലന്തക്കാരുടേയും പറങ്കികളുടേയും അടുക്കൽനിന്നു പാർസിഭാഷയും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയും അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ഈ ഭാഷകളുടേയും യുദ്ധത്തിൻെറയും പരിജ്ഞാനം പിന്നീടു അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഉപയോഗമായിവന്നു.

അക്കാലത്തു മൈസൂർ പട്ടാളത്തിൽ നായകനായി ക്രമേണ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചു്, ഒടുവിൽ തൻെറ മഹാരാജാവിനെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി ആ സ്ഥാനത്തിൽ കയറിയിരുന്നവരും ടിപ്പുവിൻെറ പിതാവുമായ ഹൈഡർ അലി ഉത്തരകേരളത്തെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുകയും കൊച്ചീമഹാരാജാവിനെ കീഴടക്കി കപ്പം വാങ്ങുകയും ചെയ്തതിൻെറശേഷം തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തെ ആക്രമിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതിർത്തിയിങ്കൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി വ്യാപാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ലന്തക്കാരുടെ തടസ്ഥംകൊണ്ടു രാജ്യത്തിൻെറ പുറത്തുനിന്നും കൊച്ചീരാജാവിനെപ്പോലെ കപ്പംകൊടുത്തു കീഴടങ്ങാൻ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. താൻ കർണ്ണാടകനവാബിൻെറ കീഴിലും കമ്പനിക്കാരുടെ സഖിയുമായിരുന്നതിനാൽ ഹൈഡരുടെ അധീനത്തിലാകുവാൻ പാടില്ലെന്നു അയാളുടെ ദൂതനോടു മഹാരാജാവു മറുപടി പറഞ്ഞയച്ചു. അയാളുടെ അക്രമത്തെക്കുറിച്ചു നബാവിനേയും കമ്പനിക്കാരെയും അറിയിക്കുകയും അതിർത്തിയിലുള്ള കോട്ടകളെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനു് കല്പനകൊടുക്കുകയുംചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ ദളവാ മരിച്ചു. ആ പണിക്കു കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയേയും സമ്പ്രതിപ്പണിക്കു കേശവപിള്ളയേയും നിയമിച്ചു. ആ കാലങ്ങളിൽ കൊട്ടാരം സമ്പ്രതി രാജ്യത്തുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ മൂന്നാമനായിരുന്നു. പുതിയ ദളവായുടേയും സമ്പ്രതിയുടേയും സേനാധിപതിയുടേയും ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ അസംഖ്യം ദ്രവ്യം ചിലവുചെയ്തു അതിർത്തിക്കോട്ടകളെ വളരെ ഉറപ്പാക്കി. എന്നാൽ ഈ ശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു തല്ക്കാലം ആവശ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ൯൪൪-ൽ ഹൈദരും ഇംഗ്ലീഷുകാരുംകൂടിയുണ്ടായ സമാധാന ഉടമ്പടിയിൽ ഹൈദർ തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ഒരു വകുപ്പു ചേർത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ ഉടമ്പടിയുടെ ശേഷവും മഹാരാജാവു [illegible]ടെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും സഹായത്തോടുകൂടി അതിർത്തികൾ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഉറപ്പുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ഉടനെതന്നെ ഫലം സിദ്ധിച്ചു. ഹൈദർ ഉത്തരകേരളത്തെ പിന്നെയും ആക്രമിച്ചു. സാമൂതിരിപ്പാടു മുതലായ രാജാക്കന്മാരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കി. അവർ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ഓടിപ്പോകുകയും മഹാരാജാവു അവരെ വളരെ സൽക്കാരത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുകയും അവർക്കു അഭയം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകേട്ടു കോപിച്ചു് ഹൈദർ വലുതായ ഒരു സൈന്യത്തോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അയാൾ അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കു്, ഉടമ്പടി ലംഘനം ചെയ്തതിനു ഇംഗ്ലീഷുകാർ അയാളുടെ നേരെ യുദ്ധത്തിനായി വട്ടംകൂട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നു കേട്ടു് പിൻതിരിഞ്ഞു തന്റെ നാട്ടിലേക്കു പോന്നു. പിന്നെയുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ നായർസൈന്യം വളരെ സഹായിച്ചു എന്നും അതിന്റെ നേതാവായിരുന്ന കേശവപിള്ള ഒരു സേനാപതിയുടെ മുഖ്യചിഹ്നങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു എന്നും ഇംഗ്ലീഷ് സേനാനായകന്മാർ തന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. മംഗലപുരത്തു വച്ചുണ്ടായ ഉടമ്പടിയോടുകൂടി ഈ യുദ്ധം കലാശിച്ചു.

യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം മഹാരാജാവു് രാമേശ്വരത്തേക്കു് എഴുന്നള്ളി. ആ എഴുന്നള്ളത്തിനുവേണ്ട വട്ടങ്ങൾ കൂട്ടിയതു് കേശവപിള്ളയായിരുന്നു. തിരിച്ചെഴുന്നള്ളിയതിന്റെശേഷം ദളവായും കേശവപിള്ളയും ചെയ്ത യത്നത്തെക്കുറിച്ചു സന്തോഷിച്ചു് അവർക്കു് എന്തു പ്രതിഫലമാണു വേണ്ടതെന്നു് മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. ദളവാ മരണശേഷം തന്റെ ഭാര്യാദികൾക്കു തന്റെ മുതലനുഭവിക്കുന്നതിന് യാതൊരുപദ്രവവും വ

രാതെ ഇരിക്കണമെന്ന അപേക്ഷിച്ചു. ഈ അപേക്ഷ ആ കാലങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ അനീതിയെ വെളിവാക്കുന്നു. കേശവപിള്ള മഹാരാജാവു ആയുരാരോഗ്യാദികളോടും അവിച്ഛിന്ന ഖ്യാതിയോടും വളരെക്കാലം പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്യുമാറാകണമെന്നു മാത്രമേ തനിക്കു പ്രാൎത്ഥനയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞു.

൯൬൮-ൽ ദളവാ മരിച്ചു. സവീസ്സക്രമപ്രകാരം ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു നിയമിച്ച ആൾ പ്രാപ്തനും ബുദ്ധിമാനും അല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും സർവാധികാൎയ്യമായി കേശവപിള്ളയെ നിശ്ചയിച്ചതിനാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി എല്ലായിടത്തും എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും രാജ്യത്തിന്നു യാതൊരു ദോഷവും സംഭവിച്ചില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ദളവായും മരിച്ചു. ൯൬൯ കന്നി ൨൩-നു കേശവപിള്ളയെ പ്രധാനമന്ത്രിയാക്കി നിശ്ചയിച്ചു. അന്നുമുതൽ ചില ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും നവാബിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും അഭിപ്രായപ്രകാരം ദളവാ എന്ന പേരുമാററി ദിവാൻ എന്നാക്കി.

കേശവപിള്ളയ്ക്കു ദിവാൻപട്ടം കിട്ടിയതിൽപിന്നെ വളരെ താമസിയാതെ തിരുവിതാംകൂറിന്നു വലിയൊരു ആപത്തു നേരിട്ടു. അതിന്റെ നിവാരണത്തിന്നു അന്നു ഇത്ര കേമനായ ഒരു മന്ത്രി ഉണ്ടായിരുന്നതു ആ നാട്ടിലെ ഭാഗ്യംതന്നെ. ൯൫൭-ൽ ഹൈദർ മരിച്ചു. ഈ ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോഴും വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ടിപ്പു സിംഹാസനാരോഹണംചെയ്തു. അയാൾക്കു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം തന്റെ കീഴിലാക്കണമെന്നു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു ഓരോ ഉപായങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ശല്യം സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയായിട്ടു ഉത്തരകേരളത്തിൽ നിന്നു പല രാജാക്കന്മാരും തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു പോയി. അപ്പോൾ ടിപ്പു അവരെ അയാളുടെ അധീനത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടതിനെ മഹാരാജാവു കൈക്കൊണ്ടില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായുള്ള ഉടമ്പടി ഹേതുവായിട്ടു തൽക്കാലം യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിന്നും തരമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്റെ കീഴിലിരുന്ന കൊച്ചിരാജാവു മുഖാന്തിരം തിരുവിതാംകൂർ രാജാവുമായി സഖ്യമാകുന്നതിന്നു തനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. ഈ ആഗ്രഹത്തെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ആ വിവരമൊക്കയും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അറിയിക്കുകയുംകൂടിചെയ്തു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം സകല കാൎയ്യങ്ങളും ആലോചിക്കുന്നതിന്നു ഒരു ഇംഗ്ലീഷുദ്യോഗസ്ഥനേയും രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി രണ്ടുമൂന്നു ബ്രിട്ടീഷു പട്ടാളത്തേയും അ

അയച്ചുകൊടുത്തു. ഈ വൎത്തമാനങ്ങൾ എല്ലാംകേട്ടു് ടിപ്പു രഹസ്യമായി യുദ്ധത്തിന്നു് ഒരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിലെ അതിൎത്തിയിൽ ലന്തക്കാരുടെ വകയായി കൊടുങ്ങല്ലൂൎക്കു് സമീപം ജയക്കോട്ട എന്നും കൃഷ്ണൻകോട്ട എന്നും രണ്ടു കോട്ടയുണ്ടായിരുന്നതു അവരുടെ പക്കൽനിന്നും വാങ്ങുന്നതിന്നു് അയാൾ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് കേട്ട ഉടനെ കേശവപിള്ള ആ ക്രയംകൊണ്ടു് രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു വളരെ ദോഷം വരുമെന്നറിഞ്ഞു് ആ കോട്ടകളെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു വാങ്ങി. ഈ കോട്ടകൾ തന്റെ കീഴിലായിരുന്ന കൊച്ചീമഹാരാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നതിനാൽ ലന്തക്കാൎക്കു് അതുകൾ കൊടുപ്പാനൊ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു അതു വാങ്ങുവാനോ അവകാശമില്ലായിരുന്നതിനാൽ ആ ക്രയം സാധുവല്ലെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു് ടിപ്പു യുദ്ധയാത്രക്കൊരുങ്ങി. അറുപത്തയ്യാമാണ്ടത്തെ പാളയമെന്നു് ഇപ്പൊഴും ഈ ദിക്കുകളിൽ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്നതു് ഈ യുദ്ധയാത്രയിലുണ്ടായതാണു്.

ടിപ്പു ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടുകൂടി യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു മുമ്പിൽകൂട്ടി ഒരു ദൂതനെ അയച്ചു് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്നു് അവിടെവന്നു താമസിക്കുന്നവരെ അയാളുടെ അധീനത്തിലേക്കു അയക്കണമെന്നും, തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽനിന്നു പിൻവലിക്കണമെന്നും, അതിൎത്തിക്കോട്ടകളിൽ ചിലതിനെ തകൎത്തു കളയണമെന്നും മഹാരാജാവിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അതിനൊ സമ്മതിക്കാത്തതിനാൽ ടിപ്പു കുപിതനായി ആ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. ഇതിന്നു കുറേദിവസം മുമ്പിൽ മഹാരാജാവ് കേശവപിള്ളയെ സേനാപതിയായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിനാൽ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു ടിപ്പുവിനോടു നേരിട്ടതു്. ആ യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ താഴെ ഉണ്ടായിരുന്ന നായർ സൈന്യവും വളരെ യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യത്തേയും പരാക്രമത്തേയും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും, അതിനാൽ തൽക്കാലം ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യം പിൻവാങ്ങേണ്ടിവരികയുംചെയ്തു. അങ്ങിനെ പിൻതിരിഞ്ഞു ഓടിപ്പോകുന്ന ലഹളയിൽ ടിപ്പുവിന്റെ വിലപിടിച്ച വാളും പരിചയും ചില കൈമോതിരങ്ങളും മെയ്യാഭരണങ്ങളും പോൎക്കളത്തിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോകുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകളെ ജയചിഹ്നങ്ങളായി കേശവപിള്ള മഹാരാജാവിന്നു അയച്ചുകൊടുത്തു.

അന്യോന്യസഹായത്തിനായി തമ്മിൽ സഖ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്ന രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തെ ഇങ്ങിനെ ആക്രമിച്ച വൎത്തമാനം

കേട്ടിട്ട് മദ്രാശി ഗവർണ്ണർ ടിപ്പുവിന് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യരുതെന്നായില്ലെന്നു ഒരു എഴുത്തയച്ചതല്ലാതെ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. ഇതു കണ്ടു് ടിപ്പു ധൈര്യപ്പെട്ടു് മൈസൂരിൽനിന്നു് പിന്നെയും സേനകളെ വരുത്തി രണ്ടാമതും കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തിന്നു് ഈ പുതിയ സൈന്യത്തോടു നേരിടുന്നതിന് ശക്തി മതിയാകയില്ലെന്നു കണ്ടു് കേശവപിള്ള സൈന്യത്തോടുകൂടി പിന്തിരിഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിൽ ടിപ്പു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിൽകടന്നു കാണുന്നവരെയെല്ലാം കൊല്ലുകയോ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നും ഭവനങ്ങളിൽ കടന്നു് കൊള്ളയിടുകയും തീ വയ്ക്കുകയും മററു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള അക്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആലുവാവരെ എത്തിയപ്പോൾ വിചാരിക്കാത്തതായ ഒരു പ്രതിബന്ധമുണ്ടായി. മദ്രാസി ഗവർണ്ണരുടെ ഉദാസീനത മനസ്സിലായപ്പോൾ ബങ്കാളത്തെ ഗവർണ്ണർജനറൽ മദ്രാശിക്കു വരികയും ഗവർണ്ണരുടെ പ്രവൃത്തി അതൃപ്തികരമാണെന്നുകണ്ടു് അയാളെ പണിയിൽനിന്നു പിരിച്ചു് വേറെ ഒരാളെ നിശ്ചയിക്കുകയും ടിപ്പുവിനോടു യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷുകാരും ടിപ്പുവും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ടിപ്പു ആ യുദ്ധത്തിൽ തോല്ക്കുകയും രാജ്യത്തിൽ പകുതി ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു് കൊടുക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു എന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായത്തിന്നായി ഒരു നായർപട്ടാളത്തോടുകൂടി കേശവപിള്ള മൈസൂരിലേക്കുപോയി വളരെ കീർത്തിയേയും മാന്യതയേയും സമ്പാദിച്ചു് തിരിച്ചുവന്നു എന്നും മാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നു.

ഇപ്പോൾ മലയാള ജില്ലയെന്നു പറയുന്ന ഉത്തരകേരളത്തെ ടിപ്പു ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അവിടത്തെ നാടുവാഴികളും മററും തിരുവിതാംകൂറിൽ ശരണംപ്രാപിച്ചു എന്നു ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അനാഥസ്ഥിതിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ രാജ്യത്തെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വഴിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ മഹാരാജാവിനെയും അദ്ദേഹം ആ ചുമതല കേശവപിള്ളയേയും ഏല്പിച്ചു. ടിപ്പു അവിടത്തെ ഭൂമിയെല്ലാം തന്റെ സേവകന്മാർക്കു് ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കയും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന അതിരുകളേയും ആധാരങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ചുകളകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ആവലാധിവരാത്ത വിധത്തിൽ യഥാക്രമമായി അതാതു ആളുകൾക്കു അവരവരുടെ ഭൂമി തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് കേശവപിള്ള ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണു കാര്യങ്ങൾ നടത്തിയതു് എന്നു് ഇവിടെ പറയുന്നതിന്നു

സ്ഥലമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം എല്ലാപേൎക്കും സമ്മതമാകത്തക്കവണ്ണം അവരവരുടെ ഭൂമി അവരവൎക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയും കമ്പനിക്കാൎക്കു വേണ്ടഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പല ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്കയും ചെയ്തു തിരിച്ചുപോന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

യുദ്ധമെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം നാട്ടിലെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ട കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാൻ സാവകാശമുണ്ടായപ്പോൾ കേശവപിള്ള അതിന്നുവേണ്ടി പല ഏൎപ്പാടുകളും ചെയ്തു. നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു കച്ചവടം വൎദ്ധിപ്പിപ്പാനാണു അദ്ദേഹം പ്രധാനമായി യത്നിച്ചതു. കച്ചവടത്തിന്നു യോഗ്യതയുള്ളതും കപ്പലുകൾക്കും മററും നിൎബ്ബാധമായി വന്നു നിൽക്കാവുന്നതുമായ സ്ഥാനങ്ങളെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുവേണ്ടി കന്യാകുമാരിമുതൽ വൈക്കംവരെയുള്ള സമുദ്രതീരത്തെ അദ്ദേഹം പരിശോധിപ്പിച്ചു, കൊല്ലച്ചൽ വിഴിഞ്ഞം എന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കിയതിന്റെ ശേഷം ആലപ്പുഴ എന്ന പ്രദേശത്തെ പ്രധാന തുറമുഖമാക്കി. ആലപ്പുഴ അന്നു ഒരു കുറുങ്കാടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം കച്ചവടത്തിന്നു വളരെ സൌകൎയ്യമുള്ളതാണെന്നു കണ്ടു അവിടെ സൎക്കാർ ചിലവിന്മേൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി ബോംബയിൽനിന്നും മററും കച്ചിക്കാരെയും വാണ്യന്മാരെയും തിരുനെൽവേലിയിൽ നിന്നു ബ്രാഹ്മണരെയും വ്യാപാരത്തിന്നായി കൊണ്ടുവന്നു പാൎപ്പിക്കുകയും അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു, കച്ചവടം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം കരാറു ചെയ്തു നാട്ടിലെ മരമെല്ലാം പാറായിത്തരകനെ കുത്തകയായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പുറമേ ആ സ്ഥലത്തിന്നു പ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു അമ്പലവും കൊട്ടാരവും കച്ചേരിയും പണിയിച്ചു തമ്പുരാനും ദിവാൻജിയും കൂടക്കൂടെ അവിടെ വന്നു താമസിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു ആലപ്പുഴെ തുറമുഖമുണ്ടായതു. ഇപ്രകാരംതന്നെ കോട്ടാർ, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ ദിക്കുകളിലും കച്ചവടം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പല ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. ഇതിന്നുപുറമേ നാഞ്ചിനാട്ടിലും മററും കൃഷിപ്പണിക്കു സൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി തോടുകളുണ്ടാക്കുകയും മററും ചെയ്കയും പ്രധാന പ്രചാരത്തിന്നു പുതിയ നാണ്യങ്ങൾ പലതുമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

ടിപ്പുവിനോടു യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ വടക്കെ അതിൎത്തിയിങ്കൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യത്തിന്റെ ചെലവു് യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷവും നടത്തുന്നതു അനാവശ്യവും പ്രയാസവുമാണെന്നു കണ്ടു കേശവ

പിള്ള ആ സൈന്യത്തെ പിൻവലിക്കുന്നതിന്നു് മദ്രാശിഗവൎണ്ണൎക്കു് എഴുതി. എന്നാൽ അയാൾ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ദിവാൻജി വിവരമെല്ലാം ഗവൎണ്ണർ ജനറലിനേയും മററു യോഗ്യരേയും അറിയിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദമൊത്ത സമ്മതിച്ചു മേലിൽ നടക്കേണ്ട ക്രമങ്ങൾക്കു് കമ്പനിക്കാർ ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. കേശവപിള്ളയുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചതും തിരുവിതാംകൂർ, ബ്രിട്ടീഷ് എന്നീ ഗവൎമ്മെന്റുകൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നതുമായ ഈ ഉടമ്പടി പ്രകാരം തന്നെയാണു് ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ സഖ്യമായി ഇപ്പോഴും എല്ലാ പ്രധാന സംഗതികളിലും നടന്നുവരുന്നതു്.

ഈ ഉടമ്പടി ഉണ്ടായതു ൯൬൩-ാമാണ്ടിലായിരുന്നു. അതിന്റെശേഷം മഹാരാജാവും കേശവപിള്ളയും കൂടെ മൂന്നു കൊല്ലമേ രാജ്യഭാരമുണ്ടായുള്ളു. ഇതിന്നു മുമ്പിലും പ്രത്യേകിച്ചും ഈ മൂന്നു കൊല്ലവും അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ യത്നിക്കുകയും ജനങ്ങളുടെ ബഹുമാനത്തിന്നും കൃതജ്ഞതയ്ക്കും പാത്രമാകയും ചെയ്തു. ബങ്കാളത്തെ ഗവൎണ്ണർ ജനറൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണകൌശലത്തേയും യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു് “രാജാകേശവദാസൻ” എന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തു. അവരവരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നതിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് അധികാരികളുടെ സേവ പിടിക്കുന്നതിന്നും വളരെ സൌകൎയ്യമുള്ള ഈ കാലങ്ങളിലും വളരെ ദുൎല്ലഭമായ ഈ സ്ഥാനം അന്നത്തെക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്നു സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കു് പ്രബലമായ ഒരു തെളിവാകുന്നു. മഹാരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്യുന്നതിന്നും തയ്യാറായിരുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ ഭൂമി കരമൊഴിവായി കൊടുപ്പാനും തീൎച്ചയാക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ അഭ്യുദയത്തെക്കാൾ അധികം കാംക്ഷിച്ചിരുന്നതു് തന്റെ സ്വാമിയുടെ യശസ്സിനേയും നാട്ടിന്റെ ക്ഷേമത്തേയും ആയിരുന്നതിനാൽ ആ സമ്മാനത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ല. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലുള്ളവർ നന്ദിപൂൎവ്വം ഇപ്പോഴും വിചാരിക്കുന്നതിനേയും ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ “വലിയ ദിവാൻജി” എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതിനേയും കുറിച്ചു് ഒട്ടുംതന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

൯൭൩-ാമാണ്ടിൽ മഹാരാജാവു നാടുനീങ്ങി, ഈ സംഭവം കേശവപിള്ളയ്ക്കു വളരെ ദോഷകരമായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളുടേയും ഗുണങ്ങളെ അറിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനകളെ അനു

ഭരിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതിനും ഉള്ള ഗുണവും ബുദ്ധിയും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലാകുന്നു കേശവപിള്ളയ്ക്കു് ഇത്രത്തോളം രാജ്യത്തിന്നു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം സിംഹാസനാരോഹണംചെയ്ത ബാലരാമവൎമ്മ മഹാരാജാവു് ൧൬-വയസ്സായ ഒരു യുവാവും കുറെ മന്ദബുദ്ധിയും ആയിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സ്വാൎത്ഥപരന്മാരും ദുൎവൃത്തന്മാരുമായ സേവന്മാരുടെ പാട്ടിലായി. ഈ സേവന്മാരിൽ പ്രധാനി ശങ്കരൻ നമ്പൂരി എന്നൊരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു് കേശവപിള്ളയുടെ അഭ്യുദയം നശിപ്പിച്ചു് ആ സ്ഥാനത്തു കയറണമെന്നായിരുന്നു മോഹം. ഇതു നിമിത്തം അദ്ദേഹം ഓരോ ദുൎബ്ബോധനങ്ങൾ ചെയ്തു മഹാരാജാവിനെ ദിവാൻജിയുടെ പരമശത്രുവാക്കിത്തീൎക്കുകയും അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിൽ കടക്കുവാൻ തന്നെ പാടില്ലെന്നു വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തെ പണിയിൽനിന്നു തീരെ പിരിച്ചു എന്നുതന്നെയല്ല കൊട്ടാരത്തിൽ പാറാവിൽ വെയ്ക്കുകയും കൂടി ചെയ്തു. അവിടുന്നു് ൩-ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കേശവപിള്ള കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്നു പെട്ടെന്നു മരിച്ചു എന്നു നമ്പൂരി ജനങ്ങളെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അതു് കാലമൃത്യു അല്ലെന്നും ഈ ദുഷ്ടനമ്പൂരിയുടെ കല്പനപ്രകാരം പരിചാരകന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വിഷം കൊടുത്തു കൊന്നതാണെന്നുമാകുന്നു ഇപ്പോഴും ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അദ്ദേഹം മരിച്ചു ഉടനെ മഹാരാജാവു് നമ്പൂരിയെ ദിവാൻജിയാക്കി. ദിവാൻപട്ടം കിട്ടിയതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം മുമ്പിൽ ചെയ്ത പ്രവൃത്തി കേശവപിള്ളയുടെ സകല മുതലിനേയും സൎക്കാരിലേക്കു അടക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യ നിത്യം ധരിച്ചിരുന്ന ആഭരണങ്ങളെയും കൂടി പിടിച്ചുപറിച്ചു എന്നല്ലേ പറയേണ്ടു.

തന്റെ സ്വാമിയുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും ഐശ്വൎയ്യത്തിന്നും ഖ്യാതിക്കും വേണ്ടി സ്വാൎത്ഥചിന്ത കൂടാതെ രാപ്പകൽ പ്രയത്നം ചെയ്തതിന്നുള്ള ഈ പ്രത്യുപകാരത്തെപ്പറ്റി എന്താണു് പറയേണ്ടതു്.

ഇതുകൊണ്ടു്

"മൂൎച്ചയുള്ളൊരു കത്തി ലേഹനംചെയ്തീടാമോ
മൂൎഖപ്പാമ്പിന്റെമുഖം ചുംബനംചെയ്തീടാമോ
സിംഹത്തെച്ചെന്നു പരിരംഭണംചെയ്തീടാമോ
സിദ്ധമാമിതെങ്കിലും സിദ്ധിയായ്നൃപാൎച്ചനം"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഒരു അതിശയോക്തിയല്ലെന്നു് സ്പഷ്ടമാ

കുന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പററി പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ ഇവിടെ എഴുതി ഇതിനെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ക്ഷോണീകോണശതാംശപാലനകലാദുർവ്വാരഗർവ്വാനല-
ക്ഷുഭ്യല്ലുബ്ധനരേന്ദ്രചാടുരചനാം ധന്യാം ന മന്യാമഹേ
ദേവംസേവിതുമേവനിശ്ചിനുമഹേയോസൌദയാലുഃ പുരാ
ധാനാമുഷ്ടിമുചേകുചേലമുനയേ ദത്തേസ്മ വിത്തേശതാം.

൨. സുശീലം.

മനുഷ്യൎക്ക് വിദ്യയും ബുദ്ധിയും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവർ ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന മഹത്തായ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതുകളേക്കാൾ വലുതായ ഒരു ഗുണം മനുഷ്യൎക്ക് സിദ്ധിക്കാറുള്ളതായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പേർ സുശീലമെന്നാകുന്നു.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഉള്ളവർ സ്വയമേവ സുശീലന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്നു ചിലർ അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ധാരാളമുള്ള ചിലർ ദുസ്സ്വഭാവികളായും ഈവക ഗുണങ്ങളില്ലാത്ത ചിലർ സുശീലന്മാരായും തീൎന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു സുശീലം വിദ്യയേയും ബുദ്ധിയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം പ്രായേണ സ്വഭവനത്തിൽതന്നെ ആകുന്നു. ഒരു കുട്ടി പ്രത്യേകമായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മനസ്സിലാക്കുന്നതു തന്റെ ഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടികളെ ആകുന്നു. എന്നുള്ളതു നമ്മൾ എല്ലായ്പോഴും ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതായ സംഗതിയാകുന്നു. ഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടി നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും കുട്ടി ആയതിനെ പിന്തുടരുകയും അതിൻപ്രകാരം നടപ്പാൻ താല്പൎയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം നല്ലതോ ചീത്തയോ ആക്കിത്തീൎക്കുന്നതു പ്രത്യേകമായി അവന്റെ ഭവനത്തിലുള്ളവർ തന്നെയാണെന്നു തെളിയുന്നു. "ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം മറക്കുമോ മാനുഷനുള്ള കാലം" എന്നുണ്ടല്ലോ.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയുമുള്ളവൎക്ക് സുശീലം എന്ന പ്രത്യേക ഗുണം ഇല്ലാതെ പോയാൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിപ്പാനൊ അവൎക്ക കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ അനുഭവസിദ്ധമാക്കിത്തീൎത്തു അവരുടെ മനസ്സിനെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിപ്പാനൊ സാധിക്കുന്നതല്ല.

"ദുർജ്ജനഃപരിഹർത്തവ്യോ വിദ്യയാലംകൃതോപിസൻ
മണിനാഭൂഷിതസ്സർപ്പഃ കിമസൌ ന ഭയങ്കരഃ"

വിദ്യയുള്ളവനെ വിദ്വാനെന്നും, ബുദ്ധിയുള്ളവനെ ബുദ്ധിമാനെന്നും ആണ് ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി വിളിച്ചുവരുന്നതു്. എന്നാൽ അവരെ ആരും മഹാന്മാരെന്നോ, മഹാത്മാക്കളെന്നോ, ഉത്തമന്മാരെന്നോ വിളിക്കാറില്ല. ആ സംജ്ഞകൾ സുശീലന്മാർക്കു മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു സുശീലം വളരെ വിലപിടിച്ചതാണെന്നും എല്ലാറ്റിലും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു വിദ്യയും ബുദ്ധിയും നിസ്സാരമോ അനാവശ്യമോ എന്നു ഞങ്ങൾ ലവലേശം സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഈ ഗുണമുള്ളവരെല്ലാം പ്രത്യേകമായി സുശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു മാത്രമേ ഞങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുന്നുള്ളൂ. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഇല്ലാത്ത ദുസ്സ്വഭാവികളെക്കാൾ അധികം ഈ ഗുണങ്ങളുള്ള ദുസ്സ്വഭാവികൾ ജനസമുദായക്ഷേമത്തിനു ഹാനിയെ ചെയ്യുന്നതു നിരാക്ഷേപമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു.

"ശാസ്ത്രംഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുമതിയല്ല
ശാസ്ത്രോക്തമാചരിക്കാതേഫലംവരാ"

എന്നുള്ളതിനാൽ ഒരുവൻ താൻ വായിച്ചോ കേട്ടോ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രവിധികളെ ആചരിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ വിധികളെ ശരിക്കു മാത്രം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് അവന്നു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. "ശീലംപ്രധാനം ന കുലം പ്രധാനം" എന്ന വചനം വളരെ യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണു്. മനുഷ്യൻ സാധാരണയായി സ്നേഹിക്കുന്നതും, ബഹുമാനിക്കുന്നതും, വിശ്വസിക്കുന്നതും, അനുസരിക്കുന്നതും, സുശീലന്മാരെയാണെന്നു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുമെന്നു് നിശ്ചയംതന്നെ. സൂര്യന്റെ രശ്മി ചന്ദ്രനിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടു് ചന്ദ്രൻ നമുക്കു് വെളിച്ചം തരും പോലെ ശാസ്ത്രവചനകിരണങ്ങൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടു അവരെല്ലാവരും സുശീലമാകുന്നഗുണത്തെ ലോകത്തിലെല്ലാം വ്യാപരിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്.

"സത്സംഗാൽഭവതിഹി സാധുതാ ഖലാനാം
സാധൂനാം നഹി ഖലസംഗമാൽഖലത്വം
ആമോദം കുസുമഭവം മൃദേവധത്തെ
മൃൽഗന്ധം നഹി കുസുമാനി ധാരയന്തി"

——(o)——

൩. സംഗീതം.

സരിഗമപധനികൾമീട്ടിസ്സരസംവീണാശ്രുതികലരിക്കൂട്ടി
സരസിജഭവകൃതിപാടും സരസ്വതീദേവിമമമുഖണസ്ഥട്ടെ.

'സംഗീതമപിസാഹിത്യം സരസ്വത്യാഃസ്തനദ്വയം'

എന്നിങ്ങനെ മാന്യസഹൃദയന്മാർ വാഴ്ത്തിവരുന്നതിൽ ഒന്നാമത്തേതായിട്ടുള്ള സംഗീതത്തെക്കുറിച്ചു സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിനു ഭാരമേററു പുറപ്പെടുന്നതിൽ "പാട്ടെന്നുള്ളതിലല്പമതായ ഗുണദോഷജ്ഞാനമില്ലാത്തൊരാൾക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടിരിജ്ജനം സദിരു കേൾക്കുമ്പോളുറക്കം വരും" എന്നിങ്ങനെ സ്വാനുഭവത്തെ ഒരു വിഷയത്തിൽ ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുള്ള നീരസികൻ തയ്യാറാവുന്നതും, ജന്മം മുതൽക്കേ കണ്ണുകാണാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ കറുപ്പ്, വെളുപ്പ്, ചുവപ്പുമുതലായ നിറഭേദങ്ങളെപ്പററി പറവാനൊരുമ്പെടുന്നതും തമ്മിൽ അധികം ഭേദമില്ലെന്നുള്ളതു ഞാൻ ഒട്ടും മറക്കായ്കയില്ലാ. എന്നാൽ എന്നിൽ ഈ ഭാരമേല്പിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ച മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ എങ്ങിനെ എങ്കിലും സഫലമാക്കുന്നതിനുള്ള അത്യാഗ്രഹമാണ് എന്നെ ഇങ്ങിനെ തുവൽ മയക്കുന്നതിലേക്കുദ്യമിപ്പിച്ചതു എന്നുള്ളതു മുൻകൂട്ടിതന്നെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അക്ഷരാത്മികയായ സരസ്വതീദേവിയുടെ സ്തനങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടുള്ള ഗാന്ധർവവേദം അല്ലെങ്കിൽ സംഗീതശാസ്ത്രം സാമവേദത്തിന്റെ ഒരു ഉപവേദമാണെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം അനിർവചനീയമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

അങ്ങനെയുള്ള സംഗീതത്തിന്റെ മൂലം സപ്തസ്വരങ്ങളാകയാൽ അവയുടെ സ്വഭാവത്തെയാണു ആദ്യമേ ആലോചിക്കേണ്ടതു്. വാണീദേവിയുടെ മറേറ കുചമെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞുവരുന്ന സാഹിത്യത്തിനു സപ്തവിഭക്തികൾ എങ്ങിനെയോ അതുപോലെയാണിവിടെ സപ്തസ്വരങ്ങൾ എന്നും, സ്വരങ്ങൾപോലെയാണിവിടെ വിഭക്തികൾ എന്നും പരസ്പരം ഇവകളെമാത്രമേ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാക്കി പറയുന്നതിനു കാണുന്നുള്ളു.

സംഗീതത്തിന്റെയും, സാഹിത്യത്തിന്റെയും മൂല്യം അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മൂഢമനുഷ്യനെ 'സാ' എന്നും, 'സു' എന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പശു എന്ന് ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ സാരം

ആലോചിച്ചാൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കും ഇതുകളുടെ മാഹാത്മ്യം അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

ഇനി ഈ ഏഴു സ്വരങ്ങളുടേയും പേരു പറയുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഈ പേരുകളുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങളാകുന്ന അതായത് സ, രി, ഗ, മ, പ, ധ, നി എന്നിങ്ങനെ സംഗീതാരംഭത്തിൽ ഉപദേശിച്ചു വരുന്നതെന്നും ഓൎമ്മിച്ചുകൊണ്ട് ഇതുകളുടെ നാമങ്ങളെ പദ്യരൂപേണ ഞാൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു വായിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

'സാ'യെന്നുള്ളതു ഷഡ്ജമാം, വൃഷഭമാം 'രി'യെന്നു ഗാന്ധാരമാം
'ഗാ'യെന്നുള്ളതു മദ്ധ്യമസ്വരമതാം 'മാ' എന്നു പാടുന്നതും,
'പാ'യെന്നുള്ളതു പഞ്ചമം, സ്വരമതോ 'ധ' എന്നതോ ധൈവതം
'നീ'യെന്നുള്ളതു താൻ നിഷാദമിവ നൽസത്തായ സപ്തസ്വരം.

എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽമാത്രമല്ലാ ജന്തുക്കളും കൂടി ജന്മം മുതൽക്കേ അഭ്യസിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായും അവയുടെ ഛായയെ കാണിക്കുന്നതായും പേരെ ഒരു ശ്ലോകവുംകൂടി ഇവിടെ ചൊല്ലുന്നു.

[ടോ,
ഷഡ്ജത്തിൽക്കൂകുമല്ലോ മയിൽ പശുവൃഷഭത്തിൽക്കരഞ്ഞീടു, നാ
ഗൎജ്ജിക്കാനല്ലഗാന്ധാരമതിൽ, മുറയിട്ടും ക്രൗഞ്ചമോ മദ്ധ്യമത്തിൽ
മെച്ചത്തിൽ പഞ്ചമത്തിൽ കുയിൽ മധുസമയേ പാടിടും, ധൈവത
ഖശ്വംശബ്ദിക്കുമെന്നും, കരിമരളുവതേവം നിഷാദത്തിലത്രേ. [ത്താ

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴു വിഭക്തികളോടുകൂടി പലപല പദങ്ങളും അവസാനമില്ലാത്തവിധത്തിൽ നടപ്പുള്ളതുപോലെ സംഗീതത്തിൽ ഏഴു സ്വരങ്ങളോടുകൂടി പലവിധത്തിലും അനവധി രാഗങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു വരാറുണ്ടെന്നുള്ളത് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സാഹിത്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഇവിടെ രാഗങ്ങൾക്കും ലിംഗഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. മൂലപ്രകൃതികളായ രാഗങ്ങൾ പുരുഷന്മാരും 'കല്യാണി' 'കാമോദരി' മുതലായവ സ്ത്രീരാഗങ്ങളും, 'മോഹനം' തുടങ്ങിയവ നപുംസകങ്ങളുമാണെന്നുമാത്രം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതല്ലാതെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ പദങ്ങളുടെ ലിംഗഭേദവ്യവസ്ഥക്ക് നിഘണ്ടുക്കളുള്ളതുപോലെ ഇവിടേയും ഒന്ന് വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ആ വിഷയത്തിൽ നിന്നും പിൻവലിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴ് വിഭക്തികൾക്കും മുമ്മൂന്നു വചനങ്ങൾപോലെ ഇവിടെ ഏഴു സ്വരങ്ങൾക്കും 'നീചം' 'മദ്ധ്യമം'

'ഉച്ചം' എന്ന മൂന്നസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ട്. പിന്നെ ഷഡ്ജഗ്രാമം, മദ്ധ്യമഗ്രാമം, ഗാന്ധാരഗ്രാമം എന്ന മൂന്ന ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ മൂന്ന ഗ്രാമങ്ങൾക്കും ആരോഹണാവരോഹണങ്ങളോടും ഏഴേഴ മൂർഛനകളുമുണ്ട് എന്നമാത്രം പറയുന്നതല്ലാതെ അവകളെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ ഈ പ്രസംഗം അധികം ദീർഘമായി പോകുമെന്ന ഭയപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്റെ വഴിയ്ക്ക സഹായികളായി 'വസന്തതിലകം' 'മാലിനി' മുതലായി പലമാതിരി വൃത്തങ്ങൾ അസംഖ്യമുള്ളതു പോലെ സംഗീതത്തിന്ന 'ഏകതാളം' 'ഝംഭ' തുടങ്ങി അനവധിതാളങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇവയെ പലമാതിരിയാക്കിത്തീൎക്കുന്നതും മാത്രകളാണ്. സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളുടെ കണക്കെടുക്കുന്നതിന്ന് ഒരു സമയം വല്ല സമൎത്ഥന്മാരും ഉണ്ടായേക്കാം. എന്നാലും ഇവയുടെ സംഖ്യ നിർണ്ണയപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്ന് വിചാരിപ്പാൻപോലും ഒരാളും ഉണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്ക തോന്നുന്നില്ല. 'വൃത്തരത്നാകരം' മുതലായ ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വൃത്തങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു വർദ്ധിപ്പിപ്പാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ താളങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു യഥേഷ്ടം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്ന പലസംഗീതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും കൌശലം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാരതിയുടെ സ്തനങ്ങളായ ഈ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾക്ക മുൻ കാണിച്ചമട്ടിൽ പല സാദൃശ്യങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നതത്ഭുതമല്ലല്ലോ.

ഇനി സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നും അധികമായി ചില മാഹാത്മ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ സംഗീതത്തിനുള്ളതിൽ ചിലതെനിക്കോൎമ്മയുള്ളതുകൂടി ഇവിടെ കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇതു രണ്ടിനും കണ്ഠത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവമെങ്കിലും സംഗീതം പലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും സാധിക്കാവുന്നവിധത്തിൽ പണ്ടുപണ്ടെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ പരിഷ്കരിച്ചു പരക്കെ നടപ്പാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കണ്ഠവും യന്ത്രവുംകൂടി യോജിച്ചിട്ടുള്ള സംഗീതം അധികം രസാവഹമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. യന്ത്രങ്ങൾ ഓരോ ദേശങ്ങളിൽ ഓരോകാലത്തു ഓരോ മാതിരിയിൽ പരിഷ്കരിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. അവകളെ ഒക്കെ പറയുന്നതും അസാദ്ധ്യംതന്നെ, എന്നാൽ ചില വിശിഷ്ട യന്ത്രങ്ങളെയെങ്കിലും പറയാതെയിരിക്കുന്നതും ഉചിതമാകുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല.

വീണ, ഫിഡിൽ, കുഴൽ, ഇടയ്ക്ക, കപാലഹസ്തം, സംഗീതപ്പെട്ടി എന്നു തുടങ്ങി പല യന്ത്രങ്ങളും ഉള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിക്കാവുന്നതു വീണയാകുന്നു. സരസ്വതി, നാരദൻ, തുംബുരു

മുതലായ പല സംഗീതപണ്ഡിതന്മാർ ദിവ്യലോകങ്ങളിലും ഈ യന്ത്രത്തെ തന്നെയാണല്ലോ അധികം ആദരിച്ചുവരുന്നതു്. ഭൂലോകത്തിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ പാടവം കാണിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരിൽ സരസ്വതിയുടേയും നാരദന്റേയും അംശങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു ദാരദാരകവത്സലനായ ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള മൂർത്തിയാണ് ഇദ്ദേഹമെന്നു് ഒരു മഹാനുഭാവൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാക്ഷാൽ കല്യാണകൃഷ്ണൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ മഹാനായിരുന്നു വീണാവായനവിദ്യയിൽ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ച പരമയോഗ്യപുരുഷൻ എന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു കാര്യമാണല്ലോ. ആ മഹാനുഭാവന്റെ വീണയിലുള്ള വിരുതു കാണുന്നതിലേക്കായി തിരിയെ വരാത്തവിധത്തിൽ സത്യലോകത്തിലേയ്ക്കു ബ്രഹ്മാവു തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോയതു നമ്മുടെ ഒക്കെ കണ്ണുങ്ങളുടെ ഭാഗ്യക്ഷയമെന്നു് സങ്കടത്തോടു കൂടി പറയാമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും നമ്മൾ വിചാരിച്ചാൽ കഴിവില്ലല്ലോ. പിന്നെ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായി പല വൈണികന്മാർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഫിഡിൽ എന്നുള്ളതു ഒരു നവീനയന്ത്രമാകയാൽ ഇതിൽ പണ്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാൎക്കു പരിചയമുണ്ടാകുവാനിടയില്ല. ഇദാനീന്തനന്മാർ പലരും ഈ വിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുള്ളതിൽ ഈ ദിക്കുകാരിൽ മഹാദേവനെന്ന മഹാനുഭാവനാണ് പ്രഥമഗണനീയനായിട്ടുള്ളതെന്നു പല സംഗീതരസജ്ഞന്മാരും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ സർവ്വമോഹനമായ സംഗീതമധുവിന്റെ ലഹരികൊണ്ടോ മറ്റോ എല്ലായ്പോഴും മത്തനായ ഒരു ദരിദ്രബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഭിക്ഷാടനത്തിൽ ചില വഴിയമ്പലങ്ങളിലും ഊട്ടുപുരകളിലുമിരുന്നു ഈ യന്ത്രത്തിൽ ചില കൈപ്പെരുമാറ്റം ചെയ്തിരുന്നതു കേൾക്കാനിടയാവാത്തവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മാത്രമേ മഹാദേവനു ഒന്നാംക്ലാസിൽ സ്ഥലം കിട്ടുകയുള്ളുവെന്നു കൂടി പറവാൻ എനിക്കു സംഗതി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

കുഴൽ; ഈ യന്ത്രം മേൽ കാണിച്ച രണ്ടു യന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും കുറച്ചു ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതു കണ്ഠത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നതാണു്. ഇതിനെ നെടുംകുഴൽ (നാഗസ്വരം) എന്നും കുറുംകുഴൽ എന്നും ഓടക്കുഴൽ എന്നും മൂന്നുമാതിരിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ നാഗസ്വരമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്റെ പ്രചാരം ചോളദേശം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അധികമായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. (കൊല്ലംകോട്ടു സുബ്രഹ്മണ്യൻ മുതലായ) ചില മഹാന്മാർ മലയാളത്തിലും ഇതുകൊണ്ടു പേരുകേട്ടവരില്ലെന്നില്ല. നമ്മുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ

മൂന്നു സന്ധ്യയ്ക്കും ദൈവങ്ങൾക്കും തൊഴുവാൻ വരുന്ന ജനങ്ങൾക്കും കർണ്ണശൂലമായിത്തീരുന്നതും, സംസർഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെട്ട അപസ്വരക്കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുന്നതും ഈ നാഗസ്വരം തന്നെയാണെന്നു ക്രൂരി വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. കുറുംകുഴൽ മേളങ്ങൾക്കിടയിൽ ചെണ്ടകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പുറമെ കുഴൽപറുകളിലും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്, എങ്കിലും അപൂർവ്വമേയുള്ളു. (തിരുവില്വാമല ശങ്കരപ്പണിക്കർ തുടങ്ങി) ചില യോഗ്യന്മാർ ഇതിലും പേരുകേട്ടവർ, ഈ ദിക്കിലുണ്ട്. ഓടക്കുഴൽ ഊതുന്നവരായിട്ടു നമ്മുടെ ഗൃഹങ്ങൾതോറും പശുക്കുട്ടികളെയും കാണാമെന്നിടയുണ്ട്. പക്ഷേ ഇത്രവളരെ പ്രചാരമുണ്ടെങ്കിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ അത്ര വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ സംഗീതരസികന്മാർ എന്റെ അറിവിലിപ്പോൾ അധികമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

'ഇടയ്ക്ക' എന്നുള്ളതു മലയാളത്തിൽ എല്ലാ ക്ഷേത്രംതോറും പതിവായി ഉപയോഗിച്ചു വരാറുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ടു് ഉപയോഗിക്കുന്നവർ ഇതു നിത്യകർമ്മത്തിനുള്ളതെന്നല്ലാതെ സംഗീതത്തിനുള്ളതാണെന്നുപോലും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണെന്നു പറഞ്ഞാലും അവർക്കു മുഷിച്ചിലുണ്ടാകേണ്ട കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി എന്നു തന്നേയുള്ള നിലയിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

'കപാലഹസ്തം' എന്നുള്ളതു വളരെ നടപ്പുള്ള യന്ത്രമല്ല. ഇതിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായിട്ടാരേയും എനിക്കു അറിവില്ല. ഒരിക്കൽ ഒരു സരസൻ വായിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

'സംഗീതപ്പെട്ടി' ഈ യന്ത്രം വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. സംഗീതത്തിൽ ഒട്ടും ശീലമില്ലാത്തവരായ എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കും താക്കോൽ കൊട്ടുവാൻ മാത്രം പഠിച്ചാൽ ഇതുകൊണ്ടു സംഗീതം പ്രയോഗിക്കാം.

ഇനി വേറെ ചിലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളുണ്ട്. അവകൾ ശ്രുതി ശരിയാക്കുവാൻ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നവയാണ്. കുഴിത്താളം 'തംബുരു' 'തിത്തി' മുതലായി ഇവയും പലവിധത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. താളം പിടിക്കുന്നതിനുള്ള അനേകവിധ വാദ്യങ്ങളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടവയാണ്. പക്ഷെ അവ അസംഖ്യമുള്ളതിനാൽ നേരം അതിക്രമിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു തൽക്കാലം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഇനി സംഗീതത്തിനു വേറെ ഒരു ഗുണമുണ്ട്. ശ്രുതി യോജിപ്പിച്ചു രണ്ടോമൂന്നോ കണ്ഠങ്ങളാകട്ടെ യന്ത്രങ്ങളാവട്ടെ കൂട്ടി ഇണ

ക്കിപ്പാടുന്നതായാൽ ഒററയ്ക്കുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം രസം പിടിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഈ സംഗീതത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒരു ചെറിയ കഥകൂടി ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പ്രസംഗിക്കുന്നതു ഒട്ടും രസഭംഗമായി തീരുകയില്ലെന്നുവച്ചു ഇനി ഞാൻ അതിലേക്കായി തുനിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

പണ്ടു അതിയോഗ്യനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ സംഗീതവിദ്യകൊണ്ടു വിഷ്ണുഭഗവാനെ ഭജിച്ചു വളരെക്കാലം ഇഹലോകസുഖം അനുഭവിച്ചും അനവധി സജ്ജനങ്ങളെ ഈ സുഖം അനുഭവിപ്പിച്ചും ജീവകാലാവസാനത്തിങ്കൽ ദിവ്യദേഹത്തോടുകൂടി വൈകുണ്ഠലോകത്തിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുയാത്രികന്മാരായി ബ്രഹ്മാദി സകലദേവകളും തുംബുരു, നാരദൻ, ചിത്രരഥൻ, മുതലായ സകല ദിവ്യഗായകന്മാരും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മഹാബ്രാഹ്മണൻെറ വൈകുണ്ഠപ്രവേശമഹോത്സവത്തിൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ അവിടെ ഒരു വലിയ സംഗീതപ്രയോഗം നിശ്ചയിച്ചു. ആ സംഗീതസദസ്സിൽ പ്രധാനഗായകൻ ആ ഉത്തമബ്രാഹ്മണൻ തന്നെ അല്ലാതെ മററാരുമായിരുന്നില്ല. വളരെ ദിവ്യഗായകന്മാർ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ സദസ്സിൽ സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്മീഭഗവതിയും എഴുന്നള്ളി. ആ എഴുന്നള്ളത്തിൽ അകമ്പടിക്കാരായ ഹരിക്കാരന്മാർ മുതലായ നിഷ്കളങ്കപുരുഷന്മാർ ബ്രഹ്മാദിദേവകളിലും തുംബുരു നാരദാദികളായ പഴയ ദിവ്യഗായകന്മാരിലും, ആളെ മാററുവാൻ അവർക്കുള്ള അധികാരം നിസ്സംശയമായി കാണിച്ചുവെങ്കിലും അതു ഏററവും ഉചിതമാകയാൽ ആർക്കും അതു വൈമനസ്യമുണ്ടായില്ല. പിന്നെ ശ്രീഭഗവതിയുടെ കല്പനപ്രകാരം ദിവ്യഗായകന്മാരിൽവച്ചു തുംബുരുവിനെ മാത്രം അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയതു ഭക്തനാണെന്നും, വീണ എടുത്തവരിൽ ഒന്നാമനാണെന്നും, തുംബുരുവിനെക്കാൾ അധികം സംഗീതവിദഗ്ദ്ധനാണെന്നും മററും അഭിമാനമുള്ള നാരദനു ഒട്ടും രസമായില്ലെന്നല്ല, കോപം വർദ്ധിച്ചു മൂലം മറന്നിട്ടു 'ഇങ്ങിനെ പന്തിയിൽ പക്ഷപാതം കാണിച്ചതിനാൽ ശ്രീദേവി രാക്ഷസിയായി ഭവിക്കട്ടെ' എന്നു ശപിക്കാൻ പോലും ആ നാരദൻ ഒട്ടും മടിച്ചില്ല. ആ ശാപംകൊണ്ടു മഹർഷിമാരുടെ രക്തത്തിൽ മണ്ഡോദരിയുടെ ഗർഭത്തിലുണ്ടായ ലക്ഷ്മീദേവിയാണു സീതാദേവി എന്നുള്ള കഥ ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു.

പിന്നെ വിഷ്ണുഭഗവാൻതന്നെ എഴുന്നള്ളി നാരദനെ നല്ല നല്ല യുക്തികൾ പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തിയകൂട്ടത്തിൽ "അങ്ങേക്കു അഭ്യാസവും കേൾവിയും തുംബുരുവിനോളമില്ല. മേരുപ

വ്വതത്തിന്റെ ഗുഹയിൽ സംഗീതസൎവ്വജ്ഞനായ ഒരു ഊമനിരിപ്പുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിക്കൂ. എന്നാൽ പിന്നെ തുംബുരുവിനോടു തുല്യനാകും" എന്നു ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്തു.

നാരദനും അങ്ങിനെതന്നെ ഈ ഊമന്റെ അടുക്കൽചെന്നു യഥാവിധി വളരെക്കാലമഭ്യസിച്ചു. കൃതാൎത്ഥഭാവത്തോടുകൂടി മത്സരം സഫലീകരിപ്പാൻ തുംബുരുവിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ ആ ആശ്രമദ്വാരത്തിൽ കണ്ണില്ലാതേയും, കാതില്ലാതേയും, കയ്യൊടിഞ്ഞും, കാലൊടിഞ്ഞും എന്നുവേണ്ടാ പലമാതിരി അംഗവൈകല്യമുള്ള സ്ത്രീകളേയും, പുരുഷന്മാരേയും, ഷണ്ഡന്മാരേയും കണ്ടിട്ടു 'നിങ്ങളാരാണ്? എന്താണിവിടെ നില്ക്കുന്നതു്?' എന്നു ചോദിച്ചു: ഞങ്ങൾ രാഗപുരുഷന്മാരും, രാഗസ്ത്രീകളും രാഗനപുംസകങ്ങളുമാണ്. അങ്ങു പാടുമ്പോൾ പതിവായി ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾക്കു അംഗവൈകല്യം വരികയും, തുംബുരു പാടി അതു തീൎക്കുകയും പതിവാണ്. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസരം കാത്തു നില്ക്കുകയാണ്' എന്നു അവരുടെ മറുവടി കേട്ടു മത്സരംവിട്ടു ലജ്ജിച്ചു തുംബുരുവിനെ കാണാതെതന്നെ വിഷ്ണുവിന്റെ അടുക്കൽ പോയി ഈ വിവരം അറിയിച്ചു.

ശ്രീനാരായണനാകട്ടെ, "ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. അങ്ങു ഇനിയും കുറച്ചുകാലം അഭ്യസിക്കണം:—ഞാൻതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കാം; പക്ഷെ അതിനുള്ള യോഗ്യത ഇപ്പോഴും വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു പലപല ദിവ്യഗായകന്മാരുടേയും കൂടെ നടന്നു കേൾവി നന്നായി സമ്പാദിക്കു— അങ്ങിനെ കുറെ കഴിയട്ടെ; പിന്നെ ഞാൻ യദുകുലത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനായിട്ടു അവതരിച്ചു ഭൂഭാരം തീൎത്തു ദ്വാരകയിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന കാലത്തു എന്റെ അടുക്കൽവന്നു ഈ കഥ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തു. അന്നു അഭ്യസിപ്പിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നേയും നാരദൻ ദിവ്യലോകങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സാമാന്യം കേൾവി സമ്പാദിച്ചു എന്നുള്ള ഭാവത്തോടുകൂടി ഭാരതയുദ്ധാദികോലാഹലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സമീപത്തു ചെന്നു ഇക്കാൎയ്യം ഓൎമ്മപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ജാംബവതിയുടെ അടുക്കൽ ഒരു വൎഷം അഭ്യസിച്ചു വരുവാൻ കല്പിച്ചു. അങ്ങിനെ ഒരു വത്സരം കഴിഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ, ഇനിയൊരുകൊല്ലം സത്യഭാമ അഭ്യസിപ്പിക്കും, എന്നായി. അതുംകഴിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ രുഗ്മിണിയുടെ അടുക്കലേക്കു വിട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പാടുന്ന സമയങ്ങളിൽ, 'നാരദ! താളം തെററിയല്ലൊ', 'അല്ലാ മഹൎഷിക്കു രാഗം രൂപമില്ലെന്നുണ്ടോ', എന്നും മററും രുഗ്മിണിയുടെ ശിഷ്യത്തികളുടെ

പരിഹാസം കേൾക്കാറായി. എന്നിട്ടു രണ്ടുകൊല്ലം അവിടെ അഭ്യസിച്ചു. പിന്നെ ബാല്യത്തിൽതന്നെ ഓടക്കുഴലിൽ പേരു കേട്ടിട്ടുള്ള സംഗീതസാരസർവ്വജ്ഞനായ വാസുദേവസ്വാമിയുടെ അടുക്കലും രണ്ടു് ആണ്ടു അഭ്യസിച്ചു. അപ്പോൾ കാമ, ക്രോധ, ലോഭ, മോഹ, മദ, മാത്സര്യാദി സകല ദോഷങ്ങളും നീങ്ങി സംഗീതസർവസ്വവും നാരദനിൽ വിളങ്ങി. തുംബുരുവിനോടുള്ള മാത്സര്യമശേഷം അടങ്ങി. അർജ്ജുനൻ മുതലായവർ ഈ മഹർഷിയുടെ പാട്ടുകേട്ടുകൊണ്ടാടിത്തുടങ്ങി. നാരദൻ പിന്നെ ബ്രഹ്മാനന്ദം അനുഭവിച്ചു പണ്ടത്തെ മട്ടൊക്കെ വിട്ടു ജീവൻമുക്തനായി നടന്നും തുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ അപാരമായിട്ടുള്ള സംഗീതശാസ്ത്രസമുദ്രത്തിന്റെ മറുകര കണ്ടവർ ദിവ്യലോകത്തുതന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ യോഗ്യരേയുള്ളു. ഇനി ഭൂലോകത്തിലെ കഥ പറവാനുണ്ടോ? എന്നാലും ഇപ്പോൾ ഇററലി, ജമ്മനി, ഇംഗ്ളണ്ടു് മുതലായ ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ കാലാവസ്ഥാനുരൂപം ഈ വിദ്യയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിലും ഉത്തരദേശത്തു നല്ല നടപ്പുണ്ടു്. മഹമ്മദീയന്മാരിലും നല്ല സംഗീതസമർത്ഥന്മാർ ആ ദിക്കിലുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ദക്ഷിണദേശത്തും, 'തഞ്ചാവൂർ ശരഭോജി' രാജാവിന്റെ സംഗീതവിദ്യാപ്രചാരവൈശദ്യം ഇന്നും സ്ത്രീകളിലും പുരുഷന്മാരിലും പ്രതിഫലിച്ചുതന്നെ കിടക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽവച്ചു തിരുവനന്തപുരത്താണ് അധികം ഈ വിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുള്ളതു്.

൧൦൨൨-ാമാണ്ടു് നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ സംഗീതപ്രിയതയാണ് ഇതിനെ ഇങ്ങനെ രക്ഷിച്ചതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്.

ഇനി കൊച്ചിസ്സീമയിലെ സ്ഥിതി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ തൃശ്ശിവപേരൂരാണ് ഉള്ളതിൽവച്ചു ഭേദം. ഇവിടെ വിദഗ്ദ്ധയുവതികളാണ് ഈ വിദ്യയിൽ പേരു നേടിയവരുള്ളതു്, എന്നതുകൊണ്ടു യന്ത്രവും കണ്ഠവും യോജിപ്പിച്ചു പാടി, കേൾക്കുന്നവരെ മോഹിപ്പിക്കുവാൻ ഇവക്കു പ്രയാസമില്ലെന്നു പലക്കും അനുഭവം വന്നിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ.

മലയാളത്തിൽ ഈ സംഗീതം നാടനെന്നും ദേശികമെന്നും രണ്ടു മാതിരി നടപ്പുണ്ടു്. അതിൽ 'നാടൻ' ആട്ടക്കഥകളിലും, തിരുവാതിരക്കളികളിലും മററുമാണു നടപ്പുള്ളതു്.

ഓരോ രസങ്ങൾക്കു ഓരോജാതി രാഗങ്ങൾ യോജിക്കും. ശൃംഗാരത്തിന് തോടി, കാമോദരി മുതലായതും വീരത്തിനു ബില്ല

രവി തുടങ്ങിയതും, കരുണത്തിന്ന ആനന്ദഭൈരവി പ്രഭൃതിയും അത്ഭുതത്തിന്ന നവരസം മുതലായതും ഹാസ്യത്തിന്ന പന്തുവരാളി തുടങ്ങിയതും ഭയാനകത്തിന്ന സാഫനാമക്രിയാദിയും ബീഭത്സത്തിന്ന അഠാണപ്രഭൃതിയും രൌദ്രത്തിന്ന ആഹരി തുടങ്ങിയതും ശാന്തത്തിന്ന മോഹനം മുതലായതും അധികം അനുരൂപങ്ങളാണെന്ന അനുഭവരസികന്മാൎക്ക അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ.

നാടകമാതിരിയെക്കാൾ 'ദേശിക' മാതിരിയാണ അധികം രസം കൊടുക്കുന്നത്. ആയതുകൊണ്ടു നാടകാഭിനയാദികളിൽ ദേശിക വഴിക്ക അതാതുരസങ്ങൾക്ക അനുരൂപങ്ങളായ രാഗങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ പിന്നത്തെ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

വിസ്താരഭയംകൊണ്ടു എല്ലാം ചുരുക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

> വാണീനാരദമുഖസുര-
> വീണക്കാർകളുടെ ഗാനരംഗത്തിൽ
> ഏണാങ്കരുദ്രനടനം
> കാണുംകല്യാണിഗൌരിതുണചെയ്ക.

---

൮. ആരോഗ്യരക്ഷ.

"ശരീരമാദ്യം ഖലുധൎമ്മസാധനം"

മനുഷ്യന്ന് സംഭവിക്കാവുന്ന ആപത്തുകളിൽവെച്ചു ഏററവും ദുസ്സഹമായതു രോഗമാണെന്നും ഇഹലോകസുഖങ്ങളിൽ വെച്ചു മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു അരോഗതയാണെന്നും എല്ലാവൎക്കും അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലൊ. അരോഗത അല്ലെങ്കിൽ ആരോഗ്യമെന്നു വെച്ചാൽ ദേഹത്തിന്ന ബാഹ്യമായും ആന്തരമായും യാതൊരുപദ്രവവുമില്ലാതെയുള്ള സ്ഥിതിയാകുന്നു. നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളെ ദീപനം വരുത്തുന്നതിന്നുള്ള ആമാശയവും പക്വാശയവും ദീപനം വരുന്നതിന്റെ ശേഷം അവകളെ ശരീരപോഷണത്തിന്നവേണ്ടി രക്തത്തിൽ കൂടെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും കൊണ്ടുപോകുന്ന രക്തനാഡികളും നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിനെക്കൊണ്ടു ആ രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിപ്പാനുള്ള ശ്വാസകോശവും മനസ്സിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ മസ്തുലുംഗ (തലച്ചോറ്) വും ശേഷമുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളും യാതൊരു വൈകല്യവും കൂടാതെയിരിക്കയും അതാതിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ ക്രമമായി നടത്തുകയും

ചെയ്യുമ്പോൾ നമുക്ക് യാതൊരു അസഹ്യതകളും ഇല്ലാതെയിരിക്കയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ശക്തിയും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതിഭാഗ്യം കൊണ്ടു മാത്രം ലഭിക്കാവുന്ന ഈ അവസ്ഥയെ ആകുന്നു നാം ആരോഗതയെന്നു പറയുന്നതു്.

എന്നാൽ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു് പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും പലവിധത്തിലുള്ള ന്യൂനതകൾ സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ വക രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകാതെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കത്തക്ക വിധത്തിലാകുന്നു പരമകാരുണികനായ ഈശ്വരൻ നമ്മളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നു നാം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായി ദൈവകല്പിതങ്ങളായ ചില നിയമങ്ങളും ഉണ്ടു്. ആ നിയമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി യഥാവിധി ആചരിച്ചാൽ ശരീരസുഖത്തോടുകൂടി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നേരെ മറിച്ച് അജ്ഞാനം കൊണ്ടോ ഉദാസീനതകൊണ്ടോ നാം അവയെ ലംഘിച്ചാൽ നമുക്കു ആരോഗന്മാരായിരിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യംതന്നെ. മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ ലംഘിച്ചാൽ ശിക്ഷകൂടാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നതിന്നു ചിലർക്കു കഴിയുമായിരിക്കാം. മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നവർക്കു ശിക്ഷയിൽ നിന്നു വേർപെടുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

രോഗങ്ങൾ നാംതന്നെ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞതു എല്ലാപേർക്കും സമ്മതമാകുമോ എന്നു് സംശയമാണ്. അരോഗതയും രോഗവും പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്ത പുണ്യപാപങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യയത്നംകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്വാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നും ചിലർക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായം അനുഭവവിരുദ്ധമാകയാൽ അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഒരുമേന അമിതഭക്ഷണം ചെയ്കയോ ദേഹപ്രവൃത്തിക്കു ചേരാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കയോ ചെയ്താൽ ഉടനേതന്നെയോ കാലക്രമം കൊണ്ടോ ഉദരരോഗങ്ങളും അധികമായ വിചാരം കൊണ്ടും മനഃക്ലേശം കൊണ്ടും ബുദ്ധിക്കും ഹൃദയത്തിനും മററു രക്താശയങ്ങൾക്കും ഉപദ്രവവും മഴയത്തോ മഞ്ഞത്തോ നടന്നാൽ ജലദോഷവും അതുപോലെ തന്നെ മറോരോ കാരണങ്ങളാൽ വേറെ പല വ്യാധികളും ഉണ്ടാകുന്നതു എല്ലാപേർക്കും അനുഭവമല്ലേ. അതുകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ സാധാരണമായി സ്വയംകൃതദോഷങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണ്.

ആരോഗ്യരക്ഷാർത്ഥമായുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാത്തതിനാലുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും ഉടനേതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നതല്ല. ദരിദ്രന്മാരോ, ഉദാസീനന്മാരോ ആയ മാതാപിതാക്കന്മാർ സൂക്ഷ്മമില്ലാതെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്ന കുട്ടികളിൽ ചിലരേയും, യൌവനകാലത്തെ മോദത്തിളപ്പുകൊണ്ടു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള ദുർവൃത്തികൾ കാട്ടുന്ന യുവാക്കളിൽ ചിലരേയും കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു യാതൊരു രോഗപീഡയും ശക്തിക്ഷയവും കൂടാതെ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ഉള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നു തന്നെയല്ല കാലക്രമേണ അവരും അവരുടെ അപഥ്യാചരണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളായ നാനാവിധ രോഗങ്ങളും അകാലവാർദ്ധക്യവും ശക്തിക്ഷയവും അകാലമരണം തന്നേയും അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ചിലർ മുപ്പതുവയസ്സാകുമ്പോഴേക്കും വൃദ്ധന്മാരായും അശക്തന്മാരായും മ്ലാനമനസ്സുകളായും തീരുന്നില്ലേ? അതു അവരുടെ ചെറുപ്പകാലത്തെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ തന്നെ, നല്ലവണ്ണം ദേഹശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നവരെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി കഴിഞ്ഞാലും നല്ല യൌവനപുഷ്ടിയും ഉത്സാഹവും ഉള്ളവരായും കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

സാധാരണയായി രോഗങ്ങൾ അവരവരുടെ അപഥ്യാചരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നതാണെങ്കിലും ചിലക്ക് അതു കൂടാതെയും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തെ അനുസരിച്ചു ചിലക്കു വായുവിനാൽ വ്യാപിക്കപ്പെടുന്നതോ സ്പർശത്താൽ സംക്രമിക്കുന്നതോ ആയ പകരുന്ന വ്യാധികൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു സാധാരണയായി അവരുടെ കുററമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ആ വക വ്യാധികളും മററുരോഗങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ആദ്യമായി ഉത്ഭവിക്കുന്നതു മനുഷ്യരുടെ തെററുകൊണ്ടോ അജ്ഞാനംകൊണ്ടോ ആകുന്നു. പരമ്പരയായി രോഗം ഉണ്ടാകുന്നതു ആ വംശത്തിൽ ആരുടെയെങ്കിലും വിചാരക്കുറവുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ആദ്യം ആരെങ്കിലും ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ വിധിപോലെ അനുഷ്ഠിക്കാതെ രോഗങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചു നിരപരാധികളായ സന്താനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്നതാണ്. പകരുന്ന രോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു ജനങ്ങൾ മാത്രമുള്ളതായും വായു സഞ്ചരിക്കാത്തതായും ഉള്ള ഭവനങ്ങളിലോ, വലിയ നഗരങ്ങളിൽ മലദൂഷിതങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളിലോ പാർക്കുകയും, ദേഹത്തേയും ഭവനത്തേയും ശുചിയാക്കി വയ്ക്കാതേ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. സാധാരണയായി ഈ വക രോഗങ്ങൾ മൂഢന്മാരുടേയും ദരിദ്രന്മാരുടേയും മലിനമായ വാസസ്ഥലങ്ങളിലാണ ഉത്ഭവിക്കുന്നതു.

പിന്നെ അതു അറിവുള്ളവരുടേയും, ധനികന്മാരുടേയും വീടുകളിലും വ്യാപിച്ചു എല്ലാപേരേയും ഒരുപോലെ ആപത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ അവരവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം മതിയാകയില്ല. നമ്മുടെ സമസൃഷ്ടന്മാരെക്കൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു നാമേവരും യത്നിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു ഈ വക രോഗങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്വാൻ സാദ്ധ്യമാണോ എന്നു ചിലൎക്കു സംശയമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതു സാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു പല അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടു "പ്ലേഗ്" എന്നു പേരായ ഒരു നടപ്പുദീനം കൂടക്കൂടെ വ്യാപിക്കുകയും, അതിനാൽ അനേകജനങ്ങൾ മരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടങ്ങളിലുള്ള ഡാക്ടർമാരുടേയും മററും പരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടും ആലോചനകൾകൊണ്ടും ഇപ്പോൾ ആ രോഗം നാമാവശേഷമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മററു പല രോഗങ്ങളേയും അവർ ഉന്മൂലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തലെത്തട്ടി, വസൂരി മുതലായ മഹാരോഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ധാരാളമായി നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ പ്രചാരത്തിനും അസഹ്യതയ്ക്കും പണ്ടത്തേക്കാൾ അല്പം കുറവുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകളേയും തീരെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന്നു വെള്ളക്കാർ ചെയ്തുവരുന്ന യത്നം കാലക്രമംകൊണ്ടു സഫലമാകുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ധാരാളമായി വഴിയുണ്ടു്.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു രോഗങ്ങൾ നിവാൎയ്യങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള വഴികളെ അറിഞ്ഞു നാം അവയെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും മററുള്ളവരെക്കൊണ്ടു അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു നമ്മുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കു പ്രത്യേകമായി ആവശ്യമുള്ളതു നിൎമ്മലമായുള്ള വായുവും, ജലവും, മിതമായും ഹിതമായും ഉള്ള ഭക്ഷണം, ദേഹശുദ്ധി, വിധിപോലെയുള്ള വ്യായാമം, വേണ്ടപോലെയുള്ള നിദ്ര ഇവകളാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായി മേലിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു.

൫. സ്വപ്നം

ഇതു മിക്കവാറും ജനങ്ങൾക്കു നിത്യപരിചയമാണെങ്കിലും ആനയെ സ്വപ്നംകണ്ടാൽ ഗണപതിക്കു വഴിപാടു കൊടുക്കണമെന്നും മരിച്ചു എന്നുകണ്ടാൽ ബന്ധം സുഖമായി എന്നും സ്വപ്നം കണ്ടതിന്റെശേഷം ഉറങ്ങിയാൽ ഫലിക്കയില്ലെന്നും മററുമല്ലാതെ ഇതിന്റെ കാരണം എന്താണെന്നോ സ്വപ്നം വിശ്വസിക്കത്തക്കതാണോ എന്നോ ഉള്ള സംഗതികൾ ആലോചിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ കുറയുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുവരെ അറിയാത്തതുകൊണ്ടു ദോഷമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഇനി അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ എന്തു്? എന്നുള്ള വിചാരം എല്ലാദിക്കിലും പ്രത്യക്ഷംതന്നെ. മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ ഒരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ മററാരിക്കൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയാകകൊണ്ടു താഴെ പറയുന്ന വിവരങ്ങൾ വായനക്കാൎക്കു രസകരമായിത്തീരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചു താഴെ പറയുന്നതു നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ അതിനെ സംബന്ധിച്ചതായ രണ്ടു സംഗതികളെക്കുറിച്ചു അല്പം പറയുന്നതു അത്യാവശ്യമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു് മനസ്സിന്റെ ഇരിപ്പിടത്തെപ്പററിയാണു്. സാധാരണയായി നാം മനസ്സ എന്നു പറയുമ്പോൾ കൈവയ്ക്കുന്നതു നെഞ്ഞത്തു ആണെങ്കിലും അതിന്റെ ഇരിപ്പു് തലയിൽ ആണെന്നു് പറയേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ തെളിയിപ്പാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. മുഖ്യമായുള്ള ചില തെളിവുകളെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

൧. അധികനേരം മനസ്സുവച്ചു ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്താൽ ഒരു തലവേദന തുടങ്ങുന്നു.

൨. തലച്ചോറിനു് വല്ല കേടും പററിയാൽ ബുദ്ധിഭ്രമം ഉണ്ടാകുന്നു. തലയുടെ പിൻഭാഗത്തു പിൻകഴുത്തിന്റെ മുകളിലായിട്ടു ഇടിക്കയോ മററോ ചെയ്താൽ തൽക്കാലത്തേക്കു് ബോധക്ഷയവും ചിലപ്പോൾ മരണവും സംഭവിക്കുന്നു.

൩. തലച്ചോറിന്റെ വലിപ്പവും ബുദ്ധിശക്തിയും തമ്മിൽ വളരെ സംബന്ധമുണ്ടു്. തലച്ചോറു് അധികമുണ്ടായാൽ ബുദ്ധി അധികമായി സാധാരണ കാണുന്നുണ്ടു്. അതിനും പുറമെ ഭ്രാന്തന്മാൎക്കു് തലച്ചോറു് വളരെ കുറഞ്ഞതായും കാണുന്നു. ഈ സംഗതികൾ ആലോചിച്ചാൽ മേല്പറഞ്ഞ സംബന്ധം തെളിവാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

രണ്ടാമത്തായി ഓർമ്മവെക്കേണ്ട സംഗതി ധാരണ എന്നതിന്റെ അർത്ഥവും മാതിരിയും ആകുന്നു. കഴിഞ്ഞകാര്യത്തെ നാം രണ്ടാമതും ഓർമ്മവെയ്ക്കുമ്പോൾ അതു നമ്മുടെ ധാരണാശക്തി കൊണ്ടാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ ധാരണയുണ്ടാവുന്നതു എങ്ങിനെയാണെന്നാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു നാലു അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

൧. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സകലങ്ങളുടെയും പ്രതിച്ഛായകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടു്.

൨. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ സ്പർശിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തലച്ചോറിന്റെ ഞരമ്പുകൾക്കു മററം ചില വികാരങ്ങൾ (മാററങ്ങൾ) ഉണ്ടാകുന്നു. ഒരു പെൻസിൽകൊണ്ടു് കടലാസിൽ വരച്ചതു പോലെ എന്നു വിചാരിക്കാം.)

൩. പ്രതിച്ഛായ മനസ്സിൽ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അതു നമ്മൾക്കു എല്ലായ്പോഴും ഓർമ്മയില്ല.

൪. ഓർമ്മ എന്നതു മനസ്സിന്റെ ഒരു സ്വഭാവമാണ്. ഇതിൽ ഒടുക്കം പറഞ്ഞതിനു വളരെ അർത്ഥം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ലാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനസ്സിന്റെ സ്വഭാവം എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നമുക്കു് അതിനെക്കുറിച്ചു ഒരറിവും ഉണ്ടാകുന്നില്ലാ. ഒന്നും മൂന്നും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു ഒരു വലുതായ കുറവുണ്ടു്. അവയെ സമ്മതിക്കുന്നതായാൽ നാം മനസ്സു എന്നു പറയുന്നതിനെ യാതൊരു ശക്തിയുമില്ലാത്തതായും ഒരു പാത്രംപോലെയും സങ്കല്പിക്കേണ്ടി വരുന്നു.

ആയതിനാൽ നാലിലുംവെച്ചു് നല്ലതു രണ്ടാമത്തേതാണെന്നു തോന്നുന്നു. മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്ന അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയാണ്.

ഇനി സ്വപ്നം ഉണ്ടാവുന്നതിന്റെ മാതിരികൂടി പറഞ്ഞാൽ താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ചില അത്ഭുതകരമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നും, അവയിൽ ഗണപതിയും കട്ടിച്ചാത്തനും മററും ചേർന്നിട്ടില്ലെന്നും ദൃഷ്ടാന്തമാവുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ധാരണയെപ്പററി നാലഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ് സാധുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. നമ്മുടെ മനസ്സിനു എന്തെങ്കിലും ഒരു വികാരം വരുമ്പോൾ തലച്ചോറിൽ കുറച്ചു് ഒരു മാററം ഉണ്ടാകുന്നു. മാററം ഇന്നവിധമാണെന്നു് പറയുന്നതു പ്രയാസമാണ്. നമുക്കു ഊഹിക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. കടലാസിൽ പെൻസിൽകൊണ്ടു വരച്ചതുപോലെ എന്നോ, മുമരിന്മേൽ കരിക്കട്ടകൊണ്ടു വരച്ചതുപോലെ എന്നോ വിചാരിച്ചാൽ മതിയാ-

കുന്നതാണ്. ശരീരത്തിന്റെ സകലഭാഗത്തിൽ നിന്നും ഞരമ്പു
കൾ പലവഴിയായി തലച്ചോറിനോടു സംബന്ധിക്കുന്നതുകൊ
ണ്ടു ഏതുഭാഗത്തു സ്പർശമുണ്ടായാലും തലച്ചോറിൽ എത്തു
ന്നതാണ്. (ചില ചേഷ്ടകൾ മനസ്സിന്റെ സഹായംകൂടാതെ
യും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അവയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടാ
വശ്യമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു പറയുന്നില്ലാ) ഈ വ്യത്യാസം വന്നി
രിക്കുന്ന ഭാഗത്തിനു രണ്ടാമത്തും ഇളക്കം തട്ടുമ്പോളാണ് വ്യത്യാ
സത്തിനു കാരണമായ സംഗതി ഓർമ്മവരുന്നത്. ഈ ഇളക്കം
പലതുകൊണ്ടും വരാം. ചോരയോട്ടംകൊണ്ടും അമർച്ചകൊണ്ടും
മററും വന്നേക്കാം.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞ
ന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒന്നിനോടൊന്നു യോജിക്കുന്നില്ല. എ
ല്ലാവരിലും പ്രസിദ്ധനായ അരിസ്റ്റാട്ടലിന്റെ അഭിപ്രായം ഇ
താകുന്നു.

"പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതായ സകല വസ്തു
ക്കളും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു വികാരത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. എ
ന്നാൽ ആ വസ്തു മാറിയാലും ഈ വികാരം അസാരം നേരവും
കൂടി നിൽക്കുന്നു. ഇവ ഉറക്കത്തിൽ മനസ്സിന്റെ വിഷയഗ്രഹ
ണശക്തികൊണ്ടു അനുസ്മൃതിമായിട്ടു ഈവയുടെ പ്രതിമകൾ മന
സ്സിൽ ഉദിക്കുന്നു. ഇതാണു സ്വപ്നം." ഡിസ്ടുവാർട്ടു എന്ന
ആളാണ് ഇതിനു ചില നിയമങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചത്. നമ്മുടെ
ശരീരചേഷ്ടകളിൽനിന്നു ജനിക്കാവുന്ന എല്ലാ മനോവികാരങ്ങ
ളും ഉറക്കത്തിലില്ലാ. നമ്മുടെ ഉറക്കസമയത്തെ ഇച്ഛ എന്നതി
ന് മനസ്സിന്മേലും മററും ഉള്ള ശക്തിപോകുന്നു. ഇതു ശരിയാ
ണെന്നു തോന്നുന്നു.

രണ്ടാമത്തു മനോവികാരങ്ങളുടെ ക്രമം ഉറക്കത്തിലും ജാഗ്ര
ത്തിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഒന്നിൽ നാം
മനസ്സുവയ്ക്കുന്നുണ്ട്; മററതിൽ ഇല്ലാ. ഇതു സാധാരണ കാണു
ന്നുണ്ട്. പിന്നെ സ്വപ്നത്തിൽ നമുക്കു സമയത്തെ തെററിദ്ധ
രിക്കുന്നതിനും ഉള്ള കാരണം ഇതുതന്നെയാണ്.

സ്വപ്നത്തിൽ മനോവേഗം ഇടിമിന്നലിനു തുല്യമാണ്.
ഒരു നിമിഷത്തിൽ എണ്ണമില്ലാത്ത വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ വരു
ന്നു. രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന പ്രവൃത്തിക
ളെ നിമിഷത്തിൽ ചെയ്തതായികാണുന്നു. എന്നാൽ ഉറക്കത്തിൽ
കാണുന്നതു ശരിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു സാ
ധാരണ നമുക്കു ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയമല്ലാ നോ
ക്കുന്നത്. മനസ്സിൽ ധരിക്കുന്നതിനു എത്രസമയം വേണമെന്നു
ള്ള മാത്രമേ നോക്കുന്നുള്ളു. ഉറക്കത്തിൽ മനസ്സു സ്വസ്ഥമല്ലാ. ന

ല്ല ഉറക്കത്തിൽ പുറമെ ഉള്ള വസ്തുക്കളെ ഒന്നും അറിയുന്നില്ലം. ഇതിൽ മുഖ്യമായ സംഗതി എന്തെന്നാൽ, സ്വപ്നത്തിൽ നമ്മുടെ മനോവികാരങ്ങളെ ശരിയായി കൊണ്ടുപോകാൻ നമുക്ക ശക്തിയില്ലാ. നമ്മൾ സ്വപ്നത്തിൽ പലതും ചെയ്യുന്നു. അടുക്കെ ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നും മററും വിചാരിക്കമാത്രമല്ലാ അവർ സംസാരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു അവരോടു മറുപടികൂടി പറയുന്നു.

സ്വപ്നത്തിൽ വരുന്ന സംഗതികൾ മുമ്പിൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും മനസ്സിൽ ഉണ്ടായതായിരിക്കണം. അവ രണ്ടാമതു വരുമ്പോൾ യാതൊരു ക്രമവും അനുസരിക്കുന്നതല്ലാ. അതിനാലാണ് വരുവാൻ വയ്യാത്ത കാര്യങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽകാണുന്നതു്.

ഡാക്ടർ ഗ്രേഗരി എന്നാൾക്ക ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. എന്തോ ഒരു ദീനശാന്തിക്കായി ഒരു ദിവസം ചൂടുള്ള വെള്ളം നിറച്ചു കുപ്പി കാലിന്മേൽ വച്ചുകെട്ടിവന്നു. അന്നുരാത്രി കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ എററ്നാ എന്ന മലയുടെ മുകളിൽ ആണു താൻ എന്നും ഭൂമിയുടെ ചൂടു സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നും സ്വപ്നംകണ്ടു്.

വേറെ ഒരാൾ ഒരുദിവസം തന്റെ ശരീരം മുഴുവനും ഓന്തുകളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നു സ്വപ്നംകണ്ടു. കാലത്തു എഴുന്നേററു ഇതിനെക്കുറിച്ചു് അന്നാൾ ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഒരു കാരണവും കണ്ടില്ലാ. മൂന്നുദിവസം ആലോചിച്ചു. ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഈ വർത്തമാനം പറയാനായി തന്റെ ഇഷ്ടനായ ഒരുത്തന്റെ അടുക്കൽ പോയി. അപ്പോൾ അയാളുടെ മേശയിന്മേൽ കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഓന്തിനെ കണ്ടു്. സ്വപ്നം കണ്ടതിന്റെ തലേദിവസം ഇയാൾ അവിടെപോയിരുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ ഈ കഥ തീരെ മറന്നു. തലയിൽ പൊള്ളിക്കാൻ മരുന്നു ഇട്ടിട്ടുള്ള ആളുകൾ ചിലപ്പോൾ തലമുറിച്ചു കൊല്ലുന്നു എന്നു സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ ഗന്ധംകൊണ്ടു് ഒരു പൂന്തോട്ടത്തിലാണെന്നും മററും സ്വപ്നംകണ്ടേക്കാം.

മിക്കപ്പോഴും സ്വപ്നങ്ങൾ ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും മനസ്സിൽ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായ വികാരങ്ങളാണെങ്കിലും ചില സംഗതികളിൽ മുമ്പിൽ ഉണ്ടാവാത്തതും ബുദ്ധി ഏററവും അധികമായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതും ആയ പ്രവൃത്തികൾ സ്വപ്നത്തിൽ ചെയ്തതായി ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ടു്. ഡാക്ടർ ഗ്രേഗരി, സ്വപ്നത്തിൽ തനിയ്ക്കുണ്ടായ വിചാരങ്ങളും അപ്പോൾ അവയെപ്പററി തോന്നിയ വാചകങ്ങളും ഉറക്കം ഉണന്നപ്പോൾ വളരെ ശരിയാണെന്നു തോന്നിയതിനാൽ തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിലും മററും ഉപയോഗി

ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. കൊൾറിഡ്ജ് എന്നയാൾ കുബ്ളഖാൻ എന്ന കവിതയെ ഉറക്കത്തിലാണ് ഉണ്ടാക്കിയതു്. മുഴുവൻ ആവുന്നതിന്നു മുമ്പെ ഉണൎന്നു പിന്നെ മുഴുവനാക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ല. സ്വസ്ഥിതിയിൽ ഏതുപ്രകാരം വരുമെന്നും മററും പറയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായി. കണ്ടിട്ടുള്ള രാജ്യകാൎയ്യങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ ഇന്നപ്രകാരമെന്നു തോന്നീട്ടുണ്ടു് എന്നും മററും ഡാക്ടർ ഫ്രാംക്ലിൻ പറയുന്നു. ഒരാൾ ഉറക്കത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലെ ഒരു ക്രിയാപദം കണ്ടുപിടിച്ചു. സ്വപ്നത്തിൽ അയാളും അനവധി ആളുകളും ഒരു കടുത്തായസ്ഥലത്താണെന്നും കാററുവരാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ ശ്വാസംമുട്ടി ചാവുമെന്നും തോന്നി, അപ്പോൾ അയാൾ "ഇൻഫാട്ട്ഡിട്ടായിട്ടർ" എന്നു നിലവിളിച്ചു. ഡിട്ടായിട്ടർ എന്നു ഒരു വാക്കില്ല. ട്രായിട്ട് എന്നുണ്ടു്. മോന്തായം എന്നൎത്ഥമാണ്. ജാഗ്രത്തിൽ ഓൎമ്മയില്ലാത്തതും മനസ്സുവെക്കാത്തതുമായ പല കാൎയ്യങ്ങളും സ്വപ്നത്തിൽ ഓൎമ്മവന്നു എന്നും വരും. താഴെ പറയുന്നതു ഒരു അത്ഭുതകരമായ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. സ്കോട്ലൻറിൻെറ വടക്കെ അററത്തു ഒരു ദിക്കിൽ വെച്ചു ഒരു കച്ചവടക്കാരനെ ഒരുത്തൻ കൊന്നു. മരിച്ചവൻ ഒരു പെഡ്ലർ ആയിരുന്നു. (ഒരു പെട്ടിയിൽ ചില്ലറസാമാനങ്ങൾ എടുത്തുനടന്നു കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവൻ) ഇവൻെറ പെട്ടിയും മററും ഒരുദിക്കിൽ കഴിച്ചിട്ടു, വിസ്താരം നടന്നുതുടങ്ങി. യാതൊരുതെളിവും ഇല്ലാ. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുത്തൻ വന്നു തനിക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി എന്നും സ്വപ്നത്തിൽ ഒരു വീടുകണ്ടു എന്നും അതിൽ നിന്നും ഒരാൾ മരിച്ചയാളുടെ പെട്ടി ഇന്നദിക്കിലുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടു ആളുകൾ പെട്ടിതിരഞ്ഞു കണ്ടെത്തി. ഇതു അയാൾ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തായിരുന്നില്ലാ. അതിന്നുസമീപമായിരുന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ ഒന്നിലൊ ഇവൻതന്നെ കൊന്നതു് അല്ലെങ്കിൽ ഇവൻ കൊന്നവൻെറ കൂട്ടുകാരൻ എന്നായിരുന്നു, ആളുകൾ ശങ്കിച്ചതു്. അതിനാൽ ഇവനെ വിസ്തരിച്ചു തൂക്കാൻ വിധിച്ചു.

തൂക്കുന്നതിന്നുമുമ്പെ കൊന്നവൻതന്നെ വന്നു കുററം സമ്മതിച്ചു. ഇയാൾ യാതൊരുവിധത്തിലും ഇതിൽ കൂട്ടുകയൊ ഒത്താശനില്ക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തി. ഈ അത്ഭുതമായ സംഗതിക്കു ഒരു കാരണം മാത്രമെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളു. ഈ കൊല ചെയ്തതിൻെറ ശേഷം കൊന്നവനും സ്വപ്നക്കാരനും വളരെ ദിവസം ഒന്നിച്ചിരിക്ക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ രണ്ടാളും ഒന്നിച്ചു കൂടിയതു രണ്ടാളും കള്ളുകുടിച്ച സമയത്താണ്. ആയതുകൊണ്ടു കൊന്നവൻ ഇതിനെ കുറിച്ചുള്ള വ

ത്തമാനങ്ങൾ ആ സമയത്തു മറേറയാളോടു പറഞ്ഞിരിക്കാം. അതു ഇയാൾക്കു സ്വപ്നത്തിൽ തോന്നി. എന്നാൽ യഥാസ്ഥിതിയിൽ ഓൎമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

കാൎയ്യങ്ങൾ ഉടനെ സംഭവിക്കുമെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നോ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടിട്ടു ശരിയായി വന്നിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചിലതു വായനക്കാൎക്കുതന്നെ അനുഭവമുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതിൽ അത്ഭുതകരമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല. അസാമാന്യമായ ദൈവശക്തിയും ഒന്നും ഇതിലില്ല. സാധാരണയായി സ്വപ്നത്തിനുള്ള കാരണംപോലെതന്നെയാണു് ഇതിൻേറയും കാരണം. താഴെ പറയുന്നതു് ഒരു വിശ്വസിക്കത്തക്ക ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

സ്കാട്ടലൻറിലെ ഒരു പാതിരിസായ്പു് തൻെറ ഉൾനാട്ടിലുള്ള വീടു വിട്ടു പട്ടണത്തിൽ വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി അയാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. തൻെറ വീട്ടിനു തീപിടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും തൻെറ ഒരു കുട്ടി അഗ്നിമദ്ധ്യത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ആയിരുന്നു സ്വപ്നം. ആ നിമിഷം തന്നെ അയാൾ അവിടെ നിന്നും വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ വീട്ടിനു തീപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കുട്ടിയെ തീയ്യിൻെറ ഇടയിൽ നിന്നും ഇയ്യാൾ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പാതിരി ആകകൊണ്ടു ഇതു ഈശ്വരവിലാസം തന്നെ സംശയമില്ലാ എന്നാണു് ആളുകൾ വിചാരിച്ചതു്. അതു എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആകട്ടെ. ഇതിനു ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു കാരണം പറയാവുന്നതാണു്. ഈയാൾക്കു ഒരു വാല്യക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അശേഷവും സൂക്ഷ്മമില്ലാത്തവനായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചു തീയ്യിൻെറ കാൎയ്യത്തിൽ ഇതു ഈ പാതിരിക്കു മനസ്സിന്നു അസ്വസ്ഥതയെ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ചു് അപ്പോൾ ഈയാൾ വീട്ടിലില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു അധികം ഭയത്തിനു ഹേതുവായിത്തീൎന്നു. അപ്പോൾ അയാൾക്കു തീപിടിച്ചാലത്തെ വൈഷമ്യങ്ങളും കുട്ടികളെ നോക്കാൻ ആളില്ലായ്കയും മററും ഓൎമ്മവന്നേയ്ക്കാം. ഇയാൾ അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആ വാല്യക്കാരൻ രാത്രി കൂട്ടുകാരെ ഒന്നിച്ചു കള്ളുകുടിച്ചു അവിടെ വന്നേയ്ക്കാം. ഈ സംഗതികൾ എല്ലാംകൂടി മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ഒരു സ്വപ്നമായിത്തീൎന്നു.

ഒരു കുട്ടി തൻെറ വീട്ടിൽനിന്നും ഏകദേശം ൧൦൦-നാഴിക ദൂരമുള്ള ഒരു സ്കൂളിൽ പഠിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരുദിവസം രാത്രി അയാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നംഉണ്ടായി. അയാൾ തൻെറ അച്ഛൻെറ വീട്ടിൽചെന്നു നേരെഉള്ള വാതലിൽകൂടി കടക്കാൻ നോക്കി. അതു പൂട്ടിയിരുന്നതിനാൽ പിന്നാംപുറത്തെ ഒരു വാ

തലിൽ കൂടി അകത്തു കടന്നു. എല്ലാവരും ഉറങ്ങുന്നതായി കണ്ടി ട്ട് അവൻെറ അമ്മ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. അമ്മ ഉ ണൎന്നിരിക്കുന്നതായി കണ്ടിട്ട് "അമ്മേ ഞാൻ ഒരു വലിയ യാത്ര ക്കായി പോകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളോട് യാത്രപറയാനാണ് വ ന്നതു്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോൾ അമ്മ "അയ്യോ മക നെ നീ ചത്തിരിക്കുന്നു" എന്നു വളരെ പരിഭ്രമത്തോടു മറുപടി പറകയും ചെയ്തു. ഇതു കഴിഞ്ഞയുടനെ അയാൾ ഉണൎന്നു ഈ സ്വപ്നത്തെപ്പററി അധികമൊന്നും വിചാരിച്ചില്ല. നാലുദിവ സം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവൻെറ ശരീരസ്ഥിതിയെപ്പററി സൂക്ഷ്മ മായി അറിവാൻ അച്ഛൻെറ ഒരു എഴുത്തുവന്നു. അതിൽ അയാ ളുടെ അമ്മയ്ക്കും ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി എന്നും (ഇയാൾ കണ്ടമാ തിരിതന്നെ) അതിനാൽ അവർ പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും മ ററുംകണ്ടു. രണ്ടാൾക്കും സ്വപ്നം ഒരു ദിവസം തന്നെയായിരു ന്നു. അവളുടെ സ്വപ്നത്തിൽ നേരേയുള്ള വാതൽ തുറക്കാ ൻ ആരോ ശ്രമിക്കുന്നതായി ശബ്ദം കേട്ടു. പിന്നെ ശബ്ദം പി ൻപുറത്തു വാതുക്കലായി. ഒടുക്കം ഒരാൾ താൻ കിടക്കുന്ന മുറി യിലേക്കുവന്നു. അപ്പോൾ തൻെറ മകനാണെന്നു മനസ്സിലായി. മുൻപറഞ്ഞമാതിരി അവൻ യാത്രയും അമ്മ മറുപടിയും പ റഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇതുകൂടാതെ അസാമാന്യമായ സംഭവം ആ ൎക്കും ഉണ്ടായില്ല. ഇതിൻെറ കാരണം ആലോചിക്കുവാൻ ര സമുള്ളതാണ്. എന്തോ വളരെ ശക്തിയുള്ളതായ മനോവികാ രങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കും ഒരേസമയം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഫവ്രുവരി ലെ ലഫാലക്കാലത്തു ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ പല ആളുകൾക്കും അത്ഭുതങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിൽ അവരവരുടെ ബന്ധുക്കളെ...

...ലാന്നിലുമത്ഭുതമില്ല. സാധാരണയായി വരാവുന്നതാണ്. ...സ്ത്രീയുടെ മകൻ ഇൻഡ്യൻ പട്ടാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവെ ...വിചാരിക്കാം. അന്നത്തെ വൎത്തമാനക്കടലാസിൽ ഇൻഡ്യയി ...ലഫാലയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നും നാട്ടുകാർ എല്ലാം ഇംഗ്ലീഷു ...യുംകൊല്ലണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നും വായിച്ചി... അല്ലെങ്കിൽ ഈ വൎത്തമാനം വല്ലവരും പറഞ്ഞുകേട്ടിരി... എന്നാൽ എല്ലായ്പോഴും ഓൎമ്മയുണ്ടാകുന്നകാൎയ്യംതീൎച്ചയില്ല. ...ട്ടാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ലാ എന്നും മററും പറയുന്നതു്. ...ന്നെയിരിക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായി തൻെറ മകനെക്കുറി... വിചാരമായിരിക്കും മനസ്സിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു്. അപ്പോൾ ...നെ സ്വപ്നം കാണുന്നതു് അത്ഭുതമല്ല. ചത്തു എന്നോ ...മെന്നോ കണ്ടിട്ടു് ഉണൎന്നു ഈ വൎത്തമാനം വേറെ വല്ല... ...ംപറഞ്ഞിരിക്കാം. ഈ മകനു ഒന്നുംസംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ

ഇതി... ഒരു ... ന്നു വ... ൽ ഒ... കാരെ... രിക്ക. ക്കാം. എന്നി... അങ്ങി... ച്ചുള്ള... ഇങ്ങി... ചാവു... വരോ...

വൎത്തമാനം പുറത്തേക്കു വരികയില്ല, ശരിയായാൽ ഈശ്വരവിലാസമായി നാട്ടുമുഴുവനും പരക്കും. ഇങ്ങിനെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കിട്ടിയാൽ അവയുടെ കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു രസമുള്ളതാണ്. ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി പറയാം. ഒരു പള്ളിയിലെ പാതിരി പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരത്തിന്നായി എന്തോ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്‌വാൻ കുറെ പണം വരിയിട്ടുണ്ടാക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിൽ അയാൾക്കു അസാമാന്യമായി താല്പൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പള്ളിയിലെ കൎമ്മം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ വസ്തുത സാമാജികന്മാരോടു പറഞ്ഞു പണം പിരിക്കുവാനായി ഒരുത്തനെ ഒരു പാത്രവും കൊടുത്തു ഇവരുടെ ഇടയിലേക്കു അയച്ചു. ഇയ്യാൾ മടങ്ങിവന്നതിൽ പിന്നെ പാത്രത്തിലെ നാണങ്ങൾ നോക്കിയപ്പോൾ ആ പാതിരി വിചാരിച്ചതിൽ വളരെ കുറവായികണ്ടു. അയാൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിക്ഷയം ഉണ്ടായി. അന്നുമുഴുവനും അയാൾ അതിനെക്കുറിച്ചു് വളരെ വ്യസനമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രികിടക്കാൻപോയി. ഉറക്കത്തിൽ സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. പണം മേടിച്ച പാത്രത്തിന്റെ ഒരു മൂക്കിൽ ഓരോ പവന്റെ മൂന്നു നോട്ടുകൂടി കിടക്കുന്നുണ്ടു് എന്നും പണം അതിന്റെ മീതെ ഇട്ടപ്പോൾ അമൎന്നുകൊണ്ടു് പാത്രം കമഴ്ത്തിയപ്പോൾ താഴത്തുവീഴാതെ ഇരുന്നതാണെന്നും ആയിരുന്നു സ്വപ്നം. അയാൾക്കു ഇതിൽ വളരെ അതിശയം തോന്നി. നേരംപുലൎന്നു പള്ളിയിൽ ചെന്നു പാത്രം നോക്കിയപ്പോൾ മൂന്നു നോട്ടുകിട്ടി ക്രിസ്തുതന്നെയാണ ഇതുകൊണ്ടിട്ടതു എന്നു പാതിരി തീൎച്ചയാക്കി. എങ്കിലും അങ്ങിനെ അല്ലാതെയും വേറെ ഒരു നല്ലവഴി പറയാം. പണം പിരിച്ചതിന്റെ തലേദിവസം വൈകുന്നേരം അയാൾ ഏകദേശം എത്ര കിട്ടുമെന്നു കണക്കുകൂട്ടി. ഇതിൽ ഇന്നിന്ന ആളുകൾ ഏകദേശം ഒരു പവൻ കുറയാതെ തരുമെന്നു അയാൾ തീൎച്ചയാക്കി. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയ പാത്രം ഇയാളുടെ മുൻപിൽവച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ നോട്ടുകാണുമെന്നു വിചാരിച്ചതു കണ്ടില്ലായിരിക്കാം. ആദ്യം അയാൾക്കു ബുദ്ധിക്ഷയം തോന്നിയിരിക്കാം. എന്നാൽ തരുമെന്നു് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വല്ലമൂക്കിലും കാണാതെ കിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും മററും സംശയിക്കാൻ വഴിയുണ്ടു്. ഇതു അയാൾ പിന്നെ ഓൎത്തില്ലെങ്കിലും സ്വപ്നത്തിൽ തോന്നിയിരിക്കാം. സംഗതിവശാൽ അതു സത്യമായി വന്നേക്കാം.

വേറെയൊരുമാതിരി സ്വപ്നം ഉണ്ടു്. ഇതിന്റെ സംഗതികളും ആലോചിപ്പാൻ രസമുണ്ടു്. അതിൽ മുഖ്യമായ മാതിരി ഇതാകുന്നു. വരാൻപോകുന്ന മനോവികാരത്തെയോ ചെയ്യാൻപോകുന്ന പ്രവൃത്തിയെയോ സംഭവിച്ചതായി മുൻകൂട്ടിത്ത

ന്നെ സ്വപ്നമുണ്ടാവുക. ഒരു കൊലക്കുററക്കാരൻ താൻ ഒരു കൊലക്കുററംചെയ്യുമെന്നു ചെയ്യുന്നതിനു നാലുകൊല്ലം മുൻപെ സ്വപ്നംകണ്ടു. യൂജിൻ ആറം എന്നവൻെറ സ്വപ്നം ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ചിത്തഭ്രമത്തിന്നും ഇതിന്നും വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. ഡാക്ടർ ആബർക്രാംബിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇവ രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇതാകുന്നു. ഭ്രാന്തിൽ തെററായ വിചാരം ദിനമുള്ള കാലം മുഴുവനും നിലനിൽക്കുന്നു, അതിനാൽ തൻെറ നടപടി അതിന്നനുസരിച്ചതായിരിക്കും. സ്വപ്നത്തിൽ ഉള്ളതു ഉണർന്നാൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഇതു വരുന്നില്ല. വൈദ്യൻ ഒരു ഭ്രാന്തനെ കുറേക്കാലം ചികിത്സിച്ചു അവൻെറ ദണ്ഡം മാറി. മാറീട്ടു ഒരാഴ്ചവട്ടംവരെയും ഭയങ്കരമായ സ്വപ്നവും അതിനനുസരിച്ചു (ഭ്രാന്തുള്ളപ്പോൾ ഉള്ള മാതിരിതന്നെ) ശരീരചേഷ്ടകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

സ്വപ്നത്തിൻെറ കാരണം ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞതു ശരിയാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ സംഭവിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നറിവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണ്. ഈ ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്നെ സ്വപ്നം വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ലെന്നു തീർച്ചയാകുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ശരിപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. വസ്തുത ആലോചിക്കുമ്പോൾ ശരിയാകുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ ചുരുങ്ങുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളതു. ഹിന്തുക്കളുടെ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ചില സമയത്തു കാണുന്ന സ്വപ്നം ശരിയായി വരണം എന്നുണ്ടെന്നു എന്നോടു ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞതായി ഓർമ്മയുണ്ട്. അങ്ങിനെ തീർച്ചയായി പറവാൻ തരമുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതിൻെറ കാരണങ്ങളുംകൂടി കേട്ടല്ലാതെ ശരിയോ തെറേറാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അപകടത്തിൽ ചാടാനാണ് എളുപ്പം. അതുകൊണ്ടു അവയെ കേൾപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഈ വിഷയത്തെപ്പററിയുള്ള എൻെറ പ്രബന്ധത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

——— (o) ———

൯. ഭൂകമ്പം

മലയാളത്തിൽ ഭൂകമ്പം വളരെ അപൂർവ്വവും വളരെ കാലത്തിനിടയ്ക്കു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭൂകമ്പങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കാത്തവയും ആകകൊണ്ടു അതിൻെറ സ്വഭാവം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മലയാളിക

ളുടെ ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ൧൦൭൬-ൽ കോഴിക്കോട്ടും അതിന്റെ സമീപദേശങ്ങളിലും ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായി. അന്ന് ഇതെഴുതുന്നയാൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേററു് കിടക്കയിൽ ഇരുന്ന്, കണ്ണു തുറക്കുമ്പോൾ ശരീരവും ഇരിക്കുന്നിടവും മററുമെല്ലാം ഒന്നായി ചലിക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി. ആ ചലനം രണ്ടു മിന്നിട്ടുനേരം നിലനിന്നു. തല തിരിച്ചൽ കൊണ്ടുണ്ടായ ഭ്രാന്തിയാണെന്നാകുന്നു ആദ്യം വിചാരിച്ചതു്. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴെ ഭൂകമ്പം എന്നുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടായുള്ളു.

സാധാരണ ഭൂകമ്പങ്ങളെല്ലാം ഇങ്ങനെ ഉപായത്തിൽ പോകുന്നവയല്ല. ചില ദിക്കുകളിൽ ഭൂകമ്പങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയല്ലാ, ഉണ്ടാകുന്നതെല്ലാം വളരെ ഉഗ്രമായും ഇരിക്കും. ഇവയുടെ ആധിക്യവും തീക്ഷ്ണതയും ജപ്പാൻ എന്ന രാജ്യത്തുള്ളതുപോലെ മററധികം സ്ഥലങ്ങളിലില്ല. ൧൮൯൧-ൽ അവിടെ പത്തൊമ്പതു പ്രാവശ്യം ഭൂകമ്പം ഉണ്ടായിപോൽ. അവ വളരെ നാശകരമായിരുന്നു എങ്കിലും ൯൧-ാമാണ്ടു് അക്ടോബർ മാസത്തിൽ ഉണ്ടായതിനോടൊത്തു നോക്കുമ്പോൾ മററതെല്ലാം വളരെ നിസ്സാരമെന്നു തന്നെ പറയാം. ഇരുപത്തയ്യായിരം ചതുരശ്രമൈൽസ് വിസ്താരത്തിനുള്ളിലെല്ലാം ഉറപ്പില്ലാത്ത ഭവനങ്ങൾ ഇടിഞ്ഞുവീഴത്തക്ക വിധത്തിൽ ഇളക്കമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഏകദേശം നാലായിരം ചതുരശ്രമൈൽസ് വിസ്താരമുള്ള ദിക്കുകളിലുണ്ടായ ചലനം വിശേഷിച്ചും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അധികം പൊക്കമുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ എല്ലാം, പൊക്കം കുറഞ്ഞവയിൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത കെട്ടിടങ്ങൾ, പാലങ്ങൾ, അണകൾ മുതലായവ ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു വീഴുകയും അതിനാൽ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തോളം വലുതായ ഒരു ഭൂഭാഗത്തിലാണ് ഇത്രയും നാശമുണ്ടായതു് എന്നു കൂടി ഓർത്താൽ പ്രകൃതഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഭയങ്കരസ്വഭാവം കുറേക്കൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

ഈ ഭയങ്കരമായ സംഭവത്തിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നു് അറിയുന്നതിൽ വായനക്കാർക്കു രസമില്ലാതിരിക്കയില്ലെന്നു് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുണ്ടാകുന്നതു് എങ്ങിനെ എന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു് തെളിയിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. സാദൃശ്യം കൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും അനുമിപ്പാനേ തരമുള്ളു. ഈ വിഷയം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന്നു് ഭൂമി നാരങ്ങപോലെ ഒരു ഗോളമാണെന്നും അതിന്റെ ചുററളവു് ഇരുപത്തയ്യായിരം നാഴികയും വ്യാസദൈർഘ്യം എണ്ണായിരം നാഴികയും ആണെന്നും നന്നായി ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്.

ഭൂമിയുടെ മേൽഭാഗം മുഴുവൻ മണ്ണും വെള്ളവും ആണല്ലോ. ഭൂമി ഒരുനാഴികയോളം മനുഷ്യർ കിളച്ചു താഴ്ത്തീട്ടുണ്ടു്. അതു വരെ ഉള്ള ബഹിർഭാഗത്തിൽ കാണുന്ന ഈ സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോകുന്തോറും ചൂടു മാത്രം അധികമായി കാണുന്നുണ്ടു്. ആയിരത്തിലധികം കോൽ താഴ്ചയുള്ള കുഴൽകിണറുകളിൽ നിന്നു് വരുന്ന ജലം മന്ദോഷ്ണമായി കാണുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ രണ്ടായിരം കോൽ താഴ്ത്തീട്ടുള്ള കൽക്കരി എടുക്കുന്ന ആകരങ്ങളിൽ ബഹിർഭാഗത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ ചൂടു വളരെ അധികമുണ്ടെന്നു് അനുഭവസിദ്ധമാണു്. ഇങ്ങനെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോകുന്തോറും ചൂടു വർദ്ധിച്ചു വരികയാണെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവത്തിനും വളരെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. മുപ്പതു നാല്പതു നാഴികയ്ക്കധികം ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോയാൽ അവിടെയെല്ലാം അഗ്നിമയമായി കാണുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ലോഹങ്ങളും മററും ഉരുകി കുഴമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നാകുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഊഹം.

എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിൻെറ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുള്ള വല്ല സാധനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ചൂടു് എന്നെന്നും അവിടെ നില്ക്കുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നതു്. അതു പുറത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടുകയും ക്രമേണ ബഹിർഭാഗത്തിലെല്ലാം വ്യാപിക്കുകയും ബഹിർഭാഗത്തു നിന്നു് അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ പ്രസരിക്കുകയും ചെയ്തു്, സൂര്യരശ്മിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉഷ്ണപ്രസരത്തിൽ ആ സാധനത്തിൻെറ ബഹിർഭാഗത്തിൽ എല്ലാസമയവും ചൂടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അന്തർഭാഗത്തിലേയ്ക്കു വരുന്തോറും ചൂടു വർദ്ധിച്ചും ഇരിക്കും. ഇതുപോലെ തന്നെ എല്ലായ്പോഴും ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തു നിന്നു ബഹിർഭാഗത്തേയ്ക്കും ബഹിർഭാഗത്തു നിന്നു ആകാശത്തിലേയ്ക്കും ഉഷ്ണം പ്രസരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

മേൽകാണിച്ച ഊഹങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും ശരിയാണെങ്കിൽ ഭൂകമ്പത്തിൻെറ കാരണം സ്പഷ്ടമാണു്. സാധാരണയായി ഉഷ്ണം വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കുകയും, ശീതം ചെറുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു ഭാരത്തിൽ കൂടി തിക്കിക്കടത്താവുന്ന ഒരു ഇരുമ്പുവടി നല്ലവണ്ണം ചൂടു പിടിപ്പിച്ചാൽ ആ ഭാരത്തിൽ കൂടി കടത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വണ്ണം വയ്ക്കും. വണ്ടിച്ചക്രത്തിൻെറ പട്ട ഇറക്കുന്നതു വായനക്കാരിൽ പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. പട്ട നല്ലവണ്ണം പഴുപ്പിച്ചാണു ഇറക്കുന്നതു്. പിന്നെ അതു തണുക്കുമ്പോൾ ഊരിപ്പോകാത്ത വിധത്തിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കും. അതു പോ

ലെതന്നെ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തുനിന്ന എല്ലായ്പോഴും ഉഷ്ണം പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചില ഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ തണുത്തുവരികയും അങ്ങിനെ തണുക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആ ഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്ന സങ്കോചം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഉൾഭാഗത്തിൽ ഒരേടത്തു സങ്കോചമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്നനേരെ മേലെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു ഒരു ചലനം ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. ആ ചലനം ആകുന്ന ഭൂകമ്പം എന്ന പറയപ്പെടുന്നതു്. സങ്കോചത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഗൌരവം. കുറച്ചുഭാഗം മാത്രം ചുരുങ്ങിയാൽ ഭൂകമ്പം വളരെ ഉപായമായി കുറച്ചുഭാഗത്തു മാത്രമെ ഉണ്ടാകയുള്ളു. സങ്കോചം അധികഭാഗത്തിൽ നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായാലാണ് ൻ്റ-ൽ ജപ്പാനിൽ ഉണ്ടായതുപോലെയുള്ള ഭൂകമ്പം ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഈ ചലനം എപ്പോൾ എവിടെക്കിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു കാലേ അറിയുവാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെക്കാലം ഭൂകമ്പം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും മററു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അതു കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്ന ഊഹിപ്പാൻ വഴി ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല.

ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള അഗ്നിജ്വലനം ബഹിർഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന മററു ചില അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ടു്. ചില ഭാഗങ്ങളെ സമുദ്രം വന്ന മൂടിയതായും ചില ദിക്കുകളിൽ സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി ഭൂമി പൊങ്ങിയതായും കേൾവിയുണ്ടല്ലോ. ഈ സംഭവങ്ങൾ ഭൂകമ്പംപോലെതന്നെ അന്തരഗ്നിജ്വലനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചേഷ്ടകളാണെന്ന സ്പഷ്ടമായി ഊഹിപ്പാൻ വഴിയുള്ളതാണ്. സമുദ്രത്തിന്ന സമീപത്തിലുള്ള ഭൂമി ഇടുങ്ങുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തെ സമുദ്രംവന്ന അക്രമിക്കുകയും ഉള്ളിലുള്ള അഗ്നിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള ഭൂമി എകന്നു ജലനിരപ്പിന്റെ മേലെ ആകുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാകുന്നു ഈ സംഭവം ഉണ്ടാകുന്നതു്. കേരളം സമുദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ കിടന്നിരുന്ന ഭൂമിയാണെന്നും അന്തരഗ്നിയുടെ ചേഷ്ടകൊണ്ടു രണ്ടുനാലായിരം കൊല്ലത്തിന്ന മുൻപായി സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി കരവച്ചതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായി കാണ്മാനുണ്ടെന്ന ഭൂപ്രകൃതിവിജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. ഭൂമിയിൽ ചില ദിക്കുകളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടെന്ന വായനക്കാർ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അഗ്നിപർവ്വതമെന്ന പറയുന്നതു ബഹിർഭാഗത്തുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും മററും തീപിടിച്ചു കത്തുന്ന പർവ്വതമല്ല. ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം പെട്ടെന്ന പൊട്ടിത്തുറന്ന വളരെ ഓജസ്സോടു കൂടെ അഗ്നിജ്വാല പുറത്തുകാണുന്നതിനെയാകുന്നു അഗ്നിപർവ്വതമെന്ന

പറയുന്നതു്. അങ്ങിനെ പൊട്ടിത്തുറക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ദ്വാരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദ്രവവും മററും അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ നാലുപുറത്തും വ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ വളരെനാശം സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഇററലി എന്ന രാജ്യത്തു ഇങ്ങിനെ ഒരു അഗ്നിപർവതത്തിന്റെ പൊട്ടൽ ഉണ്ടായതോടുകൂടി ചുററുമുള്ള നാടെല്ലാം മണ്ണുകൊണ്ടും വെണ്ണീറുകൊണ്ടും മററും മൂടി വലുതായ രണ്ടു പട്ടണങ്ങളും വളരെ ഗ്രാമങ്ങളും അതിലുള്ള ജനങ്ങളും തീരെ നശിച്ചുപോയി. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുള്ള ചൂടുകൊണ്ടാണ് അഗ്നിപർവതമുണ്ടാകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ പൊടുന്നനെ അഗ്നിപർവതം പൊട്ടുന്നതു അന്തർഭാഗത്തിൽ മഹത്തായ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിനും ഒരു തെളിവാണ്. അഗ്നിജ്വാലയിൽ കൂടി വരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയതിൽ നിന്നാണ് ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ലോഹങ്ങളും മററും ഉരുകി കുഴമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നു ഊഹിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു വേറെ ഒരു തെളിവുകൂടിയുണ്ടു്. ഭൂമിയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഉഷ്ണജലപ്രവാഹം കാണ്മാനുണ്ടു്. ഭൂമി പൊട്ടിത്തുറന്നു അഗ്നിപർവതം പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ ഉറവായി വെള്ളം വളരെ ശക്തിയിൽ പുറത്തേക്കു ചാടുന്നു. ആ വെള്ളം സാധാരണ തിളച്ച വെള്ളം പോലെ ചൂടുള്ളതായി കാണുന്നതു ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു വളരെ പ്രബലമായ തെളിവാണല്ലൊ.

—(൦)—

൭. നിദ്ര

നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും ഇടവിടാതെ വളരെനേരം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിന്നുള്ള ശക്തിയില്ല. ശരീരവും മനസ്സും കുറെ നേരം ശ്രമപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ കുറേനേരത്തേക്കു യാതൊരു വ്യാപാരവും കൂടാതെ സ്വസ്ഥമായിരിക്കണം. ഇതു സ്വഭാവസിദ്ധമായ ഒരു അവസ്ഥയാണ്. ഈ സ്വാസ്ഥ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു നിദ്ര. പകൽ മുഴുവൻ എല്ലാവരുടേയും ശരീരവും മനസ്സും ഏറെക്കുറെ ആയാസപ്പെടുന്നുണ്ടു്. കൃഷിക്കാരുടേയും മററും ശരീരവും വിദ്വാന്മാരുടേയും മററും മനസ്സുമാണ് പ്രത്യേകമായി ആയാസപ്പെടുന്നതു്. മടിയന്മാരായ ധനികന്മാരും ഓരോ ആവശ്യത്തിനായി ശരീരത്തെ വ്യാപരിക്കുകയും, മനോരാജ്യം വിചാരിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതാക കൊണ്ടു സൂക്ഷ്മത്തിൽ അവരുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും കൂടി ഒരു വിധം ശ്രമമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ഈ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു

ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ഓജസ്സു കുറഞ്ഞുവരികയും, ഉറക്കത്തിൽ യാതൊരു ശരീരമനോവ്യാപാരങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഉറക്കം ആ കുറവിനെ തീൎക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തേക്കുള്ള കിണററിൽ പകൽ സമയം വെള്ളം ക്രമേണ വററിപ്പോകുന്നതും രാത്രിയിൽ വെള്ളം ക്രമേണ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽ വന്നുകൂടുന്നതും നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ? അതുപോലെതന്നെയാണു് പ്രായേണ നമ്മുടെ ഓജസ്സു പകൽ കുറയുകയും രാത്രി കൂടുകയും ചെയ്യുന്നതു്.

അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും സ്വഭാവാനുസരണമായി വേണ്ടിടത്തോളം, വഴിപോലെ ഉറങ്ങേണ്ടതാണു്. ഉറക്കം വേണ്ടതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ എല്ലാംകൂടി ഒരു സുഖക്കേടുണ്ടാകുന്നതിനു പുറമെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും മററു അവയവങ്ങളുടേയും വ്യാപാരങ്ങൾക്കു് മന്ദതയും ദീപനത്തിനും ശോധനയ്ക്കും രുചിക്കും കുറവും ദേഹത്തിനു് മെലിച്ചിലും ശക്തിക്കുറവും മനസ്സിനു് അക്ഷമയുംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നു. ഉറക്കം വേണ്ടതിൽ അധികമായാൽ ബുദ്ധിക്കും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മന്ദതയും ദേഹത്തിനു് ഹാനിയും ക്രമേണ ഉണ്ടാകുന്നതാണു്.

ഒരുവൻ ദിവസംതോറും എത്രനേരം ഉറങ്ങണമെന്നു് തിട്ടമായി എല്ലാവൎക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതായ ഒരു നിയമം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയണം.

പ്രായം, ആരോഗ്യം, പകൽസമയത്തെ അദ്ധ്വാനം, ശീലം മുതലായവയുടെ അവസ്ഥപോലെ ആയിരിക്കണം ഉറക്കം. യൌവനയുക്തനായി രോഗഹീനനായിരിക്കുന്ന ഒരാൾ സാധാരണയായി ഒരു ദിവസത്തിൽ പതിനഞ്ചു നാഴികയിൽ കുറയാതേയും, പതിനെട്ടുനാഴികയിൽ അധികമാകാതേയും ഉറങ്ങണം. ഇതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ ആ ഉറക്കം പകൽ ക്ഷയിച്ചുവരുന്ന ഓജസ്സിനെ പൂരിപ്പിക്കുവാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. ഇതിൽ അധികമാകുന്നതായാൽ മുൻപറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. എന്നാൽ കുട്ടികൾക്കു നാലഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപത്തഞ്ചു നാഴികയിൽ കുറയാതേയും മുപ്പതുനാഴികയിൽ കൂടാതേയും ഇരിക്കണം. പിന്നെ പതിനഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപതു നാഴികയിൽ കുറയാതേയും ഇരുപത്തിനാലു നാഴികയിൽ കൂടാതേയും ഉറക്കംവേണം. വൃദ്ധന്മാരും വളരെനാൾ ദീനത്തിൽകിടന്നു് നിവൎത്തിച്ചവരും ചെറിയകുട്ടികളെപ്പോലെതന്നെ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണു്. ഗൎഭമുള്ള സ്ത്രീകളും കുട്ടികൾക്കു മുലകൊടുക്കുന്ന സ്ത്രീകളും അതുപോലെതന്നെ മററുസ്ത്രീകളേക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണു്.

ഉറക്കം എത്രവേണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കുന്നതിന് അവരവരുടെ സ്വഭാവത്തെ കൂടിയും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ശരീരം നന്നേ ആയാസപ്പെടേണ്ടതായ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവർ സാധാരണയായി സ്വസ്ഥവൃത്തന്മാരെക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങണം. അവർ ഉറങ്ങുന്ന സമയം ശരിയായാലും ഈ ഭേദഗതി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. പകൽ നല്ലവണ്ണം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവന്റെ ഉറക്കത്തിനു ശക്തിയും സുഖവും അധികമുണ്ടായിരിക്കും. മടിയന്മാർ കിടക്കയിൽ കിടന്നു ഉരുളുകയും ഇടയ്ക്കിടെ കുറെ മയങ്ങുകയും മാത്രം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശരീരസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുവൻ പത്തു നാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും മററവൻ പതിനഞ്ചു നാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും ഒരുപോലെയാകുന്നു.

മനസ്സുവച്ച് ജാഗ്രതയായി പഠിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതു ദേഹംകൊണ്ടു അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഓജക്ഷയകരമാകകൊണ്ടു് വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നവരും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവരും മററു ശേഷമുള്ളവരെക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. സ്കൂൾകുട്ടികളിൽ പലരും പരീക്ഷകളെല്ലാം ജയിക്കുന്നതോടുകൂടി സ്ഥായിയായി വല്ലരോഗവും സമ്പാദിക്കുന്നതു് നാം സാധാരണമായി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനു മിക്കവാറും കാരണം വേണ്ടസമയത്തും, വേണ്ടിടത്തോളം ഉറങ്ങാതെ മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കകൊണ്ടാകുന്നു.

ഉറക്കത്തിനു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന സമയം രാത്രിയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ രാത്രിയിൽ ഏതുസമയത്തു കിടക്കണമെന്നും, ഏതുസമത്തു എഴുന്നേൽക്കണമെന്നും ഉള്ള സംഗതിയെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടു്. രാത്രി നേരം വൈകിക്കിടന്നു രാവിലെ നേരം വൈകി എഴുന്നേൽക്കുന്നവർ ഇത്രനേരം ഉറങ്ങണമെന്നല്ലാതെ ഇന്ന സമയത്തു ഉറങ്ങണമെന്നു നിർബന്ധമില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യൎക്കു വിശേഷബുദ്ധി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും പ്രവൎത്തിപ്പാനുള്ള ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടു അവരുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് ഇന്നതു സ്വാഭാവികമാണെന്നും ഇന്നതു സ്വാഭാവികവിരുദ്ധമാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കുവാൻ പാടില്ല. പക്ഷിമൃഗാദികൾ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്തവയാകയാൽ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കുന്നവയാകകൊണ്ടു അവരുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുമാത്രമേ അതു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു പക്ഷിമൃഗാദികൾ സാധാരണയായി രാത്രിയിൽ നേരത്തെ ഉറങ്ങുകയും അരുണോദയത്തിങ്കൽ എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ രാത്രിയാണ് ഉറക്കത്തിനുള്ള കാലമെന്നും പ്രഭാത

സമയത്തിൽ എഴുന്നേൽക്കണമെന്നും ആകുന്നു ദൈവകല്പനയെ
ന്നു് നമുക്കു തീൎച്ചയാക്കാം.

അതുകൊണ്ടു് ഒന്നാമതു് പകൽ ഉറങ്ങുന്നതു സ്വഭാവവിരുദ്ധ
മായിട്ടുള്ളതും ആരോഗ്യഹാനികരമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു എന്നു നി
ശ്ചയംതന്നെ. രണ്ടാമതു പുലൎച്ചയ്ക്കു് ഏകദേശം അഞ്ചുമണിസമ
യത്തു എഴുന്നേൽക്കുന്നതാണു് ശരീരത്തിനു ഗുണമെന്നും നിസ്സംശ
യമാണു്. അഞ്ചുമണിക്കു എഴുന്നേൽക്കണമെങ്കിൽ അവരവൎക്കു
വേണ്ട അവസ്ഥപോലെ ഇന്ന സമയത്തു കിടക്കേണ്ടതാണെന്നു
തീൎച്ചയാക്കാമല്ലോ.

സുഖനിദ്ര കിട്ടുന്നതിനുള്ള വഴികളെന്തെല്ലാമാണെന്നാകു
ന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. ദേഹം ആയാസപ്പെടുത്തുന്ന
തുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൎക്കു ദേഹത്തെ ശ്രമപ്പെടുത്തു
ന്നതിനു വ്യായാമം പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും അതുകൊ
ണ്ടു സുഖനിദ്രകിട്ടുന്നതുമാകുന്നു. വയറുനിറച്ചു ഊണുകഴിച്ചു ഉ
ടനെ ഉറങ്ങുന്നതു് ദീപനത്തിനു ദോഷകരമാണെന്നുള്ളതിനു
പുറമെ ഉറക്കത്തിനും സുഖക്കേടു ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. മാറത്തു
ഒരാൾ വന്നിരുന്നു എന്നും കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു ഞെക്കി എന്നും
മററുമുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾക്കു ഇതാണു് കാരണം. ഊണുകഴിഞ്ഞത
തിന്റെ ശേഷം കിടക്കുവാൻ വളരെ താമസിക്കുന്നതും സുഖനി
ദ്രയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. ഉറങ്ങുവാൻ പോകുന്ന സമയത്തിൽ നീ
ക്കംപോക്കുവരുത്തുന്നതു് സുഖനിദ്രയ്ക്കു തരക്കേടായിട്ടുള്ളതാണു്.
പതിവായിട്ടു ഒരേസമയത്തു കിടക്കുകയും, ഒരേസമയത്തു എഴു
ന്നേൽക്കുകയും ചെയ്താൽ സാധാരണയായി ഉറക്കം വരുവാൻ താ
മസമോ ഉറക്കത്തിനു മററുവല്ല വിഘ്നമോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇ
തെല്ലാത്തിനും പുറമെ, മനസ്സിന്റെ തൃപ്തി സുഖനിദ്രയ്ക്കു ഒരു പ്ര
ത്യേകകാരണമാകുന്നു. നാം ചെയ്യരുതാത്തതായ കഠിനപ്രവൃത്തി
കൾ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന ശല്യത്തെപ്പോലെ
ഉറക്കത്തിനു ദോഷകരമായിട്ടു മറെറാന്നില്ല. ഉറക്കം വരാൻ
പ്രയാസമാകുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല ഒരുവിധം ഉറങ്ങിയാൽതന്നെ
ദുസ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ എളുപ്പവുമാണു്. അതുപോലെ
തന്നെ നാം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികളെന്നതന്നെയല്ല വളരെ
ഉദാരങ്ങളായ കൎമ്മങ്ങൾ വല്ലതും കൂടി ചെയ്താലുണ്ടാവുന്ന കൃതാ
ൎത്ഥതയും മനസ്സിന്റെ സ്വാസ്ഥ്യവും അതിസുഖമായ നിദ്രയെ
യുണ്ടാക്കുന്നു.

——(0)——

വ്യ. ഇംഗ്ലീഷ് ഗവൎമ്മെണ്ടു്

ഈ ലോകത്തിലുള്ള വേറെ ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെ മാതിരി നമ്മുടെ ചക്രവൎത്തിക്കു രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ പൂൎണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞുകൂട. ശത്രുരാജാക്കന്മാരോടു് യുദ്ധത്തിന്നു പോകാനും അവരുമായി സമാധാനം ചെയ്യാനും തനിക്കു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം കുററക്കാൎക്കു മാപ്പു കൊടുപ്പാനും മററുമുള്ള അധികാരംമാത്രമെ അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ളു. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിന്നൊ ന്യായമായ വേറെ വല്ല ആവശ്യത്തിന്നൊ അധികമായ പണം വേണമെങ്കിൽ പാൎലിയമെൻറു സഭക്കാരോടു ചോദിക്കണം. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഈ സഭക്കാരുടെ സഹായം കൂടാതെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിന്നു യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിച്ചുകൂടുന്നതല്ല പാൎലിയമെൻറു എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഈ മഹാജനസഭ രണ്ടു ഭാഗമായിട്ടാണു്. പ്രഭുസമുദായം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതായ ഒന്നാമത്തെ ഭാഗത്തിലെ സാമാജികന്മാർ സാധാരണയായി വലിയ പ്രഭുക്കന്മാരും സ്ഥാനികന്മാരുമായിരിക്കും. രണ്ടാമത്തെ ഭാഗമാകുന്ന "സാമാന്യജനസമാജ"ത്തിൽ അറുനൂററിൽ ചില്വാനം ആളുകളുണ്ടു്. ഇവരെ നാട്ടുദേശക്കാർ ഓരോരുത്തരുടെ പഠിപ്പും സാമൎത്ഥ്യവും മററും നോക്കി നിശ്ചയിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു അവരൊക്കെ അതിസമൎത്ഥന്മാരായിരിക്കും എന്നു് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സ്വരാജ്യത്തിൻെറ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളും ആലോചിക്കേണ്ടതിന്നു ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായി ഈ സദസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നതു് എത്രയോ മാനമായിട്ടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമായിരിക്കകൊണ്ടു് പിന്നെയും പിന്നെയും തങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു അവൎക്കു പ്രജകളുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും എത്രയും അത്യാവശ്യമാണു്. കാലദേശാവസ്ഥക്കനുസരിച്ചു ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ നന്മകളും ആലോചിച്ചു, വേണ്ടതു ചെയ്യാനും ചെയ്യിക്കാനും കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചല്ലാതെ അവരുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളും "സാമാന്യജനസമാജത്തിലെ" സാമാജികന്മാരുമായി ആലോചിച്ചു് അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ സമ്മതം പ്രാപിച്ചതിൻെറ ശേഷം ആ വക കാൎയ്യങ്ങൾ "പ്രഭുസമുദായക്കാർ" ആലോചിക്കുന്നതാണ്. അവരും മററവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു സാധാരണയായി യോജിക്കുന്നു. അവരും മററവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നതായാൽ ആ കാൎയ്യം അവസരംപോലെ മഹാരാജാവിൻെറ തിരുമനസ്സിൽ അറിയിക്കും. എന്നാൽ ഓരോ കാൎയ്യങ്ങൾ നട

ത്തേണ്ടതിന മുൻ പ്രസ്താവിച്ച സദസ്സുകളിൽ നിന്നു് അവർ തന്നെ യോഗ്യന്മാരായ ചിലരെ നിശ്ചയിക്കും. രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ എല്ലാക്കാൎയ്യങ്ങളും അവരെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മഹാരാജാവിന തന്റെ മന്ത്രിമാരുടെ സഹായം കൂടാതെ യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിപ്പാൻ കഴിവില്ല. മന്ത്രിമാൎക്ക പാർലിയമെൻറിലെ സാമാജികന്മാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടി മാത്രമേ സകലകാൎയ്യവും നിവൎത്തിച്ചുകൂടൂ. സാമാജികന്മാർ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന വിരോധമായി യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നതല്ല; എന്നുതന്നെയല്ല, മഹാരാജാവിന്റേയും തന്റെ സന്താനങ്ങളുടേയും ചിലവിനുകൂടി പാർലിയമെൻറുകാരോടു ചോദിച്ചു മേടിക്കേണ്ടതാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ ചില മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ മാതിരി ആരോടും കണക്കു പറയാനായിട്ടു് യാതൊരു ബാദ്ധ്യതയും ഇല്ലാത്തവിധത്തിൽ മഹാഭാഗ്യവാനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മഹാരാജാവിന തന്റെ രാജ്യത്തിൽ നിന്നു് എടുക്കുന്നതായ അനേകവിധ മുതലെടുപ്പിൽ നിന്നും തനിക്ക തോന്നിയപോലെ എടുത്തു് ചിലവിടാമെന്നു് ചിലർ തെററായി ധരിച്ചു വരായിട്ടുണ്ടു്. പാർലിയമെൻറുകാർ മഹാരാജാവിന്റെ ചിലവിലേക്ക കൊല്ലത്തിൽ മുന്നുലക്ഷത്തെൺപത്തയ്യായിരം പവൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതിൽ രണ്ടുലക്ഷത്തിമുപ്പതിനായിരംപവൻ രാജധാനിയിലുള്ള പല കാൎയ്യസ്ഥന്മാൎക്കും മററും ശമ്പളപ്പടികൊടുത്തുകഴിയും. പതിമൂവായിരം പവൻ ധൎമ്മച്ചിലവിലേക്ക നീക്കീട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ വല്ല സംഗതിവശാലും ഇതിലധികം ചിലവു വന്നുപോയാൽ ആയതിന്റെ വക വിവരമായ കണക്ക അതാതുകൊല്ലം അവസാനിച്ചു മുപ്പതു ദിവസത്തിനകം പാർലിയമെൻറുകാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ ആ വക ചിലവുകളും ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണുന്നപക്ഷം അവർ വകവെച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണു്" ചിലവിലേക്ക നിശ്ചയിച്ച ഈ സംഖ്യയ്ക്കുപുറമെ "ലങ്കാസ്റ്റർ" എന്നു പേരായ ബിലാത്തിയിലെ ഒരു വലിയ താലൂക്കിൽനിന്നു പിരിയുന്നതായ തൊണ്ണൂറായിരം പവനും മഹാരാജാവിനു സമ്മതിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. സൎവ്വസൽഗുണസമ്പന്നയായ വിക്ടോറിയാമഹാരാജ്ഞി ചില അന്യരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ അമിതവ്യയം ചെയ്യാതെ ആവശ്യമുള്ള കാൎയ്യത്തിന മാത്രം ഉചിതവ്യയം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഒരു വലിയ മുതൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

൯. സ്നാനം

ദിവസംതോറും ക്രമമായി കുളിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു എല്ലാവരും അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നും മലയാളികളോടു ആരും ഉപദേശിക്കണമെന്നില്ല. കുളിയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഇത്ര നിഷ്കൎഷയും, നിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിട്ടു് അവരെപ്പോലെ മററു വല്ല ജാതിക്കാരും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എങ്കിലും സ്നാനംകൊണ്ടു ശാസ്ത്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്താണെന്നും അതു ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും അറിയുന്നതു ആവശ്യംതന്നെ നിഷ്പ്രയോജനമാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിലുള്ള പോഷകാംശങ്ങൾ രക്തത്തിൽക്കൂടിപ്പോയി നമ്മുടെ ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ അംശങ്ങളുടെ പോഷണശക്തി ക്രമേണ കുറഞ്ഞു് ഒന്നു തീരെ ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ അവ ശരീരത്തെ വിട്ടുപോകുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നശിച്ചുപോകുന്ന അംശങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു വേറെ അംശങ്ങളെ വയ്ക്കുന്നതിനാണ് നാം ഭക്ഷിക്കുന്നതു്. ഈ വിധത്തിൽ നിരന്തരമായി ശരീരത്തിനു വ്യയവും ആയവും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം ക്ഷയിച്ചുപോകുന്ന അംശങ്ങൾ മൂത്രത്തിൽക്കൂടിയും ഉച്ഛ്വാസത്തിൽക്കൂടിയും തൊക്കിൽക്കൂടിയുമാണ് പ്രധാനമായി പുറത്തുപോകുന്നതു്. ഇതിൽ തൊക്കിൽക്കൂടിയാണ് അധികം പോകുന്നതു്. സാമാന്യം മനുഷ്യരുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു ദിവസംതോറും ഏകദേശം രണ്ടുറാത്തൽ അനുപയുക്തങ്ങളായ അംശങ്ങൾ തൊക്കിൽക്കൂടി പോകുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെ പോകുന്ന അംശങ്ങളിൽ അധികം വിയൎപ്പിൽക്കൂടിയാണ് പോകുന്നതു്. കുളിക്കാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്ന മാലിന്യം അകത്തുനിന്നു വരുന്ന അനുപയുക്തസാധനങ്ങളാകുന്നു.

മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ഉപയോഗം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആവശ്യമില്ലാതെ വരുന്ന സാധനങ്ങളെ കളയുന്നതിനു് പ്രതിബന്ധം ചെയ്കയോ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ആരോഗ്യഹാനികരമാകുന്നു. മൂത്രവിസൎജ്ജനം ചെയ്യാതെയും ദേഹത്തിലുള്ള ചെളി കളയാതെയും മററും ഇരിക്കുന്നതു ഈ കൂട്ടത്തിലാണ്. വൈദ്യശാസ്ത്രപ്രകാരം നാം കുളിക്കുന്നതു പ്രധാനമായി ഈ ചെളികളയുന്നതിനാകുന്നു.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ മുഴുവൻ വളരെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ സുഷിരങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയെ ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടോ മറേറാ അല്ലാതെ

മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു കാണ്മാൻ പാടില്ല. ഈ സുഷിരങ്ങൾ ചിലഭാഗങ്ങളിൽ മററുഭാഗങ്ങളിലേക്കാൾ അധികമുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണയായി ഒരിഞ്ച് ചതുരത്തിൽ ഏകദേശം രണ്ടായിരം വരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതുകളിൽ ക്കൂടിയാണ് വിയർപ്പും വിയർപ്പോടൊന്നിച്ചു ചില അനുപയുക്താംശങ്ങളും വരുന്നതു്. ആ വക അംശങ്ങൾ കുറെ വരുമ്പോൾ സുഷിരങ്ങളുടെ മുഖം മൂടുകയും പിന്നെ വരുന്നതിനു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങൾ പോകുന്നതിനു പുറമെ സുഷിരമുഖങ്ങൾ തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെയും അനുപയുക്തസാധനങ്ങൾക്കു പുറത്തുപോകുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടാകയും അതിനാൽ ചൊറി മുതലായ ത്വക്ക്രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതാകുന്നു കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രധാനസാദ്ധ്യം. ഇടയ്ക്കു എണ്ണ തേച്ചു കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ഗുണത്തിനു പൂർത്തിയുണ്ടാകുന്നതാണ്. എണ്ണ നല്ലവണ്ണം തേച്ചു കുറെ ഇരുന്നു ഇഞ്ചയോ മററോ തേച്ചു മെഴുക്കുകളഞ്ഞാൽ ദേഹത്തിലെ ചെളി വെറും കുളികൊണ്ടു പോകുന്നതിനേക്കാൾ അധികം പോകുമെന്നു അനുഭവമാണല്ലൊ. ചെളി അധികം പോകുമ്പോൾ സുഷിരമുഖങ്ങൾ അധികം നല്ലവണ്ണം തുറക്കുന്നതാണ്. ഇതാകുന്നു തേച്ചുകുളികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രധാനഗുണം. എന്നാൽ തേച്ചുകുളിക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. കുളികഴിയുമ്പോൾ ദേഹത്തിൽ മെഴുക്കും ചെളിയും ഒട്ടുംതന്നെ ഇരിക്കരുതു്. മെഴുക്കു നല്ലവണ്ണം കളയാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു് തേച്ചു കുളിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മെഴുക്കു നല്ലവണ്ണം പോകാതെയിരുന്നാൽ മെഴുക്കും ചെളിയുംകൂടി സുഷിരമുഖങ്ങളെ അടച്ചു വിയർപ്പും മററു അനുപയുക്താംശങ്ങളും പുറത്തുപോകുന്നതിന് പ്രതിബന്ധം ചെയ്യുന്നു.

നാം സാധാരണയായി കുളിക്കുന്നതു് പച്ചവെള്ളത്തിലൊ കാഞ്ഞവെള്ളത്തിലൊ വേണ്ടതു് എന്ന സംഗതിയെപ്പററി പല അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കാവുന്നതാണ്. പതിവായി കാഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യകരമാണെന്നും അതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നവരെല്ലാം അങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നും നാട്ടുവൈദ്യന്മാരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കാഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ശിരോരോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നും അങ്ങിനെ ശീലിച്ചവർക്കു ശീതകാലങ്ങളിൽ സംഗതിവശാൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കേണ്ടിവന്നാൽ നീരിളക്കവും മററും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും മററു ചിലരും പറയുന്നുണ്ടു്, എന്നാൽ ഈ രണ്ടു അ

ഭിപ്രായവും അത്ര സ്വീകാൎയ്യയോഗ്യമാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു തോ
ന്നുന്നില്ല. ദീനംകൊണ്ടോ, വാൎദ്ധക്യം കൊണ്ടോ ശക്തി ക്ഷ
യിച്ചിട്ടുള്ളവർ സാധാരണയായി കാഞ്ഞവെള്ളത്തിലും മററുള്ള
വരെല്ലാം പച്ചവെള്ളത്തിലുമാണ കുളിക്കേണ്ടതു്.

മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള ശീതോഷ്ണങ്ങൾക്കു വലുതായി വല്ല
ഏററക്കുറച്ചിൽവന്നാൽ അതിന്റെ വിപരീതാവസ്ഥ ഉടനെ ഉ
ണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ പേരു പ്രതിഘാതം എന്നാകുന്നു.
തലേത്തട്ടിയുണ്ടാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിന് സ്വതേയുള്ള ഉഷ്ണത്തിൽ
വളരെ കുറവുണ്ടാകയും പനിയുണ്ടാകുമ്പോൾ അധികമാകയും
ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ തലേത്തട്ടി മാറിയാൽ ഈ പ്രതിഘാതംകൊ
ണ്ടു ഉടനെ പനിയും പനി പൊട്ടുന്നതിനെ നിവൎത്തിയാൽ ശൈത്യാ
ധിക്യമുള്ള വല്ല ദീനവും നിശ്ചയമായും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അത്യു
ഷ്ണമോ അതിശൈത്യമോ ശരീരത്തെ ബാധിച്ചാൽ പ്രതിഘാതം
ഹേതുവായിട്ട് പിന്നീട് ശൈത്യാധിക്യമോ ഉഷ്ണാധിക്യമോ ഉ
ണ്ടാകുമെന്നുള്ള നിയമം എല്ലാവരും പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ട
താകുന്നു.

പച്ചവെള്ളത്തിന് മനുഷ്യശരീരത്തെക്കാൾ വളരെ അധി
കം ശൈത്യമുള്ളതിനാൽ അതിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ തണുപ്പുകൊ
ണ്ടു നാഡികളും സിരകളും സങ്കോചിക്കുകയും രക്തസഞ്ചാരത്തി
നു മന്ദത വരികയും ചെയ്തു കുറെ സുഖക്കേട് തോന്നുന്നതാണ്.
പിന്നെ പ്രതിഘാതംകൊണ്ടു സങ്കോചിച്ച നാഡികൾ വലുതാ
യിവന്നു രക്തം നല്ലവണ്ണം സഞ്ചരിക്കുകയും, ദേഹം ഉഷ്ണിക്കു
കയും, അപ്പോൾ വളരെ സുഖംതോന്നുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.
വളരെ തണുപ്പുള്ള കാലത്തു അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാരായിട്ടുള്ളവ
ൎക്കുകൂടി രാവിലെ നന്നേ തണുപ്പുതോന്നുകയും അപ്പോൾ കുളി
ച്ചാൽ പിന്നെ ആ തണുപ്പിനു വളരെ കുറവുണ്ടാകയും ചെയ്യു
ന്നതാണെന്ന് പലൎക്കും അനുഭവമാണല്ലൊ. അനുഭവമിങ്ങനെ
യായിട്ടുള്ളവരെല്ലാം പച്ചവെള്ളത്തിൽ തന്നേയാണ് കുളിക്കേ
ണ്ടതു്.

എന്നാൽ എല്ലാവരുടേയും അനുഭവം ഇതല്ല. ദീനംകൊ
ണ്ടോ, വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടോ ശക്തിക്ഷയം വന്നിട്ടുള്ളവർ തണുപ്പി
ൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയാൽ സുഖക്കേടോ രോഗമോ വൎദ്ധി
ക്കുകയല്ലാതെ പ്രതിഘാതംകൊണ്ടു സുഖപ്പെടാൻ വഴിയില്ല. ശ
രീരത്തിന്റെ ഓജസ്സുപോലെ മാത്രമെ പ്രതിഘാതമുണ്ടാവൂ. ഒ
രു കല്ലെടുത്ത് ചെളിയിൽ എറിഞ്ഞാൽ അതു ചെളിയിൽ താണു
പോകയല്ലാതെ പ്രതിധ്വനിക്കയില്ല. അതു ഒരു കട്ടിപ്പാറയിന്മേ
ലാണ് എറിഞ്ഞതെങ്കിൽ ഏറിന്റെ ഊക്കുപോലെ പ്രതിധ്വനിക്കു

ന്നതാണെല്ലോ. അതുപോലെ തന്നെ വലിയ അശക്തന്മാരുടെ
ശരീരത്തിൽ ഉഷ്ണാധിക്യമോ ശൈത്യാധിക്യമോ ഉണ്ടായാൽ പ്ര
തിഘാതം കൊണ്ടു് വിപരീതാവസ്ഥയുണ്ടാവാൻ തരമില്ല. അ
തുകൊണ്ടു് വൃദ്ധന്മാരും രോഗികളും പ്രത്യേകിച്ചും ശീതകാലത്തി
ൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കരുതു്. വേനൽക്കാലത്താണെങ്കിൽ
വളരെ വിരോധമില്ല. കുളിക്കുന്നതിനുള്ള കാഞ്ഞവെള്ളം അത്യു
ഷ്ണമായിരിക്കരുതു്. സാധാരണയായി വെള്ളത്തിന് മനുഷ്യശരീര
ത്തിന്റെ ചൂടിനെക്കാൾ അധികം ചൂടുണ്ടായിക്കരുതു്. പച്ച
വെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു് വെള്ളമൊഴിച്ചോ മുങ്ങിയോ ആവാം.
എന്നാൽ നല്ലവെള്ളമാണെങ്കിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതാണ് നല്ല
തു്. മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതു് കുളത്തിലോ നദിയിലോ സമുദ്രത്തിലോ
ആണല്ലോ നടന്നുവരുന്നതു്. സാധാരണ കുളത്തിലെ വെള്ളം
വേനൽക്കാലത്തു് ചീത്തയായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. അങ്ങിനെയു
ള്ള കുളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു അത്ര നല്ലതെന്നു പറവാൻ പാടി
ല്ലാ. ശുദ്ധിക്കുവേണ്ടി മുങ്ങിയേ കഴിയു എന്നുള്ളവർ വേനൽക്കാ
ലത്തു് മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതിനു പുറമേ ദിവസത്തിൽ ഒരിക്കൽ നല്ല
വെള്ളം ഒഴിച്ചു് കുളിക്കുന്നതു് വളരെ ആവശ്യമാണ്. നദീസ്നാന
വും സമുദ്രസ്നാനവും വളരെ ആരോഗ്യകരമാണ്. അതുകൊണ്ടാ
ണ് അവയ്ക്കു് നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പി
ച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രസിദ്ധനദികളിലെ വെള്ളത്തിൽ ലോകങ്ങളും ഔ
ഷധികളും അലിഞ്ഞു് ചേൎന്നിരിക്കുന്നതിനാലും മററു കാരണ
ങ്ങളാലും നദികളിൽ കുളിക്കുന്നതു് എല്ലാവൎക്കും വളരെ ആരോ
ഗ്യകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. സമുദ്രസ്നാനം ആരോഗ്യമുള്ളവൎക്കാണ് അ
ധികം നല്ലതു്. അതിലെ തിരമാലകൾ ശരീരത്തിന്മേൽ അടി
ക്കുന്നതുകൊണ്ടും മററും ദേഹത്തിനു നന്നേ ആയാസമുണ്ടാകും.
അതുകൊണ്ടും വെള്ളത്തിൽ ഉപ്പുള്ളതുകൊണ്ടും പ്രതിഘാതം
വേഗത്തിലും എളുപ്പത്തിലും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

കുളിയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതായി ചില സംഗ
തികൾ കൂടിയുണ്ടു്. ഭക്ഷണംകഴിഞ്ഞു് രണ്ടുമൂന്നുമണിക്കൂറിനിട
യ്ക്കു് കുളിക്കരുതു്. അപ്പോൾ കുളിച്ചാൽ അഗ്നിമാന്ദ്യമുണ്ടാകുന്ന
താണ്. ദേഹം ആയാസപ്പെട്ടു വിയൎത്തിരിക്കുമ്പോൾ കുളിക്കരു
തു്. വിയൎപ്പു് തുടച്ചുകളഞ്ഞു് കുറെനേരം ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷ
മേ കുളിക്കാവൂ. അല്ലെങ്കിൽ പനിവരുവാൻ എളുപ്പമാണ്. പ
തിവായിട്ടു കുളിക്കേണ്ടതു് രാവിലേ ആണ്. ഉച്ചയ്ക്കു് ദേഹം ന
ന്നേ ആയാസപ്പെടുന്നതായ വേലയുള്ളവർ വൈകുന്നേരമോ ര
ണ്ടുനേരമോ കുളിക്കേണ്ടതാണ്.

കുളിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ശരീരം മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം തേക്കണം. എണ്ണതേക്കാതെ കുളിക്കുമ്പോൾ സോപ്പുതേക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. സോപ്പുതേയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചെളി നല്ലവണ്ണം പോകയും സുഷിരമുഖങ്ങൾ ശുദ്ധമാകയും ചെയ്യുന്നതിനു പുറമേ തൊലിക്കു മാർദ്ദവവും മിനുപ്പും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

—(൦)—

൧൦. സത്യം

സത്യമെന്നു പറയുന്നതു് ജനസമുദായത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിന് അവശ്യം വേണ്ടതായ ഒരു ഗുണമാകുന്നു. ഒരുവൻ എത്രതന്നെ വിദ്യയും ധനവും മാന്യതയും ഉള്ളവനായിരുന്നാലും സത്യം എന്നൊരു ഗുണം അവനു ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അവനെ ജീവനില്ലാത്ത ശരീരംപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"വസ്തുക്കളുണ്ടനേകങ്ങൾ മർത്ത്യന്മാർക്കു സുഖത്തിനായ്
സത്യമെന്നൊന്നുപോരാഞ്ഞാൽ മിഥ്യതന്നെയതൊക്കയും"

ദുഷ്കൃതങ്ങളെ സാധാരണയായി ഓരോമാതിരി സത്യലംഘനങ്ങളായിട്ടാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. മോഷണം, വ്യഭിചാരം മുതലായ പാതകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം സൂക്ഷ്മത്തിൽ അസത്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തികളുടെയും ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ സത്യമാണെന്നാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. "സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ" എന്നും 'സത്യേന ലോകം ജയതി' എന്നും മററും വിദ്വജ്ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ താല്പര്യം ഇതാകുന്നു. ഈശ്വരൻ സത്യസ്വരൂപനാകുന്നു എന്നാണല്ലോ എല്ലാമതങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഐഹികമായും, പാരത്രികമായുമുള്ള അഭ്യുദയത്തിന് പ്രത്യേകമായി വേണ്ടതു് സത്യമാണെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുന്നു. 'മൃഷാവിദ്യാധരാൻ ലോകാൻ ഗർഹതേ പരമേശ്വരഃ' എന്നുണ്ടല്ലോ.

സത്യത്തെ യഥാർത്ഥമെന്നും പരമാർത്ഥമെന്നും രണ്ടുവിധമായി വിഭാഗിക്കാം. ഒന്നു വക്താവിന്റെ ജ്ഞാനത്തേയും മറേറതു കാര്യത്തെയുമാണ് ആശ്രയിക്കുന്നതു്. ഒരുവൻ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ സത്യസ്ഥിതി അറിഞ്ഞു അതിനെ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നതു് പരമാർത്ഥമാണ്. കാര്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയാതെ താൻ ഗ്രഹിച്ചതു നേരെന്നു വിശ്വസിച്ചു പറയുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നതു യഥാർത്ഥമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാവരും കാര്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയുന്നതിനു

ഉത്സാഹിക്കുകയും, അറിഞ്ഞതുപോലെ പറകയും ഒരുപോലെ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഒരർത്ഥം സത്യവും മറേറതു അസത്യവുമായ ദ്വയാർത്ഥവാക്യങ്ങളെ ചിലർ പ്രയോഗിക്കയും, തങ്ങൾ ചെയ്തതു വളരെ മിടുക്കായി എന്നു വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകകൊണ്ടു അതിനെ അസത്യവാദത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണു് ഗണിക്കേണ്ടതു്. രണ്ടു മുറിയുള്ള പത്തായത്തിൽ ഒരുവൻ നെല്ലിട്ടു സൂക്ഷിക്കുമ്പോൾ മറെറാരുവൻ അതിൽ ഒരു നെല്ലിന്റെ മുറിയിട്ടു് "ഇരുമുറിപ്പത്തായത്തിൽ ഒരു മുറി നെല്ലു് എന്റേതാണു്" എന്നു വാദിക്കുന്നതു് അസത്യവാദമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? സത്യമായ അർത്ഥമാണു് താൻ വിചാരിച്ചതെന്നു അവൻ പറയുന്നതായാലും അവന്റെ ഉദ്ദേശം ശ്രോതാവു് അസത്യാർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കണമെന്നാകകൊണ്ടു് അവനെ തീരെ അസത്യവാദിയെന്നു തന്നെ പറയണം. നേരംപോക്കിനും ചമൽക്കാരത്തിനും വേണ്ടി ദ്വയാർത്ഥം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല. ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകുമ്പോഴാണു് അതു കുററകരമായിത്തീരുന്നതു്."

ഏതു സംഗതിയിലെങ്കിലും അസത്യം പറയുന്നതു് സാധുവാകുമോ എന്ന വാദത്തിൽ കുറെ അഭിപ്രായഭേദമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു സംഗതിയിലും തന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുപോലും അതു് ശരിയല്ലെന്നാകുന്നു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ധർമ്മപുത്രൻ, മുതലായവരുടെ കഥകൊണ്ടും, മററു പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും നോക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടെന്നു തന്നെയാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിൽ,

"കളിയിൽപ്രാണരക്ഷയ്ക്കും ഗോബ്രാഹ്മണഹിതത്തിനും
വേളിക്കും വൃത്തിരക്ഷയ്ക്കും പൊളിനിന്ദിതമല്ലെടോ"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് എല്ലാവരും അനുസരിക്കത്തക്കതായ ഒരു പ്രാമാണ്യമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം നടപ്പായാൽ നാടുമുഴുവൻ കീഴ്മേൽ മറിയുവാൻ വേറെ ഒന്നും വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതു കാര്യത്തിനു വേണ്ടി പൊളി പറഞ്ഞാലും ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. അപ്പോൾ അസത്യവാദം ഒരു സംഗതിയിലും നിഷിദ്ധമല്ലെന്നു വന്നു കൂടുന്നതാണു്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ മുതലായ വെള്ളക്കാർ നമ്മളെക്കാൾ വളരെ സത്യസന്ധന്മാരാണെന്നുള്ളതു് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ള ഒരു സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ വക ചില പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലെ ഈ ശോചനീയാവസ്ഥയുടെ പ്രധാന കാരണം.

അതുകൊണ്ടു് അസത്യവാദം നാമാവശേഷമായി ഭവിക്കുകയും, സത്യവാദം നാട്ടിലെല്ലാം പ്രബലമായ്‌വരികയും ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള വിധത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ബാല്യം മുതൽക്കു തന്നെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു വളൎത്തേണ്ടതാകുന്നു.

"ബാലനായി മരുവുന്ന കാലമേ
ചേലെഴുന്ന വഴിയേ നടത്തുകിൽ
കാലഗേഹഗതിയോളമായവൻ
കാലുതെററിയടിയൊന്നുവച്ചിടാ."

———0———

൧൧. ദാരിദ്ര്യം.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സുഖത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെ ജീവിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുപതിവാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ ആഗ്രഹപ്രകാരം തന്നെ ജീവിപ്പാൻ എല്ലായ്പോഴും എല്ലാവൎക്കും സംഗതി വരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. സുഖത്തേയും സന്തോഷത്തേയും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ വളരെയുണ്ടെന്നു വരികിലും ദാരിദ്ര്യമാകുന്നു ഇവയിൽ മുഖ്യമായുള്ളതു്. 'സർവ്വശൂന്യം ദരിദ്രതാ' എന്നുണ്ടല്ലോ.

ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽ പരമായ ദുഃഖം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ ദോഷം ഇല്ലാതെയാകയോ, വൎദ്ധിക്കാതിരിക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതിനു് കഴിവുള്ള യത്നങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യേണ്ടുന്നതു് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദാരിദ്ര്യം ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ എന്തെല്ലാമെന്നാകുന്നു ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനുള്ള മുഖ്യഹേതുക്കളിൽ ചിലതു് പറയാം.

൧. മടി—ഇതിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു "എല്ലുമുറിയപ്പണിതാൽ പല്ലുമുറിയെത്തിന്നാം" എന്നുണ്ടു്. ഒരു കൂലിക്കാരൻ തനിക്കു കിട്ടുന്ന ഒരു ദിവസത്തെക്കൂലി മുഴുവനും ചെലവാകുന്നതുവരെയോ, ചെലവായതിന്റെ ശേഷം കുറെ കടം കൂടെ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെയോ, യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവൻ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. തങ്ങൾക്കു് അഹിതമായില്ലാത്ത കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു തൊഴിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു് നടക്കുന്നവർ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ. മടങ്ങാതെ യോഗ്യമാംവണ്ണം പണിയെടുക്കുന്നവർ

അധികമായി ഈ ദുഃഖം അനുഭവിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ഒന്നാമതായി കുടികെട്ടുകുന്നതായ മടിയെ വിടേണ്ടതാകുന്നു. 'ഉത്സാഹമുണ്ടെങ്കിൽ അത്താഴമുണ്ണാം' എന്നുണ്ടല്ലോ.

൨. അമിതവ്യയം—വരവു നോക്കാതെ വരവിലധികമായി ചെലവുചെയ്യുന്നവൻ ദരിദ്രനാകാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

'ആയംദൃഷ്ട്വാവ്യയംകുര്യാ
ദായാദല്പതരോവ്യയഃ
അനായീവ്യയശീലശ്ച
ക്ഷിപ്രമേവവിനശ്യതി'

എന്നുണ്ട്. ധാരാളച്ചെലവു ചെയ്യുന്നതിൽ മിക്കപ്പോഴും ഡംഭം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു സന്ദേഹിക്കുന്നു. വരവിലധികമായി ചെലവുചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള മനോനിശ്ചയം അത്യാവശ്യമാണ്. ചെലവ് വരവിൽ അല്പമെങ്കിലും കുറഞ്ഞിരിക്കണം. 'അടിതെററിയാൽ ആനയും വീഴും' എന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാക്കാര്യത്തിലും മിതവ്യയം ആവശ്യമെന്നറിയണം.

൩. ആഭരണഭ്രമം—ആഭരണം നല്ലതും ഭംഗിയുള്ളതുമാണെങ്കിലും

'അരിമണിയൊന്നുകൊറിപ്പാനില്ല
തരിവളയിട്ടുകിലുക്കാൻ മോഹം'

എന്നുള്ളതനുസരിച്ചു കടം വാങ്ങിച്ച് ആഭരണങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യം സ്ഥിരവാസം ചെയ്യാതെയിരിക്കയില്ല. 'കണ്ടതെല്ലാം കൊണ്ടാൽ കൊണ്ടതെല്ലാം കടം' എന്നുണ്ടല്ലോ. ആഭരണം, വസ്ത്രം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ ധനവാന്മാർ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവൎത്തിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം നിർദ്ധനന്മാൎക്ക് ഒരിക്കലും ശുഭകരമായിരിക്കയില്ല. ദ്രവ്യസംബന്ധമായ കാര്യത്തിൽ തങ്ങളേക്കാൾ താഴെയുള്ളവരെ മാത്രം നോക്കി തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. 'കിടക്കുന്നതു കാവൽപ്പുര' 'സ്വപ്നം കാണുന്നതു മച്ചും മാളികയും' എന്നപോലെയാകരുത്.

൪. മദ്യപാനം—"മുലകുടിമാറിയാൽ ഒരു കുടിവേണം" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ചാരായം സേവിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. യൂറോപ്പുകാർ വിദ്വാന്മാരും ബുദ്ധിമാന്മാരും ആകകൊണ്ടു അവർ സേവിക്കുന്ന മദ്യം സേവിച്ചാൽ ഗുണം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ എന്തോ ബ്രാണ്ടി മുതലായ ലഹരിദ്രവ്യങ്ങൾ രഹസ്യമായി പാനം ചെയ്യുന്നവർ അധികം ഇല്ലെന്നില്ല. മദ്യത്തെ പാനം ചെയ്യുന്നവർ സ്വന്തകുടുംബത്തെ നശിപ്പിക്കുക

യാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. 'കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന കാശു കൊടുത്തു മുഖത്തു കടിക്കുന്ന നായയെവാങ്ങുക' എന്നപോലെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്ന രഹസ്യം എന്തെന്നു് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മാനത്തേയും സുബോധത്തേയും ദ്രവ്യത്തേയും നശിപ്പിക്കുന്ന മദ്യത്തെ പാനംചെയ്യുന്നതിൽപരം അബദ്ധം മറെറാന്നുമില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദ്യപാനദോഷം വൎദ്ധിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു് പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങളിൽ 'മധുവൎജ്ജനസമൂഹം' സ്ഥാപിച്ചു വരുന്നതായികാണുന്നു. മദ്യപാനിയെക്കുറിച്ചു ഒരാൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന്റെ തൎജ്ജമ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

മദ്യപാനിയുടെ മരണപത്രം.

(൧) "നാശകരമായ നടപ്പിനേയും, നികൃഷ്ടദൃഷ്ടാന്തത്തേയും, എന്നെക്കുറിച്ചു്, ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതായ ഓൎമ്മയേയും ജനസമുദായത്തിന്നും,

(൨) ബലഹീനവും പരിതാപയുക്തവും ആയ ഒരു അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൎക്കു് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നെടത്തോളം ദുഃഖത്തെ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കും,

(൩) എന്റെ സഹോദരസഹോദരിമാൎക്കു എത്രമേൽ നാശത്തേയും ഉപദ്രവത്തേയും വരുത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുവോ അത്രമേൽ നാശത്തേയും ഉപദ്രവത്തേയും അവൎക്കും,

(൪) ഒരു നരകജീവിയുടെ ഹൃദയത്തേയും, നികൃഷ്ടജീവിതത്തേയും, എന്റെ അകാലമരണത്തെക്കുറിച്ചു് ദുഃഖിക്കുന്നതിലുള്ള ലജ്ജയേയും ഭാൎയ്യക്കും ഞാൻ സമ്പാദിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു.

(൫) ദാരിദ്ര്യത്തേയും, അറിവില്ലായ്മയേയും, ഹീനസ്വഭാവത്തേയും, തങ്ങളുടെ പിതാവു്, ഒരു ഭയങ്കരനായിരുന്നു എന്നുള്ള ഓൎമ്മയേയും ഞാൻ എന്റെ മക്കളിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുന്നു; ഇതു ശരിയല്ലയോ?"

(൬) കല്യാണാഘോഷം ചിലർ തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയേയും, ആവശ്യത്തേയും അതിക്രമിച്ചു കല്യാണമാഘോഷിച്ചു വരുന്നതു കാണുമ്പോൾ, അനാവശ്യമായിച്ചെലവു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ കല്യാണമല്ലെന്നു വന്നേക്കുമെന്നു കരുതി അപ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കായി കൂലികൊടുത്തു സ്വൎണ്ണാഭരണങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുകകൂടി നടപ്പുണ്ടു്. ആഭരണങ്ങൾ പണിയിക്കുന്നതിന്നു വകയില്ലാത്തവൻ മേൽപ്രകാരം വാങ്ങി അണിയുന്നതുകൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം? തന്റേതല്ലാ

ത്തു് തൻേറതാണെന്ന അന്യന്മാരെ ധരിപ്പിച്ചിരിക്കേണമെന്ന ള്ള ഒരു ദുമ്മോഹം വേണ്ടുവോളമുണ്ടെന്നാകുന്നു ഇതിനാൽ തെളിയുന്നതു്. 'ഇരന്നുപൊന്നാണിഞ്ഞേററം ഞെളിഞ്ഞിടൊല്ല' എന്നുണ്ടല്ലോ. 'കാണംവിററും ഓണം ഉണ്ണേണം' എന്നുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടും കടംവാങ്ങി സദ്യകഴിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെന്നു വ്യസനത്തോടുകൂടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തൻെറ സ്ഥിതിയെ അതിക്രമിച്ചു് സദ്യകളും മററും കഴിക്കുന്ന ദുരഭിമാനികരം സജ്ജനങ്ങളാൽ നിന്ദിക്കപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

'ആത്മപക്ഷം പരിത്യജ്യ
പരപക്ഷേഷു യോ രതഃ
സ പരൈർഹന്യതേ മൂഢോ
നീലവർണ്ണസൃഗാലവൽ'.

൬. കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കായ്ക—ദാരിദ്ര്യത്തിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഇവിടങ്ങളിൽ കൈത്തൊഴിൽക്കാർ മിക്കവാറും ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചുവരുന്നതായി സകലരും അറിഞ്ഞിരിക്കെ, കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാൽ ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് അബദ്ധമെന്നു് ചിലർ വിചാരിക്കമായിരിക്കാം. ഇവിടങ്ങളിലെ കൈത്തൊഴിൽക്കാർ ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആയതു കൈത്തൊഴിലിൻെറ കുററം കൊണ്ടല്ലാ, ദാരിദ്ര്യത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതിനായി അവരെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന മററു കാരണങ്ങരം കൊണ്ടത്രെ എന്നാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. അന്യദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവരുന്ന സാമാനങ്ങളും മററും വാങ്ങിക്കുന്നതിനായി ഇവിടത്തുകാർ അനവധി ദ്രവ്യവ്യയം ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള സാമാനങ്ങളിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കാവുന്നതെല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുകയെന്നു വന്നാൽ ഗുണമല്ലാതെ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉദ്യോഗം കിട്ടുന്നതിന്നു് വേണ്ടുന്ന അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതുവരെ പഠിപ്പിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലായ്കനിമിത്തം ഉദ്യോഗവും കൈത്തൊഴിലും ഇല്ലാതെ അരിഷ്ടിക്കുന്നവർ വളരെയുള്ളതിനാൽ ആകുന്നു ഇവിടെ ഇപ്രകാരം പറയുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദോഷങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യേണ്ടതിന്നു് ജനകാര്യോത്സാഹികളായ മഹാന്മാർ പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെടുവാനുള്ളതാകുന്നു.

൭. നിർവ്യാജസ്നേഹമില്ലായ്ക—ദാരിദ്ര്യത്തിന്നനുകൂലമാകുന്നു. മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരസ്പരം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ദാരിദ്ര്യം ബലപ്പെടുകയില്ല. 'അകത്തുകത്തിയും പുറത്തു പത്തിയും' എന്നപോലെയുള്ളതിനെയല്ല ഇവിടെ നിർവ്യാജ

സ്നേഹമെന്നു പറയുന്നതു്. സ്വസ്നേഹാധിക്യത്താലും പരത്രീക ണ്ടുകൂടായ്കയാലുമാകുന്നു മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുന്നതു്.

ആത്മവൽ സർവ്വഭൂതാനി
യഃ പശ്യതി സ പണ്ഡിതഃ

എന്നുള്ളതു ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

"കർമ്മപാശങ്ങളാലന്യനെപ്പാലിക്കേണം
ധർമ്മമൊന്നതുതന്നെപോരുമെന്നറിഞ്ഞാലും"

എന്നാണല്ലോ. 'കാലെടുത്തു വച്ചാൽ കാൽപണം കൂലി' കിട്ടുന്ന മെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ 'പരോപകാരാർത്ഥമിദം ശരീരം' എന്നുള്ളതിന്റെ വിലയറിയുന്നില്ല. മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

൯. ഈശ്വരഭക്തിയില്ലായ്ക—മററുദോഷങ്ങളെ എന്നപോലെ തന്നെ ദാരിദ്ര്യത്തേയും ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നു.

'തന്നുടെഭക്തരെരക്ഷിപ്പതിന്നുതാൻ
തന്നെയുംകൂടെമറന്നുപോമീശ്വരൻ'

എന്നാണല്ലോ.

'ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാതവന്നഹോ
നശ്വരമായ്‌വരും നിശ്ശേഷയത്നവും'

എന്നുള്ളതിനാൽ ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ശുഭപ്പെടുകയില്ലെന്നു തെളിയുന്നു. പ്രവൃത്തികളിലൊന്നിലും ഗുണമില്ലെന്നുവന്നാൽ ക്ഷണേന ദരിദ്രനാകാതിരിക്കയില്ല.

അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും ഈശ്വരഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യരിൽ വഷളന്മാർ പ്രബലപ്പെടുമ്പോൾ ദുഷ്ടന്മാർ എല്ലാടവും സഞ്ചരിക്കുമെന്നാണെങ്കിലും ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടുന്നവൎക്കു് ഒരു നന്മയ്ക്കും കുറവു വരുന്നതല്ല ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെട്ടു് ഈശ്വരന്റെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നവൎക്കു് യാതൊരു നന്മയ്ക്കും കുറവു വരുന്നതല്ല എന്നല്ലാതെ, ദാരിദ്ര്യദുഃഖമനുഭവിക്കാതെ ഇരിക്കേണമെന്നുള്ള ഏക വിചാരത്തോടുകൂടെ ഈശ്വരനെ സേവിക്ക വിഹിതമെന്നു് പറയുന്നില്ല.

ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളിൽ ചിലതു് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവയാകുന്നു. ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ വേരെല്ലാം മുറിച്ചുകളഞ്ഞാൽ ആ വൃക്ഷം ഉണങ്ങിപ്പോകുന്ന പ്രകാരംതന്നെ ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളെല്ലാം ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞാൽ, ഈശ്വരകൃപയാൽ ദാരിദ്ര്യദരിദ്രത ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു.

൧൨. കേരളത്തിലെ ദ്രവ്യപുഷ്ടി.

ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ളവർ സമ്പാദനാൎത്ഥം നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരഭേദങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ ആശ്രയിച്ചു ആ രാജ്യത്തേയ്ക്കുള്ള വരവും നിവൃത്തിയുടേയും വിശേഷവിധികളുടേയും നിദാനത്തേയോ, ആഡംബരത്തെയോ, ആശ്രയിച്ചു ചെലവും നില്ക്കുന്നു എന്നു നിരാക്ഷേപമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ വരവോ ചെലവോ അധികരിച്ചു നില്ക്കുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമായിട്ട് അധികകാലമായിരിക്കുന്നു. വരവിന്നു ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതിലഭിനന്ദിക്കുകയും, ചെലവിന്നു ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വരുന്നതു് ഇന്നിന്ന വഴിക്കാണെന്നു യുക്തിയുക്തമായി ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യംവരുംവിധം പറഞ്ഞു അതു നിദാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു നാം സ്വരാജ്യത്തേയ്ക്കു വേണ്ടി വിഹിതമായി ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ്.

വരവെല്ലാം ഗണിക്കേണമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ജനങ്ങൾ നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരഭേദങ്ങളെല്ലാം വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഗുരുത്വമാലോചിച്ചു പറയുന്ന പക്ഷം ഇപ്പോൾ കാണുന്നവയിൽ ഒന്നാമതായി പറയേണ്ടതു കൃഷിപ്രവൃത്തിയാണ്. കേരളീയൎക്കു പൂൎവ്വന്മാരുടെ പേരിൽ ഭക്തി കലശലാകയാൽ അവർ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതു ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതു് ഗുരുത്വക്ഷയമോ അന്യായമോ എന്നൊരു വിചാരം പ്രായേണ കണ്ടുപോരുന്നുണ്ടു്. ഇതു ഹേതുവായി പണ്ടു തിരുനാവായ സഭായോഗം കൂടി ജനങ്ങൾ രാജ്യകാൎയ്യം നടത്തിയിരുന്ന കാലം മുതൽ ഇന്നേവരെ ഓരോ തൊഴിലുകൾക്കു അവശ്യങ്ങളായി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു അന്നുമുതൽ ഇന്നേവരെ ഈഷൽഭേദം വരുത്താതെ തന്നെ ബഹുഭക്തിയോടെ രക്ഷിച്ചുപോരുന്നുണ്ടു്. കാളയുടെ നാവുപോലെയുള്ള കൊഴുവും, കാഞ്ഞിരംകൊണ്ടു കരിയും, പനയലകുകൊണ്ടു കരിക്കോലും, മുളിയിലംകൊണ്ടു നുകവും പനങ്കഴികളും ഇന്നേവരെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വളം ചേക്കുന്നതും അന്നും ഇന്നും ഒന്നുതന്നെയാണ്. കാലിച്ചാണകവും ചില വൃക്ഷങ്ങളുടെയും മറവും ഇലകളും മാത്രമെ കാണുന്നുള്ളു. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞു നെല്ലെല്ലാം അകത്തായാൽ ചെലവിന്നും വിത്തിന്നും കഴിച്ചുണ്ടാകുന്നതു കൎക്കടകത്തിൽ വില്പാനെന്ന നിലയിൽ സൂക്ഷിച്ചു ഒടുവിൽ നിശ്ചയിച്ച കാലം വരുന്നതിന്നു മുമ്പായി കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു എന്ന നിലയിൽ വിറ്റുകളകയാണ് ചെയ്തുകാണുന്നതു്. ലാഭമോ ചേതമോ ഉണ്ടാകുന്നതു ദൈവകൃത്യമെന്നു കരുതി സ

മാധാനിക്കയും ചെയ്തുപോരുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം നെല്ലിന്റെ കഥയാകുന്നു. വേറെ ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുമാറില്ലെന്നില്ല. സ്വന്താവശ്യാൎത്ഥം മററു ചില ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുന്നതിൽ ചിലപ്പോൾ നല്ലശ്രദ്ധയാ അധികമുണ്ടാകുന്ന. പക്ഷെ അവയെല്ലാം ഇതു തന്നെയാണ് ഗതി. ഇതിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരിക്കുന്നവ എള്ള്, പയറ്, ഉഴുന്നു മുതലായവയാണ്.

മേൽപറഞ്ഞ ധാന്യങ്ങളെല്ലാം കൃഷിചെയ്യേണ്ട മാതിരി പുരാതന കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ ഈ കാലത്തു വളരെ പരിഷ്കാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനോപകാരാൎത്ഥം വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ മനസ്സുള്ളവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തിലേക്കു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെന്റു ഇതിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു പാഠശാലയും പരീക്ഷകളും ബഹുമാനങ്ങളും നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഈ പാഠശാലയിലയച്ചു സ്വരാജ്യത്തേക്കു പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഈ അറിവിനെ സമ്പാദിച്ചു രാജ്യത്തേക്കു അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു ഇനിയും തോന്നാത്തതു വളരെ കഷ്ടമെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൃഷി പ്രവൃത്തി എന്നു പറയുന്നതിൽ അധികം ജനങ്ങൾക്ക് ഈയിടെ ഒരു നാല്യമാണ് കണ്ടുപോരുന്നത്. ആൎയ്യകുലങ്ങളിലാണ് ജനനമെന്നു ജല്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആൎയ്യശബ്ദത്തിന്റെ ആഗമം ചിന്തിക്കതന്നെ ഇല്ലതാനും. ധാതുപാഠപ്രകാരം ആൎയ്യശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം കൃഷിക്കാരൻ എന്നു മാത്രമാണ്. (കൃഷിചെയ്യാൻ ഭൂമി ഉഴുന്നവൻ) ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തു വിളയിച്ചു ഭക്ഷിച്ചിരുന്ന സംഘക്കാർ ആൎയ്യന്മാർ മാത്രമായിരുന്നതിനാലും ഇതിന് അന്യസംഘക്കാരേക്കാൾ പരിഷ്കാരസിദ്ധി ആവശ്യമായിരുന്നതിനാലും ഈ ശബ്ദത്തിനു ശ്രേഷ്ഠത്വം ആരോപിച്ചിരിപ്പാനേ കാരണം കാണുകയുള്ളു.

കേരളത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെന്റു ഭരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നു രണ്ടു താലൂക്കുകളൊഴികെ പ്രധാന ജന്മിത്വം നായന്മാൎക്കും നമ്പൂരിമാൎക്കും ആകുന്നു. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്വത്തു പിച്ച ജന്മവസ്തുക്കളുള്ള ഈഴവരിൽ പരിഷ്കൃതന്മാരുമുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു താലൂക്കുകളിൽ ഒന്നിൽ പ്രായേണ നമ്പൂരിമാരും മറേറതിൽ പരദേശബ്രാഹ്മണരുമാകുന്നു. ഈ ജന്മികളെല്ലാം നിലങ്ങൾ അധികവും പാട്ടത്തിനേല്പിക്കുകയാണ് പതിവ്. കൃഷി ഏതുവിധമായാലും ഇവൎക്കു ചോദ്യമില്ല. പാട്ടം ക്രമപ്രകാരം വസൂലാകേണമെന്നേ ശാഠ്യമുള്ളു. അഥവാ അവ

നവൻ തന്നെ നടത്തുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ പോലും സ്വന്ത ദൃഷ്ടി വയ്ക്കുക എന്ന നിയമമെ ഇല്ല. കൃഷിക്കാരനായി ഒരുവനെ നിയമിച്ച് അവന്റെ ഹിതംപോലെ കാൎയ്യമെല്ലാം നടത്തുക എന്നല്ലാതെ ഉടമസ്ഥന് വെയിലൊ മഴയൊ ഉള്ളപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങുന്നത് ലഘുത്വമായാണ് വിചാരിച്ചുകാണുന്നത്. വെയിലും മഴയുമില്ലാത്ത സമയവുമില്ല. അതിനാൽ ഉടമസ്ഥൻ നോക്കുകയുമില്ല. ഇത്ര ഉദാസീനതയോടുകൂടി കാൎയ്യാന്വേഷണം ചെയ്തിട്ടും ഇപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആദായം നോക്കുമ്പോൾ വേണ്ടവിധത്തിലായിരുന്നാൽ ഉണ്ടാകത്തക്ക ആദായം ഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

൨. രണ്ടാമതായി പറയേണ്ടത് നെയ്ത്തുപണിയാണ്. ഇതിന്റെ ഗുരുത്വം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇനിയും വേണ്ടവിധം അനുമാനിച്ചു തുടങ്ങീട്ടില്ല. വിദ്യാനൈപുണ്യംകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്ക് വികാസം സിദ്ധിച്ചവർ എന്തു തന്നെ ചെയ്തിരുന്നാലും അതെല്ലാം ശുദ്ധമേ മൂഢന്മാർ ചെയ്യുന്നതിൽ എത്രയോ അധികം വൈശേഷ്യത്തോടെ സാധിക്കുമെന്ന് ലോകസമ്മതമാണ്. ഈ ബോദ്ധ്യം എല്ലാവൎക്കുമുണ്ടെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിലേൎപ്പെടുവാൻ മനസ്സിന് ധൈൎയ്യം വരുന്നില്ല. 'തൊട്ടിയിലെ ശീലം ചുടലയിൽ' എന്നല്ലേ പ്രമാണം. നെയ്ത്തു തുടങ്ങിയാൽ ചാലിയനായിപ്പോകുമെന്നാണ് ഭയം. ഈ പ്രവൃത്തി കുലധൎമ്മമായി പാലിച്ചുപോരുന്ന ചാലിയൎക്ക് പാതിത്യം കല്പിക്ക ഹേതുവായി വിജ്ഞാനസിദ്ധിക്കു ഹേതുവരാതെ മൂഢന്മാരായിത്തന്നെ കഴിയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അവരെക്കൊണ്ട് സ്വരാജ്യത്തിന്ന് ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന പുഷ്ടികൾക്കു ശോഷണവും വരുന്നു. പിന്നെ ഈ സംഘക്കാരെക്കൊണ്ടു രാജ്യത്തിലേക്കു സാധിക്കുന്നതു പരുക്കൻതോൎത്തുമുണ്ടും പേറകച്ചയും മാത്രമായതിനെക്കുറിച്ചു അതിശയിക്കാനില്ല. ഒന്നാമതു ഓരോ പ്രവൃത്തിക്കു ഓരോ സംഘക്കാരെ പ്രത്യേകിച്ചു നിയമിച്ചതുതന്നെ അബദ്ധം. പിന്നെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഗുരുലഘുത്വമാലോചിക്കാതെ അതാതു ചെയ്യുന്നവൎക്കു അവിഹിതമായി പാതിത്യം കല്പിച്ചതിൽ പ്രഥമാബദ്ധം ആവൎത്തിച്ചു. എള്ളു കൃഷിചെയ്തു വെട്ടി ഉണക്കി തട്ടി മണിയാക്കുന്നതുവരെയുള്ള പ്രവൃത്തി ആൎക്കെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനു ആക്ഷേപമില്ല. അതിൽനിന്നു ജനങ്ങൾക്കു നിത്യാവശ്യവസ്തുവായ എണ്ണ എടുക്കുന്നതു നികൃഷ്ടവൃത്തി എന്നും അതിനു ചക്കാൻ എന്നു ഒരു ജാതി വേറെ വേണമെന്നുമല്ലേ പൂൎവ്വന്മാരുടെ വിധി. ചകിരികൊണ്ടു കയറു പിരിപ്പാൻ പണ്ടു പൂൎവ്വന്മാർ കല്പിച്ച ജാതിയില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ ദ്രവ്യമായിത്തീരുന്ന ഈ സാധനം കത്തിച്ചു ഭസ്മമായല്ലേ പോകുന്നതു?

ചാലിയർ മൂഢരെങ്കിലും അവൎക്ക് പരമ്പരയായി ഒരു തൊഴു കിട്ടീട്ടുണ്ടു്. അതുപ്രകാരം നടന്നുപോരുന്നതുമുണ്ടു്. ഇവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന തോൎത്തുമുണ്ടു ഉടുത്തു യജമാനന്മാരായി ഞെളിവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ എത്ര നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു ആരെങ്കിലും ഇതുവരെ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഉണ്ടെങ്കിൽ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം കാണാതിരിക്കയുമില്ല. നമ്മുടെ യോഗത്തിൽ യോഗ്യതയിലിരിക്കുന്ന അമ്മമാരും കുട്ടികളും ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നവയും പാവുതരത്തിലുള്ളവയുമായ വിലപിടിച്ച മുണ്ടുകളും വസ്ത്രങ്ങളും ആരു് എങ്ങിനെ എവിടെ വച്ചുണ്ടാക്കുന്നു എന്നു ഈ നാട്ടിലാരും വിചാരിക്കുന്ന ചട്ടമേ ഇല്ല. "പത്തായം പ്രസവിക്കുക, കാൎയ്യസ്ഥൻ അളക്കുക, ചക്കി കുത്തുക, കോമൻ വയ്ക്കുക, അമ്മ വിളമ്പുക" ഇത്രമാത്രമേ അറിവുള്ളു. ഈ ശീലത്തരങ്ങൾ നെയ്യുന്നതു് പാങ്കിരാജ്യത്താണു്. ഇവൎക്ക് യൂറോപ്യന്മാരെപ്പോലെ നെയ്ത്തിന് സൌകൎയ്യകരങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളും മററും അറിവുണ്ടോ എന്നുകൂടി സംശയമാണു്. ആ രാജ്യക്കാൎക്ക് നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന മാതിരി മുണ്ടുകൾ കൊണ്ടോ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടോ യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. എങ്കിലും ദേഹദണ്ഡം ചെയ്തു് ഈ തരത്തിൽ നെയ്തുണ്ടാക്കി സ്വന്തം ആൾവശം കേരളത്തിലേക്കയച്ചു ഇവിടെ വിററഴിച്ചു് അതിന്നായ ലാഭം എടുത്തു ധനികന്മാരാകുന്നതു് നിത്യമായി കണ്ടുപോരുന്നതല്ലോ.

നാട്ടുകാരിൽ ധനികന്മാർ യോഗംകൂടി ഓഹരിയെടുത്തു് യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ സാമാനങ്ങൾ വരുത്തി കേരളത്തിൽ വച്ചുതന്നെ ഈ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതായാൽ നാലു ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള താമ്രപൎണ്ണിമാഹാത്മ്യമൊഴിച്ചു് മറെറല്ലാം സാധിക്കുന്നതിനു പുറമേ കേരളീയരുടെ ദ്രവ്യം 'ഇങ്ങിനി വരാതവണ്ണം' കിഴക്കോട്ടു പോകേണ്ട ആവശ്യം വരികയില്ല. ഇതിനുപുറമേ എത്രപണം ജഗന്നാഥൻ മല്മൽ മുതലായവ വഴിയായി അന്യദേശത്തേക്കു പോകുന്നു? ആൎജ്ജനത്തിനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രഥമതയും സൌകൎയ്യവും വ്യാപാരത്തിനാണെന്നു് സൎവ്വസമ്മതമായ കാൎയ്യമാകുന്നു. ഇഹലോകവൃത്തികളിൽ മിക്കവയും വ്യാപാരമെന്നു് ഒരുവിധേന പറയാമെങ്കിലും അവയൊന്നും യഥാൎത്ഥത്തിൽ ആൎജ്ജനമാൎഗ്ഗങ്ങളായി അനുമാനിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ഈ അൎത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ട വ്യാപാരം കേരളീയരിൽ എത്രകണ്ടു നടപ്പുണ്ടെന്നാണു ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടതു്. വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിലല്ലേ ആലോചിക്കേണ്ട അവധാനമുള്ളു. ഈ നിലയിൽ കൃഷിയും സൎക്കാർ കീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളുമൊഴികെ മറെറാന്നുമുള്ളതായി എനിക്കു കേട്ടറിവില്ല. കൃഷിയുടെ കഥയെല്ലാം മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞുപോ

യിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗമാർഗ്ഗമായ സമ്പാദനം എല്ലാവർക്കും സാധിച്ചുകൊള്ളുവാൻ പ്രയാസം. ഉദ്യോഗം സാധിച്ചാൽപോലും ഒരു വിധം സുഖമായി കാലക്ഷേപം കഴിക്കാമെന്ന് ചിലരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ മാത്രം പറയാം. അധികം വേണമെന്ന് മോഹം തുടങ്ങിയാൽ അതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം ന്യായമോ അന്യായമോ എന്ന് ചിന്തിക്കാതെയായി വന്നേക്കാം. ഇതുനിമിത്തം ശ്രേയസ്സും ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും കൂടി ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽ ചേൎന്നുനില്പാൻ അസാദ്ധ്യമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. "പണമില്ലാഞ്ഞാൽ പിണം" "ദ്രവ്യമില്ലാത്തവൻ ശവത്തിനുതുല്യൻ" എന്നത്രം വരത്തക്കവിധത്തിൽ തമിഴ്ഭാഷയിൽ ഒരു വചനമുണ്ട്. ഈ പറയുന്നതു് ലൌകികാവസ്ഥയിൽ യഥാൎത്ഥമായാൽ ശാപോപമത്വം വരാതിരിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമെന്തെന്ന് ഒരുവിധം ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വഴിക്കു ആലോചിക്കുന്നതിൽ പ്രാധാന്യം വ്യാപാരത്തിനെന്ന് മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ അതിനെപ്പററി ഇവിടെ അല്പം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

വ്യാപാരത്തിനു വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായി പറയേണ്ടതു് ദ്രവ്യത്തെപ്പററിയാകുന്നു. പിന്നെ വിവേകം, സൂക്ഷ്മം, ക്ഷമ, സത്യം, ശൌചം ഇങ്ങിനെ അനേക ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ പ്രവൃത്തിക്കു ശ്രീയും, ആൎജ്ജനത്തിന് സ്ഥൈൎയ്യവും, മനസ്സിനു സൈ്വരവും, അന്യരോടു ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിവരുന്നതാണ്. ഒന്നാമതായി പറയേണ്ട ദ്രവ്യം നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രയാസസ്ഥിതിയിലാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ദ്രവ്യപുഷ്ടിയുള്ള തറവാടുകളില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ലോകത്തിൽ നിക്ഷേപകുംഭങ്ങൾ ളവിടെയെല്ലാം ഉണ്ടായിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. ആവശ്യസമയങ്ങളിൽ കുഴിച്ചുനോക്കേണ്ടസ്ഥലങ്ങൾ വിവരമില്ലെന്നു ഒരു വിഷമമേയുള്ളൂ. തറവാട്ടു സ്വത്തിന്റെയും സ്ഥിതി ഏറെക്കുറെ ഇതുതന്നെയാണ്. സ്വത്തുണ്ടെന്നു അറിവുണ്ടെങ്കിലും കിട്ടേണ്ട മാൎഗ്ഗം അറിവിൽപ്പെടാതെ ഇരിക്കുന്നു. തൊഴിൽ കുത്തില്ലാതെ കുടുംബങ്ങളുണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയം. അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ വളരെ ചുരുക്കം. പക്ഷെ കാരണത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഐകമത്യത്തിനു വൈഷമ്യമില്ലല്ലോ. ദുർവ്യവഹാരത്തിന് കേരളീയരുടെ സഹജത്വമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു അസത്യവാദമായി വരികയില്ല. കിമാങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ഉച്ചരിച്ചു പഠിക്കുന്നതു അന്യായം, പ്രതി എന്നിങ്ങനെയാണെന്നുകൂടി പറയാം. അമ്മയെന്നോ അച്ഛനെന്നോ ആയി വരുന്നപക്ഷം അതു് കാലാനുസാരമാകയില്ല. ഇതിന്് പുറമെ നമ്മുടെ രാജ്യക്കാൎക്ക് ദുൎവാശി അതികലശലുമാണ്. അ

തിനാൽ വ്യവഹാരമൊന്നു തുടങ്ങിപ്പോയാൽ അതിന്ന് അവസാനം പരമ്പയിലാണ്. പാളമെടുക്കുന്നതുവരെ വ്യവഹാരം വച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുവരികയില്ല. തമ്മിൽ പറഞ്ഞുതീൎക്കുന്നതു് ഇരുകക്ഷികൾക്കും വളരെ അപമാനമെന്നാണു സാധാരണ വിചാരം. അന്യായത്തിന്മേൽ പ്രതികൾ തമ്മിൽ ചേൎന്ന് വ്യവഹാരമില്ലെന്നാക്കുന്നതിന്ന് അങ്ങുമിങ്ങും കാൽപിടിക്കയാണെന്നും അതിന്ന് ജാള്യതയുണ്ടെന്നും മററുമാണ് ഭാവം. ഇതു് ഭാവമെന്നു തന്നെയല്ല അതിനെ വലിയ ഒരു വ്രതമായിട്ടാണ് രക്ഷിച്ചുപോരുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും, അങ്ങുമിങ്ങും, കാൽപിടിപ്പാൻ മടിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു സൎവ്വസ്വവും ക്ഷയിച്ചു് ഒടുവിൽ കടക്കാരൻ കഴുത്തിലാണ് പിടികൂടുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു് എത്ര പരിവൃത്തി കണ്ടിരുന്നാലും ജനങ്ങൾക്കു അതിൽ വിമുഖത വരാതിരിക്കുന്നതു് കേരളത്തിലെ സുകൃതക്ഷയമെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിവരുന്നു. വ്യവഹാരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ദുർവ്യയം ചെയ്തുപോരുന്ന ദ്രവ്യത്തിൽ ഒരംശം വല്ലപ്രകാരമുള്ള വ്യാപാരവിഷയത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും ആ വഴിക്കു വരാവുന്ന സകല സുഖാനുഭവങ്ങളും സിദ്ധിച്ചു അവർ സുഖിക്കുമല്ലോ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ എന്തെല്ലാം വ്യാപാരങ്ങൾ ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നടത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ആരെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നാം നെല്ലുകൃഷി ചെയ്തുണ്ടാക്കി, കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു വ്യാപാരികളായ മററു ജാതിക്കാൎക്കു വിററുകളയുന്നു. അവർ അരിയാക്കി മൂടകെട്ടിച്ചു അന്യായവില മേടിച്ചു നമ്മുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ അതെല്ലാമഴിച്ചു് അതിയായ ലാഭമെടുക്കുന്നുവല്ലോ. വിളയിക്കേണ്ടു അദ്ധ്വാനംകൂടി ചെയ്തു് അവരവർ തന്നെ വ്യാപാരം നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന പക്ഷം ആ മുതൽ മലയാളം കടന്നു് പോകയില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സ്ഥിതി വിവരിക്കുന്നതായാൽ ഈ രാജ്യത്തു ഉണ്ടാവുന്ന അനേകപദാൎത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു എങ്ങിനെയെല്ലാം ലാഭമെടുപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടെന്നോ ആ വഴിക്കു ശ്രമിക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിന്നു് ശ്രേയസ്കരമാകുമെന്നോ നമ്മുടെ കൂട്ടരിൽ ആരാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? അനവധിസാധനങ്ങൾ കാട്ടിലുള്ള മുല്ലപ്പൂപോലെ വെറുതേയല്ലേ പോകുന്നതു്? കുരുമുളകു മരത്തിന്മേൽ നിന്നുതന്നെ കരാറുപറഞ്ഞു വ്യാപാരികൾക്കു കൊടുക്കുന്നു. ഇഞ്ചി കിളച്ചപാടേതന്നെ തൂക്കി വിററുകളയുന്നു. നാളികേരം ഇടുവിച്ചു ഉടനെ പൊളിച്ചും പൊളിക്കാതെയും മാപ്പിളമാരും എണ്ണക്കച്ചവടമുള്ള മററു വൎഗ്ഗക്കാരും എടുക്കുന്നു.

ഇവയിലെല്ലാം മുതൽ യാത്രപറഞ്ഞു ദേശാന്തരം പോകുന്നില്ലെന്നു ആശ്വാസമുണ്ടു്. പഞ്ഞി ഈ നാട്ടിൽ പെട്ടുമുളയായി ഉണ്ടാകുവാനേ പാടുള്ളു എന്നില്ലല്ലോ. അതു കൃഷിചെയ്‌വാൻ തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടില്ല. പഞ്ഞി നൂലാക്കേണ്ടതിനും, നെയ്യേണ്ടതിനും ആവശ്യങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങൾ കേരളീയരുടെ ദ്രവ്യം കൊടുത്താൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നുണ്ടോ? പരിചയിച്ചാൽ യന്ത്രങ്ങളും ഈ നാട്ടിൽ തന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനും പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങിനെയെല്ലാം തുടങ്ങിയാൽ നാട്ടുകാരുടെ ഹിതംപോലെ വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാമല്ലോ. ഈവിധം അത്യാവശ്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രമിപ്പാൻ തോന്നാതെ വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾക്കു ആവശ്യം വരുമ്പോൾ ലക്ഷ്മീവിലാസം, ഉർവശീവിലാസം, പോരാസ്മവിലാസം എന്നിങ്ങിനെ പേരുകളെഴുതി തെക്കൻ കച്ചവടം ഞാഞ്ഞാൻമുതലാളികൾ ശീട്ടയച്ചു അന്യായവിലവെച്ചു മേടിച്ചുമേടിച്ചു അന്യായമുതലും അന്യായ പലിശയുംകൂടി സംഖ്യ വലുതാക്കി വ്യവഹരിച്ചു തറവാടുകളുംകൂടി വില്പിച്ചു നിരപരാധികളായ അനേകം പേരെ പാളയെടുപ്പിക്കുന്നതു് എന്തിനായിട്ടാണു്.

> തനിക്കുതാൻ പോന്നജനങ്ങളൊക്കെയും
> തനിക്കുവേണ്ടുകിലെളിയതും ചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ മഹാപാപ്യമുള്ളതിനുപുറമെ വ്യാപാരം എളിയ കാര്യവുമല്ലാ. അതിനാൽ ധനികന്മാരെല്ലാം യോഗംകൂടി ധനം ഓഹരിനിയമിച്ചു ശേഖരിച്ചു് തെക്കൻ, ജഗന്നാഥം, മല്മൽ, മസ്ലിൻ മുതലായ മാതിരിയിൽ നെയ്തുതുടങ്ങുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾ അന്യർ അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന അതിയായ ലാഭം ഇവിടെ സ്ഥിരവാസിയായി വരുന്നതിനു പുറമെ സ്വദേശികൾക്കു ആദായവും സംഘക്കാർക്കു ദ്രവ്യവർദ്ധനയും സ്വാഭിമാനസൗഖ്യവും അഗണ്യരൂപം സിദ്ധിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിൽ സംശയിപ്പാനിടയില്ല. ഇതുകൂടാതെ ബുദ്ധികൗശലംകൊണ്ടും, ദേഹദണ്ഡംകൊണ്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ സംഘക്കാരോടു സഹകരണം ചെയ്യുന്നവർക്കു അന്യാശ്രയം കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനും കഴിയും.

ഓടുണ്ടാക്കുന്നതു നീചന്മാരായ കുശവന്റെ പണിയാകയാൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ അതിൽ ബുദ്ധി വെയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതിനു് പുതുമാതിരിയിൽ ഒരു യന്ത്രവും മറ്റുമേർപ്പെടുത്തി ഓട്ടുപണി തുടങ്ങിയ ശേഷം കുറച്ചു കാലത്തിനുള്ളിൽ പാതിരിസംഘക്കാർ എത്ര ലക്ഷം കരസ്ഥമാക്കി എന്നു കേരളത്തിൽ കാണ്മാനുള്ള ഗൃഹങ്ങ

ളുടെ മേൽപ്പുരകൾ നോക്കി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. മലവാരങ്ങളുള്ള മഹായോഗ്യർക്ക് മലകളിൽ പോകയെന്ന വിചാരിച്ചാൽ

'ഝില്ലീഝങ്കാരനാദമണ്ഡിതസിംഹവ്യാഘ്ര
ശല്യാദിമൃഗഗണകീർണ്ണമാതപഹീനം'

ഇതെല്ലാമാണ് ഓർമ്മവരുന്നത്. മരക്കച്ചവടക്കാരോട് കലമേനിക്ക് കരാറ് എന്ന തീർപ്പുപ്പെടുത്തി മുതലെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചാൽ ഉടമയും, അദ്ധ്വാനത്തിനും നമ്മുടെ രാജ്യക്കാർ തന്നെ. അവിടുന്ന് അങ്ങോട്ടു പറയുമ്പോൾ മാരാനും ചെണ്ടയും എന്ന കണക്കാണ്. തല്ലുകൊള്ളുവാൻ ചെണ്ടയെങ്കിലും പണം കെട്ടുവാൻ മാരാൻ; ഈ വചനം ഉദാഹരിക്കയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ നിത്യവൃത്തി—യഥാർത്ഥത്തിൽ കേരളീയരെന്ന് പറഞ്ഞവർ എന്തുപ്രയത്നമാണ് പ്രയത്നമെന്ന നിലയിൽ ചെയ്യുന്നത്? ആസ്ഥിയുള്ളവർ ഈയ്യിടെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു എഴുത്തുപണിയോ വക്കീൽ പ്രവൃത്തിയോ ആയും ചുരുക്കം ചിലർ ന്യായാധിപത്യം സാധിച്ചും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാർഗ്ഗമില്ലാതെ ഉഴലുന്നവർ പ്രായേണ അധികപ്പെട്ടാണ് കാണ്മാനുള്ളത്. കീഴ്ക്കട, കീഴ്ക്കട, എന്ന മഹാകമൽ കടന്നാലല്ലാതെ ഊർദ്ധ്വഗതിക്ക് മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ പ്രയത്നങ്ങളും വർദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതൊന്നും വിചാരിക്കാതെ

"അലംവൃഥാമോദനഖേദനാഭ്യാം
അലംഫലനീയാ കമലാസനാജ്ഞാ"

എന്നും പ്രമാണിച്ചിരുന്ന് കുട്ടികൾക്ക് അന്തിയുഴിഞ്ഞശേഷം കുരുതിയും തിരിയും തെക്കോട്ട് ആളകാണിച്ചു വടക്കോട്ടു ഒഴിച്ചുകളയുന്നതുപോലെ തറവാട്ടിലേയ്ക്ക് വിഹിതംവരേണ്ട ആദായങ്ങൾ അവിടേക്കെന്ന നിലയിൽ പിരിച്ചു അവയെ ചിലവഴിക്കേണ്ട സമയത്തേക്ക് കൈത്തപ്പായി സ്ഥലംമാറി ചിലവുചെയ്തു വ്യവഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കി കൈത്തപ്പും വ്യവഹാരവുമായി ഉള്ളതെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നതിനെ നിത്യവും കണ്ടുകണ്ടു ജനങ്ങൾക്ക് അപകീർത്തിയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും അലംബുദ്ധിവരാതിരിക്കുന്നതിൽപരമായി എന്തു കഷ്ടാവസ്ഥയാണ് വരുവാനിരിക്കുന്നത്.

പറഞ്ഞിടാതിതഥമറിഞ്ഞിടേണം
പറഞ്ഞറിഞ്ഞാലുമതൊട്ടുകൊള്ളാം
അറിഞ്ഞിടാചൊൽകിലുമെന്നുവന്നാൽ
പറഞ്ഞിടാനെന്തുനിനച്ചുകണ്ടാൽ!

——(0)——

൧൩. സ്വയംഭരണം

(ആത്മഭരണം)

തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ധൈര്യ്യത്തിന്റെ ഒരു രൂപാന്തരമാകുന്നു. ഈ ശക്തി മനുഷ്യനേയും മൃഗത്തേയും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതും എല്ലാ സൽപ്രവൎത്തികളുടേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവും ആകുന്നു.

ഓരോ മനോവികാരങ്ങളാൽ ജയിക്കപ്പെടാതെ മനോവികാരങ്ങളെ ജയിക്കുന്നവനെയാകുന്നു തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളവനെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ ശക്തിയില്ലാത്തവൻ ഒഴുക്കിന്റെ ഗതി അനുസരിച്ചു പോകുന്ന പൊങ്ങുതടിപോലെ ഇന്ദ്രിയവശനായും, അതുള്ളവൻ ഒഴുക്കു മുറിച്ചുപോകുന്ന തീക്കപ്പൽപോലെ സ്വാധീനേന്ദ്രിയനായും കാലയാപനം ചെയ്യുന്നു.

മിക്കജനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മററൊരിക്കൽ സ്വഗൃഹങ്ങളിലുള്ളവരേയോ മററുവല്ലവരേയോ ഭരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണല്ലോ. തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്തവർ മററുള്ളവരെ ഭരിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തന്മാരാകയില്ലെന്നുള്ളതും നിർവിവാദം തന്നെ. അതുകൊണ്ടാകുന്നു സ്വയംഭരണത്തിനു ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ കാമക്രോധാദികളെ ജയിക്കയെന്നുള്ളതു് അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാര്യ്യമല്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, തീരെ ജയിക്കയെന്നുള്ളതു് കേവലം അസാദ്ധ്യംതന്നെ എങ്കിലും, 'നിത്യാഭ്യാസി ആനയെ എടുക്കും' എന്നാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് സ്വയംഭരണശക്തിയുണ്ടാവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ശ്രമപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവനു അതും സമ്പാദിക്കാമെന്നുതന്നെയാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. മദ്യപാനം, വ്യഭിചാരം മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ അധികമായിട്ടുണ്ടാകുന്നതു് തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ലാത്തതു കൊണ്ടാകുന്നു. ഈ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വളരെ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രവേശിച്ചതിന്റെ ശേഷം അതിൽ നിന്നു് നിവൎത്തിക്കുന്നതിനാണു് സ്വയംഭരണശക്തി മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു്. അതു പ്രയത്നം കൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഒരുവനെ മഹാനെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അവനു മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാകുന്നു. കാലദേശാവസ്ഥകൾ അറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനും മററുമുള്ള വൈഭവം ഇതിൽ നിന്നാകുന്നു പ്രധാനമായി സിദ്ധിക്കുന്നതു്.

"വികാരഹേതൗ സതി വിക്രിയന്തേ യേഷാം ന ചേതാംസി ത ഏവ ധീരാഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

മനുഷ്യരെല്ലാവരും സ്വയംഭരണശക്തിയുള്ളവരായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ വ്യവഹാരങ്ങളും കലഹങ്ങളും മററുമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അപ്പോഴാണ് മനുഷ്യരെല്ലാം ഭ്രാതാക്കന്മാരെപ്പോലെയും ഭൂമി സ്വർഗ്ഗംപോലെയും ആയിത്തീരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ദുരാഗ്രഹം കോപം രാഗദ്വേഷം മുതലായവയെ ആവുന്നിടത്തോളം അടക്കാറാകത്തക്കവണ്ണമായിരിക്കണം കുട്ടികളെ ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നത്.

—(൦)—

൪൪. വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്

വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നു എന്ന് മലയാളികളിൽ മിക്കപേരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ കവിതകൾ കേട്ടിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ ഇതു അന്യോന്യവിരുദ്ധമാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നതിന് പുറമേ നവീന സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കവിതാവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഇത്ര പ്രസിദ്ധിയുണ്ടായതിനെക്കുറിച്ചു അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഒററശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതല്ലാതെ വലിയ കൃതികൾ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടേ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളു. ആ കൃതികൾ തന്നെയും ഇപ്പോൾ ആരുടേയും കൈവശത്തിലുള്ളതായി അറിയുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതുകളും തീരെ നശിച്ചുപോയി എന്നാണു തോന്നുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടാണു അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നത്.

നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികർത്താവെന്നു സൂക്ഷ്മത്തിൽ പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരിയെയാണു പറയേണ്ടതു്. അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു കവിതാഭ്രാന്തുണ്ടായതുകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾ കണ്ടിട്ടാണെന്നാകുന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ നമ്പൂരിയായിട്ടു തുടങ്ങിയ സമ്പ്രദായത്തെ പരി

ഷ്കരിച്ച് അതിനുവേണ്ട ഗുണങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കിയതു് നമ്പൂരിപ്പാടാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ നവീനസമ്പ്രദായത്തിൻെറ ആദികർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളായി പറഞ്ഞതു്. ഈ നവീനരീതിയുടെ സ്വഭാവം എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിക്കാണുന്ന കവിതകളിൽ മിക്കതും ആ രീതിയെ അനുസരിച്ചു കാണാത്തതുകൊണ്ടും, അതുകളെ വളരെ ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാടുന്നതുകൊണ്ടും, മിക്കവരും ആ രീതിയുടെ സ്വഭാവത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അതിൻെറ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്ന് ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് അനാവശ്യമാവില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശബ്ദഭംഗി വരുത്തുന്നതിന് ചില നിഷ്കർഷകൾ ചെയ്തതിനാലാകുന്നു ഈ നവീന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായതു്. അർത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അതുകൊണ്ട് വിശേഷവിധിയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മണിപ്രവാളത്തിൻെറ ശുദ്ധി, പദങ്ങളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധത, കർണ്ണസുഖത്തെ വിശേഷിച്ചു ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രാസം—ഇതുകളെ വരുത്തുന്നതിനാകുന്നു ഈ നിഷ്കർഷ പ്രധാനമായി ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. ഇതിൽ ഒരോന്നിനെ പൂർണ്ണമായി വിവരിക്കുന്നതിന്ന് ഇവിടെ സ്ഥലം മതിയാവില്ല. അതുകൊണ്ട് അതുകളുടെ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നതിനേ ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലർന്നു പാലും വെള്ളവും കൂടിച്ചേർന്നപോലെ യോജിച്ചുവരുമ്പോളാകുന്നു മണിപ്രവാളത്തിന്ന് ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതു്. അപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ അകത്തും പുറത്തും പച്ചമലയാളപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ച് എല്ലാംകൂടി തൈരും മോരും കൂടിയ മാതിരിയാകുമ്പോൾ അതു ശുദ്ധിയില്ലാത്ത മണിപ്രവാളമാകുന്നു. പ്രാചീനന്മാരിൽ ഈ ശുദ്ധി വളരെ കുറവാണ്. എഴുത്തച്ഛൻേറയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടേയും ഒഴിച്ചു മററാരുടേയും കവിതയിൽ ഈ നിഷ്കർഷയില്ലെന്നു തന്നെ പറയണം. ആ കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാവരെക്കാൾ വലിയ അപരാധി ഉണ്ണായിവാര്യരാണ്. "അങ്ങോട്ടടൻപരിചിലിങ്ങോട്ടടൻ" എന്നും "ആകൃതി കണ്ടാൽ അതിരംഭേയം ആരാലിവൾതൻ അധരംപേയം" എന്നും "നീതാനേ ചിന്നച്ചിന്തിച്ചഴൽ വഹസി വിലപസി" എന്നും മററും നളചരിതം ആട്ടക്കഥയിൽ ധാരാളം "കുമാരിയെ ഞാൻ പ്രസവിച്ചശേഷം" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഖരദൂഷണാദിൻ ചോരാളിവീരൻ സമരേനിഹത്യ" എന്നും "സുരസദ്മാം വിഭ്രമം ചൊല്ലുവല്ലേ" എന്നും "അമർത്ത്യരുടെ സൌഹിത്യമതു

സമ്പാള്യവരുവനഘമല്യ" എന്നും മററും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു് നമ്മുടെ പ്രാചീന കവികൾക്കു് ഒരു കൂസലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ശുദ്ധിയാണു് ഈ വികൃതഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ അഭംഗിയെ ജനങ്ങൾക്കു് ആദ്യം സ്പഷ്ടമാക്കിക്കൊടുത്തതു്.

അവിളംബോച്ചാരണത്തിന്നു സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങൾ ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടമ്പോളാകുന്ന പദങ്ങൾക്കു് സ്നിഗ്ദ്ധതയുണ്ടാകുന്നതു്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെയനുസരിച്ചു് വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വം വരുത്തുകയും അർദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്കു് മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംപോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കുകയുമാകുന്നു ഇതിന്നു വേണ്ടതു്. ചന്ദ്രകല നക്രതുണ്ഡി എന്ന പദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്രത്തുണ്ഡി എന്നാണു് ഉച്ചരിച്ചുവരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തിടത്തുകൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാതെ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതു് ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. "വദനതാരേശൻ" "നീലതോയദകചെ'' എന്നും മററും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നുവച്ചു് "വദനതിങ്കൾ" എന്നും "നീലതഴകുഴലി" എന്നും മററും ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കർണ്ണശൂലംതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനത്തിങ്കൾ'' നീലത്തഴക്കുഴലി" എന്നായിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ൽ, ൾ, എന്ന അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളോടുകൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഗുരുക്കളും മററു ചിലതു വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളും ആവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കകൊണ്ടാണു് ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെററുവരുന്നതു്. "മന്മഥകഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവൾതാനൊ'' "മന്നിൻവാനവനോടിവണ്ണമരുളി" ഇവിടെ 'വൾ' 'ന്നി' ഇവകളെ ഗുരുവാക്കിയതു് അഭംഗിയാണു്. ലഘുവായിതന്നെയിരിക്കണം. എന്നാൽ "പോക്കളത്തിൽ ജയമാൻമേവീടും'' എന്നതിൽ 'ത്തിൽ' എന്ന ലഘു അഭംഗിയാണു്. ഗുരുവായിട്ടാണു് ഇരിക്കേണ്ടതു്. പിന്നെ ഭാഷയിലുള്ള ഹ്രസ്വ 'എകാരത്തെ' ആവശ്യംപോലെ നീട്ടുന്ന സമ്പ്രദായവും കുറെ മദ്ധ്യമമാണു്. "ബന്ധക്ലേശമൊഴിക്കമച്യുതനുടെ ബന്ധം'' എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമല്ല. നവീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം ഇതുപോലെ വളരെ സംഗതികളിൽ നിഷ്കർഷചെയ്യാനുണ്ടു്.

പ്രാചീനസമ്പ്രദായത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളിലും മററും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ പ്രാസം വേണ്ടൂ. എന്നാൽ കണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ടു വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് പുതിയ മട്ടിൽ അനുപ്രാസത്തെയാണ് അധികമായി ദീക്ഷിക്കുന്നതു്. ഈ അനുപ്രാസം പല പ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. "പത്മജാതാത്മജായേ" "അംബോത്തുസമ്പത്തുമേ" "വിശിഖാംഭോധയെ വിശാലേക്ഷണേ" എന്നു പാദാന്തത്തിലും "കോടക്കാർ വണ്ണനോടക്കുഴലൊടു" "ശൈലാത്മജാഭജനമോ ജനമോഹനാംഗി" എന്നു പാദത്തിന്റെ ഇടയിലും "കണ്ണൻ കല്യാണപൂണ്ണൻ കളകമലദളക്കണ്ണനെൻകണ്ണിലാമോ" എന്നു് പാദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടും മററും പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രാസമുണ്ടു്.

മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു സംഗതികളാണ് പുതിയ മട്ടായ കവിതയുടെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ. ഇതുകൂടാതെ വേറെ ചില്ലറയായ സംഗതികളുള്ളതിനെ ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. ഇതുകളെക്കൊണ്ടു് കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന രസികത്വം ആ മാതിരിയിലുള്ള കവിതയിൽ പരിചയിച്ചല്ലാതെ മനസ്സിലാകുവാൻ പ്രയാസം. അങ്ങിനെ പരിചയിക്കാത്തവർ ഇതെല്ലാം നിസ്സാരമാണെന്നു് പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ഇവരേയും സംഗീതം നിസ്സാരമാണെന്നു പറയുന്ന സംഗീതരസികതയില്ലാത്തവരേയും പറഞ്ഞു തോല്പിക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾ തയ്യാറില്ല. അനുഭവരസികന്മാർ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും എന്നു മാത്രമേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളൂ.

അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക്, കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകമായിട്ടു് ഒരു നിഷ്കർഷകൂടിയുണ്ടു്. ഒരു ശ്ലോകത്തിലെ വാക്യം ഒരിക്കൽ കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം ആവുന്നിടത്തോളം സരളമായിരിക്കണം. അങ്ങുമിങ്ങുമിരിക്കുന്ന പദങ്ങളെ യഥാവലേ, ചേരുന്ന പടിക്കു ചേർക്കുന്നതു അദ്ദേഹത്തിന് അത്ര സമ്മതമല്ല. ശ്ലോകങ്ങൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം അന്വയക്രമത്തിലായിരിക്കണം. "ഏറാം ഘോഷിപ്പതെല്ലാം പരിചിനൊടെതുഭാഗത്തെഴും മാനുഷാണാമിററിററിടുന്ന കണ്ണീർ കൃതമഴ ചൊരിയുന്നുണ്ടഹോ കാൺകമൂലം" എന്ന ശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ ഘോഷിപ്പതെല്ലാം "കാൺകമൂലം" എന്നാണത്രേ അന്വയം. ഇതു കേട്ടാൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ദഹിപ്പിച്ചുണ്ടായ വെണ്ണീറുകൂടി ശ്മശാനത്തിൽ കിടന്നൊന്നു് ഞെട്ടുമെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു് നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള കവിതയുടെ സ്വഭാവം ഏകദേശം വായനക്കാർക്ക് മന

സ്ഥിലായിരിക്കുമെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു മട്ടിട്ട ഒരാൾക്ക താൻ ഒരു വലിയ കവിയല്ലെങ്കിലും കവിസമുദായത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിന്ന അവകാശമുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു മഹാകവിയുമായിരുന്നാൽ ഈ അവകാശത്തിന്ന ബലം വളരെ അധികമാവുമെന്ന നിശ്ചയമാണല്ലോ. ഇതാണ് വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അവസ്ഥ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാർ വളരെയുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വലിയ കവികളുമാണ്. എന്നാൽ അവർ കവിതകൊണ്ട സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യശസ്സിൽ ഒരു ഓഹരിക്ക അദ്ദേഹം എന്നും അവകാശിയായിത്തന്നെയിരിക്കും. ഇതിന്ന പുറമെ മലയാളസാഹിത്യം അദ്ദേഹത്തിന്ന കുറേക്കൂടി കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും കവിതയ്ക്ക് ഈ പുതിയ മട്ട പിന്തുടർച്ച അവകാശമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിന്ന പുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാവാസനയെ തന്റെ പുത്രന്മാരായ മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ട്.

൧൰. സ്വയംപരിഷ്കാരം.

(ആത്മപരിഷ്കാരം)

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരിഷ്കാരപ്രിയന്മാരാണെന്നുള്ളതിന്ന യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ലല്ലോ. ഈ അവസ്ഥയെ നിവർത്തിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന അറിവ കിട്ടേണ്ടതിന്ന രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അവ (൧) മററുള്ളവരിൽ നിന്ന നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവും (൨) നാം തന്നെ നമുക്കായി സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവും ആകുന്നു എന്നും പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവ പറയുന്നു.

പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും മററും നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവ മററുള്ളവർ നമുക്കായ് സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള ധനത്തോടു തുല്യമാണെന്നു വരികിലും അതു നമുക്കു പ്രയോജനകരമായിരിക്കുകകൊണ്ടു നിസ്സാരമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂട്ടുന്നതല്ല. ഭൂതക്കണ്ണാടി, കുഴൽക്കണ്ണാടി, എന്നിവയുടെ സഹായത്താൽ അനേകം നൂതന സംഗതികളെ കണ്ടു അതിശയിപ്പാൻ നമുക്കു സംഗതി വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതിന്നാധാരമായിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ സ്വന്തം കണ്ണുകളാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥവിവരം ഒരിക്കലും മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. "അന്ധനായുള്ളവൻ ദീപം കരത്തിങ്കലേന്തിനടന്നാൽ വഴിയറിഞ്ഞീടുമോ" എന്നാണല്ലോ. അറിവിന്റെ സാക്ഷാൽ ഉ

ഭവം സ്വജീവിതം, സ്വാനുഭവം, സ്വയമായിരിക്കുന്ന ആലോചന, സ്വപ്രവൃത്തി, എന്നിവയിൽ നിന്നത്രെ "ഏട്ടിൽകണ്ടാൽ പോരാ കുട്ടിൽ കാണണം" എന്നുള്ള പഴമൊഴി ഇവിടെ വളരെ യോജിച്ചുള്ളതായിരിക്കുന്നു. "ഒരുവൻ താൻതന്നെ തനിക്കായി സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവാകുന്നു പഠിത്തത്തിൽ സാരമായുള്ള അംശം'' എന്നു ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു "സ്വയം സഹായം സഹായം'' എന്നതിനോടു ഏററവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു നാം അറിയുന്ന സംഗതികൾ എത്ര സാരമേറിയവയായിരുന്നാലും "താൻ നേരെ പ്പൊന്നിന്റെ മാറററിയാം" എന്നുള്ള ചൊല്ലിന്റെ താല്പൎയ്യപ്രകാരം മനുഷ്യർ അവയെ വിലമതിക്കാതിരുന്നേക്കാവുന്നതാകകൊണ്ടും, സ്വപ്രയത്നത്താൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ മറക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ലായ്കകൊണ്ടും, ഇന്ധനംകൊണ്ടു പാവകൻ എന്നപോലെ ചിന്തനംകൊണ്ടു ബുദ്ധി വർദ്ധിക്കുന്നതാകകൊണ്ടും പരിഷ്കാരമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ വച്ചു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു സ്വയം പരിഷ്കാരമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചുതന്നെയാകുന്നു ഇന്നേദിവസം നമുക്കു ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു്.

ഒരുവൻ താൻതന്നെ വരുത്തുന്ന പരിഷ്കാരത്തെയാകുന്നു സ്വയംപരിഷ്കാരമെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ പരിഷ്കാരത്തെ മാനസികപരിഷ്കാരം, കായികപരിഷ്കാരം, സാന്മാൎഗ്ഗികപരിഷ്കാരം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭാഗിച്ചുകൊണ്ടു് അവയിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററി യഥാക്രമം പറവാൻ ആരംഭിക്കുന്നു.

സകല പ്രവൃത്തികളും മനോവിചാരത്തിന്റെ നിവൃത്തിയാകകൊണ്ടു മാനസികപരിഷ്കാരം എത്രയും അത്യാവശ്യമെന്നല്ലോ തെളിയുന്നതു്. ഈ പരിഷ്കാരം ഉത്തമമായി നിവൎത്തിക്കപ്പെടേണ്ടതിനു ആവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ ചിലതു പറയാം.

൧. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടമാകുന്നു മാനസികപരിഷ്കാരത്തിനു ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു്. മനുഷ്യർ അനേകം വസ്തുക്കളേയും സംഗതികളേയും കാണുന്നുണ്ടെന്നു വരികിലും കാണേണ്ടുന്നവിധത്തിൽ അവയെ കാണുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നുള്ളതു സംശയഗ്രസ്തമായ ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു. കണ്ണുകളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്ന വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള അറിവു എല്ലാവൎക്കും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാലാകുന്നു ഇപ്രകാരം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു്. പാഠശാലകളിൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവു നാം കാണുന്നതു എന്തെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള അറിവു നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നാം കാണാതെ പോയേക്കാവുന്നതു എന്തെല്ലാമെന്നും നമ്മെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർ മ

ത്രമേ ആയിരിക്കുന്നുള്ളു. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടം ഇല്ലെങ്കിൽ ആവിവണ്ടി, മിന്നൽക്കമ്പി മുതലായതു നടപ്പായി കാണ്മാൻ സംഗതി വരികയില്ലായിരുന്നു. "സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാത്തതും കാണും" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൨. വസ്തുക്കളേയും മററും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിക്കണ്ടതിന്റെ ശേഷം അവയെ തരംതിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടം നല്ലതും അതിസൂക്ഷ്മനോട്ടം അധികം നല്ലതുമാണെങ്കിലും ഈ ഭൂമിയിൽ അനേകം വിഷയങ്ങളുള്ളതിനാൽ അവയെ എല്ലാം ക്രമമായി തരം തിരിക്കാത്തപക്ഷം നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കു അസ്വാസ്ഥ്യവും പ്രയാസവും നേരിടുമെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ലല്ലോ. ഈ ദോഷത്തെ നിവാരണം ചെയ്യണമെങ്കിൽ ഓരോ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ചേൎച്ചയേയും അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തേയും പ്രത്യേകമായി നോക്കി അറിയേണ്ടതാണ്. ഈ ഗുണം ഇല്ലാത്ത ആളുകളെയാണ് വകതിരിവു ഇല്ലാത്തവർ എന്നു സാധാരണയായി പറയുന്നതു്. ജീവവൎഗ്ഗം, സസ്യവൎഗ്ഗം, ജഡവൎഗ്ഗം ഇങ്ങിനെ മൂന്നുവകയുള്ളതിൽ ഓരോന്നിൽ അനേകം ഉപഭാഗങ്ങളുള്ളതിനാൽ അവയെ എല്ലാം ക്രമമായി തരംതിരിക്കാത്ത പക്ഷം ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എല്ലാററിനേയും നോക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓൎമ്മ ഇല്ലാതെ വരുന്നതായിട്ടാകുന്നു കാണുന്നതു്.

൩. കാൎയ്യകാരണജ്ഞാനം വേണ്ടതാകുന്നു. കാരണസഹിതം കാൎയ്യം അറിഞ്ഞാൽ അത്ര വേഗം മറക്കുന്നതല്ല. ഓരോ വസ്തുക്കളുടെ പുറമേയുള്ള ഭാവം മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ പോര. അവ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നും എന്തിനായിട്ടു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നും മററും കഴിയുന്നിടത്തോളം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിനാലാകുന്നു കാൎയ്യാദികളിൽ സ്ഥിരത പ്രാപിക്കുന്നതു്. കാൎയ്യത്തിന്റെ ഒരു വശം മാത്രം നോക്കുക, വേഗേന അഭിപ്രായം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുക, ചിലരോടുള്ള പ്രത്യേകസ്നേഹമോ കോപമോ മററോ ഹേതുവായിട്ടു കാൎയ്യത്തെക്കുറിച്ചു നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കാതെ ക്ഷണത്തിൽ അഭിപ്രായം പറക മുതലായ ദോഷങ്ങളാൽ കാൎയ്യകാരണങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെററിപ്പോകുന്നതിനു എളുപ്പമാകകൊണ്ടു ആ വക ദോഷങ്ങളെ വൎജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം സംഭവിച്ചാൽ അതിനടുത്തു മുൻ സംഭവിച്ച മറെറാരു കാൎയ്യത്തെ തൽകാരണമാക്കിക്കൊണ്ടു പരസ്യമായി ഘോഷിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. ഒരു വാൽ നക്ഷത്രം ഉദിച്ചു ക

ണ്ടാൽ ക്ഷാമമോ യുദ്ധമോ മറേറാ ഉണ്ടാകേണ്ടതിനുള്ള കാലം അടുത്തു എന്നു കരുതി വ്യസനിക്കുന്നവർ ദുർല്ലഭമല്ല. പൂർവ്വകാലത്തു് ഒരു വാൽനക്ഷത്രം ഉദിച്ചതിൻെറ ശേഷം തക്ക കാരണത്താൽ യുദ്ധമോ ക്ഷാമമോ മറേറാ ഉണ്ടാകുക നിമിത്തം വാൽനക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഉദയം ആപൽസൂചകമെന്നു പൂർവ്വന്മാർ (അവരുടെ അക്കാലത്തുണ്ടായ അനുഭവത്തെ ഓർത്തു) അഭിപ്രായപ്പെടുകയും നിരുപദ്രവകരങ്ങളായ ചെല്ലടി നക്ഷത്രങ്ങളെ സർപ്പത്തെ എന്നപോലെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങനെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടായതു്. 'മുമ്പിൽ ഗമിച്ചീടിന ഗോവു തൻെറ പിമ്പേ ഗമിക്കും ബഹുഗോക്കളെല്ലാം' എന്നതുപോലെയാണു ചിലർ ഈ കാലങ്ങളിൽ കൂടിയും വാൽനക്ഷത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഈ വിധം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. കാര്യകാരണങ്ങളെ ഇപ്രകാരം യോജിപ്പിക്കുന്നതിൽപരം അബദ്ധം വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

൪. മാനസസൃഷ്ടി (മനോധർമ്മം) ആവശ്യമാണു്. നല്ലതോ ചീത്തയോ ആയിട്ടുള്ളതെന്നു ഓരോരുത്തർക്കു തോന്നുന്ന സംഗതികളെ ന്യായാനുസരണമായ വിധത്തിൽ പരസ്യമാക്കേണ്ടതിനു ഓരോരോ രൂപങ്ങൾ കല്പിച്ചു അവയെക്കൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും മററുമുള്ള മനശ്ശക്തിയെ ആകുന്നു മാനസസൃഷ്ടി എന്നു ഞാൻ ഇവിടെ പറയുന്നതു്. ഇതു ദീർഘാലോചനയുടെ രൂപാന്തരമാകുന്നു. ഇന്ദുലേഖ, മീനാക്ഷി മുതലായ നോവൽ പുസ്തകങ്ങളിൽ പേർ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാധവനും കൂട്ടരും തൽഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ കൃത്രിമമനുഷ്യരെന്നല്ലാതെ സാക്ഷാൽ മനുഷ്യരാണെന്നും അവയിൽ കാണും പ്രകാരമുള്ള സംഭാഷണം വാസ്തവമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നവർ ഇല്ലല്ലോ. കൈത്തൊഴിലുകാർക്കും ഈ മാനസസൃഷ്ടി ആവശ്യകമാകുന്നു. ഈയ്യിടെ ഇവിടെ ഒരാൾ ഇന്ദുലേഖയുടേയും മാധവൻേറയും ചിത്രം എഴുതീട്ടുള്ളതു് നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ ഈ സംഗതിയെപ്പററി ഇവിടെ അധികമായി പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. മഴയേയും കാററിനേയും തടുക്കുന്നതും വെളിച്ചത്തെ ഉൾപ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഭവനം വൃത്തികേടായി കിടക്കുമ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ ഏതുപ്രകാരമോ അപ്രകാരമാകുന്നു ഈ മാനസസൃഷ്ടിയോടു കൂടാതെ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻെറ അവസ്ഥ.

൫. അതിശയിക്കത്തക്ക കാര്യങ്ങളിൽ അതിശയിക്ക എന്ന ഗുണം പ്രയോജനകരമാണു്. നമ്മെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കയോ അവയോടു അനുരൂപപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു നാം ഉത്സുകന്മാരായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സം

ശയമില്ല. സകലവും തനിക്കറിയാമെന്നുള്ള ഭാവത്തോടു കൂടി യവൻ മാത്രമേ ഒന്നിങ്കലും അതിശയിക്കാതിരിക്കയുള്ളു. സകലത്തേയും അറിയുന്ന ആറം ഒന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നും ആയതു് ഈശ്വരനാണെന്നും ഉള്ള ഉൽകൃഷ്ടസത്യത്തെ സ്വീകരിപ്പാൻ മതസംബന്ധമായ നാമങ്ങൾ യാതൊരുത്തർക്കും യാതൊരു തടസ്ഥവും ചെയ്യുന്നില്ലായ്കയാൽ "അത്മാഭിമാനിലോകാനാം വിപക്ഷോദധിരീശ്വരഃ കിന്തുതേഷൈവന്മേഭ്യഃ പ്രസാദാദ്ദീയതേവരഃ" എന്നുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു് മുൻപറഞ്ഞ ഭാവം ദോഷകരമെന്നു് സ്ഥാപിപ്പാൻ അധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. അതിശയിക്കത്തക്ക കാര്യങ്ങളിൽ അതിശയിക്കാതിരിക്കുന്നതു് അതിശയിപ്പാനുള്ള ബോധം ഇല്ലായ്കയാലാകുന്നു എന്നത്രെ വിചാരിക്കേണ്ടതു്. എന്തെങ്കിലും കണ്ടാൽ അതിൽ ഹസിക്കത്തക്ക ഭാഗത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു് ആഴമില്ലാത്ത മനസ്സിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു. ഹസിക്കുന്നവൻ കാര്യങ്ങളുടെ ബഹിർഭാഗത്തു് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവനാണെന്നത്രെ അരിസ്റ്റോട്ടൽ പറയുന്നതു്.

൫. ധാരണാശക്തി ആവശ്യമാണു്. ധനത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലാതിരിക്കുന്നപ്രകാരംതന്നെ പഠിക്കുന്നതെല്ലാം മറക്കുകയെന്നുവച്ചാൽ പഠിച്ചതുകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. "പഠിച്ചതും പഠിക്കാത്തതും ഒരുപോലെയായാൽ പഠിച്ചിട്ടു് കാര്യമില്ല" എന്നു് ഒരാൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനു് രണ്ടർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും ഒരർത്ഥം സംഗതിയോടു വളരെ ചേർച്ചയുള്ളതുതന്നെ. ഓരോ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അപൂർണ്ണമായും അവ്യക്തമായും ഉള്ള അറിവാകുന്നു വേഗം മറന്നു് വിട്ടുപോകുന്നതു്. അറിയേണ്ടുന്ന സംഗതികൾ പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമായും അറികയും വസ്തുക്കളേയും മററും യുക്ത്യനുസരണമായി തരംതിരിക്കുകയും കാരണസഹിതം കാര്യത്തെ ഗ്രഹിക്കയും ഒരേസംഗതിയെത്തന്നെ ആവർത്തിച്ചു ചിന്തിക്കയും മററും ചെയ്യുന്നതായാൽ ധാരണാശക്തി വർദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. പല സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് അവ്യക്തമായി അറിയുന്നതിനെക്കാൾ ഒരു സംഗതിയെങ്കിലും വഴിപോലെ അറിഞ്ഞിരിക്കയാകുന്നു നല്ലതു എന്നു് പ്രത്യേകം അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

൬. മനുഷ്യൻ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു സൃഷ്ടിയാകകൊണ്ടു പരസ്പരം മനോവിചാരങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതിനു ഭാഷ ആവശ്യമാകുന്നു. എങ്കിലും ഭാഷ ഉണ്ടായാൽ മാത്രം പോരാ; വാചകഭംഗി കൂടിയേ മതിയാവൂ. നാം സംസാരിക്കുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ഒക്കെയും നമ്മുടെ വാചകങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായിരിക്കണം. അവ ഭാഷാരീതിയേയും വാക്യരചനാസൂത്രങ്ങളേയും അനു

സരിച്ചിരിക്കണം. സ്പഷ്ടത, സരളത, ശക്തി എന്നീ ഗുണങ്ങൾ വാചകങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു. "വല്ലതും പറവാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു പറയേണ്ടുംവിധം അറിഞ്ഞിരിക്കണം" എന്നു സാക്രേറ്റീസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഓൎക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സിൽ യാതൊരു വിചാരവുമില്ലെങ്കിൽ വാചകമാവശ്യമില്ല. വാചകമാവശ്യമായി വരുന്നപക്ഷം നിഷ്പ്രയാസമായി അൎത്ഥം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ എഴുതുകയോ സംസാരിക്കയോ ചെയ്വാനുള്ളതാകുന്നു. സമൎത്ഥന്മാരായ ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാർ എഴുതീട്ടുള്ളതും എഴുതുന്നതും ആയ പുസ്തകങ്ങൾ താല്പൎയ്യത്തോടുകൂടി വായിക്കുന്നവൎക്കു ഈ ഗുണം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ദ്വയാൎത്ഥവാചകപ്രയോഗം സാധാരണ സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലെന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു.

മാനസികപരിഷ്കാരം സഫലമായിത്തീരേണ്ടതിന് വേണ്ടുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി നമുക്ക് ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു് കായികപരിഷ്കാരത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. കായികപരിഷ്കാരം ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉപേക്ഷണീയമല്ല. "ചുവരുണ്ടെങ്കിലേ ചിത്രമെഴുതിക്കൂടു" എന്നുണ്ടല്ലോ. ദേഹസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനു ആവശ്യമുള്ള സംഗതികളെന്തെല്ലാമെന്നു് (എവൎക്കും വായിച്ചറിയത്തക്ക വിധത്തിൽ) ആരോഗ്യരക്ഷോപായം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വഴിപോലെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ സാരമേറിയ ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ ഒന്നുംതന്നെ പറയാതിരിക്കുന്നതു് അവിഹിതം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് കഴിയുന്നിടത്തോളം ചുരുക്കി കുറഞ്ഞൊന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

൧. ദേഹസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിന് വ്യായാമം ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമം രക്തസഞ്ചാരത്തിനും മററും ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായ ചില കളികൾ ഉണ്ടു്. ആ വക കളികളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതു് നല്ലതാകുന്നു. ചതുരംഗക്കളി വ്യായാമത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്നു ചിലർ അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. ദിവസേന രണ്ടുനാഴികവീതമെങ്കിലും പുറത്തിറങ്ങി നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിദ്യ മനസ്സിനെ എന്നപോലെ വ്യായാമം ദേഹത്തെ പരിഷ്കരിക്കുമെന്നു് അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

൨. ഭക്ഷിക്കുന്നതിലും പാനം ചെയ്യുന്നതിലും ചില നിയമങ്ങൾ വേണ്ടതാണ്. കിട്ടുന്നതൊക്കെയും കിട്ടുമ്പോൾ ഒക്കെയും ഭക്ഷിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. ദേഹരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായിരിക്കു

ന്ന സാധനങ്ങളെയാണ് ഭക്ഷിക്കേണ്ടത്. ശീഘ്രത്തിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള സുഖവും ദഹനശക്തിയാലുള്ള ഗുണവും ഇല്ലാതെയാകുന്നു. ഭക്ഷിക്കുന്ന സമയത്തു വായിക്കുന്നതിനാൽ തലച്ചോറിനും ആമാശയത്തിനും ക്ഷീണം ഭവിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു ഈ വക രണ്ടുപ്രവൃത്തിയും ഒരേ സമയത്തുതന്നെ നടത്തിക്കളയാമെന്നു ആരും വിചാരിക്കരുത്. നാം ചില പ്രത്യേക ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു അടിമകളെന്നപോലെ ആയിത്തീരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ വക സാധനങ്ങൾ കിട്ടാത്ത രാജ്യത്തേയ്ക്കു പോകേണ്ടിവന്നാൽ നാം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരുമല്ലോ. പാനംചെയ്വാൻ ശുദ്ധജലം മതി. അതിനാൽ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മദ്യപാനം ദോഷകരമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

൩. രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിപ്പാൻ അശുദ്ധവായുവിനു കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു ശുദ്ധവായു ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അശുദ്ധവായു ദേഹസൌഖ്യത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ ഈക്കാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൪. ദിവസേന ആറോ എട്ടോ മണിക്കൂറിൽ കുറയാതെ ഉറങ്ങേണ്ടതും അതികാലത്തു എഴുന്നേല്ക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. ഉറക്കമിളയ്ക്കുന്നതു ദേഹസൌഖ്യത്തിനു ഹാനികരമാണ്.

൫. ദിവസംതോറും കാലത്തു കുളിക്കുന്നതു ദേഹരക്ഷയ്ക്കു അത്യാവശ്യമാകുന്നു. എങ്കിലും കുളിക്കുന്നതു ശുദ്ധജലത്തിലായിരിക്കണം.

കായികപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു ഇനിയും അധികമായി അറിയണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടുള്ള എന്റെ അപേക്ഷ "ആരോഗ്യരക്ഷോപായം" പഠിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നാകുന്നു എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടു, ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ സംഗതിയായ സാന്മാൎഗ്ഗിക പരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു അല്പം പറവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.

മനുഷ്യർ ശരീരസുഖത്തോടുകൂടിയവരായിരുന്നാൽ പോരാ അവർ നല്ലവരായുമിരിക്കണം. "സുശീലമെന്നതു ജീവിതത്തിന്റെ മഹത്വവും കിരീടവും ആകുന്നു." വിദ്യയുള്ളവൻ വിദ്വാൻ എന്നും ബുദ്ധിയുള്ളവൻ ബുദ്ധിമാൻ എന്നും ഉള്ള പേരിനല്ലാതെ ഉത്തമൻ എന്ന പേരിനൎഹനായി ഭവിക്കുന്നില്ല. ആ പേർ സുശീലന്മാൎക്കുള്ളതാകുന്നു. അവരെയാകുന്നു ജനങ്ങൾ മനഃപൂൎവം സ്നേഹിക്കയും വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നത്.

"ദുർജ്ജനഃപരിഹർത്തവ്യോ വിദ്യയാലംകൃതോപിസൻ
മണിനാഭൂഷിതസ്സർപ്പഃ കിമസൌനഭയംകരഃ"

എന്നുണ്ടല്ലോ. ബുദ്ധിയും വിദ്യയും ഉണ്ടായിട്ടും സുശീലമെന്ന ഏകഗുണം ഇല്ലായ്കനിമിത്തം നശിച്ചിരിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ടെന്നും, സുശീലമെന്ന ഒന്നിനെമാത്രം തങ്ങൾക്കുള്ള സകലവുമാക്കിക്കൊണ്ടു്, മാനത്തോടും സുഖത്തോടും കൂടെ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരുണ്ടെന്നും ഉള്ള സംഗതി ഒരിക്കലും മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. "ശീലം പ്രധാനം ന കുലം പ്രധാനം" എന്നുണ്ടു്. വിദ്യയേയും ബുദ്ധിയേയും ഞാൻ ധിക്കരിക്കുന്നില്ല. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും എന്നപോലെതന്നെ സന്മാൎഗ്ഗവും നമുക്കാവശ്യമെന്നത്രേ ഞാൻ പറയുന്നതു്.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സന്മാർഗ്ഗികളായിരിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു് ആ ഗുണത്തിൽ വളൎന്നുവരേണ്ടതിന്നനുകൂലമായിരിക്കുന്ന ചില സംഗതികൾ പറയാം.

൧. സാന്മാർഗ്ഗികപരിഷ്കാരത്തിനു് ഒന്നാമതു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു് *അനുസരണം* ആകുന്നു. പ്രജകളെന്ന മുറയ്ക്കു നമുക്കനുസരണമാവശ്യമെന്നു എല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലോ. ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭയിലെ നല്ല അംഗമായിരിക്കേണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഒന്നാമതായി പഠിക്കേണ്ടതു അനുസരണമാകുന്നു. അനുസരണമെന്തെന്നു സ്വാനുഭവത്താൽഅറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവൻ കല്പിക്കുന്നതിൽ സമൎത്ഥനായിരിക്കയില്ല. ഭരിക്കപ്പെട്ടവൻ മാത്രമേ ഭരിപ്പാൻ സമൎത്ഥനായിരിക്കയുള്ളൂ. രാജകല്പനകളേയും മാതാപിതാക്കന്മാരേയും ഗുരുക്കന്മാരേയും മേലധികാരികളേയും അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതു് എല്ലാവൎക്കുമുള്ള പദവിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ആകുന്നു എന്നത്രെ അറിയേണ്ടതു്. സൎവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ നാം എത്രമേൽ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പററി ഇവിടെ പറഞ്ഞേതീരുവാനില്ലല്ലോ. "പരമേശാജ്ഞയാഭീതി സ്സപ്രജ്ഞായാ ഉപക്രമഃ" എന്നുണ്ടു്.

൨. സത്യം പ്രത്യേകം വേണ്ടതാണു്. സകല ദുഷ്പ്രവൃത്തികളും ഒരവസ്ഥയിൽ സത്യലംഘനമാകുന്നു. സത്യവാനായ ഈശ്വരൻ സത്യവാദികളെയാകുന്നു സ്നേഹിക്കുന്നതു്. "മൃഷാവിദ്യാധരാൻലോകാൻ ഗർഹതേ പരമേശ്വരഃ" എന്നുണ്ടു്. ഈശ്വരനും മനുഷ്യരും അസത്യത്തെ പകയ്ക്കുന്നു എന്നു പ്ലെറോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

"വസ്തുക്കളുണ്ടനേകങ്ങൾ മൎത്ത്യന്മാൎക്കു സുഖത്തിനായ്
സത്യമെന്നൊന്നുപോരാഞ്ഞാൽ മിത്ഥ്യതന്നെയതൊക്കെയും"

എന്നുള്ളതു എപ്പോഴും ഓൎക്കേണ്ടതാണ്. "അസത്യമെന്നതു ഭീരുക്കളുടെ കോട്ടയും അടിമകളുടെ പരിചയും, സ്ത്രീകളുടെ സങ്കേതവും ഏഷണിക്കാരുടെ വാളും ആകുന്നു" എന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. മററുള്ളവരെ പാട്ടിലാക്കുന്നതിനു മുഖസ്തുതിക്കാർ അസത്യത്തെയാണു സിദ്ധൌഷധമായി പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. നമ്മുടെ വാക്കു്, പ്രവൃത്തി, എന്നിവയെല്ലാം എല്ലായ്പോഴും സത്യത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. "സത്യാന്നാസ്തിപരോധൎമ്മഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൩. ഒരിക്കലും *മടിയായിരിക്കരുതു്.* സമയത്തെ വൃഥാനഷ്ടമാക്കിക്കളയാതെ പതിവായി എന്തെങ്കിലും പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ അധികമായി ദോഷത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. "അനാവശ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുവാൻ എനിക്കു സമയമില്ല" എന്നു മററുള്ളവരോടു പറവാൻ സംഗതി വരുന്നതു തന്നെ ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമാകുന്നു. "പരിശ്രമശീലം ഭാഗ്യത്തിന്റെ മാതാവാകുന്നു" എന്നുള്ളതിനെ, ഏതു രാജ്യത്തുള്ളവർ തങ്ങളുടെ പഴമൊഴികളിൽ ഒന്നാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ രാജ്യത്തുള്ളവൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉന്നതിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ "മടി കുടികെടുക്കും" എന്നുള്ള പഴമൊഴിയുടെ സൂക്ഷ്മാൎത്ഥം വഴിപോലെ തെളിയാതിരിക്കയില്ല. "ഉദ്യമേന ഹി സിദ്ധ്യന്തി കാൎയ്യാണി ന മനോരഥൈഃ നഹിസുപ്തസ്യ സിംഹസ്യ പ്രവിശന്തി മുഖേ മൃഗാഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൪. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കണം. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കയെന്നുള്ളതു വിശാലഹൃദയത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു. ചൂൎണ്ണാദിപിണ്ഡീഭാവഹേതുവായിരിക്കുന്ന ഗുണത്തെയാകുന്നു സ്നേഹമെന്നു പറയുന്നതു്. സ്നേഹിതന്മാരേയും ബന്ധുക്കളേയും മാത്രമല്ല നമ്മുടെ ശത്രുക്കളേയും നാം സ്നേഹിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. മററുള്ളവരിൽ നിന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള നന്മകളെ നാമും മററുള്ളവൎക്കു ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇതു അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ലാ. എങ്കിലും "നിത്യാഭ്യാസി ആനയെ എടുക്കും" എന്നുണ്ടല്ലോ. "സ്നേഹം ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഏതും ഇല്ല" എന്നു ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു തന്നെക്കുറിച്ചുതാൻതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൫. കാൎയ്യാദികളിൽ അതിശയിക്ക എന്ന ഗുണം സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനും ആവശ്യമാണ്. ഇതിനെപ്പററി ആദ്യഭാഗത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഇവിടെ യാതൊന്നും പറയുന്നില്ല.

൩. പരിപാകം സന്മാർഗ്ഗപ്രിയന്മാരായ സകലക്കും ആവശ്യമാണു്. സന്തോഷസമയത്തും സന്താപസമയത്തും പരിപാകമായി ജീവിക്കയെന്നുള്ളതു് വിശാലമനസ്സുള്ള മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഈ ഗുണം ഇല്ലായ്കയാലുള്ള ദോഷം ചെറുപ്രായക്കാരെയാകുന്നു അധികമായി ബാധിപ്പാൻ കാണുന്നതു്. ചെറുപ്രായക്കാർ ഈശ്വരകൃപയാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരും, രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരും സമുദായക്ഷേമപാലകന്മാരും ആയിത്തീരുവാനുള്ളവരാകകൊണ്ടു് അവരാകുന്നു ഈ കാര്യത്തിൽ അത്യധികം ശ്രദ്ധവെയ്ക്കേണ്ടതു്. "അതിസർവ്വത്രവർജ്ജയേൽ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൪. *ദ്രവ്യജ്ഞാനെകതല്പരത അഭയാഗ്യമാകുന്നു* "പണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പിണവും വായ്പൊളിക്കും" എന്നൊരു പഴമൊഴിയുണ്ടെന്നുവരികിലും, പണം സമ്പാദിപ്പാനായിട്ടാകുന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എന്നു് വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യരെ വിലമതിക്കേണ്ടതു്, അവൎക്കുള്ള ദ്രവ്യത്തിന്റെ ആധിക്യത്തേയോ, സ്ഥാനവലിപ്പത്തേയോ മാത്രം നോക്കീട്ടല്ല. അവരുടെ സ്വഭാവഗുണമാകുന്നു ഇതിന്നാധാരമായിരിക്കേണ്ടതു്. ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുകയെന്നുള്ളതാകുന്നു തന്റെ ഏകചുമതല എന്നു് വിചാരിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ ആ ആഗ്രഹം സാധിക്കേണ്ടതിന്നു് ന്യായവിരോധമായ പ്രവൃത്തികൾക്കൂടെ ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവരോടു് മനുഷ്യൎക്കും ഈശ്വരനും പ്രീതിയുണ്ടാകയില്ല.

൫. സ്ഥിരോത്സാഹം ആവശ്യമാണു്. ഉത്സാഹം നല്ലതു തന്നെ. എങ്കിലും ഏററവും അധികം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു സ്ഥിരോത്സാഹം ആകുന്നു. "യത്നംകൂടാതെ കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിപ്പാൻ കഴിയില്ലെടോ" എന്നൊരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഇവിടെ ഓൎക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം ചെയ്യാൻ ഒന്നാമതായി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ആയതു് വളരെ പ്രയാസമായി തോന്നും. ആദ്യത്തിലുള്ള പ്രയാസത്തെക്കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു് പിന്മാറിക്കളയുന്നതു അനുചിതമാകുന്നു.

"വങ്കടൽക്കരെ ചെല്ലുന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ ശിവശിവ
സങ്കടം അതിലിറങ്ങീടുവാനെന്നു തോന്നും
ഒട്ടുനാളിറങ്ങിയും മുങ്ങിയും തിരവന്നു
തട്ടിയിട്ടുലഞ്ഞുമിങ്ങൊട്ടേടം ചെന്നും പോന്നും
പെട്ടെന്നു പരിചയിച്ചീടിനാലൊരു വഴി
കിട്ടുമങ്ങതിൽ നീന്തിക്രീഡിച്ചു മേവീടുവാൻ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളാകുന്നു ശ്ലാഘനീയങ്ങളായി കാണുന്നതു്. സ്ഥിരോത്സാഹത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരായിട്ടുള്ളവരാണു്, നൂതനകാര്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥന്മാർ എന്നുള്ള പേർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. "അത്ഭുതകരങ്ങളായിരിക്കുന്ന നൂതനകാര്യങ്ങളെ എങ്ങിനെയാണു് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു്" എന്നു് സർ ഐസക്ക് ന്യൂട്ടൻ എന്ന ആളോടു ചോദിച്ചതിനു് "അവയെക്കുറിച്ചു എപ്പോഴും ചിന്തിക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ" എന്നു് അദ്ദേഹം മറുപടി പറകയുണ്ടായി. ഈ മറുപടി വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതാണു്. സന്മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനാവശ്യമുള്ള സംഗതികളിൽ സ്ഥിരോത്സാഹം എത്രയും സാരമേറിയതെന്നാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

"മർത്ത്യന്മാർമൂന്നുവിധമുണ്ടെന്നുബോധിക്കേണം
ഉത്തമനധമനുംമദ്ധ്യമനെന്നിവണ്ണം
എന്നതിലധമൻതാൻവിഘ്നത്തിൽഭയംകൊണ്ടു
ഒന്നുമേതുടങ്ങാതെ സ്വസ്ഥനായിരുന്നിടും
മദ്ധ്യമൻപിന്നെക്കാര്യംതുടങ്ങുംമുടങ്ങുമ്പോൾ
ബുദ്ധിയുംകെട്ടുപാരംമടങ്ങിയടങ്ങീടും
ഉത്തമൻ മദ്ധ്യേമദ്ധ്യേമുടക്കംവന്നെങ്കിലും
സിദ്ധമാവോളംകാര്യംകൈവിടുകയുമില്ല"

എന്നു പ്രസിദ്ധനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു്, ഉത്തമന്മാർ എന്നുള്ള പേരിനെ സമ്പാദിപ്പാൻ യത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു. "ദോഷഭീതേരനാരംഭസ്തൽകാ പുരുഷലക്ഷണം കൈരജീർണ്ണഭയാൽഭ്രാതർഭോജനംപരിഹീയതേ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൯. ഉത്തമന്മാരായ ആളുകളുടെ ജീവചരിത്രം ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ പ്രയോജനകരമാകുന്നു. അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും നാം അറിയുമ്പോൾ, നമുക്കും ആ അവസ്ഥയിൽതന്നെ ജീവിക്കേണമെന്നുള്ള ഒരു നല്ല ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. 'വിദ്യ എന്നതു, വിളംബരമോ ലാഭം സമ്പാദിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കല്പാടപ്പുരയല്ല. ആയതു് സ്രഷ്ടാവിന്റെ മഹിമക്കായിട്ടുള്ള ഒരു ഭണ്ഡാഗാരമത്രെ,' എന്നു് തത്വജ്ഞാനിയായ ബേക്കൻ പറയുന്നു. ഒരുവന്റെ വാക്കു്, പ്രവൃത്തി എന്നിവയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതായാൽ, അവന്റെ സഖികൾ എങ്ങിനെയുള്ളവരെന്നു പരാപേക്ഷ കൂടാതെ തന്നെ നമുക്കു അറിയാമല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ, ഏതുവിധമുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണു് ഒരുവൻ വായിക്കുന്നതെന്നും അവന്റെ പ്രവൃത്തികളേയും മററും സൂ

ക്ഷിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. "വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതെ വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നിതു ചിലർ" എന്നു ഒരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൻപ്രകാരമുള്ള ആളുകൾ എഴുതുന്ന ചില പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനാൽ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല അതിനാൽ വല്ല ദോഷവും ഉണ്ടായി എന്നുകൂടി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു വായിപ്പാൻ പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അല്പം ആലോചനയും മററും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രമെഴുതുകയെന്നുള്ള സമ്പ്രദായം ഇവിടങ്ങളിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം നടപ്പാകാതിരിക്കുന്നതു എന്തു സംഗതിവശാലാണെന്നു അറിയുന്നില്ല.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ സന്മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനു ആവശ്യമുള്ളവയാണു്—മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സന്മാർഗ്ഗികളായിത്തീരുന്ന കാലത്തു ദുർവ്യവഹാരങ്ങളും മററും ഉണ്ടാകയില്ല. സന്തോഷവും സമാധാനവും എങ്ങും ഉണ്ടാകും. വ്യഭിചാരം, മോഷണം, മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ നാമാവശേഷമായിത്തീരും. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഈ ഭൂമി സ്വർഗ്ഗമൊ എന്നുതോന്നിപ്പോകും എന്നല്ലേ പറയേണ്ടു. കപ്പലുകളെ അപകടത്തിൽ നിന്നും മററും തിരിക്കുന്നതിന്നും മാലുമി എന്നപോലെ, ദോഷത്തിൽ നിന്നും അതിൻെറ സകല ഛായയിൽ നിന്നും നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണങ്ങൾ നമുക്കു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

സദാചാരപരിചയത്തിലേക്കു ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതിലും, ദോഷകൃത്യങ്ങളെ വിരോധിക്കുന്നതിലും, ജ്ഞാനത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട താല്പര്യവും വിശ്വസ്തതയും, ആകുന്നു ശിഷ്യന്മാരോടു ഗുരുക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങൾ, എന്നു ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ പററി അദ്ധ്യാപകന്മാരും അദ്ധ്യാപകന്മാരാകുവാനിരിക്കുന്നവരും പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറവാൻ സംശയിക്കുന്നില്ല. പ്രമാണത്തെക്കാൾ ദൃഷ്ടാന്തം അധികം ഫലപ്രദമാകകൊണ്ടു 'ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെയല്ലാതെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവൃത്തിക്കരുതു്' എന്നു പറയുന്ന ഗുരുക്കന്മാരുടേയോ മാതാപിതാക്കന്മാരുടേയോ അധീനത്തിൻകീഴിരിക്കുന്ന കുട്ടികൾ നല്ലവരായിത്തീരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗുരുനാഥന്മാരും മാതാപിതാക്കന്മാരും സന്മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഉത്തമമാതൃകകളായിരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. കുട്ടികളെ സന്മാർഗ്ഗികളാക്കിത്തീർപ്പാനുള്ള ഭാരം ഇവരെയാകുന്നു സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

'കണ്ടാലാനന്ദമന്തർബ്ബഹിരപി ച തഥാ കണ്ടതേക്കാരംഗുരുത്വം
വേണ്ടുംവണ്ണം പ്രയോജ്യംവിലമറിവിഷമംവിക്രയംദിക്കിലെല്ലാം
വേണ്ടാതില്ലാക്കമേറെത്തെളിയമരസിനാൽചേന്നവക്കാഭനംകം
വേണ്ടാത്തേടത്തുകാണാകനകമിവഗുണംപത്തഘോസത്തുകൾക്ക'

എന്നു് ഒരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അവസ്ഥയിൽ ജനങ്ങളെല്ലാമായിത്തീരേണ്ടതിനു എല്ലാവരും തങ്ങളാൽ കഴിയുന്നവണ്ണമെല്ലാം താല്പര്യപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു പറയേണ്ടമെന്നില്ലല്ലോ.

മാനസികമായും, കായികമായും, സാന്മാർഗ്ഗികമായും ഉള്ള പരിഷ്കാരത്തിനു ആവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നു ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഏല്പെട്ടുന്ന സകല കാര്യങ്ങളിലും പ്രവൃത്തികളിലും സാമർത്ഥ്യവും പ്രയോജനവും ഉള്ളവരായിരിക്കേണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവക്കു എല്ലാവക്കും ഈ പരിഷ്കാരം എത്രയും അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. സ്വയംപരിഷ്കാരത്തെ വിലമതിക്കയും, ആ ഗുണം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നായി യത്നിക്കയും അക്കാര്യത്തിൽ അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഗുരുനാഥന്മാരെയാണു് ഉത്തമഗുരുനാഥന്മാർ എന്നു വിളിക്കേണ്ടതെന്നു പ്രയോജനകരമായ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മേല്പറഞ്ഞ സംഗതിയുടെ സത്യതയെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

ഈ പരിഷ്കാരത്തിനാവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നറിഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവർ നിപുണന്മാരും, വിഖ്യാതന്മാരും ആയി തീൎന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു്, നാം ഈ കാര്യത്തിൽ താല്പര്യപ്പെടുന്നപക്ഷം, അപ്രകാരമുള്ള ഗുണങ്ങൾ നമുക്കും സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. വിത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു സാരാംശത്തിൽ നിന്നു വൃക്ഷങ്ങളും മററും മുളച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു, മനസ്സിന്റെ അന്തർഭാഗത്തു ബീജഭൂതമായിരിക്കുന്ന സാരാംശത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യന്റെ യോഗ്യതാംശം വർദ്ധിക്കുന്നതു് മററുള്ളവരിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന അറിവു് ഇതിനു സഹായമായിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു എന്നു വീണ്ടും ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. "തങ്ങൾക്കുതന്നെ സഹായം ചെയ്യുന്നവരെയാകുന്നു ഈശ്വരൻ സഹായിക്കുന്നതു്" എന്നുള്ളതിനാൽ നാം ഇങ്ങിനെ ഉള്ള കാര്യങ്ങളിൽ എത്രയും യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ പരിശ്രമിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. സകല നല്ല ആലോചനയുടേയും കാരണഭൂതനായ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളേയും വിചാരങ്ങളേയും അറിയുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം, യോഗ്യമായ കാര്യ

ങ്ങൾ ചെയ്‌വാൻ മാത്രമേ നമ്മെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയുള്ളു. അതിനാൽ നാം എല്ലാവരും ഒന്നാമതായി ഈശ്വരഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"സാരവാക്യം സമഗ്രംയൽതത്വസ്മാദിന്നിശമ്യതാം
പരമേശ്വാൽ വിഭീഹിതാമാജ്ഞൊസ്തസ്യചപാലയ
ഇദംയസ്മാന്മനുഷ്യസ്യസർവാത്മനാമുപാർജ്ജനം"

എന്ന് ജ്ഞാനിയായ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു എപ്പോഴും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. നാടുനീങ്ങിയ വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ സംഗതിയോടു ചേർച്ചയുള്ളതായി കാണുന്ന ഭാഗം അല്പം ഇവിടെ എടുത്തു പറയുന്നതു സന്ദർഭാനുസരണമായിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു താഴെ പറയുന്നു.

"ഈശ്വരൻ ഉണ്ട്. നാം ചെയ്യുന്നതും വിചാരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം അറിയും. ഇഹലോകത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനു പരലോകത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ചോദ്യമുണ്ടാകയും ചെയ്യും. ആ വിസ്തീരദിവസത്തേക്കു തയ്യാറാവുന്നതിനു വേണ്ടി നാം മുമ്പിൽക്കൂട്ടി ശ്രമിക്കണം. വലുതായും ശ്രേഷ്ഠമായും ഇരിക്കുന്ന ഈ പരമാത്മം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ. ആ സമയംമുതൽ പ്രകൃതി നന്നാകുമെന്നു സഫലമായി അനുഭവപ്പെടും. പാരത്രികത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഇങ്ങനെയുള്ള ഉറപ്പോടുകൂടെ ദേശചരിത്രങ്ങളും പ്രത്യേകം ജനചരിത്രങ്ങളും പഠിച്ചാൽ വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടാകും" എന്നു മേല്പടി പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു.

അതുകൊണ്ടു, നാം എല്ലാവരും ഒന്നാമതായി ഈശ്വരനെ മനഃപൂർവ്വം സേവിക്കയും, ഈശ്വരപ്രസാദത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു, മററനല്ല കാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ തന്നെ സ്വയം പരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യത്തിലും പരിശ്രമിക്കുന്നതായാൽ കൃപാലുവായ ഈശ്വരൻ നമുക്കു സഹായിക്കുമെന്നും, തന്നിമിത്തം നമ്മുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകാണ്മാൻ നമുക്കു സംഗതിവരുമെന്നും ഉള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ഇതിനെ സമർപ്പിക്കുന്നു.

———o———

൧൩. വെണ്മണി മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ട്

൧. ഭാഷാകവിശ്രേഷ്ഠനായ വെണ്മണിമഹൻനമ്പൂരിപ്പാട്ട് പരലോകപ്രാപ്തനായ വിവരം ഞങ്ങൾ എത്രയും വ്യസനത്തോടുകൂടി വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരുനാലു മാസമായിട്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നതു്. അവിടെ വച്ചു ധനുമാസം ൨൮-ാംനു വസൂരിയിലകപ്പെട്ടു. ദീനം വൈഷമ്യം ആകുമെന്നു ആദ്യം ആരും ശങ്കിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം സ്വതേ അശക്തനും ഉദരരോഗിയുമായിരുന്നതിനാൽ ആ രോഗം ഇങ്ങിനെ വ്യസനകരമായി പര്യവസാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യത അറിഞ്ഞു കൊണ്ടാടുന്നതിനുള്ള അവസ്ഥയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഭ്രാതൃസ്നേഹമുള്ള കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു അവസാനകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു നിവാര്യങ്ങളായ ശല്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഉയർശ്വാസം വലിക്കുന്നതുവരെ നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വളരെ ഈശ്വരസ്മരണയോടുകൂടിയാണ് മരിച്ചതു്.

ഈ സംഗതിയെപ്പററി തൽക്കാലം ഞങ്ങൾ എന്തു പറയേണമെന്നറിയുന്നില്ല. പതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു നിഷ്കളങ്കമായ ബഹുമാനത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടു ഞങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്നു മനസ്സുകൊണ്ടു ഇതുവരെ തികച്ചും സങ്കല്പിക്കാറായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയേയും കുറിച്ചു ഇനി ഒരിക്കൽ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഈ മരണത്തെപ്പററി ഞങ്ങൾക്കു എഴുതിഅയച്ചതിൽ നിന്നു രണ്ടുസംഗതിമാത്രം ഇവിടെ ചേക്കുന്നു.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ജാതകം ഉണ്ടാക്കി എഴുതിയപ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിദ്വാൻ ഇളയതമ്പുരാൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ജ്യോതിഷജ്ഞൻ കവിതാദി പല ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു ഒടുവിൽ സർവ്വകാര്യങ്ങളിലും മന്ദതയും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മിക്ക വിഷയത്തിലും ഒത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പരലോകനിർയ്യാണകാര്യത്തിൽ മാത്രം മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യക്ഷയംകൊണ്ടു കുറച്ചു തെററിപ്പോയി എന്നു സങ്കടത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്ക

ന്നു........ഇദ്ദേഹം വസൂരിദീനത്തിലകപ്പെടുന്ന ദിവസം "രസികരഞ്ജിനീ" നാടകയോഗക്കാർക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതു താഴെയെഴുതിയ പദ്യമാകുന്നു സ്വയംകൃതമായ ചരമശ്ലോകമെന്നു പറയേണ്ടതു്.

ഹൃദ്യോന്നല്ലോരരങ്ങന്നഞ്ഞഭിനയത്തിനൊത്തകാലോചിത-
ക്കയ്യോരോന്നുതുടർന്നുനല്ലനടനന്നാട്ടേത്തകേൾപ്പാൎഹം
പീയൂഷാംശുകലാകലാപതനയേഭക്തപ്രിയേനിൻകൃപാ
പീയൂഷത്തിനുകൈതൊഴുന്നുജഗദാലംബേകുരുംബേശ്വരീ"

വസൂരിദീനം കണ്ടുതുടങ്ങിയ ദിവസം ചില കുട്ടികളുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിന്മേൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതായ ഒരു പാട്ടിൻെറ ചില ഭാഗങ്ങളും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കണ്ണനുണ്ണീകരഞ്ഞീടൊല്ലേ—കഷ്ടമീവണ്ണം
കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചീടൊല്ലേ
വെണ്ണപാലിപ്പോളപ്പംറൊട്ടി തിണ്ണമിവശരികെട്ടി
അണ്ണനുള്ളതിലിരട്ടി എണ്ണിയേകാമെൻെറകുട്ടി

ഇനിയും കുറച്ചുകൂടി ഉണ്ടെന്നു കേട്ടു—ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയില്ല.

—0—

(വെണ്മണി കടംബൻ നംപൂരിപ്പാട് മുടച്ചു്)

കവിതാവിഷയത്തിൽ മലയാളികളുടെ ഇടയിലെല്ലാം വെണ്മണിനംപൂരിപ്പാട്ടിലെ പ്രസിദ്ധി തുടങ്ങീട്ടിപ്പോൾ അൻപതിൽ ചില്വാനം കൊല്ലമായി. ൧൦൫൦-ാമാണ്ടിനു മുമ്പിൽ അച്ഛൻ നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയ്ക്കു ധാരാളമായി പ്രചാരം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യശസ്സു എല്ലാദിക്കിലും വ്യാപിച്ചതിൻെറശേഷം മകൻ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറെക്കാലമായിട്ടു അവരുടെ പേരു കേൾക്കാത്തതായി അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ള മലയാളികൾ ചുരുക്കമായി. കവിതയുടെ ഗുണദോഷം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരും "വെണ്മണിനംപൂരിപ്പാടോ, അദ്ദേഹത്തിനു സമം ഭാഷാകവികളുണ്ടോ" എന്നു പറയുന്നതു വളരെ സാധാരണയാണ്. നവീനകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മററാരുടേയും കീൎത്തിക്കു ഇത്ര പ്രചാരമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഇതു ആശ്ചര്യപ്പെടത്തക്ക ഒരു സംഗതിയാണ്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, അവരുടെ യാതൊരു കൃതിയും ഇതുവരെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടില്ല. അച്ചടിയന്ത്രത്തിൻെറ മിടുക്കകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷാകവികളിൽ പലരുടേയും പേരു കേട്ടുതുടങ്ങിയതു്. അതിൻെറ സഹായം കൂടാതെ നമ്പൂരപ്പാട്ടിലെ കീൎത്തി മലയാളത്തിലെല്ലാം ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതയ്ക്കു അസാധാരണങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടെന്നു് തീൎച്ചയാക്കാം; അവയിൽ ചിലതിനെ ഇവിടെ പറയാം.

അച്ഛൻെറയും മകൻെറയും കവിതയിലെ മണിപ്രവാളശുദ്ധിയാണ് ജനങ്ങളെ ഒന്നാമതായി ഇത്ര രസിപ്പിക്കുന്നതു്. മണിപ്രവാളത്തിന്നു വളരെ ശുദ്ധി വരുത്തി, ആദ്യമായി ശൈലിയിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു് എഴുത്തച്ഛൻെറ ഭാരതത്തിലാണ്. കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ തുള്ളലുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു അതിനെ അനുസരിച്ചിട്ടാണ്. മററു പ്രാചീനകവികളാരും ഈ കാൎയ്യത്തിൽ അശേഷം നിഷ്കൎഷ ചെയ്തിട്ടില്ല. "അങ്ങോട്ടടൻ പരിചിലിങ്ങോട്ടടൻ" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഖരദൂഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻ സമരേനിഹത്യ" എന്നും മററും അപ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതപദങ്ങളേയും സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളേയും പച്ചമലയാളപദങ്ങളേയും ഇടകലൎത്തി നെല്ലും മോരും കൂടിയ മാതിരിയാക്കി പ്രാചീനകവിതകളിൽ മിക്കതിലും പ്രയോഗിച്ചുകാണാം. അവരുടെ ഭാഷ സംസ്കൃതവുമല്ല മലയാളവുമല്ല, എളുപ്പത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിനായി നിൎമ്മിച്ച ഒരു വികൃതഭാഷ എന്നേ പറവാൻ പാടുള്ളു. അവരുടെ കവിതയ്ക്കു എഴുത്തച്ഛൻെറയും നമ്പ്യാരുടേയും കൃതികൾക്കുള്ളതിൽ ഒരു ശതാംശമെങ്കിലും പ്രചാരമില്ലാതിരിക്കുന്നതിൻെറ പ്രധാനകാരണം ഇതാണ്. നവീനകവിതകളിൽ എഴുത്തച്ഛൻെറ രീതിയെ ആദ്യമായി അനുസരിച്ചുതുടങ്ങിയതു പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരിയാണ്. വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാടു അതിനു വളരെ പരിഷ്കാരം വരുത്തി, മകൻ നമ്പൂരിപ്പാടായിട്ടു അതിനു ഗുണങ്ങളെല്ലാം പൂൎത്തിയാക്കി. ആ ഗുണങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. അനുഭവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കുവാനേ തരമുള്ളു. അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലൎന്നു പാലും വെള്ളവും കൂടിചേൎന്നപോലെ യോജിപ്പുവരുമ്പോളാണു് മണിപ്രവാളത്തിനു ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതു എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളു. ഈ കാൎയ്യത്തിലുള്ള നിഷ്കൎഷയാണ് മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയുടെ ഒരു പ്രധാനഗുണം.

കണ്ണുസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള നിഷ്കർഷ മറെറാരു കവിയും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ചെയ്തിട്ടില്ല, അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതയിലുള്ളതുപോലെ പദങ്ങൾക്കു സ്നിഗ്ദ്ധത മററാരുടേതിലും കാണുവാൻ പ്രയാസം. അവിളംബോച്ചാരണത്തിനു സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുമ്പോളാണ് അതുകൾക്കു സ്നിഗ്ദ്ധത ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ചു വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വം വരുത്തുകയും അർദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്കു മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംപോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കുകയുമാകുന്നു ഇതിനു വേണ്ടതു്. ചന്ദ്രകല, നക്രതുണ്ഡി എന്ന പദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്രത്തുണ്ഡി എന്നാണു ഉച്ചരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തിടത്തുകൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാതെ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതു ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ തന്നെ ൽ, ൾ, എന്ന അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളോടുകൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ, മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളുമാവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കുകകൊണ്ടാണ് ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെററു വരുന്നതു്. ഈ വക സംഗതികളിൽ നംപൂരിപ്പാട്ടിലേക്കുണ്ടായിരുന്ന നിബന്ധനകൾക്കു അവസാനമില്ല. അവയെ മുഴുവൻ ഇവിടെ പറവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. മുഴുവൻ ഓർമ്മവയ്പാനും ധരിപ്പാൻ കൂടിയും പ്രയാസം. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ഇടപെട്ടാലേ മുഴുവൻ അറിവാനും അതുകൊണ്ടു കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖം അനുഭവിക്കാനും പൂർണ്ണമായി സാധിക്കൂ. അതുകൊണ്ടു അവയുടെ സ്വഭാവം കാണിപ്പാൻ മാത്രം കുറെ ഉദാഹരണങ്ങളെ ഇവിടെ പറയാം. "വദനതാരേശൻ" "നീലതോയദകചേ" എന്നും മററും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നു വച്ചു "വദനതിങ്കൾ" "നീലതഴകുഴലി" എന്നും മററും ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കണ്ണുശൂലംതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനത്തിങ്കൾ" "നീലത്തഴക്കുഴലി" എന്നായിരിക്കണം. "മന്മഥകഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവൾ താനോ" "മന്നിൽ വാനവനോടിവണ്ണമങ്ങിളി" ഇവിടെ 'വൾ' 'ന്നിൽ' എന്നതു ഗുരുവാക്കിയതു അഭംഗിയാണ്. അതുപോലെ തന്നെ "പോക്കളത്തിൽ ജമമാൻമേവിടും" എന്നതിൽ 'ത്തിൽ' എന്നതു ലഘുവായതും അഭംഗിയാണ്. നവീനസമ്പ്രദായക്കാർ ഇങ്ങിനെ പല സംഗതികളിൽ നിഷ്കർഷ ചെയ്യാറുണ്ട്.

നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേകസുഖം തോന്നുന്നതിന്നു മറെറാരു കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാസപ്രയോഗമാണ്. സാധാരണ കവികൾ ശ്ലോകത്തിലും മററും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരത്തിൽ മാത്രമെ പ്രാസം വരുത്താറുള്ളു. കണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ടു വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. നംപൂരിപ്പാട്ട അനുപ്രാസത്തെ ആണ് അധികം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. "ആത്മജാതാത്മജാമയെ" "അമ്പൊത്തു സമ്പത്തുമെ" "വിരിഖാംഭോധര വിശാലേക്ഷണേ" എന്ന പദാന്തത്തിലും "കോകക്കൊൾ കണ്ണനോടക്കഴലൊട്ട്" "ശൈലാത്മജാഭജനമോജനമോഹനാംഗി" എന്ന പാദമദ്ധ്യത്തിലും മററുമുള്ള പ്രാസത്തിന്നാണ് അദ്ദേഹം അധികം നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്.

"ചോപ്പും ചോരത്തിളപ്പും ചൊകചൊക വിലസിത്തത്തുമത്തപ്പുതങ്കക്കോപ്പും കൊണ്ടക്കരെപ്പുള്ളണികഴലുമണിത്തിങ്കളും തിങ്കൾതോറും" ഇങ്ങിനെ പദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യം കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സവിശേഷമായി കണ്ണസുഖം ജനിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ വിദ്യയില്ലാത്തതായിട്ട അദ്ദേഹം ഒരു ശ്ലോകമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയിലെല്ലാം ഹാസ്യരസമാണ് പ്രധാനം. കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിക്കാത്തതായിട്ട ഒരു പൊടിക്കയ്യില്ലാത്ത ശ്ലോകം അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ മററു രസങ്ങൾക്കു ന്യൂനതവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും ഫലിതംകൂടാതെ സംസാരിപ്പാനോ കവിതയുണ്ടാക്കാനോ അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രയാസമാണ്. വിഷയം എന്തായാലും അദ്ദേഹം ചിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടാക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത വായിച്ചിട്ടുള്ളവക്കു ഇതു അനുഭവമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഇവിടെ ഉദാഹരണമൊന്നും ചേക്കുന്നില്ല. നംപൂരിപ്പാട്ടു വളരെ നിഷ്കളങ്കമായ ഒരാളായിരുന്നു. ഇടപെടുംതോറും എല്ലാവക്കും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു സ്നേഹവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം പലരെക്കുറിച്ചും ശകാരമായി ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിനാൽ ചിലക്കു അദ്ദേഹത്തോടു മുഷിച്ചിലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു കുറെ നേരം സംസാരിച്ചാൽ ആ കവിതയുണ്ടാക്കിയതു ദുഷ്ടവിചാരത്തിന്മേലല്ല, നേരം പോക്കിന്നു മാത്രമായിട്ടാണ് എന്നു ബോദ്ധ്യം വന്നു അവരുടെ മുഷിച്ചിൽ തീൎന്നുപോകുന്നതാണ്.

മലയാളത്തിലെല്ലാം ഇത്ര പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഈ മഹാകവിയുടെ യാതൊരു കൃതിയും ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ചിലതു ഞങ്ങളുടെ കൈവശത്തിൽ കിട്ടീട്ടുണ്ട്. വേറെ ചിലതുകൂടി ഇല്ലത്തു കിടപ്പുണ്ടെന്നു ഒരു വർത്തമാനം കേട്ടു.; അതുകളേയുംകൂടി സമ്പാദിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കൃതികൾ ഒന്നെങ്കിലും മുഴുവനായിട്ടില്ല. അവയെ ഉണ്ടാക്കിക്കിടക്കുന്ന മട്ടിൽ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. പല ചില്ലറക്കവിതകളും ഉഴഞ്ഞാൽപ്പാട്ടും കുറിയാററപ്പാട്ടും മററും ഉണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഈ കാലത്തു ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതികൾ അപ്ഫന്റെ കൃതികളെപ്പോലെ ആരും കാണാതെകിടന്ന് നശിച്ചുപോകുന്നതു വലിയ കഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലൊ. എന്നാൽ അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓലയിലും കടലാസ്സിലു അവിടേയും ഇവിടേയും എഴുതിയിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു എല്ലാം നേരെയാക്കി അച്ചടിക്കുന്നതിനു കുറെ താമസം വേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്ങിനെ ആയാലും അതുകൾ മലയാളികൾ ഉപയോഗിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ പുറത്തുവരുന്നതാണ്. അവയുടെ പേരും, സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു സംക്ഷേപവിവരണവും വരുന്ന വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോ പ്രകൃതത്തിൽ പല ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

കോടക്കാറണിനേർനിറംഫലിതമായ് പാരം പതുക്കെപ്പറ-
ഞ്ഞീടുംവാക്കുവലിപ്പമുള്ള നയനം ചിന്താന്തമാന്തം പരം
നാടെല്ലാംനിറയുന്നകീർത്തികവിതാസാമർത്ഥ്യമിസ്സൽഗുണം
കൂടീട്ടുംചെറുതായൊരീനരനിഴഞ്ഞെത്തുന്നലാസ്യംവിധം.

കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

ഉന്മേഷത്തോടുതാൻമുഴുക്കിയരികത്തെല്ലാംമുഴുക്കാനമായ്
ചുമ്മാതേമണിപത്തടിപ്പതുവരേമൂളിപ്പതച്ചങ്ങിനെ
ബ്രഹ്മസ്വംമഠമായതിന്റെപടിയിൽപൂർണ്ണാനമോദംപരം-
ബ്രഹ്മംകണ്ടുമരുന്നവെണ്മണിമകൻനമ്പൂരിയെകണ്ടുഞാൻ.

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

വെണ്മണി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു കവിതയുണ്ടാക്കുകയും ഫലിതം പറകയുമല്ലാതെ മറെറാരു വേലയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ജീവകാലം മുഴുവനും ഇങ്ങിനെ കഴിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും മുഴുവനാക്കീട്ടില്ല. കവിതാംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന യശസ്സിന് അദ്ദേഹത്തിന് മോഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല ഇങ്ങിനെ വന്നതു്.

സാക്ഷാൽ കവികൾക്കു വിഹിതമായിട്ടുള്ള ഈ മോഹം അദ്ദേഹത്തിന്ന് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പേരു് നിലനിൎത്തത്തക്കതായി ഏതെങ്കിലും ഒന്നുരണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിന്നു എല്ലായ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ സഹജശത്രുവായ അമാന്തംനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്നു അതു സാധിച്ചില്ല. ഈ അമാന്തം എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞവൎക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ൧൫-ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തുവാൻ അടിയന്തിരമായി ഒരാവശ്യമുണ്ടെന്നു് ൧-ാംനു- അറിഞ്ഞാൽ അന്നു മുതൽക്കു് യാത്ര പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങും. ൧൦-ാംനു-യോടു കൂടിയെങ്കിലും ഇല്ലത്തു നിന്നു പുറപ്പെടാൻ സാധിച്ചാൽ അത്ഭുതമായി; വഴിക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ കയറും. ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം അവിടെ താമസിച്ചാലും അവശ്യത്തിന്നു തൃശ്ശിവപേരൂരു് എത്താൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ എന്നു സമാധാനിച്ചു അവിടെ താമസംതുടങ്ങും. ഒന്നുരണ്ടു ദിവസംപോയി പത്തിരുപതു ദിവസം ആകും. പിന്നത്തെ മാസം ൧൫-ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തിയാൽ ഭാഗ്യം. അത്ര അമാന്തക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മററു ദോഷങ്ങളെല്ലാം എത്രയോ കുറവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദോഷം തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അനേകം ഗുണങ്ങൾക്കു് ഒരു പുഴുക്കുത്തായിരുന്നു.

കവിതയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഈ അമാന്തത്തെ സഹായിപ്പാൻ ഒരു സംഗതി കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ദ്രുതകവിതയിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു ഭ്രമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതു കഴിയുന്നിടത്തോളം നന്നായിരിക്കണം, എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുവാൻ ഒരു നാഴികയോ ഒരു ദിവസമോ ഒരു മാസമോ ആയിരിക്കട്ടെ. കവി വിചാരിച്ചാൽ അതിലും നന്നാക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നുള്ള വിധത്തിലായിത്തീരണം. ഇങ്ങനെ പൊടിയിട്ടു വിളക്കി മിനുക്കുന്ന ഒരു കവി വളരെ അമാന്തക്കാരനും കൂടിയായാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാവാത്തതു അത്ര അത്ഭുതമല്ലല്ലോ. താഴെപ്പറയുന്ന കൃതികൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നു.

൧. ഭ്രൂതിഭ്രഷ്ടചരിതം: ഇതു അറുനൂററിരുപതോളം ശ്ലോകത്തിൽ ഒരു കൃത്രിമകഥയാണു്. ഇതിലെ കഥയ്ക്കു വളരെ ചമൽക്കാരമുണ്ടെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ വളരെ സരസ്യവും മാധുൎയ്യവുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. കഥ മുഴുവനായിട്ടില്ലെങ്കിലും തീരാത്ത ബാക്കി കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. കുറെ ഓലയിലും കുറെ കടലാസിലും അങ്ങുമിങ്ങുമായിട്ടാണു് അതു എഴുതി

യിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ന്യായമാല നേരെ കോർക്കുന്നതിനു കുറെ പ്രയാസമുണ്ട്. എല്ലാംകൂടി നോക്കിനേരെയാക്കി എഴുതിവരുന്നുണ്ട്.

൮. പൂരസഹസ്രം: ഇതു തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരത്തെക്കുറിച്ചു ആയിരം ശ്ലോകമാണ്, ആയിരം നംപൂരിപ്പാട്ടിലേതാണ്; എന്നുവച്ചാൽ ആയിരം വേണമെന്നു വിചാരിച്ചു, എഴുനൂററിചില്വാനമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇതിൽനിന്നും ഏതാ ശ്ലോകം 'മനോരമ' അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നു അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികളിൽ ഇതിലെ ഈ ഭാഗം മാത്രമേ ഇതുവരെ വെളിച്ചത്തായിട്ടുള്ളു. ഇതിലും വിശേഷമായ ശ്ലോകങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. പൂരദിവസം താൻ തൃശ്ശിവപേരൂരു കണ്ട കാഴ്ചകളുടേയും പലരോടും സംസാരിച്ചതിൻെറയും വിവരമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇതിലെ എല്ലാ ഭാഗവും അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ പാടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

൯. നാടകങ്ങൾ: ഇവയെക്കുറിച്ചു അധികമൊന്നും പറവാനില്ല. മൂന്നു നാടകം ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. "*അതിമോഹം*" എന്നു പേരായ ഒന്നിലേ രണ്ടങ്കത്തോളം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശേഷം രണ്ടും അതുതന്നെയും ആയിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞേടത്തോളം ഉള്ളതിലെല്ലാം ഫലിതം ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. ശ്ലോകങ്ങളും വളരെ മിനുസമാണ്.

൰. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം: ഇതു് ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാണ്. കഥാവിസ്താരം വളരെ കുറവുതന്നെ. കവിതയ്ക്കു കുഞ്ചൻ നമ്പിയാരുടേയും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും രസികതകളെല്ലാമുണ്ട്. ഇതിൻെറ രചനാഭംഗിയും ലാളിത്യവും പ്രാസവും ഫലിതവും ഇന്നപ്രകാരമെന്നു പറവാൻ പ്രയാസം. അനുഭവിച്ചവക്കു മാത്രം അറിയാം.

൰൧. കമലോപാഖ്യാനം: ഇതു് ഒരു ശീതങ്കനാണ്. ഇതിലും മേല്പറഞ്ഞതിലുള്ളപോലെയുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. കഥാവിസ്താരം കുറെ അധികമായിപ്പോയോ എന്നു മാത്രം ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു.

൰൨. ജൂബിലിതുള്ളൽ: കൊച്ചിശീമയിൽ ജൂബിലി മഹോത്സവം ഘോഷിച്ചതിനെപ്പററിയുള്ള ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാകുന്നു. ആകപ്പാടെ ഇതും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മുൻപറഞ്ഞ തുള്ളലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുവാൻ തക്ക യോഗ്യതയില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്.

൭. അജ്ഞാതവാസം: ഇതു് ഒരു ആട്ടക്കഥയാണു്. ഇങ്ങിനെ താൻ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു് നമ്പൂരിപ്പാടു പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഞങ്ങൾ അതു് കണ്ടിട്ടില്ല. അതിൽനിന്നു് മൂന്നു നാലു ശ്ലോകങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമേയുള്ളു.

൮. ഭാണം: ഈ ഭാണത്തിന്റെ പേരു ഞങ്ങൾ തൽക്കാലം ഓൎക്കുന്നില്ല. ഭാണത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും മററും അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായി ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിൽ പല ന്യൂനതകളുമുണ്ടു്. എങ്കിലും ഒരുവിടനെ നായകനായി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേ കയ്യിൽകിട്ടിയാൽ പിന്നെ അമാന്തംവരുവാൻ പാടുണ്ടോ. ലക്ഷണങ്ങൾക്കു് എന്തു് ന്യൂനതവന്നാലും ആകപ്പാടെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കു് കുറവുവരാൻ സംഗതിയില്ല.

൯. പലവക: ഇതുകൂടാതെ ചില്ലറ കവിതകൾ പലതും ഉണ്ടു്. അമ്പതും അറുപതും നൂറും ശ്ലോകങ്ങളായിട്ടു പല ചെറിയ പ്രബന്ധങ്ങളും കൈകൊട്ടിപ്പാട്ടുകളും കുറപ്പാട്ടുകളും ഒരു പറയൻതുള്ളലിലെ ഗണപതിയും മററുപലതും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം എവിടെയുണ്ടെന്നു അറിയുന്നില്ല. ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ കവിതന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ അവയെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു വേറെ അറിവൊന്നുമില്ല.

൧൦. ഒററശ്ലോകങ്ങൾ: നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ യോഗ്യത മുഴുവൻ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒററശ്ലോകങ്ങളിലാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ പ്രസിദ്ധിയ്ക്കു കാരണവും ഇതുകളാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു കഥാരചനയ്ക്കു സാമൎത്ഥ്യം കുറവായിരുന്നു. കഥയുടെ അവയവങ്ങൾക്കു വേണ്ടപോലെയുള്ള താരതമ്യം കല്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ചിലപ്പോൾ വിരലുകൾ കയ്യിനെക്കാൾ വലുതായിട്ടും കണ്ടേക്കാം. എങ്കിലും ഏതുകഥയിലെയും ശ്ലോകങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നോക്കുമ്പോൾ മററു ന്യൂനതകൾ എല്ലാം മറന്നുപോകും. ഒററശ്ലോകങ്ങളിൽ മററാലോചനകൾക്കു അവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ഭംഗിമാത്രമേയുള്ളു. ഈ വക ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഓരോ പ്രകൃതത്തിൽ അനവധിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പലതിനും ശ്രോത്രപരമ്പരയായി വളരെ പ്രചാരവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

———(൦)———

വെണ്മണിനംപൂരിപ്പാട്ട്.
(വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അഭിപ്രായം)

വെണ്മണിനംപൂരിയുടെ "ഭ്രുതിഭ്രുഷചരിതം" ഒട്ടു മുക്കാലും വായിച്ചു. ഇത്ര ഫലിതമുള്ള ഒരു ഭാഷാകവിത കണ്ടിട്ടില്ല. കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ തുള്ളക്കഥകൾ ചിലതു തുള്ളക്കാരും മററും ചൊല്ലികേട്ടിട്ടുള്ളതിനും ഇതിനുമായി മാധുൎയ്യത്തിന്റെ താരതമ്യവിവേചനം അത്ര എളുപ്പമല്ല. അതിലളിതങ്ങളായ പദ്യങ്ങളിലാണ് നംപൂരിപ്പാട്ട ഈ അനിതരസാധാരണമായ മാധുൎയ്യം വരുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് ഒരു വിശേഷം തന്നെ—ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോധൎമ്മത്തിന്റെ അപ്രതിഹതമായ പ്രവാഹത്തിനു ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഒരിടത്തും തട്ടുവരുന്നില്ല. മററൊരു കവി ശങ്കിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ഇദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും "തട്ടിമൂളിക്കും." സരസ്വതീപ്രസാദവിശേഷത്താൽ അതു ബന്ധുരസമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഗ്രാമ്യമോ അഗ്ര്യാമ്യമോ എന്നും മററും ഉള്ള വിചാരംകൂടാതെ "തോന്നിയതുപറയുന്ന" മാതിരിയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെപോക്ക്. പ്രായേണ മനസ്സിനെ ഇളക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള കവികളൊക്കെയും അങ്ങിനെതന്നെയായിരുന്നു. ഭാഷാകവിതയിൽ ഈ ഒരു രീതിക്കു വല്ലരെ സാരള്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ചില ഭാഷ കുറെ കന്നമാക്കീട്ടുണ്ട്. "ഭ്രുതിഭ്രുഷചരിതം" ൧൨൫-ാം ശ്ലോകത്തിൽ "കെതികേടോ?"എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു "ഗതികേടോ?" എന്നുതന്നെ ആയിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. അനേകഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ നിന്നു ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലാകാൻ ഇടയാകുന്നു. വാക്കിലുള്ള ഭംഗിയിൽ ഒട്ടും കുറവല്ലാ അൎത്ഥത്തിലെ ചമൽക്കാരം. "കഥപറകിലുറങ്ങും നീയഹോ പിന്നെ മൂളുന്നതിനിവിടേ" ഇതിന്റെ ശേഷത്തെ മററൊരുകവിയും നംപൂരിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതുപോലെ ഫലിതമായും ചമല്ക്കാരമായും പൂരിപ്പിക്കാൻ ശക്തനാകയില്ല. അതിനടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ വാക്കിൽ "എച്ചഞാൻ" എന്നുള്ളതു ഭാഷയെ മാത്രം നോക്കിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദോഷമല്ലാ. "സീതഞാൻ" എന്നപോലയേ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളു. "മന്നന്റെ മന്നിലൊരുമന്നനമന്നയാനേ" ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെ വിലമതിക്കാൻ പാടില്ലാ. ഇതുപോലെ സൌന്ദൎയ്യമകരന്ദം ഒഴുകുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പല ഘട്ടങ്ങളിലുമുണ്ട്. അതെല്ലാം എടുത്തു് കാണിച്ചും അഭിപ്രായഭേദത്താലോ രുചിഭേദത്താലോ ഭംഗിയില്ലെന്നു തോന്നുന്ന ചിലരീതികളെ നിൎദ്ദേശിച്ചും ഒരു വിവരണമെഴുതാൻ രസമുണ്ട്. പക്ഷെ അതിനു വേണ്ടുന്ന

സമയം കിട്ടുന്നില്ലാ. എട്ടോപത്തോ കൃതികൾ അഭിപ്രായത്തിന്നായി ഓരോരുത്തരും അയച്ചിട്ടുള്ളതു് ഓരോന്നായി നോക്കിവരുന്നു. അത്രയും തീൎന്നിട്ടു എന്റെ ഇഷ്ടാനുസാരേണ എന്തെങ്കിലും ഒന്നെഴുതാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് "തിരനീങ്ങിക്കടലാടാം" എന്നു കരുതിയിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ആയിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നു് ഭൂതിഭൂഷചരിതം വായിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ രസത്തെ ഇങ്ങിനെ ചുരുക്കത്തിലെങ്കിലും നിങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതു് യുക്തമാണെന്നു തോന്നി അല്പമായ ശരീരസുഖക്കേടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലും ഇത്രയും എഴുതിയതാണു്.

—— (0) ——

൧൭ സാഹിത്യവിവേചനം

ഏതു ഭാഷയുടേയും അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും മുഖ്യമായി ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കുന്നതായ സൂത്രങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഈവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാഞ്ഞാൽ പുതുതായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പററി ഗുണമാകട്ടെ, ദോഷമാകട്ടെ, ഒരഭിപ്രായം ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നതല്ലാ. ഒരു സമയം സഹൃദയന്മാരായ വിദ്വാന്മാൎക്കു് അതു സാധിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ തന്നെ പ്രമാണപുരസ്സരം പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമായിരിക്കുന്ന ചമല്ക്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ശോഭിക്കുന്ന ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കും 'ചവെത്തുഹിചവെത്തുഹി' എന്നും മററും കുറെ വലിച്ചെഴുതിക്കൂട്ടിയ പൊട്ടക്കാവ്യങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം വന്നേക്കാമെന്നുമാത്രമല്ലാ ചിലപ്പോൾ കള്ളപ്പണം വെള്ളിപ്പണത്തെക്കാൾ വിലപോയി എന്നും വന്നേക്കാം. ഈ വിധം ഉത്തമകവനകൎത്താക്കന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതായ സഹൃദയവിവേചനം ശൂന്യമായി വരുമ്പോൾ സൽക്കവനം ക്ഷയിക്കയും ദുഷ്കവനം വൎദ്ധിക്കയും എന്നുവേണ്ടാ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയും ശുദ്ധിയും നശിച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു് ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരായവർ ഒന്നാമതു ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടതു സാഹിത്യവിവേചനവിഷയത്തിലാകുന്നു.

നമ്മുടെ ഭാഷയിലാകട്ടെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു ഒററ ഗ്രന്ഥംപോലും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നു വളരെ വ്യസനത്തോടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാവ്യലക്ഷണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും സവിസ്ത

ശം വൎണ്ണിക്കുന്ന സാഹിത്യദൎപ്പണം, മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനവധി സംസ്കൃതത്തിലും മാത്ത്യു ആർണാൾഡ് മുതലായ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ ഇംഗ്ലീഷിലും ഉണ്ടാകകൊണ്ട് ആ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യം അറിവുള്ള ഒരുത്തന്ന് അവയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ ഈ വക യാതൊരു ഗ്രന്ഥവും ഇല്ലായ്കയാൽ ഇന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്ന് ഇന്ന ഗുണങ്ങളൊ ദോഷങ്ങളൊ ഉണ്ടെന്നോ ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട ലക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നൊ കാവ്യദോഷങ്ങൾ ഇന്നിന്നിവയെന്നോ ക്ലിപ്തമായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കം. "കാവ്യം" എന്ന വാക്കിന്റെ അൎത്ഥംപോലും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അധികം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

"കാവ്യം" എന്നുവച്ചാലെന്താണ് എന്നു ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചുനോക്കിയാൽ മിക്ക ആളുകളും 'ശ്രീരാമോദന്തം' 'കൃഷ്ണവിലാസം' ഇതൊക്കെയാണു് എന്നാണ് പറയുക. മററു ചിലർ 'കാവ്യം' എന്നുവെച്ചാൽഗീൎവ്വാണഭാഷയിൽ പുരാണകഥകളെ ശ്ലോകരൂപേണ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു എന്നുപറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ശരിയായ അഭിപ്രായക്കാർ പത്തിലൊന്നുപോലും ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. നമ്മുടെ കൂട്ടരിൽ മിക്കവരും 'അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്' ഒരു കാവ്യമാണെന്നു പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. 'ഇന്ദുലേഖ' ഒരുകാവ്യമാണെന്നു പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. 'വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം' എന്നുധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുക്കം. പദ്യമാകട്ടെ ഗദ്യമാകട്ടെ സംസ്കൃതഭാഷയിലാകട്ടെ, വേറെ ഒന്നിലാകട്ടെ, കഥ പ്രാചീനമാകട്ടെ നവീനമാകട്ടെ, എഴുതിയതു കടലാസിലാകട്ടെ, ഓലയിലാകട്ടെ,ശൃംഗാരാദിരസങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഏതു് സാഹിത്യപ്രബന്ധവും കാവ്യമാകുന്നു. നാടകമാകട്ടെ, ആഖ്യായികയാകട്ടെ, കിളിപ്പാട്ടാകട്ടെ, മണിപ്രവാളമാകട്ടെ, പാനയാകട്ടെ, തുള്ളലാകട്ടെ, എന്നുവേണ്ടാ എല്ലാവക പ്രബന്ധങ്ങളും (ശൃംഗാരം മുതലായ രസങ്ങൾ അടങ്ങിയവയായിരുന്നാൽ) കാവ്യങ്ങളാകുന്നു. കേവലം രസശൂന്യങ്ങളായ കൊഴവിറക്കം പണയാധാരം, ഹൈക്കോടതിവിധി "എഴുത്തുകിട്ടി വസ്തുതവായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി"എന്നുതുടങ്ങിയ സന്ദേശപത്രങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പ്രബന്ധങ്ങളാണെങ്കിലും കാവ്യങ്ങളാകുന്നതല്ലാ എന്നുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാഹിത്യവിവേചനവിഷയമായ അറിവും അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളും ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു് മലയാളഭാഷ വലിയ വലിയ കഷ്ടദശ

യിലായിരിക്കുന്നു. ഉത്തമവാക്യങ്ങളെ വായിച്ചുരസിപ്പാനുള്ള ശ
ക്തിമുഴുവനും മനുഷ്യന്ന് പ്രകൃതിസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതല്ലാ. പഞ്ച
സാരയുടെ മാധുര്യവും, പനിനീർ പുഷ്പത്തിന്റെ സൌരഭ്യവും,
അനുഭവിച്ചു രസിപ്പാൻ അക്ഷരജ്ഞാനംപോലും ഇല്ലാത്തവ
നും കഴിയുന്നതാണെങ്കിലും 'ഇന്ദുലേഖ' വായിച്ചു അതിലുള്ള രസ
ങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി അനുഭവിക്കേണ്ടതിന് ചുരുങ്ങിയ പഠിപ്പു
കാരെക്കൊണ്ടു മതിയാകുന്നതല്ലെന്ന് വിദ്വാന്മാർക്കറിയാം. അ
തുകൊണ്ട് സാഹിത്യവിവേചനഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ
ഇല്ലാതെയിരിക്കെ വിവേചനശക്തി മലയാളികൾക്കു കുറെ കുറ
വായിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടു ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ലാ. അച്ചടിച്ചു
വരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്കെല്ലാം (നല്ലതാകട്ടെ ചീത്തയാകട്ടെ)
ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടായി കാണുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല
കഷ്ടിച്ചു പുസ്തകത്തിന്റെ പേർ വായിപ്പാൻകഴിയുന്ന ചില
വിദ്വാന്മാർ ചാടിപുറപ്പെട്ട് പുസ്തകം വളരെ സരളവും, ലര
ളവും, മട്ടളവും, ചെണ്ടയും ആകുന്നു എന്നും മററും പറവാൻ
മടിക്കുന്നതുമില്ലാ. "ഇന്ദുലേഖ"യും സ്ത്രീയാണ്, 'മീനാക്ഷിയും' സ്ത്രീ
യാണ്. പിന്നെ എന്താണു തമ്മിൽ വ്യത്യാസം എന്നാണ്
ആളുകൾ പറയുക. മലയാളികളായ വായനക്കാർക്ക് ഗ്രന്ഥ
ങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം ചിന്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ജലദോഷം പിടിച്ചു
മൂക്കുപോലെയായിട്ടാണു കാണുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടാണ് മലയാ
ളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും കഠിനമായ തരക്കേടു വ
ന്നിരിക്കുന്നതെന്നോ വരുവാൻ പോകുന്നതെന്നോ ഞാൻ
ഭയപ്പെടുന്നത്. വല്ല മുക്കിലോ മൂലയിലോ സഹൃദയന്മാരായ
വരാരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ വല്ല പുസ്തകത്തെപ്പററിയും
അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ മുമ്പറഞ്ഞ വിദ്വാന്മാരോട് യോജിച്ചി
ല്ലെന്നു വരികിൽ അതും അപകടം ആയി. സാഹിത്യവിവേചന
ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ഈവക ദോഷങ്ങളെ ഒഴി
ക്കുന്നത് മലയാളഭാഷാപരിഷ്കാരതല്പരന്മാരുടെ ഒന്നാമത്തെ
ചുമതലയാണെന്നും ഞാൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ദുഷ്കവിതയുടെ പ്രചാരംകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ എത്ര
ത്തോളം ഘനപ്പെട്ടവയാണെന്നും, അവയെ ഒഴിക്കുന്നതിനു വേ
ണ്ട ഏർപ്പാടുചെയ്യുന്നത് എത്ര ആവശ്യമാണെന്നും പ്രാചീന
ന്മാർ അറിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് പലേ സംഗതികളാലും ദൃഷ്ടാന്ത
പ്പെടുന്നു. മുന്നൂററിൽ ചില്വാനം കൊല്ലം മുമ്പു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആ
ർക്കെങ്കിലും വല്ല പുസ്തകവുമെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാ
ധിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഗവർമ്മെന്റു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഒരു പ
ണ്ഡിതസംഘം പരിശോധിച്ചു അനുമതി കൊടുത്തല്ലാതെ യാ

തൊരുപുസ്തകവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടായിരുന്നു. ഗ്രീക്കുരാജ്യത്തിൽ പണ്ടാരെങ്കിലും വല്ല പുസ്തകവുമുണ്ടാക്കിയാൽ നാട്ടുകാരെല്ലാപേരും ഒത്തുകൂടുന്നതായ മഹോത്സവസ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി യോഗ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാരുടെ സദസ്സിൽവച്ചു് വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കപതിവായിരുന്നു. ആ വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമായിരുന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രചാരവും. നമ്മുടെ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തുതന്നെ പണ്ടത്തെക്കാലത്തു ഭോജപ്രഭൃതികളുടെ സദസ്സിലുണ്ടായ അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിച്ചേ ഏതു പുസ്തകത്തിനും പ്രചാരം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു, എന്നു് പല ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നും തെളിവാകുന്നുണ്ടു്. ഇക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ളതുപോലെ നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ചീത്തഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടാവുകയും സാഹിത്യവിവേചനം കേവലം ശൂന്യമാകയും ചെയ്യുന്നതു് ലോകത്തിൽ യാതൊരു ദിക്കിലും യാതൊരുകാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രത്താൽ കാണ്മാൻ പ്രയാസം. സാഹിത്യരാജ്യത്തിലുള്ള ഈ വിധമായ അരാജകത്വത്തെ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ദൂരീകരിച്ചു് ഈ വിധം ബാധകളും അഴിമതികളും മേലാൽ ഉണ്ടാകാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ആവശ്യമുള്ളതായ നിയമങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

വിഷമുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്താൽ പ്രജകൾക്കു് ഏതുപ്രകാരം പ്രാണനാശം വരുന്നുവോ അതുപോലെ തന്നെ ദുഷ്കവിതയുടെ പ്രചാരം സാഹിത്യചമൽക്കാരങ്ങളെ ആസ്വദിക്കുന്നതിനു് അവക്കുള്ള ശക്തിയെ കെടുക്കുന്നു.

സാഹിത്യവിവേചനാഭാവം മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും ഇതുവരെ എത്രത്തോളം ബാധകമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ ദോഷത്തെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനു വിവേചനവിഷയമായ അറിവു് പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കിത്തീർപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് എത്ര ആവശ്യമാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ചില പിരിവുകളെയും അവയുടെ ഉത്ഭവം, സ്വഭാവം മുതലായവയേയും വിവരിക്കുന്നതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലുള്ള മിക്ക ഭാഷകളിലും ഉള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിലും സാഹിത്യത്തിനു 'പദ്യം' 'ഗദ്യം' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുപിരിവുകൾ ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിയതോ ഇനി ഉണ്ടാക്കുന്നതോ ആയ സകല കാവ്യങ്ങളും പദ്യമോ ഗദ്യമോ ആയിരിക്കുന്നതാണു്, പദ്യം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു പദ

ങ്ങളെക്കൊണ്ടു രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളു. എന്നു വരികിലും അതിന്റെ സങ്കേതികാൎത്ഥം ഇതിൽനിന്നു് കുറെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടാണു്. മാത്രകളെ ഏതാനും ക്രമങ്ങളെ അനുസരിച്ചു വിന്യസിക്കുന്നതിനാൽ താളം ഏതുവിധം ഉണ്ടാക്കുന്നുവൊ അതുപ്രകാരം ഗുരുലഘുക്കളായ അക്ഷരങ്ങളെ ചില ക്രമപ്രകാരം വിന്യസിച്ചു കൎണ്ണാനന്ദപ്രദമാകുംവണ്ണം ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു 'പദ്യം'. വിന്യാസഭേദംകൊണ്ടു് പഞ്ചാരി, ത്രിപുട മുതലായ അനേകവിധം താളങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ തന്നെ, കാകളി, കളകാഞ്ചി മുതലായ പലമാതിരി വൃത്തങ്ങൾ പദ്യത്തിലുണ്ടു്. ഗദ്യത്തിനാകട്ടെ, പദങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്നതിൽ ഈവക യാതൊരു ക്ലിപ്തവും ഇല്ല. അതിൽ അൎത്ഥം വിശദമായി പുറപ്പെടണമെന്നല്ലാതെ പദ്യത്തിലുള്ളതുപോലെ മാത്രാസങ്കലനം വേണമെന്നുള്ള നിൎബന്ധമില്ല. ഇതിൽനിന്നു് പദ്യരചന ഗദ്യരചനയെക്കാൾ പ്രയാസമേറുന്നതാണെന്നു അറിയാമല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് മലയാളത്തിൽ പ്രഥമമായി ഉണ്ടായതു് ഗദ്യമാണെന്നും അതിൽ പിന്നെ ഏറിയൊരുകാലം കഴിഞ്ഞശേഷം മാത്രമേ പദ്യം ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ പാടുള്ളു എന്നും ചിലർ അനുമാനിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ യഥാൎത്ഥം ഇങ്ങിനെയല്ല.

സാധാരണയായി ജനസമുദായത്തിന്റെയും, ഭാഷയുടേയും ആരംഭത്തിൽ പദ്യംതന്നെ പ്രധാനം എന്നു പല വിദ്വാന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ പദ്യം ഏതുപ്രകാരത്തിലുത്ഭവിച്ചു വളൎന്നുവന്നു എന്നും നോക്കുക. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യവൎഗ്ഗം മുഴുവനും പരിഷ്കാരലേശംപോലും ഇല്ലാതെ വേട്ടയാടിയൊ കാലിമേച്ചു നാട്ടുതെണ്ടിയൊ നടക്കുന്ന പരിഷകളായിരുന്നു എന്നും ഈ പരിഷകൾ പരസ്പരവൈരത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു എന്നും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു അറിയാമല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിഷയിൽ അല്പം സരസ്വതീപ്രസാദം ഉള്ള വല്ലവനും തിന്നു പുളച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൻമദ്ധ്യേ തന്റെ പരിഷക്കാർ എതിർപരിഷക്കാരുടെ കാലികളെ എത്ര സമൎത്ഥതയോടെ കവൎന്നു കൊണ്ടുവന്നുകളഞ്ഞു എന്നോ, തന്റെ പരിഷയുടെ നേതാവു് അതിശക്തന്മാരായ എത്ര എതിരാളികളെ തന്റെ ഗദകൊണ്ടടിച്ചു കൊന്നു എന്നോ മറ്റോ പാടുകയും കൎണ്ണാനന്ദപ്രദവും ഗ്രഹണധാരണാദികൾക്കു് ഏററവും എളുപ്പവും ജാത്യാഭിമാനോദ്ദീപകവും ആയ ഈ പാട്ടു മററുള്ളവർ കേട്ടു കൊണ്ടാടി പഠിച്ചു ചൊല്ലി നടക്കുകയും കാലാന്തരംകൊണ്ടു ഇതിനും പരിഷ്കൃതമായി വേറെവിധത്തിലുണ്ടാകുന്ന പാട്ടുകൾക്കും പരക്കെ പ്രചാരമുണ്ടായി വരികയും ചെയ്തിരിക്കണം.

ലോകത്തിലുള്ള മിക്ക ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിലും പദ്യം ഇങ്ങിനെ ജനിച്ചു വളൎന്നതാണെന്ന് ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതിനെ യുക്തിയും അനുഭവവും സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രീക്ക്, ലാററിൻ, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ മഹാഭാഷകളിലെല്ലാം ആദ്യം ഉണ്ടായതു പദ്യമാണെന്നു മാത്രമല്ലാ അവയിലുള്ള പ്രധാന കവനങ്ങളും പദ്യരീതിയിലുള്ളവയാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ മലയാളത്തിലും ആദ്യം ഉണ്ടായ കവനങ്ങൾ പദ്യരീതിയിലാകുന്നു. പരദേശത്തുനിന്നു കേരളത്തിൽ വന്നു കുടിയേറിയ നമ്മുടെ പൂൎവന്മാർ ഉൎദ്വേവതാദിബാധകളെ നിവാരണം ചെയ്യാൻവേണ്ടി ഭദ്രകാളി, ശാസ്താവു മുതലായ ദൈവങ്ങളെ ഭജിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ വേണ്ടി പലവിധ കീൎത്തനങ്ങൾ, തോററങ്ങൾ, ഇവയും തച്ചോളിഒതേനൻ മുതലായ പരാക്രമശാലികളുടെ ചരിതങ്ങളെ ശ്ലാഘിക്കുന്ന പാട്ടുകളും, കൃഷിപ്പാട്ടുകൾ, കോലടിപ്പാട്ടുകൾ ഈവക വിനോദകരങ്ങളായ ഗാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിൎവിവാദമാണ്. ഇങ്ങിനെ കീൎത്തനം, പാന, തുള്ളപ്പാട്ടു, കിളിപ്പാട്ടു, മണിപ്രവാളം മുതലായ പലവക ശാഖകളായി നാനാവിഷയങ്ങളേയും പററി പദ്യകാവ്യങ്ങൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഗദ്യമാകട്ടെ മലയാളത്തിൽ നന്നാ കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഉള്ളതു നൂററിൽ തൊണ്ണൂററി ഒൻപതും നൂതനകൃതികളും ആണ്. ആദ്യകാലം മുതൽക്കുതന്നെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കത്തിടപാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒരുവിധം ഗദ്യം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തീൎച്ചയാണെങ്കിലും ചിറക്കൽ, തലശ്ശേരി, കോഴിക്കോട്ട്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഇവിടങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥവരികൾ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതുവരെ ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ യാതൊന്നും ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിൽപിന്നെ തച്ചുശാസ്ത്രം, വ്യവഹാരം, വൈദ്യം, കാണം, ജന്മമൎയ്യാദ ഇങ്ങിനെ പലവക വിഷയങ്ങളെപ്പററിയും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും കാവ്യം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടത്തക്കവയല്ലല്ലോ. ഗദ്യരീതിയിൽ ഉത്തമകവനം മലയാളത്തിലുണ്ടായതു ശക്തൻസാമൂതിരിപ്പാട്ട തമ്പുരാന്റെ കാലത്തുമാത്രമാണ്. അക്കാലത്തുണ്ടായ മഴമംഗലം നംപൂരിയുടെ 'ഭാഷാനൈഷധം' പുനം നംപൂരിയുടെ 'പാഞ്ചാലീസ്വയംബരം' ഈ രണ്ടു ചമ്പുക്കളിലുള്ള ഗദ്യത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കുറെ അധികമാണെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതു രണ്ടും ചമല്ക്കാരസാഗരങ്ങളാണെന്നു സഹൃദയന്മാരെല്ലാവരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നതാകുന്നു. ശുദ്ധമേ ഗദ്യരീതിയിൽ കാവ്യങ്ങൾ 'കുന്ദലതാ' വരുന്നതിന്നുമുമ്പു

ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയണം. അതിന്നിപ്പുറമാകട്ടെ ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അസാധാരണമായ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാന അംഗമായ 'നോവൽ' എന്ന കാവ്യരീതിയെ അനുകരിച്ചുള്ളതാകയാൽ മലയാളഭാഷ ഗദ്യത്തിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്നു മുഖ്യമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങൾ കാകളി, അന്നനട, മുതലായ ചില വൃത്തങ്ങളിൽ എഴുതിയ കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളൽപ്പാട്ട്, ഈ വകകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തമിഴുമട്ടിനെ അനുസരിച്ചും സ്രഗ്ദ്ധരാ, ഗീതി ഈവക വൃത്തങ്ങളിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സംസ്കൃതരീതിയെ അനുസരിച്ചും ആകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുമ്പോൾ വൃത്തങ്ങൾ തമിഴിൽനിന്നു കടം വാങ്ങുവാനാകുന്നു അധികം അവകാശമുള്ളതെന്നു വരികിലും തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനല്ലാതെ ആരും തന്നെ തമിഴ സമ്പ്രദായങ്ങളിലുള്ള വൃത്തങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ ഏപ്പെടുത്തിയതായി കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടാകുന്നു മലയാളത്തിൽ പദ്യരചന മിക്കതും സംസ്കൃതസമ്പ്രദായത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ സംസ്കൃതവും മലയാളവും തമ്മിൽ ഈ സംഗതിയിൽ ചില സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതു് മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. ഒന്നാമതു് സംസ്കൃതത്തിൽ ശബ്ദാലങ്കാരം ഉത്തമകവനങ്ങൾക്കു് അപരിത്യാജ്യമായ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നു വച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാസം (ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമെങ്കിലും) കൂടാത്തതു ശ്ലോകമാണോ എന്നുതന്നെ ചിലർ സംശയിച്ചേക്കും. ഈവക നിഷ്കർഷകൾ ഒരേ അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന അനവധി പര്യായശബ്ദങ്ങൾ അടങ്ങിയ സംസ്കൃതത്തിലുംകൂടി കവിയുടെ ഭാവനാശക്തിയുടെ അപ്രതിബന്ധമായ പാച്ചലിന്നും തന്മൂലം അർത്ഥകല്പനയ്ക്കും വളരെ ബാധകമായി വരുന്നു എന്നിരിക്കെ മലയാളത്തിലുള്ള പദദൌർല്ലഭ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു ഇതുകൊണ്ടുള്ള തരക്കേടു എത്ര അധികമുണ്ടാകുന്നമെന്നു ഏവനും ആലോചിച്ചാലറിയാം. അറിയാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഉണ്ണായിവാരരുടെ 'നളചരിതം' ആട്ടക്കഥ ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കട്ടെ. ഇങ്ങിനെയെല്ലാമിരിക്കെ ഈ നിഷ്കർഷ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതി എന്തായിരിക്കണമെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇതു് ഗീർവ്വാണഭാഷയിൽ അധികമായ താല്പര്യത്തോടും പച്ചമലയാളത്തിൽ കേവലം നിന്ദയോടുംകൂടിയ ചില പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ വെച്ച

വസ്തുവാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. മലയാളത്തിൽ കവിഞ്ഞപക്ഷം ശബ്ദഭംഗിയല്ലാതെ എന്താണുള്ളതു്? അൎത്ഥഗാംഭീൎയ്യം ഉണ്ടോ? ഉണ്ടാവാൻ പാടുണ്ടോ? എന്ന അഭിപ്രായം മുറുക്കെ പിടിച്ചും ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ

'ഭാഷാകവിനിവഹോയം
ദോഷാകരവദ്വിഭാതിഭുവനതലേ
പ്രായേണവൃത്തഹീനഃ
സൂൎയ്യാലോകേനിരസ്തഗോപ്രസരഃ'

എന്ന ശ്ലോകത്തെ ഉരുവിട്ടുംകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നും നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനേകംപേർ ഉണ്ടു്. മലയാളപദ്യരചനയിൽ അഭിവൃദ്ധി വരണമെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ നിഷ്കൎഷയെ ഒന്നാമതു തള്ളിക്കളയണം. എന്നാൽ പ്രാസം ദീക്ഷിക്കാതെ തൽക്കാലം മലയാളത്തിൽ ശ്ലോകംഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു പൊതുജനങ്ങൾക്കു അത്ര രുചിക്കയില്ല എന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും അൎത്ഥത്തിനു ബാധകമാകുംവണ്ണമുള്ള പ്രാസാപേക്ഷ ഒരു ദൂഷ്യമാണെന്നും അതു കാലക്രമേണ വിട്ടുകളയേണ്ടതാണെന്നും കവികളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ഓൎമ്മയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. 'പച്ച' മലയാളത്തിൽ ഉള്ള പരിഹാസം ഹേതുവായി പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള, നിശ്ചയത്തെ ആസ്പദമാക്കി അൎത്ഥത്തെ കൊന്നു ശബ്ദത്തിന്നു് വളമിടുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരു ദൂഷ്യമാണെന്നു് ആധുനികഭാഷാകവികൾക്കു ഇതു ബോദ്ധ്യം വന്നാൽതന്നെ വലിയ കാൎയ്യമായി.

രണ്ടാമതുള്ള വലിയൊരു വ്യത്യാസം, സംസ്കൃതപദ്യത്തിൽ പദങ്ങൾ യാതൊരു ക്രമവും കൂടാതെ എവിടെ എങ്കിലും ചേൎക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. മലയാളത്തിലൊ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് അഭംഗിയായിത്തീരുമെന്നു തന്നെയല്ലാ, അതുകൊണ്ടു് ക്ലിഷ്ടത, സന്നിശ്രുത മുതലായ കാവ്യദോഷങ്ങൾക്കിടയാകുന്നതുമാണു്. സംസ്കൃതത്തിൽ 'ഒന്നായ്ചേൎക്കുമാം പദങ്ങളിടവിട്ടെങ്ങെങ്കിലും ചേൎത്തിടാം' എങ്കിലും കേരളഭാഷയിങ്കലതുപോലല്ല എന്നു ഘോഷിക്കുന്ന കവിതന്നെ,

'എന്നല്ലലുണ്ടായ്വരുമത്രരാമൻ
തന്നുത്ഭവേകൌതുകമെത്രയുണ്ടോ'

'ഇന്നിസ്സൈപരമയേകളിക്കുകചിരിച്ചെന്നോതുമാളീജനം'

എന്നും മററും പ്രയോഗിച്ചതു കാണുമ്പോൾ ആധുനികകവികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ എത്ര അപരാധികളാണെന്നു് ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടു

ന്നതാണല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിൽ വിശേഷണ വിശേഷ്യങ്ങൾ തമ്മിലും ആഖ്യാഖ്യാതങ്ങൾ തമ്മിലും പൊരുത്തം ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ അറിയുന്ന ഏവനും മലയാളത്തിൽ ദൂരാന്വയം തരക്കേടാകുന്നു എന്നു അറിയാം.

പിന്നെ മൂന്നാമത്തെ ഒരു വ്യത്യാസം, പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പററിയെടത്തോളമാകുന്നു. സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ശുദ്ധി, സന്ധി, ഈ സംഗതികളെപ്പററി വലിയ നിഷ്കർഷയുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ മലയാളത്തിലാകട്ടെ സന്ധിചേർക്കുന്നതിനെപ്പററിയും,മണിപ്രവാളശുദ്ധിയെപ്പററിയും വളരെ തെററായ ഒരു ധാരണ പരക്കേയുണ്ട്. പദങ്ങൾ (ഭാഷയാകട്ടെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും എടുത്തവയാകട്ടെ) കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും തരംപോലെ ചെത്തിക്കുറയ്ക്കുകയോ തച്ചുനീട്ടുകയോ ചെയ്യാനും ഗുരു ലഘുവാക്കുകയും ലഘു ഗുരുവാക്കുകയും ചെയ്യാനും തങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണാധികാരം ഉണ്ടെന്നാകുന്നു ഇപ്പോഴത്തെ പല കവികളുടേയും ധാരണ. ഈ വക പ്രയോഗങ്ങളാൽ അശ്രാവ്യത വരുന്നുണ്ടൊ എന്നുള്ള ആലോചന അവർക്കു ലേശംപോലും ഇല്ല. 'വരിഷ്ഠമമ സോദരീ, എന്നതിൽ 'വരിഷ്ഠാ' എന്നതിനു പകരം ആകാരാന്തം ലോപിച്ചു പ്രയോഗിച്ചതും 'ഉദയഗിരിചുകന്നു' എന്നതിലെ അന്ത്യസ്വരം ദീർഘിച്ചതും ഭാഷാരീതിക്കു അനുസരിച്ചാണെന്നു മാത്രമല്ലാ അതുകൊണ്ടു് അശ്രാവ്യത വരുന്നതും ഇല്ല. എന്നാൽ 'പൊന്നോലാ പലവിധ ഭൂഷണങ്ങളാലും' എന്നതിൽ 'ഓലാ' എന്ന അന്ത്യസ്വരം ദീർഘിച്ചതും "പാരിന്നധീശതവനന്ദനനല്ലേരാമൻ" എന്നു പ്രയോഗിച്ചതിൽ 'അല്ലേ' എന്ന പദത്തിലടങ്ങിയ 'ഏ' അവ്യയത്തെ വാൻമറിച്ചതും ചുരുങ്ങിയ കുററമല്ലെന്നു തന്നെയല്ല, അതു വായിക്കുമ്പോൾ കർണ്ണകഠോരമായി തോന്നുന്നു എന്നും സഹൃദയന്മാർ പറയാതിരിക്കയില്ല. 'പോയാലിദം' (=പോയാൽ+ഇദം) മുതലായ പുതിയ സന്ധികളും ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ 'ചാമിവ' (=ചാകും+ഇവ) മുതലായ പ്രയോഗങ്ങളും അനുകരിക്കത്തക്കവയല്ല. മണിപ്രവാളശുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്തക്ക നിഷ്കർഷ ചെയ്യുന്നവരായി ആധുനിക ഭാഷാകവികളിൽ ചിലരുണ്ടെന്നു വരികിലും അനേകം ആളുകൾ അപൂർവ്വങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും അരനാഴികനീളമുള്ള സമാസങ്ങളും ഒന്നോ, അരയോ മലയാളവാക്കുകളോടൊന്നിച്ചു തിലതണ്ഡുലന്യായേന കൂട്ടിക്കലത്തി മണിപ്രവാളമെന്ന പേരുമിട്ടു് ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നവരാണു്. അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും, സ്വബന്ധപ്രത്യയങ്ങളും, തിങ്ങന്ത ക്രിയകളും,

സംസ്കൃതാവ്യയങ്ങളും മററും മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുപോകരുതെന്നു ഇൻഡ്യൻ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ ഒരു വകുപ്പു ചേർത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കഴിഞ്ഞ എഫ്. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിപ്പാൻ വച്ചിരുന്ന 'രുഗ്മിണീപരിണയം' എന്ന മണിപ്രവാളകാവ്യത്തിൽ പകുതിയോളം ശ്ലോകങ്ങൾ ശുദ്ധസംസ്കൃതം തന്നെയാണ്. ഈ വക ശുദ്ധസംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾക്കു 'മണിപ്രവാളം' എന്നു പേരിടുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഇതു അരുപത്തഞ്ചാമത്തെ ഒരു അനാചാരമോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

—(o)—

൧൮ കാവ്യോദ്ദേശ്യം.

കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുകയും അവയുകളിൽ രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും അതുകളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. വായിക്കുന്നവരിൽ പലരും ഓരോ കവിതകളെ കുറിച്ചു് അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നതു് ഏകദേശം സംഗീതജ്ഞാനമുണ്ടെന്നുള്ള അഭിമാനം മാത്രമുള്ളവർ അകാലത്തിൽ താളംപിടിക്കുകയും തലകുലുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആയിക്കാണുമ്പോൾ അവർ എത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മം അറിയുന്നുണ്ടെന്നു ഏകദേശം തീർച്ചയാക്കാം. എന്നാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. സാധാരണ മലയാളികൾക്കു് കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ അറിയുന്നതിന് ബ്രഹ്മാവുകൊടുത്ത ബുദ്ധിയല്ലാതെ വേറെ ഒരു സഹായവും ഇല്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യപ്രകാശം, സാഹിത്യദർപ്പണം മുതലായ അനേക ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി അസംഖ്യം പുസ്തകങ്ങളും ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവക്കു കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിനു വേണ്ട സഹായങ്ങളുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ ഈവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, ഇപ്പോൾ അച്ചടിച്ചു കാണുന്ന കവിതകളിൽ അധികവും, കാവ്യലക്ഷണം കുറഞ്ഞവയാകകൊണ്ടും, ഈ വക കവിതകളിൽ മാത്രം പരിചയിക്കുകയും, ഇതരഭാഷകൾ പഠിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മലയാളികളുടെ രസികതയ്ക്കു കൌടില്യമുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു് നേരായവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതി

16

ന്നു് സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രീതിയെ അനുസരിച്ചു സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു് ഞങ്ങൾ തുനിയുന്നു.

കാവ്യം എന്നു വച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താകുന്നു എന്നാണു് നാം ആദ്യമായി അറിയേണ്ടതു്. എന്നാൽ എന്തിന്റെ എങ്കിലും സ്വഭാവത്തേയോ ഗുണദോഷങ്ങളേയോ കുറിച്ചു ആലോചിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്താണെന്നു ആലോചിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണു്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നതു ചിലപ്പോൾ കുറെ അപ്രസ്തുതമായി വന്നേക്കാം. ഒരു രാജ്യത്തെ രാജ്യഭരണത്തിൽ എന്തെല്ലാം ഗുണദോഷങ്ങളുണ്ടെന്നോ, ഏതുരീതിയിലുള്ള രാജ്യമാണു് എല്ലാറ്റിലും നല്ലതെന്നോ നിരൂപിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു അറിയുന്നതു് ആവശ്യമല്ലേ? അതുപോലെതന്നെ കാവ്യമെന്നു വച്ചാൽ എന്താണെന്നും അതിനു് എന്തെല്ലാം ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും തീർച്ചയാക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പിൽ കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നും, അതു് മനുഷ്യർക്കു് ഏതുവിധത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്.

വേദം, ശാസ്ത്രം, കാവ്യം ഇതുകളാകുന്നു നമ്മുടെ അദ്ധ്യയനത്തിന്റെ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം ഓരോന്നാണെങ്കിലും എല്ലാറ്റിനും സധാരണമായ ഉദ്ദേശം ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നുമുള്ള കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ ഓരോന്നു ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതു ഓരോ പ്രകാരത്തിലാണു്. വേദം കൃത്യാകൃത്യങ്ങൾ ഇന്നതാണെന്നും, അതുകളെ ലംഘിച്ചാൽ ഇന്നിന്ന ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും രാജശാസനപോലെ കല്പിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ശാസ്ത്രം യുക്തിയുക്തമായി അതാതിന്റെ കാരണങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചു് ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ നമ്മളെ പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചു് നമുക്കു കൃത്യാകൃത്യബോധമുണ്ടാക്കുന്നു. കാവ്യം ഒരു ഇഷ്ടഭാര്യയെപ്പോലെ സരസവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ നമുക്കു് അഭിരുചിയും അകൃത്യങ്ങളിൽ വിമുഖതയും ജനിപ്പിക്കുന്നു.

കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു ഉഭയസാധാരണമായ ഉദ്ദേശം മേല്പറഞ്ഞതാണെങ്കിലും അതുകൾ പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രഭാവം രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാണു്. ശാസ്ത്രാദ്ധ്യ

യനം കൊണ്ടു്, ബുദ്ധിക്കു തീക്ഷ്ണതയും, ശക്തിയും, കാവ്യാദ്ധ്യയനം കൊണ്ടു ബുദ്ധിക്കു് ഗുണവുമാണു് ഉണ്ടാകുന്നതു്. ശാസ്ത്രം മനുഷ്യരെ ബുദ്ധിമാന്മാരും കാവ്യം ഗുണവാന്മാരുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിനു ഈ ഗുണമുണ്ടെന്നു പലൎക്കും സമ്മതമാണെങ്കിലും കാവ്യത്തിനു മേല്പറഞ്ഞ ഗുണമുണ്ടെന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഇതിനു കാരണമെന്തെന്നാൽ, കാവ്യം മനോഗുണത്തിനു ആസ്പദമായ കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും, ഇന്നതു് ചെയ്യരുതെന്നും സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നതുകൊണ്ടല്ല; കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്കു് അനുഭവസിദ്ധങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതു കൊണ്ടാണു്. സാധാരണയായി ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളിൽ ഇന്നതു് കൃത്യമെന്നും ഇന്നതു അകൃത്യമെന്നും പ്രത്യേകം വിചാരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതുകളെ വായിക്കുമ്പോൾ കൃത്യാകൃത്യവിചാരമാണു് നമുക്കു മുഖ്യമായുണ്ടാകുന്നതു്. കാവ്യാദ്ധ്യയനം കൊണ്ടു രാവണദുര്യോധനാദികളെപ്പോലെയല്ല രാമയുധിഷ്ഠിരാദികളെപ്പോലെയാണു നാം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു് എന്നു നമുക്കു് അനുഭവമാകയും, അതുനിമിത്തമായി ശുഭകൎമ്മങ്ങളിലും സൽഗുണങ്ങളിലും അഭിരുചിയും അശുഭകൎമ്മങ്ങളിലും ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിലും വിമുഖതയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. പലപ്പോഴും പല സൽക്കവിതകളിൽ പരിചയിച്ചു ഈ അനുഭവമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ അഭിരുചിയും വിമുഖതയും സ്ഥായിയായി വരികയും അതിനാൽ ബുദ്ധിക്കു് ഗുണോൽകൎഷമുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു മനോവികാരം കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ വികാരം ക്രമേണ സ്ഥായിയാകുമെന്നുള്ളതിലേക്കു് സജ്ജനസംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടു മനുഷ്യർ ശിഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദുർജ്ജനസംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടു് ദുഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

"രാജ്യവും വസുക്കളും ദേഹവും ഭാൎയ്യയേയും
പൂജ്യരാം ഭ്രാതൃസുതന്മാരെയുമെന്നല്ലഹോ
ഇക്ഷിതിതന്നിലിനിക്കുള്ളതൊക്കെയും ധൎമ്മ-
രക്ഷാൎത്ഥമുപേക്ഷിപ്പാനുദ്യുക്തനാകുന്നു ഞാൻ."

എന്നു് ധൎമ്മപുത്രൻ പറയുന്നതും,

"പട്ടാഭിഷേകത്തിനായ്‌വിളിച്ചപ്പോഴും
കാട്ടിലേക്കങ്ങു പറഞ്ഞയച്ചപ്പോഴും
ദൃഷ്ടമായീലഹോ ഞങ്ങളിലാൎക്കലു-
മൊട്ടുമേ ഭാവഭേദം രാമഭദ്രനിൽ"

എന്നു് ശ്രീരാമനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതും, അതാതുപ്രകൃതത്തിൽ വായിക്കുമ്പോൾ തൽക്കാലമെങ്കിലും, കുറെ ധൎമ്മബുദ്ധി

യും ഗാംഭീര്യവും അധികമായി ഉണ്ടാകാത്തതു്. ഇങ്ങിനെ പല പ്പോഴും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ബുദ്ധിക്കു ഗുണവും, ഗാംഭീര്യവും, കുറെ എങ്കിലും സ്ഥായിയാകാതിരിക്കയില്ല.

വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ധാരാളമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്പോൾ കാവ്യത്തിൽ നിന്നു പ്രത്യേകമായി എന്തൊരു ഫലമാണു നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നു് ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തെ മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാവ്യത്തിന്നു വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ അധികം പ്രാബല്യമുണ്ടു്. കാവ്യങ്ങളുടെ ചമൽക്കാരംകൊണ്ടും, സ്വാരസ്യംകൊണ്ടും അവകൾ വായിക്കുന്നതിന്നു വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ വളരെ രസമുള്ളതും, കൃത്യാകൃത്യനിരൂപണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ടു അവകളെക്കുറിച്ചു അനുഭവം അധികം വരുത്തുന്നതും ആകയാൽ കാവ്യങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ നയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ അധികമുണ്ടു്. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതു് സന്മാർഗ്ഗോപദേശം കേൾക്കുന്നതുപോലെയും, കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുന്നതു സജ്ജനങ്ങളായിട്ടു സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതുപോലെയും ആകുന്നു. മനുഷ്യരെ സദ്വൃത്തന്മാരാക്കുന്നതിന്നു ഇതിലേതിനാണു് പ്രാബല്യമധികമുള്ളതെന്നതിനെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ വഴിയില്ലല്ലോ.

കാവ്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഉദ്ദേശം കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാണെങ്കിലും അവകളുടെ തൽക്കാലഫലം മനസ്സുഖമാകുന്നു. സഹൃദയന്മാൎക്കു ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്നു് അവാച്യമായ ഒരു ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നതാണു്. മിക്കവാറും അവരുടെ വിചാരംകൂടാതെ ഉത്തരകാലഫലം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ തൽക്കാലഫലത്തിന്നു മാത്രമാണു് സാധാരണയായി കവിതകൾ വായിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ തൽക്കാലഫലംതന്നെ ഉത്തരകാലഫലാപേക്ഷ കൂടാതെയും മനസ്സിന്നു ഗുണപ്രദമാകുന്നു. സദ്വിഷയങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും മനസ്സിന്നു സുഖലയമുണ്ടാകുന്നതുതന്നെ അതിന്നു ശുദ്ധിയും ശാന്തതയും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു ഒരു വഴിയാണെന്നു് പല മഹാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സംഗീതം മുതലായ ചില കലാവിദ്യകളുടേയും ഫലം ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ വേറെ പല ഫലങ്ങളേയും കാവ്യപ്രകാശം മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. യശസ്സു, ധനലാഭം, വ്യവഹാരജ്ഞാനം, മുതലായതുകളെയും കാവ്യഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു ഗണിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ യശസ്സു ധനലാഭം

മുതലായതു വേറെ പലതുകൊണ്ടും ഉണ്ടാകാവുന്നതാകയാൽ അതുകൾ വാസ്തവത്തിൽ കാവ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽഫലങ്ങളല്ല. ഔപാധികഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലെ വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് അതുകളെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നില്ല. പ്രതാപരുദ്രീയത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി വളരെ സാരമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേക്കുന്നു.

യദ്വേദാൽപ്രഭുസമ്മിതാദധിഗതം ശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യച്ചാത്ഥപ്രവണാൽപുരാണവചനാദിഷ്ടം സുഹൃത്സമ്മിതാൽ
കാന്താസമ്മിതയാ യയാ സരസതാമാപാദ്യകാവ്യശ്രിയാ
കത്തവ്യേകുതുകീബുധോവിരചിതസ്തസ്യൈസ്പൃഹാം കുമ്മഹേ.

——(o)——

൫൯. കാവ്യം

കവ്യം എന്നുവച്ചാൽ എന്താണു്? കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്കു അനുഭവമാക്കി നമ്മുടെ മനസ്സിന്നു് ഗുണമുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശമെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിനു ഒരു കാവ്യത്തിന്നു പ്രധാനമായി എന്തു ഗുണമാണു് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു്? എന്നാൽ ആ ഗുണംതന്നെയാണു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ലക്ഷണവും. രാവണനെപ്പോലെയല്ലാ രാമനെപ്പോലെയാണു് നാം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം നമുക്കു ഒരനുഭവം തോന്നുന്നതല്ല. അനുഭവം തോന്നണമെങ്കിൽ രാമായണം വായിക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ പ്രവൎത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും അനുകൂലമായും, രാവണന്റെ പ്രവൎത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും വിരോധമായും ഉള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണം. അങ്ങിനെയുള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണമെങ്കിൽ കവിതയിൽ അതാതു പ്രകൃതത്തിനു അനുരൂപമായ സ്തോഭം നല്ലവണ്ണം പുറപ്പെടണം. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രസമെന്നു പറയുന്നതു് ഇങ്ങിനെ സ്തോഭം പുറപ്പെടുന്നതിനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാവ്യോദ്ദേശസിദ്ധിയ്ക്കു പ്രധാനമായി വേണ്ടതു രസമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

"വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം" കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായതു് രസമാണു്. ഒരു വാക്യത്തിനു എന്തു ഗുണമുണ്ടെങ്കിലും രസശൂന്യമായാൽ അതിന്നു കാവ്യത്വമില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇതു

പോലെതന്നെ മററുള്ള ഗുണം കുറവായാലും രസം സമൃദ്ധിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ഉത്തമകാവ്യമെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. അലങ്കാരം, ഗുണം, രീതിമുതലായതു കവിതയ്ക്കു വളരെ ആവശ്യമാണെങ്കിലും അപരിത്യാജ്യമല്ല. ഇതെല്ലാം രസത്തിന്നു ഉൽക്കർഷമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നായിട്ടുള്ളതണ്. കവിതയ്ക്കു ജീവനായിട്ടുള്ളതെന്നു പറയത്തക്കതായിട്ടു രസം മാത്രമേയുള്ളു. സാധാരണയായി ഭാഷാകവിത വായിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവരും ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങളുടെ ഉൽക്കർഷത്തിന്നുമാത്രം കാരണഭൂതങ്ങളായ അലങ്കാരാദികളെയാണു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നതു്. ഈ അഭിപ്രായം തെററായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ഇവിടെ കുറച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുന്നു.

കാവ്യം രസാത്മകമായ വാക്യമാണെന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തന്നെ അതു് പദ്യരൂപകമാണെന്നു നിർബന്ധമില്ലെന്നു സാധിക്കുന്നു. ഒരു വാക്യം രസാത്മകമാണെങ്കിൽ ഗദ്യരൂപമായാലും അതിനെ കാവ്യമെന്നു പറയാം. ബാണകവിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട കാദംബരീ എന്ന ഗ്രന്ഥം ഗദ്യരൂപമാണെങ്കിലും അതിനെ ഉത്തമകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു് സഹൃദയന്മാർ ഗണിക്കുന്നതു്.

അതുകൊണ്ടു പദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം കാവ്യമാണെന്നും, അതിന്റെ കൎത്താക്കന്മാരെല്ലാം കവികളാണെന്നും, ഗദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതൊന്നും കാവ്യമല്ലെന്നും സാധാരണയിൽ പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നതു അബദ്ധമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. രസശൂന്യമായ പദ്യവും കാവ്യമാണെങ്കിൽ അമരകോശം, അഷ്ടാംഗഹൃദയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശാകുന്തളം, നൈഷധം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? പദ്യവും കാവ്യവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവൎക്കു ഇപ്പോൾ കവികൾ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നും, കവിതക്കാരെന്നു പറയുന്നവരായി വളരെ ജനങ്ങളുള്ളവരെ പദ്യകൃത്തുക്കളെന്നേ പറവാൻ പാടുള്ളു എന്നും ബോധംവരും. എന്നാൽ പദ്യം ഗദ്യത്തെക്കാളധികം കൎണ്ണസുഖപ്രദമാകകൊണ്ടും, മററു കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും കാവ്യത്തിന്നു അധികം യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതും അധികമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതു ഉൽക്കർഷഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്.

രസോൽക്കർഷഹേതുക്കളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു അലങ്കാരമാകുന്നു. ഇതു കാവ്യത്തിന്നു വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തന്നെയല്ല ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കവിതയ്ക്കു അലങ്കാ

ററം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നു് നിർബന്ധം തന്നെയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല.

പൂമെത്തേലെഴുന്നേററിരുന്നുദയിതേ! പോകുന്നതൊന്നെന്നു കേ-
ട്ടോമൽക്കണ്ണിണനീരണിഞ്ഞ വദനപ്പൂവോടു ഗാഢം തദാ
പൂമേനിത്തളിരോടു ചേർത്തു മഠിനിക്കാണുന്നതെന്നെന്നുക-
പ്പൂമാലോടളിവേണി ചൊന്നമധുരച്ചൊല്ലിന്നു കൊല്ലുന്നു മാം.

(പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരി)

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സ്ഫുടമായ അലങ്കാരമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇതിന്നു ഉത്തമകാവ്യലക്ഷണമില്ലെന്നു സഹൃദയന്മാർ പറയുന്നതല്ല. സൂക്ഷ്മത്തിൽ കവിതയ്ക്കു അലങ്കാരം സ്ത്രീകൾക്കു ആഭരണാദികളെപ്പോലെയാണ്. കടകകുണ്ഡലാദികൾ സ്ത്രീകളുടെ സൌന്ദര്യത്തിന്നു എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെതന്നെ കവിതാരസത്തിന്നു ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ ഉൽക്കർഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. രസഹീനങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളിൽ അലങ്കാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതു അശേഷം സൌന്ദര്യമില്ലാത്ത സ്ത്രീകൾ ആഭരണങ്ങളണിയുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കും. ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള കവിതകളിൽ ചിലതു അലങ്കാരപ്രധാനവും ചിലതു രസപ്രധാനവുമാണ്. അനുഭവത്തിൽ, ഇതു രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്തെന്നുവച്ചാൽ, അലങ്കാരപ്രധാനമായ കവിത വായിക്കുമ്പോൾ കവിയേയും രസപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് വായിക്കുമ്പോൾ കവിതാവിഷയത്തേയുമാണ് നമുക്കു ഓർമ്മയുണ്ടാകുന്നതു്. പൂന്തോട്ടത്തിൽ നമ്പൂരിയുടെ കവിത അലങ്കാരപ്രധാനവും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതികൾ രസപ്രധാനവുമാകുന്നു. "കൃഷ്ണഗാഥ'' വായിക്കുമ്പോൾ കവി മഹാകേമൻതന്നെ എന്നുള്ള വിഭാവനയാണു് നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു്. 'നളചരിതം' ഓട്ടൻതുള്ളൽ വായിക്കുമ്പോൾ നളൻേറയും ദമയന്തിയുടേയും മററും ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചും മററുമാണു് നമുക്കു മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതു്. ഇതിൽ കാവ്യത്തിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏതിനാണു് പ്രബലത അധികമുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഗുണങ്ങളും രീതികളും കാവ്യത്തിൻെറ ഉൽക്കർഷഹേതുക്കളിൽ കൂടിയവയാണെന്നു് പറഞ്ഞുവല്ലൊ. കാവ്യത്തിന്നു മാധുര്യാദി ഗുണങ്ങൾ മനുഷ്യന്നു് ധൈര്യാദി ഗുണങ്ങളെപ്പോലെയും രീതികൾ അവയവസംസ്ഥാനവിശേഷങ്ങളെപ്പോലെയുമാകുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള ഭാഷാകവികളിൽ പലരും മറെറല്ലാത്തിലും അധി

കമായി രീതിയുടെ കാൎയ്യത്തിലാണ് നിഷ്കൎഷ ചെയ്യുന്നതു്. കാവ്യ
ത്തിന്റെ ആത്മാവ് രീതിയാണെന്നു് വാമനൻ എന്നൊരു വി
ദ്വാൻ പറഞ്ഞതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു് പണ്ടും ചിലൎക്കു ഈ
അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ രീതി ഒ
രു രചനാവിശേഷം മാത്രമാകകൊണ്ടു് ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു ഉൽ
കൎഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനാ
ണെന്നു പറയുന്നതു സാധുവായിരിക്കയില്ല.

കാവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വിവരിക്കുന്നതായിട്ടു കുറെ
പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു ഭാഷാശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.
മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളെല്ലാം വായിച്ചവൎക്കു ഈ വിവരണം എ
ത്രത്തോളം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കാമല്ലോ.

കോൽത്തേനൊലേണമോരോപദമതിനെന്നരം
പാലിൽനീരെന്നപോലെ
ചേൎത്തീടേണംവിശേഷിച്ചുടനതിലൊരല-
ങ്കാരമുണ്ടായ്വരേണം
പേൎത്തുംചിന്തിക്കിലൎത്ഥംനിരുപമരുചിതോ-
ന്നേണമെന്നിത്രവന്നേ-
ത്തീൎത്തീടുംശ്ലോകംശിവശിവകവിതാ
രീതിവൈഷമ്യമത്രേ.

—(൦)—

൨൦ ധനം.

ഒരുവൻ വലിയ ധനികനാണെന്നും മറ്റൊരുവൻ വളരെ
ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചു എന്നും മറ്റും പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ
അൎത്ഥം സാധാരണയായി എല്ലാവൎക്കും മനസ്സിലാവാറുണ്ടു്.
എന്നാൽ ധനം എന്നുവച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താണെന്നു
ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ഉണ്ടോ എ
ന്നു് സംശയമാണു്. എങ്കിലും അതു് ആലോചിച്ചറിയുകയും
അതിനെ സംബന്ധിച്ചു വേറെ പല സംഗതികളുള്ളതിനെ
മനസ്സിലാക്കുകയും, ചെയ്യുന്നതു രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കു
ന്നവൎക്കും, കച്ചവടം മുതലായ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടുന്ന
വൎക്കും മറ്റും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് മഹാ

ന്മാരായ പല ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെയല്ല ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ രാജ്യഭാരംചെയ്യുന്നതിനു അയോഗ്യരാണെന്നുവച്ചു അങ്ങിനെയുള്ളവരെ രാജ്യഭരണകർത്താക്കന്മാരായി നിശ്ചയിക്കാറില്ല. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു അറിഞ്ഞാൽതന്നെ അതിന്റെ ഉപയോഗവും ഗൌരവവും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ധനോല്പത്തി, പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികൾ, ക്രയവിക്രയനിയമങ്ങൾ, വേല, കൂലി, പലിശ, പാട്ടം മുതലായവയുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ, ജന്മികുടിയാന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ, നികുതി പിരിക്കുന്നതിന്റെയും ചിലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെയും ക്രമങ്ങൾ, കച്ചവടത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ഗുണദോഷങ്ങളും, ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ക്ഷയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു രാജ്യത്തിലേക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷങ്ങൾ മുതലായ പല സംഗതികൾ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം എന്താണെന്നു ധരിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്.

ധനം എന്നുവച്ചാൽ സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളോ അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളോ ആണെന്നാകുന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളതു്. ഒരുവനു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയുടെ മുതലുണ്ടെന്നും, മറെറാരുവനു മാസം ൫൦൦ ഉറുപ്പിക മുതലെടുപ്പുണ്ടെന്നും മററും നാം പതിവായി പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ധരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും ഈ മതം അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. സൂക്ഷ്മമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ധനവാനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ അനുഭവത്തിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം. ധനവാനു തന്റെ ഉപയോഗത്തിനും സുഖവൃത്തിക്കും വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങൾ സ്വാധീനമാണ്. ദരിദ്രനു തന്റെ നിത്യവൃത്തിക്കു വേണ്ടതിനുകൂടി വളരെ പ്രയാസമാണ് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ആ വക പദാൎത്ഥങ്ങളെയല്ലേ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു്? ഭക്ഷിപ്പാനുള്ള സാധനങ്ങൾ, ഇരിപ്പാനുള്ള ഭവനം, ഉടുപ്പാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായതുകളെ അല്ലേ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു്? നാണ്യം ആഭരണം മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വർണ്ണാദിലോഹങ്ങൾ നമ്മുടെ സുഖവൃത്തിക്കു ആവശ്യമുള്ളതാകകൊണ്ടു അതുകളേയും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണ് ധനം, എന്നു വ്യവഹരി

ക്കുന്നതു് അബദ്ധമായിരിക്കില്ലേ? ഒരു രാജ്യത്തിലെ നാണ്യങ്ങളോ, അതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ലോഹങ്ങൾ തന്നെയോ ഇല്ലെന്നിരിക്കിലും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ഒരു മാതിരിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നു നമുക്കു് വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ഭക്ഷണസാധനം, വാസസ്ഥലം മുതലായതില്ലെങ്കിൽ അവൎക്കു് ഒരു പ്രകാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ.

പവൻ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ കയ്യിലുള്ളവന്നു തന്റെ ഉപയോഗത്തിന്നു വേണ്ട സകലവും സ്വാധീനമാണെന്നു് എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമായിരിക്കെ, ആ നാണ്യങ്ങളെ ധനമെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ലെന്നു് വ്യവഹരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. ഇതിന്നു സമാധാനം എന്തെന്നാൽ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള സൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രം നമ്മൾ തന്നെ സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടി ഒരു ഉപകരണമായി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു് ധനം സ്വാധീനമാക്കുന്നതിന്നുള്ള ശക്തി അതിന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ, അതുതന്നെയാണ് ധനമെന്നു പറയുന്നതു് സാധുവാകുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണെന്നു വച്ചു ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെയാണ് അറിവെന്നു പറയുന്നതു് ശരിയായിട്ടുള്ളതാണോ? നാണ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ... പറയുന്നതു ...

...കൊണ്ടു് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ മാത്ര...നമെന്നു പറയുന്നുള്ളു; ലോഹനിൎമ്മിതമായ ഈ ഉപകര...ത്തിന്നു് പണമെന്നാകുന്നു പേർ.

...മെല്ലാറ്റഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു ഉപയുക്ത പദാൎത്ഥങ്ങ...ം ധനമെന്നാണു സാധിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ...്യന്നു് ഉപയോഗമുള്ളതാണെന്നു തന്നെയല്ല, ജീവധാരണം ...്വാൻപോലും അവശ്യം വേണ്ടതായ ജലം, വായു, അഗ്നി ...ായവയേയും ധനമെന്നു പറയേണ്ടതല്ലേ? ഇതെല്ലാം ധന...ങ്കിൽ, ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധനികനും ദരിദ്ര...മ്മിൽ എന്താണ് ഭേദം? ആണ്ടിൽ രണ്ടായിരപ്പറനെല്ലു് ...ള്ളവൻ ആയിരപ്പറനെല്ലു പാട്ടമുള്ളവനെക്കാൾ ഇരട്ടി ധ...വനാണെന്നു നമ്മൾ പറയാറുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു ...ായിട്ടുള്ളതുമാണു്. എന്നാൽ രണ്ടടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയു...ൻ ഒരടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവനെക്കാൾ ധനവാനാണെ...ുദ്ധിഭ്രമം ഇല്ലാത്തവരാരും പറകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഉപ...

അതു... മേ ധ... ണത്തി...

ളെല്ലാ... മനുഷ്യ... ചെയ... മുതല... മാണെ... ന്നും ത... പാട്ടമ... നമുള്ള... ശരിയ... ള്ളവ... ന്നു് ...

യോഗിതമാത്രമല്ല, ധനത്തിന്റെ ലക്ഷണം. മനുഷ്യപ്രയത്നമോ, ധനവ്യയമോ കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളെടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും ധനമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ശുദ്ധജലം കുറവായും, ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു കൊണ്ടുവരേണ്ടതായും ഉള്ള മദ്രാസ് മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിനു വില കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ദിക്കുകളിൽ വെള്ളത്തേയും ധനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. അതുപോലെ തന്നെ സാധാരണകാലങ്ങളിൽ വളരെ കന്നുകാലികളുള്ളവൻ ധനികനാണു്. എന്നാൽ കൃഷിപ്പണി അസാദ്ധ്യമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളെ ആൎക്കും ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ എത്ര കന്നുകാലികളുള്ളവനേയും ധനികനെന്നു പറവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ടു് എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും കൊടുത്താൽ വിലകിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നു വരുന്നു. ഇപ്പോൾ ധനമെന്നുവെച്ചാൽ എന്തെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമായല്ലൊ. മനുഷ്യനു ഉപയോഗമുള്ളതും ക്രയവിക്രയയോഗ്യവുമായ പദാൎത്ഥങ്ങളാകുന്നു ധനം. ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വാദങ്ങൾ മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിനു് ഇതു എല്ലാവരും ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണു്.

ധനത്തിന്റെസ്വഭാവം ഇതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എന്താണു് പ്രയോജനം? ഇതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നോ സമ്പാദിച്ചാൽ അതു രക്ഷിക്കുന്നതിന്നോ വിശേഷിച്ചു് വല്ല സൌകൎയ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണോ? ഈ രണ്ടു കാൎയ്യമല്ലേ മനുഷ്യനു് മുഖ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു എന്നു ചിലൎക്കു് തോന്നുമായിരിക്കാം. എല്ലാവരും അവരവരുടെ കാൎയ്യം മാത്രമേ ആലോചിക്കേണ്ടുവെങ്കിൽ ഈ ആക്ഷേപത്തിന്നു് സമാധാനം ഒന്നും പറവാനില്ല. ഒരുത്തന്റെ കയ്യിൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ഉണ്ടായാലും മുവായിരപ്പറ നെല്ലുണ്ടായാലും അവന്റെ കാൎയ്യം മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിനു ധനസമൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം അറിയുന്നതു വളരെ ആവശ്യമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു അതിൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങളെ അല്ല ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെയാണു് വൎദ്ധി

പ്പിക്കുവാൻ നാം ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു്. ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള ധാന്യങ്ങളിൽ പകുതിയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു ഒരു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്നു പകുതിപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുമെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലൊ. മഴയില്ലാതെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കുറവാകുമ്പോഴാണ് ക്ഷാമം ഉണ്ടാകുന്നതു്. പണത്തിന്റെ വലിവുകൊണ്ടുമാത്രം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു അവരവരുടെ നാട്ടുകളിൽ നാണ്യങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാനല്ല ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു്. കൃഷിചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന ഭൂമികളിൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന കൃഷികളിൽ വിളവു വർദ്ധിക്കാൻ വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുകയും വസ്ത്രം മുതലായ മററു ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതിനാണു് എല്ലാപേരും യത്നിക്കേണ്ടതു്.

൨൧ പണം.

ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടെ നാം തന്നെ നിൎമ്മിച്ച ഒരു ഉപകരണമാകുന്നു പണമെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഈ ഉപകരണം ഇല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ സാമാനങ്ങൾ കൈമാററം ചെയ്യുന്നതു എങ്ങിനെയാണെന്നു നമുക്കു ആലോചിക്കാം. ഒരാശാരി കുറെ മണ്ണിന്നാവശ്യമായിട്ടു് ഒരു പെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതുകൊണ്ടു ഒരു ചാലിയന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ചാലിയനു് അപ്പോൾ പെട്ടിക്കു ആവശ്യമില്ല. കുറെ എണ്ണകിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടു്. ആശാരി പെട്ടിയുംകൊണ്ടു ഒരു ചക്കാന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നു. അവനു പെട്ടിക്കല്ല കുറെ നെല്ലിനാണാവശ്യം. പിന്നെ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ അടുക്കൽ പോകുമ്പോൾ അവൻ പെട്ടി വാങ്ങി കുറെ നെല്ലുകൊടുത്തു എന്നിരിക്കട്ടെ, ആശാരി നെല്ലുകൊടുത്തു ചക്കാനോടു എണ്ണയും എണ്ണകൊടുത്തു പകരം ചാലിയനോടു മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. പണമില്ലാത്ത രാജ്യത്തിൽ ക്രയവിക്രയം അസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അതു വളരെ ദുർഘടവും ബുദ്ധിമുട്ടും, കാലദ്രവ്യവ്യയവും കൊണ്ടു ചേൺരിവരുന്നതുമാണെന്നു ഈ ഉദാഹരണംകൊണ്ടു

സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. പണമെന്നൊരു വസ്തു ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ആശാരിക്കു മുണ്ടിനാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അവനുണ്ടാക്കിയ പെട്ടികൊടുത്തു പണവും പണംകൊടുത്തു മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ക്രയവിക്രയം വളരെ സുകരമായി കച്ചവടത്തിലും മററും പ്രത്യേകമായി പലരും ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു അതിന്നു ഇതിലധികം സൌകൎയ്യം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ഈ രീതിയെത്തന്നെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

ഇതുകൂടാതെ പണംകൊണ്ടു വേറെ ഒരു പ്രയോജനവുംകൂടിയുണ്ടു്. എല്ലാ പദാൎത്ഥങ്ങളുടേയും വിലയുടെ താരതമ്യത്തെ കുറിക്കുന്നതിന്നു ഇതു വളരെ ആവശ്യമാണ്. പണമെന്നൊരു വസ്തു ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ഒരു പെട്ടിയുടെ വില പത്തുപറനെല്ലെന്നോ ഒരു ഭോതന എണ്ണയെന്നോ ഒരു പശുക്കുട്ടിയെന്നോ അരപ്പലം വെള്ളിയെന്നോ അതാതുസമയത്തെ ആവശ്യംപോലെ പറയേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു വളരെ ദുൎഘടമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പണമെന്നൊരു സാധനം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വില ഇന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ അതും മററു പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വിലയോടുള്ള വ്യത്യാസവും വളരെ വിശദമായും എളുപ്പമായും ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ ഉപകരണം സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടോ, വെള്ളികൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെങ്കിലും ഇതിന്നു ജനങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി നിശ്ചയിക്കുന്നതല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിലയും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു മറെറന്തു പദാൎത്ഥംകൊണ്ടെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണെന്നു തന്നെയല്ല ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തുവരുന്നതായും കാണുന്നുണ്ടു്. പണ്ടു ഗ്രീസു എന്ന രാജ്യത്തിൽ കന്നുകാലികളേയും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇതിന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ചീനരാജ്യത്തു തേയിലകൊണ്ടു ചക്കണിയുടെ മാതിരിയിൽ ഉണ്ടാക്കി അതിനേയും ചില രാജ്യങ്ങളിൽ കവിടി, മുത്തുച്ചിപ്പി മുതലായതിനേയും, മററു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ മരംകൊണ്ടും, തോലുകൊണ്ടും മററും ഉണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഇതിന്നു സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും മറെറല്ലാത്തിനേക്കാൾ ഗുണമുള്ളതാണെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാൎത്ഥത്തിന്നു ഏഴു ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ആ ഗു

ണങ്ങളെല്ലാംകൂടി വെള്ളിയേയും സ്വർണ്ണത്തേയും ഒഴിച്ചു മറെറാ
ന്നു പദാർത്ഥത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. സഹജസാരത, സു
വാഹ്യത, അനശ്വരത, സമാനജാതീയത, വിഭാജ്യത, സ്ഥിരമൂ
ല്യത, സുജ്ഞേയത ഇവകളാകുന്ന ഏഴു ഗുണങ്ങൾ.

൧. സഹജസാരത:—നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വ
സ്തു സ്വതേതന്നെ വിലപിടിച്ചതായിരിക്കണം. മരം, തോല് മു
തലായതിന്നു നാണ്യമാക്കിക്കല്പിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന വിലയല്ലാ
തെ സ്വതേയുള്ള വില വളരെ ലഘുവാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള
നാണ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസവും അതുകൾക്ക് അന്യരാ
ജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരവും കുറവായിരിക്കും. പവൻമാററുള്ള ഒരു
പവൻതൂക്കം സ്വർണ്ണത്തിന്നും ഒരു പവനും വില ഏകദേശം
തുല്യമാകകൊണ്ടു അതിനെ എല്ലാ രാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിരി
ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരുറുപ്പികത്തൂക്കം വെള്ളിക്കു മുക്കാൽ ഉറുപ്പി
കയിലധികം വിലയില്ലാത്തതിനാൽ ഉറുപ്പികയ്ക്കു അന്യരാജ്യ
ങ്ങളിൽ പ്രചാരം വളരെ കുറവാകുന്നു. ഒരു ഉറുപ്പികയ്ക്കുള്ള
ചക്രത്തിന്റെ വെള്ളിക്കു മുക്കാലുറുപ്പികയിലധികവും, പുത്ത
ന്റെ വെള്ളിക്കു അര ഉറുപ്പികയിൽ താഴെയും വിലയാക
കൊണ്ടാകുന്നു കൊച്ചിയിൽ ചക്രത്തിന്റെ പ്രചാരമുള്ളതുപോ
ലെ തിരുവിതാംകൂറിൽ പുത്തന്റെ പ്രചാരമില്ലാത്തതു്. എന്നി
രിക്കുമ്പോൾ ഇരുമ്പു, മരം മുതലായതു നാണ്യങ്ങളാകുവാൻ അ
ശേഷം യോഗ്യതയുള്ളവയല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സ്വർണ്ണവും
വെള്ളിയും അതുകളുടെ തോതുകൊണ്ടും അനശ്വരതകൊണ്ടും മ
ററും എല്ലാദിക്കിലും എല്ലാക്കാലത്തും ബഹുമതങ്ങളും മൂല്യവ
ത്തുക്കളുമാകുന്നു. വൈരം, പത്മരാഗം മുതലായ രത്നങ്ങൾ
ഈ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവയാണെങ്കിലും മററു ചില ഗുണങ്ങൾ
ഇല്ലാത്തതിനാൽ പണമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൨. സുവാഹ്യത:—പണം എളുപ്പത്തിൽ കയ്യിൽകൊണ്ടു
പോകാവുന്നതായിരിക്കണം. നൂറു പവൻ ഒരു സഞ്ചിയിലാക്കി ദൂ
രദേശങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു അശേഷം പ്രയാസമി
ല്ല. എന്നാൽ അത്ര വിലയ്ക്കുള്ള ഇരുമ്പു നാണ്യം അങ്ങിനെ കൊ
ണ്ടുപോകുന്നതിന്നു വളരെ അസൌകര്യം ഉള്ളതാണെന്നു് പറ
യേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ ഗുണം വെള്ളിക്കു സ്വർണ്ണത്തോളമില്ലെങ്കി
ലും മറെറല്ലാലോഹങ്ങളേക്കാൾ അധികമുണ്ട്. രത്നങ്ങൾക്കു ഈ
ഗുണം സ്വർണ്ണത്തേക്കാളുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു ശുക്തിയുടെ മൊട്ടി
നോളം പോന്ന നല്ല വൈരക്കല്ലിന് ൫൦ ഉറുപ്പികയോളം വില

യുള്ളതുകൊണ്ടു് അതു പെരുമാറുന്നതിനുള്ള പ്രയാസംകൊണ്ടും കൈമോശം വന്നുപോകാനുള്ള എളുപ്പംകൊണ്ടും, ചില്ലറക്കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടും മററുകാരണങ്ങളാലും അതുകളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൩. അനശ്വരത:— അത്ഥനാശം എല്ലാവക്കും അഹിതമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഈ ഗുണംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം എല്ലാവക്കും വളരെ സ്പഷ്ടമായിരിക്കും. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും അഗ്നിബാധമുതലായതുകൊണ്ടു നശിച്ചുപോകുകയോ തുരുമ്പുപിടിച്ചു ക്ഷയിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു അതുകൾക്കു ഈ ഗുണം അസാമാന്യമായി ഉള്ളതാകുന്നു.

൪. സമാനജാതീയത:— എന്നുവെച്ചാൽ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു മുഴുവനും ഒരുപോലെയിരിക്കണം. പവനെല്ലാം ഒരേമാററായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാററിനും ഒരേ വിലയായിരിക്കയില്ല. രത്നങ്ങളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു ഇതാകുന്നു ഒരു പ്രധാനവിരോധം. ഒന്നുപോലെയുള്ള രത്നങ്ങൾ വളരെ ദുർല്ലഭമാണു്. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും മററു ലോഹങ്ങളുടെ സങ്കലനംകൊണ്ടു മാററുകുറയ്ക്കുകയും സ്ഫുടംചെയ്താൽ മാററു കൂട്ടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകകൊണ്ടു അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന നാണ്യങ്ങൾക്കു തുല്യരൂപതയും തുല്യമൂല്യതയും വരുത്താവുന്നതാണെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.

൫. വിഭാജ്യത:— നാണ്യമാകുന്നതിന്നുള്ള വസ്തു വിലയ്ക്കു ദോഷംവരാതെ വിഭാഗിക്കാവുന്നതായിരിക്കണം. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും എത്രതന്നെ ഭാഗിച്ചാലും അതുകളുടെ വിലയ്ക്കു ന്യൂനത വരുന്നതല്ലല്ലോ. രത്നങ്ങൾക്കു ഈ ഗുണം അശേഷം ഇല്ലതന്നെ. ആയിരം ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള ഒരു വൈരക്കല്ലു് രണ്ടായി ഭാഗിച്ചാൽ ഓരോ ഭാഗത്തിന്നു ൫൦൦ ഉറുപ്പികയിലധികവും നാലായി ഭാഗിച്ചാൽ ൨൫൦ ഉറുപ്പികയിലധികവും വിലയുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

൬. സ്ഥിരമൂല്യത:— എല്ലാപദാത്ഥങ്ങളേയും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിൽ മദ്ധ്യമതയെ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പദാത്ഥം വിലയിൽ കൂടക്കൂടെ ഏററക്കുറച്ചിൽ വരാത്തതായിരിക്കേണ്ടതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണു്. ആറുമാസത്തെ അവധിയായി കുറെ നെല്ലു് കടം വാങ്ങിയാൽ അതു തിരികെ കൊടുക്കേണ്ടുകാലം വരുമ്പോഴേക്കു് നെല്ലു വില വളരെ കൂടിയെന്നോ കുറഞ്ഞുവെന്നോ

വന്നേക്കാം. അപ്പോൾ കടം കൊടുത്തവനോ വാങ്ങിയവനോ അധികമായ നഷ്ടം സംഭവിക്കുന്നതാണ്. വിലയ്ക്കു സ്ഥിരതയില്ലാത്ത പദാൎത്ഥങ്ങളെ പണമായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ദുൎഘടങ്ങളും വ്യാപാരങ്ങൾക്കു അവ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ വിലയിൽ ഏററക്കുറച്ചിൽ വരാത്ത പദാൎത്ഥം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ ദോഷം സ്വൎണ്ണത്തിന്നും വെള്ളിക്കും മററല്ലാ പദാൎത്ഥങ്ങളെക്കാൾ കുറവാണെന്നല്ലാതെ അശേഷമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അവകളുടെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതു വളരെ സാവധാനത്തിലും അപ്പോഴപ്പോൾ നാം അറിയാത്ത വിധത്തിലുമാകുന്നു.

൭. സുജ്ഞേയത:—നാണ്യം കൃത്രിമമമാണോ എന്നു അറിയത്തക്കതായിരിക്കണം. അതിന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാൎത്ഥം ഉരപ്പിക്കയും പവനും ഒരു പലകയിന്മേലോ ഉറച്ചനിലത്തോ എറിയുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു അതു കള്ളനാണ്യമോ അല്ലയോ എന്നു എളുപ്പത്തിൽ അറിയാം. രത്നങ്ങളുടേയും മററും ഗുണദോഷം ഇങ്ങിനെ എളുപ്പത്തിൽ അറിയുവാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല.

എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടും ഉള്ള നാണ്യങ്ങൾ നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ലോഹംകൊണ്ടുള്ളതു മാത്രമേ നിയമസമ്മതമായിട്ടുള്ളു. ആ ലോഹം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ വെള്ളിയും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്വൎണ്ണവുമാണ്. ഈ രാജ്യത്തിൽ കുറെ ഉറുപ്പിക കടം വാങ്ങിയവൻ തിരിയെ സ്വൎണ്ണനാണ്യം കൊടുത്താൽ കടം കൊടുത്തവൻ നിയമപ്രകാരം അതു വാങ്ങേണമെന്നില്ല. ചെമ്പുനാണ്യങ്ങൾ കാണുന്നതു ചില്ലറ വ്യാപാരങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യത്തിന്നായിട്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതെന്നല്ലാതെ വലിയ വ്യാപാരങ്ങൾക്കു നിയമപ്രകാരം സമ്മതിച്ച നാണ്യമായി ഒരു രാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.

——(o)——

൩൨. പ്രയത്നം.

മനുഷ്യപ്രയത്നം കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നു നദീതീരത്തിൽ താമസിക്കുന്നവൎക്കു വെള്ളം ധനമാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ എന്നും അതിനെ ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവരേണ്ടതായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളം ധനമാണെന്നും ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊ

ണ്ടു്. പ്രയത്നം ധനോല്പാദനത്തിനു് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ധനമെന്നു പറയാവുന്ന എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് അനേകം ജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നംകൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു് കുറച്ചാലോചിച്ചാൽ നമുക്കു അറിയാം. അരി പാകംചെയ്തു, നെല്ലുകുത്തുക, കൊയിത്തു്, മെതി മുതലായതു കഴിക്കുക, ഉഴുക, വളമിടുക, വിതയ്ക്കുക, ഉഴുന്നതിനും മററുമുള്ള ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുക, കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്നു നെല്ലു വണ്ടിയിലൊ മററൊ കൊണ്ടുപോകുക, ആ വണ്ടിയും മററും ഉണ്ടാക്കുക—ഇങ്ങനെ അനേക പ്രവൃത്തികൾ അനേക ജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമാകുന്നു നാം ഉണ്ണുന്ന ചോറു്. ഇതുപോലെ തന്നെ മറെറല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് മനുഷ്യപ്രയത്നം ആവശ്യമാണു്.

ഈ പ്രയത്നം സഫലമെന്നും നിഷ്ഫലമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. സഫലപ്രയത്നത്തിനു ധനോല്പാദകമായ പ്രയത്നമെന്നർത്ഥമാകുന്നു. നിഷ്ഫലപ്രയത്നമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അനാവശ്യമോ നിഷ്പ്രയോജനമോ ആയ പ്രയത്നമെന്നു് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അർത്ഥമില്ല. ഒരു പ്രകാരത്തിലും രാജ്യത്തെ ധനത്തിന്നു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാത്ത പ്രയത്നമെന്നേ അർത്ഥമുള്ളു. കൃഷിക്കാരു, നെയിത്തുകാരു്, കച്ചവടക്കാരു മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം സഫലപ്രയത്നത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണു്. യാചനത്തിന്നു നടക്കുന്നവരുടേയും മററും പ്രയത്നം തീരെ നിഷ്ഫലമാണു്. സംഗീതക്കാർ, ചിത്രമെഴുത്തുകാർ മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം അനാവശ്യമോ നിഷ്പ്രയോജനമോ അല്ലെങ്കിലും ധനോല്പാദനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിഷ്ഫലപ്രയത്നമാണു്. വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവർ, രാജ്യഭരണംചെയ്യുന്നവർ, മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം ഈ രണ്ടുകൂട്ടത്തിൽ നിന്നും ഭേദപ്പെട്ടതാണു്. അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ തല്ക്കാലഫലം ധനോല്പാദനമല്ലെങ്കിലും ഉത്തരകാലഫലമായിട്ടു അതും വരുന്നതാണു്. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു് വേലചെയ്യുന്നവർക്കു പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നതായാൽ അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്നു ധനോല്പാദകശക്തി അധികം ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ പ്രയത്നം തല്ക്കാലഫലമുള്ളതല്ലെങ്കിലും നിഷ്ഫലമായിട്ടുള്ളതുമല്ല. ഇങ്ങനെതന്നെയാണു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും മററും പ്രയത്നത്തിന്റെയും ഫലം.

ഇതുപോലെതന്നെ ധനവ്യയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഒരു വിശേഷമുണ്ടു്. സഫലപ്രയത്നത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ അങ്ങനെ ഏർപ്പെടുന്ന കാലം ഉപജീവനത്തിനായി വേലചെയ്യുന്നതു

സഫലവ്യയവും അവർ മററു കാലങ്ങളിലും ഒററാവശ്യങ്ങൾക്കും ചെയ്യുന്ന ചെലവും, നിഷ്ഫലവ്യയത്തിൽ ഏൎപ്പെടുകയോ, ഒരു പ്രയത്നവും കൂടാതെ ഇരിക്കയോ ചെയ്യുന്നവർ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും ചെയ്യുന്നചെലവും നിഷ്ഫലവ്യയവുമാകുന്നു. ധനോല്പാദനത്തിനു ഒരു വിധത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത സകല ചെലവും ഈ കൂട്ടത്തിലാണ്. ഈ നിഷ്ഫലവ്യയത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനപുഷ്ടിയുടേയും അവസ്ഥ. ഇതു വൎദ്ധിക്കുന്തോറും രാജ്യത്തു ക്രമേണ ദാരിദ്ര്യവുംവൎദ്ധിക്കും. ഈ ന്യായപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ഊട്ടുകളിലും സത്രങ്ങളിലും മററും അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്നതും പ്രയത്നംചെയ്വാൻ ശേഷിയുള്ളവൎക്ക് മററുപ്രകാരങ്ങളിൽ ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതും ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ ദ്രവ്യാഭ്യുദയത്തിന്ന് ഹാനികരമാണെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അസ്ഥാനധൎമ്മമാകുന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതിന്നു ഒരു പ്രധാനഹേതുവെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഈ ധൎമ്മകാരണമായിട്ടു വേലചെയ്യാതെ കാലംകഴിക്കുന്നവരുടെയും വേലചെയ്യുന്നവരുടേയും ഉപജീവനത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം വേലചെയ്യുന്നവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടതാണല്ലോ. ഇപ്പോൾ വേലചെയ്യാതെ മററുള്ളവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിച്ചു കാലംകഴിക്കുന്നവരും അവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ രാജ്യത്തു ധനോല്പാദനം ഇപ്പോളത്തേക്കാൾ അധികം ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലേ?

ഭൂമിയുടേയുംപോലെതന്നെ പ്രയത്നത്തിന്റേയും ധനോല്പാദകശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പല മാൎഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ ഉപകരണങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഇതിലൊന്നാകുന്നു. എല്ലാ വേലകൾക്കും ഓരോമാതിരിയിലുള്ള ആയുധങ്ങൾകൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലോ, ആ ആയുധങ്ങളുടെ ഗുണംപോലെ വേലകൾക്കു ഗുണവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ആവിയന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, പണിക്കാൎക്കു ആയിരങ്ങളുടെ പണി അതിവേഗത്തോടും പ്രയാസംകൂടാതെയും ചെയ്‌വാൻകഴിയുന്നതിന്നുപുറമേ എത്ര ജനങ്ങൾ കൂടിയാലും അസാധ്യമായ വേലകൂടി ചെയ്യുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നതാണ്. അനേകജനങ്ങളേയും അനവധി സാമാനങ്ങളേയും ഒന്നായി ഒരുമണിക്കൂറിൽ നാല്പതു നാഴികവീതം ദൂരദേശങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു ആവിയുടെ സഹായംകൂടാതെ മനുഷ്യപ്രയത്നം കൊണ്ടു മാത്രം അസാധ്യമാണല്ലോ.

പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ നിപുണതകൊണ്ടും സദ്വൃത്തി
കൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യതകൊണ്ടും പ്രയത്നത്തിന്റെ ധനോ
ല്പാദകശക്തി വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. സാധാരണയായി എല്ലാവേ
ലകൾക്കും ചില വേലകൾക്ക പ്രത്യേകിച്ചും നല്ല വാസനയും
അഭ്യാസവും പഴക്കവും കൂടാതെ നിപുണത ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അ
ങ്ങിനെ നിപുണനായവന്റെ വേലയ്ക്കു മററുള്ളവരുടെ വേല
യേക്കാൾ വേഗവും വിലയും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്ന അനുഭവ
മല്ലേ. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും തലമുടിനാരുപോ
ലെ സൂക്ഷ്മവുമായ ഇരുമ്പു തന്തികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് അസാ
മാന്യമായ നൈപുണ്യവും കരകൌശലവും ആവശ്യമാണ്. അ
തുകൊണ്ട് ആയതും ഒരു റാത്തൽതന്തികൾ നാലായിരം റാത്ത
ൽ ഇരുമ്പിനും ആറു റാത്തൽ സ്വർണ്ണത്തിനും വില ശരിയാണ്.
ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു വേലക്കാരുടെ നിപുണത ധനോല്പാദ
നത്തിന് എത്രതന്നെ ആവശ്യമാണെന്ന സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇ
തുപോലെ തന്നെയാണ് വേലക്കാരുടെ സദ്വൃത്തിയുടേയും വി
ശ്വാസയോഗ്യതയുടേയും ഫലം. മദ്യപാനം മുതലായ ദുർവ്വൃ
ത്തികൾകൊണ്ട് പ്രയത്നത്തിന്ന ദോഷവും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന
വൎക്ക ശക്തിക്ഷയവും മററും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലൊ. വേലക്കാ
ർ വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരാണെങ്കിൽ അവരെക്കൊണ്ടു ക്രമമാ
യി പണിചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിന്ന ആളുകളെ ആക്കുകയൊ അതു
കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദുർവ്യയമോ വേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഈവക ഗുണ
ങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം പ്രത്യേകം
ആവശ്യമാകുന്നു.

പ്രയത്നത്തിന്റെ ധനോല്പാദകശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന
തിന്നുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു് പ്രയത്നവിഭജനമാകുന്നു.
ഒരു പണി മുഴുവൻ ഒരാൾ തന്നെ ചെയ്യുന്നതിന്ന പകരം അതി
നെ പല ഭാഗമായിത്തിരിച്ചു ഓരോ ഭാഗം പണി ഓരോരുത്തർ
കഴിച്ചാൽ പല ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു പുര പണിയു
ന്നതിൽ കല്പ്പണി, മരപ്പണി, കൂലിപ്പണിമുതലായതു് ഓരോ
വേലക്കാർ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ആ പണികളെല്ലാം എല്ലാവരും
കൂടി ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പണിക്ക അധികം രസികത്വം, വേ
ഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലൊ. പ്രയത്നവിഭജനം നമ്മുടെ ഇട
യിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ മുഴുവ
ൻ നമ്മൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അതു ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററു
മുള്ളതുപോലെതന്നെ ഇവിടെ നടപ്പില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു തൂശി
യുണ്ടാക്കുന്നതു് എഴെട്ടാളുകൾ കൂടിയാണ്. ഇരുമ്പുകമ്പി ഉണ്ടാ
ക്കുക, അതു തൂശിക്ക് പാകത്തിൽ മുറിക്കുക, തുളയ്ക്കുക, ആ തുള

മിനുക്കുക, മൂൎച്ചയുണ്ടാക്കുക മുതലായ ഓരോ വേലകൾ ഓരോരുത്തരാണു ചെയ്യുന്നതു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു അതാതുഭാഗം വേലയ്ക്കും അതാതാളുകൾക്കു അസാമാന്യമായ കൈവേഗവും നിപുണതയും ഉണ്ടാകുന്നു. യന്ത്രംകൊണ്ടു സ്റ്റീൽ പേന ഉണ്ടാക്കുന്നിടത്തു പേന ഓരോന്നായി എടുത്തു പാത്രങ്ങളിലാക്കുക മാത്രമാകുന്നു ചിലരുടെ പണി. അവർ അതു ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാൽ അത്യാശ്ചൎയ്യം തോന്നുമത്രേ. നോക്കിനില്ക്കുന്നവരുടെ കണ്ണിനുപോലും അവരുടെ കയ്യുടെ വേഗം അനുകരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണുപോൽ. പ്രയത്നവിഭജനംകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾക്കു ഇതുപോലെ അനേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറവാനുണ്ടു്. എന്നാൽ കുറെ ആലോചിച്ചാൽ വായനക്കാൎക്കു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഓൎമ്മ വരുന്നതാകയാൽ ഇത്രേ പറയുന്നുള്ളു.

പ്രയത്നവിഭജനം കൊണ്ടു പ്രധാനമായി നാലുകൂട്ടം ഗുണം ഉണ്ടെന്നാണു് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഒന്നാമതു വേലക്കാൎക്കു അവരുടെ പണി നിപുണതയും കൈവേഗവും വൎദ്ധിക്കും. രണ്ടാമതു കാലദുൎവ്യയം വളരെ കുറയും. മൂന്നാമതു അവരവരുടെ വാസനയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിന്നും ചേൎച്ചയായ പണിയിൽ വേലക്കാൎക്കു പ്രവേശിക്കാം. നാലാമതു പണിക്കു അദ്ധ്വാനം കുറയ്ക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു എളുപ്പമുണ്ടാകും. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. നാലാമത്തെ ഗുണത്തിന്നു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നു മാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നു. ആവിയന്ത്രം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയ കാലങ്ങളിൽ ഒരാൾ അതിൽ ആവി പോകുന്നതിന്നുള്ള ഒരടപ്പു് എപ്പോഴും അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു കുട്ടികളെയാണു് നിയമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. അതിൽ ഒരു കുട്ടി ബുദ്ധിമുട്ടാതെ കൂലിവാങ്ങുവാൻ വല്ല വഴിയുമുണ്ടാകുമോ എന്നു വളരെക്കാലം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഒരുദിവസം അവന്നു് ഒരുപായം തോന്നി. മേല്പറഞ്ഞ അടപ്പിൽനിന്നു യന്ത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു ഒരു ചരടുകെട്ടിയാൽ ആ അടപ്പു തന്നെ അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുകണ്ടു അവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ഈ വേലയ്ക്കുള്ള ചിലവുകൂടാതെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു പണിയിൽ തന്നെ ആജീവനാന്തം മനസ്സുവയ്ക്കുമ്പോൾ അതു സുകരമാകുന്നതിന്നുള്ള ഉപായം ചിലൎക്കു തോന്നുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

൩൯. മൂലധനം

മൂലധനമെന്നുവെച്ചാൽ ധനോല്പാദനത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രയത്നംചെയ്യുന്ന കാലത്തെ ചിലവിന്നായി സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ളതും അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ധനമാകുന്നു. സകല വേലകളും തുടങ്ങീട്ടു കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമേ അതുകളുടെ ഫലമനുഭവിപ്പാൻ കഴിയു. വേലക്കാൎക്ക് ആ കാലത്തെ ചിലവിന്നു ആ പ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം അനുഭവിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉപയുക്തസാധനങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം എടുത്തതിന്റെ ശേഷമുള്ളതു സമ്പാദിച്ചുവച്ച്, അതിനെയാകുന്നു പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന കാലത്തെ ചിലവിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതും ഓരോ വേലകൾക്കു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ചിലവു ചെയ്യുന്നതുമായ ധനമാകുന്നു മൂലധനം.

ഈ മൂലധനം കൂടാതെ ധനോല്പാദനം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കുറെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണി തുടങ്ങി വിളവെടുക്കുവാൻ ഏകദേശം മൂന്നുമാസത്തോളം വേണ്ടിവരുമല്ലൊ. ഈ മൂന്നുമാസം പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ ചിലവിന്ന് ആ വിളവു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും അവരുടേയൊ മറ്റു വല്ലവരുടേയൊ മുൻപ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം ആവശ്യമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഇതിന്നു പുറമെ കൃഷിപ്പണിക്കു വേണ്ട കന്നുകാലികളേയും മറ്റു ഉപകരണങ്ങളേയും വാങ്ങുന്നതിന്നും കയ്യാല മുതലായതു പണിയിക്കുന്നതിന്നും മറ്റും കൂടി മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം ആവശ്യമാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ മറ്റെല്ലാ വേലകൾക്കും പൂൎവ്വാൎജ്ജിതമായ ധനം കൂടിയേ കഴിയു എന്ന് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ ധനത്തേയാകുന്നു, ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മൂലധനമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ മൂലധനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ വെറും നാണ്യങ്ങളല്ലെന്നും ഉപയുക്തസാധനങ്ങളാണെന്നും ധനവും പണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണല്ലൊ.

പ്രയത്നത്തിന്നും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ധനോല്പാദനത്തിന്നും മൂലധനം ഇത്ര ആവശ്യമാകകൊണ്ട് അതിന്റെ സമൃദ്ധിപോലെയും അതു ചിലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായം പോലെയും ഇരിക്കും. ഒരു നാട്ടിലെ ഐശ്വൎയ്യവും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ

മൂലധനത്തിന്റെ ബാഹുല്യമില്ലെന്നതന്നെയല്ല ഉള്ളതു ക്രമേണ
കുറഞ്ഞുപോകുന്നതിന്നുള്ള വഴിയും കൂടിയുണ്ടു്. കല്യാണം, പ
ന്ത്രണ്ടാംമാസം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കും ഒരു വേലയുംകൂ
ടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്ന
തിന്നും മററു പലപ്രകാരത്തിലും നമ്മുടെ ആളുകൾ നിഷ്ഫലവ്യ
യം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതാതു കൊല്ലത്തിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിൽ
നിന്നു അതാതു കൊല്ലത്തെ ചിലവു കഴിച്ചു മേലാൽ ധനോല്പാദ
നത്തിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതായ ബാക്കി ധനം ആ
ണ്ടുതോറും കുറഞ്ഞുവരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ധനവാന്മാരായിട്ടു
ള്ളവർ ധനം ഏതുവിധത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാലാണു
നാട്ടിൽ അധികമായി ധനസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതെന്നു അറിയുക
യൊ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ധൈര്യപ്പെട്ടു് അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കു
കയൊ ചെയ്യുന്നില്ല. സാധാരണയായി ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ
യെല്ലാം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പല രാജ്യക്കാരും അനവധി ദ്ര
വ്യം ഇറക്കി ആവിയന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ കാലത്തിൽ
നമ്മുടെ വർത്തകന്മാർ ഇതിന്നു വേണ്ട ധനവ്യയവും യത്നങ്ങളും
ചെയ്യാഞ്ഞാൽ മററു രാജ്യക്കാരുമായിട്ടുള്ള വ്യവസായസംഘട്ട
ണത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു് ഇനിയും ദാരിദ്ര്യം
വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ നമ്മുടെ ധനികന്മാർ ഇപ്പോൾ അ
വരുടെ സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ ഓരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി
ചിലവു ചെയ്കയോ അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ കെട്ടിവയ്ക്കുകയൊ ആ
ണു ചെയ്യുന്നതു്.

ധനം വെറുതെ കെട്ടിവയ്ക്കുന്നതു ഭോഷത്വമാണെന്നു എ
ല്ലാവർക്കും സമ്മതമാണെങ്കിലും ഓരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കും സു
ഖോപഭോഗങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനെപ്പററി അ
ഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരിക്കാം. ഒരുവന്റെ ആദായത്തിൽനിന്നു ത
നിക്കാവശ്യമുള്ളതു കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള ധനം ഏതു വിധത്തിൽ
ചിലവു ചെയ്താലും അതു വല്ലവരുടേയും ഉപജീവനത്തിന്നായി ഉ
പയോഗപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അയാൾ ആ ധനം
വല്ല ചെപ്പടിവിദ്യക്കാർക്കൊ സ്തുതിപാഠകന്മാർക്കൊ കൊടുക്കയോ
വല്ല വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇറക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ സാധുക്കളു
ടെ ഉപജീവനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്താണു വ്യത്യാ
സമെന്നു ചിലക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായം
എത്രത്തോളം സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു് ഒ

രു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഒരു വത്തകനായ നാട്ടുവാഴി മരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ സ്വന്തസമ്പാദ്യമായി അഞ്ചുലക്ഷം ഉറുപ്പിക കെട്ടിവച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ആ ധനം സാധുക്കൾക്ക് ഉപകാരമാകുന്നവിധത്തിൽ ചിലവു ചെയ്യണമെന്നുവെച്ചു പലരോടും അഭിപ്രായം ചോദിച്ചതിൽ സേവകന്മാരിൽ ചിലർ ഒരു നാടകശാല കെട്ടിച്ചു ദിവസംതോറും ഓരോ നേരമ്പോക്കിന്റെ വട്ടംകൂട്ടിയാൽ പലരുടേയും ഉപജീവനത്തിന്നും വിനോദത്തിന്നുമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാകുമെന്നും മററുചിലർ ആ ദ്രവ്യം വിശേഷമായ ഉടുപ്പുകളും, ആഭരണങ്ങളും, രത്നങ്ങളും വാങ്ങുന്നതിന്നായി ചിലവുചെയ്താൽ വളരെ വേലക്കാൎക്ക് ഉപകാരമാകുമെന്നും വേറെ ചിലർ അതു ഊട്ടുപുരകളുണ്ടാക്കി ബ്രാഹ്മണൎക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചാൽ വളരെ മഹാബ്രാഹ്മണൎക്കു ഉപജീവനത്തിന്നും നാട്ടുവാഴിയുടെ ഇഹപരലോകങ്ങളിലെ ശ്രേയസ്സിന്നും വഴിയാകുമെന്നും പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതിവൃദ്ധനും വിദ്വാനുമായ ഒരാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "അങ്ങയുടെ ഭൂമിയിൽ വെള്ളക്കുറവുകൊണ്ടു കൃഷിപ്പണിക്കു ദോഷമുള്ളതായ ചില പ്രദേശങ്ങളുണ്ട്. ഈ ധനം അവിടങ്ങളിൽ തോട്ടുകളും കുളങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ദരിദ്രന്മാരായ അനവധി വേലക്കാരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നും വഴിയാകുന്നതിന്നു പുറമേ ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ധാന്യം അങ്ങയുടെ ആദായവും നാട്ടിലെ സ്വത്തും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഊട്ടുപുരയുണ്ടാക്കി ഒരു വേലയുംകൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരെ പോററുന്നതായാൽ നാട്ടിൽ ദാരിദ്ര്യവും മടിയന്മാരും വൎദ്ധിക്കുകയേ ഉള്ളു. നാടകശാലകളും ആഭരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഇതിൽ നല്ലതു്. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഓരോ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവൎക്കാണ് ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും ഈ ധനവ്യയംകൊണ്ടു പൊതുവേ ജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരമോ മേലാൽ ധനത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്കുള്ള വഴിയോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല." ഈ പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്നു ധരിച്ചു് ആ നാട്ടുവാഴി അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദായത്തിന്നു വൃദ്ധിയും വളരെ കുടിയാന്മാൎക്കു സമൃദ്ധിയും അനവധി വേലക്കാൎക്കു ഉപജീവനത്തിന്നു വഴിയും ഉണ്ടായി. ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു മൂലധനം ചിലവുചെയ്യേണ്ടതു് എങ്ങനെ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുവല്ലോ.

ചിലവുചെയ്യാതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുകയോ വല്ല നേരമ്പോക്കിന്നുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്കയോ ചെയ്യുന്ന ധനം മൂലധനമല്ല. ഒരു ധനത്തെ മൂലധനമെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അതു പിന്നെയും ധനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതായിരിക്കണം. ആ

ങ്ങിനെ ചിലവുചെയ്യുന്നതു് രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാണ്. മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ധനോല്പാദനത്തിന്ന് ഒരിക്കലേ ഉപയോഗപ്പെടുകയുള്ളു. മറെറ ഭാഗം പല പ്രാവശ്യത്തേക്കും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട വിത്തിനും വള്ളിക്കും ആവിയന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും മററുംസാമാനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുവേണ്ട വിറകിന്നും വേലക്കാരുടെ കൂലിക്കുമായി ചിലവുചെയ്യുന്ന ധനം ഒരിക്കലെക്കെ ഉപയോഗപ്പെടു. എന്നാൽ കന്നുകാലി, കരി, കയ്യാല, ആവിയന്ത്രം അതു വയ്ക്കാനുള്ള കെട്ടിടം മുതലായതിന്നു വേണ്ടി ഒരിക്കൽ ചിലവുചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു പലകുറിയും ധനോല്പാദനത്തിന്നു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരിക്കൽമാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ധനത്തെ വ്യാവൎത്തകമൂലധനമെന്നും പലപ്രാവശ്യത്തേക്കുപയോഗപ്പെടുന്നതിനെ സ്ഥിരമൂലധനമെന്നുമാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു്. ഒരുവൻ ചിലവു ചെയ്യുന്ന വ്യാവൎത്തകമൂലധനം അതാതുകൊല്ലത്തിലും സ്ഥിരമൂലധനം വളരെക്കാലംകൊണ്ടും തിരിയെ കിട്ടുന്നതാണ്. വിത്തു്, വള്ളി, മുതലായതിന്നു ചിലവുചെയ്യുന്നതു് അതാതുകൊല്ലത്തെ വിളവിൽനിന്നും, കന്നുകാലി, കയ്യാല മുതലായതിന്നു ചിലവുചെയ്യുന്നതു് അവകൾ എത്രകാലത്തേക്കു ഉപയോഗപ്പെടുന്നുവോ അത്രകാലത്തെ വിളവിൽനിന്നും ഉണ്ടാകണമെന്നാണല്ലോ ധനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഇച്ഛിക്കുന്നതു്.

ജനങ്ങൾ അവരുടെ ആദായത്തിൽനിന്നു ചിലവിനുള്ളതു കഴിച്ചു ശേഷമുള്ളതു് സമ്പാദിച്ചുവെക്കുന്നതിലാണല്ലോ മൂലധനമുണ്ടാകുന്നതു്. മിതവ്യയശീലവും, ദീർഘാലോചനയും ഉള്ളവരാണ് ഇങ്ങനെ സമ്പാദിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതു്. ഈ ഗുണങ്ങൾ സാധാരണയായിട്ടുള്ള ജനങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം വളരെ ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിന്നുവേണ്ടി യത്നംചെയ്യുന്നതു് നാട്ടിൽ ധനസമൃദ്ധിയും മററുമുണ്ടാകണമെന്നു് ഇച്ഛിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുതന്നെയുമല്ല രാജ്യഭരണത്തിന്നു വ്യവസ്ഥയും നീതിന്യായങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതും മൂലധനവൃദ്ധിക്കു വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. പൂർവകാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ ധനവാന്മാരുടെ കയ്യിൽനിന്നും ദ്രവ്യം ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിക്കുന്നതു പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ധനം സമ്പാദിച്ചു വയ്ക്കുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സുവരാത്തതും ദുർല്ലഭമായി ചിലർ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു

വേണ്ടി വല്ല വ്യാപാരങ്ങളിൽ മുടക്കാതെ വെറുതെ കെട്ടിവയ്ക്കുന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ വക ദോഷങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാകേണ്ടതിന്നു ധനവ്യയം എങ്ങിനെയാണു ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററും കച്ചവടത്തിന്നും മററുമായി വളരെ ആളുകൾ കൂടിച്ചേർന്നു ചെറിയ ഓഹരികളായി പണമെടുത്തു കൂട്ടുമുതൽ കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവിടേയും നടപ്പായാൽ അതു ജനങ്ങൾക്കു ധനാർജ്ജനത്തിന്നും, രാജ്യത്തുള്ള മൂലധനത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്കും ഒരു ബലവത്തായ കാരണമാകുമായിരുന്നു.

—— (о) ——

൨൪. ധനവിനിമയം.

കൃഷിക്കാർ അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു ധാന്യങ്ങൾമാത്രമെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. ദുർല്ലഭമായി ചിലർ പാലും കറിസാമാനങ്ങളും കൂടെ ഉണ്ടാകും. ഇതുകളൊഴിച്ചു അവർക്കു ആവശ്യമുള്ള മറെറല്ലാ സാധനങ്ങളും മററു ചിലരുടെ പ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിൽനിന്നു അവർക്കു ആവശ്യമുള്ളതെടുത്തു ബാക്കിശേഷമുള്ളതു ഓരോരുത്തർ കൊടുത്തു പകരം തങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ളതായ സാധനങ്ങളെ വാങ്ങുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെയാകുന്നു മറെറല്ലാവരുടെയും അവസ്ഥ. അവരവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും അന്യോന്യാശ്രയം ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ ധനം കൈമാററം ചെയ്യുന്നതിനെയാകുന്നു ധനവിനിമയമെന്നു പറയുന്നതു്.

അവരവരുടെ സ്വന്ത സ്വത്തിന്മേലുള്ള അവകാശം അവരവർക്കുതന്നെ ആയിരുന്നാലെ ധനവിനിമയമുണ്ടാകയുള്ളു. നാട്ടുകോട്ടച്ചെട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലിന്റെയും അവകാശം എല്ലാവർക്കും കൂടീട്ടാണെങ്കിൽ ആ നാട്ടുകാർ തമ്മിൽ ധനം കൈമാററം ചെയ്‌വാനുള്ള ആവശ്യമില്ലല്ലോ. നാട്ടുകോട്ടച്ചെട്ടികൾ പല കുടുംബക്കാരായിട്ടാണെങ്കിലും അവരുടെ മുതൽ എല്ലാവരുടേയും കൂടീട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതുമാണ്. അവരിൽ ആർക്കെങ്കിലും തന്റെ വ്യാപാരംകൊണ്ടു് ലാഭമോ നാശമോ ഉണ്ടായാൽ ആ ലാഭവും നാശവും എല്ലാവർക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. സ്വകാര്യമായി ധനം സമ്പാദിച്ചു കയ്യിൽ വയ്പാൻ

ത്യക്കും അർഹതയില്ല. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയങ്ങളുണ്ടാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ധനവിനിമയത്തിനു സ്വകാര്യസ്വത്തുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

ഈ ലോകത്തിൽ ചിലർ ക്ലേശിച്ചു ചിലവുകഴിക്കുന്നവരും മററു ചിലർ ക്ലേശിക്കാതെ ചിലവുകഴിക്കുന്ന ധനികന്മാരും, ചിലർ അശേഷം ചിലവിന്ന് മതിയാകാതെ ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ കിടന്നു മുങ്ങുന്നവരും, മററു ചിലർ സുഭിക്ഷമായി ചിലവിന്നു വേണ്ടതിലധികം മുതലുള്ളവരുമാണല്ലോ. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ അവസ്ഥ വളരെ ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതെന്നുകണ്ട് അതിൻെറ നിവാരണത്തിന്നുവേണ്ടി ഓരോരുത്തർ ഓരോ ഉപായങ്ങളെ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. യൂറോപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ ലഹളകൂട്ടുന്നതായ ഒരു വകക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കാം. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വകാര്യമായി ആർക്കും തന്നെ മുതൽ സമ്പാദിച്ചുവെച്ചുകൂടാ. ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലും ആ നാട്ടിലുള്ള എല്ലാപേരുടേയും കൂടിട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാപേർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതും ആയിരിക്കണം. എല്ലാപേരെക്കൊണ്ടും അവരവരുടെ ശക്തിപോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യിപ്പിച്ച് സർക്കാരിൽ നിന്ന് അവക്കാവശ്യമുള്ളതു കൊടുക്കണം. ഇങ്ങിനെയായാൽ നാട്ടിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിൻെറ അനുസരണപോലെ എല്ലാപേർക്കും ഒരേ മാതിരിയിൽ ഉപജീവനം കഴിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വാദത്തിന്ന് സമുദായസ്വത്വവാദമെന്നാകുന്നു പറയുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിന്ന് "സൊഷ്യാലിസം" എന്നും കൊമ്മ്യൂണിസം എന്നും പറയുന്നു.

സമുദായസ്വത്വവാദികളായിട്ട് യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കായിലും പലരുമുണ്ടെങ്കിലും ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ മിക്കവരും ഈ വാദത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്ന് ബാധകങ്ങളായി പല സംഗതികളുമുണ്ടെന്നാകുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികളെ മാത്രം ഇവിടെ പറയാം. ഒന്നാമതു ജനങ്ങൾക്കു പ്രയത്നംചെയ്യുന്നതിന്നു ഉത്സാഹമില്ലാതെയായിത്തീരും. ഇപ്പോൾ ഈ ഉത്സാഹത്തിന്ന് മുഖ്യകാരണമായതു മനുഷ്യർക്ക് സഹജമായ സ്വാതന്ത്ര്യപരതന്ത്രമാണല്ലോ. തനിക്കും തൻെറ ആളുകൾക്കും ഉപജീവനത്തിന്നുവേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും, പല യോഗ്യതകളും ഇപ്പോൾ ധനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആ യോഗ്യതകളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നുമാകുന്നു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും തനിക്കുവേണ്ടതു കിട്ടുമെന്നും വേണ്ടതിലധികം കിട്ടുകില്ലെ

ന്നം വരുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്നു മനസ്സുവരുന്നതാണോ? തന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം മുഴുവൻ തനിക്കുതന്നെ അനുഭവിക്കാമെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ ആ ഫലം എല്ലാവരും കൂടി അനുഭവിക്കണമെന്നുവരുമ്പോഴും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് സ്വഭാവവിരുദ്ധമല്ലേ? രണ്ടാമതു മുമ്പില്ലാതെ ധനവ്യയവും മററും ചെയ്യുന്നതിന്നു ഇപ്പോഴുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെയാകും. തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലും പട്ടിണി വരുകയില്ലെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടും മററുമാണു് ഇപ്പോൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾ സമ്പാദിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള കാലങ്ങളിൽ മിതവ്യയികളായും മററും ഇരുന്നു മേലിലേക്കു കരുതി വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ആലോചന ആവശ്യമാകുന്നതു്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും ചിലവിന്നു മുട്ടുവരികയില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ ഈ വക ദീർഘാലോചനകളുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ. ജനങ്ങളെല്ലാവരും അവരവരെപ്പോലെ തന്നെ മററെല്ലാവരേയും വിചാരിക്കുന്നതായ (എന്നുവച്ചാൽ ഒരിക്കലും വരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതായ) കാലത്തിലേ ഇതു സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു സമുദായസ്വത്തുവാദം ഫലിക്കുന്നതായാൽ നാട്ടിലെ ധനം ക്ഷയിക്കുന്നതിന്നു ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

എങ്കിലും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അതിധനികത്വത്തേയും അതിനിർദ്ധനത്വത്തേയും അടുത്തടുത്തു കാണുമ്പോൾ സമജീവികളിൽ സ്നേഹമുള്ള സജ്ജനങ്ങൾ സമുദായസ്വത്ത്വവാദികളാകുന്നതു അതിശയമല്ല. അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങളിൽ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള ഈ അസാമ്യം കഴിയുന്നതും കുറയ്ക്കുന്നതിന്നു മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനതകളൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരുപായം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു മഹാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണു്.

———(0)———

൨൫. വില

വില എന്നു പറയുന്നതു രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണു്. സാധാരണയായി വില എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു സാധനം വാങ്ങുകയോ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്നു പകരം കൊടുക്കുകയോ വാങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്ന പണമെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ധനശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിന്നു

കുറെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരൎത്ഥവും കൂടിയുണ്ടു്. അതിൽ വില എന്നു പറയുന്നതു പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ താരതമ്യമാകുന്നു. ഈ അൎത്ഥത്തിലുള്ള വില കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു ഓരോ സാധനങ്ങളെ മറ്റോരോ സാധനങ്ങളോടു ഒത്തു നോക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഒരു പറ കോതമ്പു കൊടുത്താൽ മൂന്നുപറ നെല്ലു കിട്ടുമെങ്കിൽ ഒരു പറ കോതമ്പിന്റെ വില മൂന്നുപറ നെല്ലാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള വിലയിൽ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഭേദഗതികൾ വരാവുന്നതാണ്. ഒന്നു് ആന്തരസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടും, മറ്റതു ബഹിഃസ്ഥമായ കാരണം കൊണ്ടുമാണ് ഇങ്ങനെ വരുന്നതു്. ഒരുപറ കോതമ്പിന്റെ വില സാധാരണയായി ഏകദേശം മൂന്നുപറ നെല്ലാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഇതിൽനിന്നു വളരെ ഭേദപ്പെട്ടുകാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ കോതമ്പുകൃഷിക്കു പ്രത്യേകമായി വല്ല ഗുണമോ ദോഷമോ ഉണ്ടായാലും നെൽകൃഷിക്കു അപ്രകാരം തന്നെ ഉണ്ടായാലും കോതമ്പിന്റെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതാണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു ആന്തരസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടെന്നും രണ്ടാമത്തേതു ബഹിഃസ്ഥമായ കാരണം കൊണ്ടെന്നുമാണു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. വിലയുടെ അൎത്ഥം ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാസാധനങ്ങൾക്കും ഈ ആണ്ടിൽ വില അധികമാണെന്നു പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതു അബദ്ധമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. നെല്ലുകൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം കോതമ്പു കിട്ടുമെന്നും കോതമ്പുകൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം നെല്ലു കിട്ടുമെന്നും ഏകകാലത്തിൽ വരുവാൻ പാടില്ലല്ലോ.

വിലയുടെ ഈ അൎത്ഥത്തിൽ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന അൎത്ഥവും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരു പറ അരിക്കു ഒരുറുപ്പിക വിലയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ അരിയെന്ന സാധനത്തേയും ഉറുപ്പിക എന്ന സാധനത്തേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇതിനു കോതമ്പും നെല്ലുംകൂടി സദൃശപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്നു പറയത്തക്കതായ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. ഈ സംഗതി ഓൎമ്മവച്ചാൽ നെല്ലുവില ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികമാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം കുറെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്. നെല്ലു പണ്ടത്തെപ്പോലെ വിളയുന്നില്ലെന്നു പറവാൻ യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നു തന്നെയല്ല പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികം ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വ്യത്യാസത്തിനു ആന്തരസ്ഥകാരണമൊന്നുമുണ്ടാവാൻ പാടില്ല; ബഹിഃസ്ഥകാരണമാണുള്ളതു്. അമ്പ

ളു കൊല്ലമായിട്ടു് ആകരങ്ങളിൽ നിന്നു സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും അധികമായി എടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്. ഇതുകൾ മററു ചില സാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാശവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഉറുപ്പികയുടെ വില കുറയുകയാണ്. നെല്ലിൻെറ വില കൂടുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. ഉപയോജ്യത, പ്രയത്നസാദ്ധ്യത, എന്നീ രണ്ടുലക്ഷണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനാലാണ് പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതു എന്നാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. മനുഷ്യർക്കു ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത ഒരു പദാർത്ഥത്തിനു ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. എന്നാൽ ചില സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും അതുകൾക്കു ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കാററു്, വെള്ളം, തീ മുതലായവ കൂടാതെ മനുഷ്യർക്കു ജീവധാരണം ചെയ്യുന്നതിനു കൂടെ അസാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും അതുകളെ സാധാരണയായി ആരും വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ വളരെ ഉപയോഗമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളാണെങ്കിലും യാതൊരുപ്രയത്നവും കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം കിട്ടുന്നവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതിനു അതുകൾ ഉപയോജ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നതിനു പുറമെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളുമായിരിക്കണം.

വിലയുള്ള എല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളിലും ഈ രണ്ടുലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ചിലതിൽ ഒരുലക്ഷണം പ്രധാനമായും മററു ചിലതിൽ മററതു പ്രധാനമായും കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു വലിയ മാവിൻെറ നാരായക്കൊമ്പത്തുനിന്നു പറിച്ച മാങ്ങയ്ക്കു നിലത്തുനിന്നു പറിച്ച ഒരു ചെറിയ മാവിൻെറ മാങ്ങയെക്കാൾ അധികം വില ആരും കൊടുക്കയില്ല. മുമ്പിലത്തേതു രണ്ടാമത്തേതിനേക്കാൾ അധികം പ്രയത്നംചെയ്തു് കിട്ടിയതാണെങ്കിലും ഇവിടെ ഉപയോഗം പ്രധാനമാകകൊണ്ടു് അതു കിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തെക്കുറിച്ചു ആരും അത്ര വിചാരിക്കുന്നതല്ല. വളരെ വിലപിടിച്ച ഒരു വൈരക്കല്ലുമോതിരംകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം എല്ലാപേർക്കും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിൻെറ വിലകൊടുക്കുന്നതിനു് വേണ്ടധനം സമ്പാദിപ്പാൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിനു എല്ലാപേരും ഒരുപോലെ ഒരുങ്ങീട്ടുള്ളവരല്ല. ഇവിടെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യതയാണ് പ്രധാനമെന്നുതന്നെയല്ല പലരും ഇതിൻെറ ഉപയോജ്യതയെക്കുറിച്ചു് വിചാരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ല.

ഒരു പദാൎത്ഥത്തിന്റെ വില സാധാരണയായി അതിന്റെ ഉല്പാദനത്തിനു വേണ്ട വ്യയത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഉല്പാദനവ്യയം എന്തെല്ലാമാണെന്ന് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പദാൎത്ഥമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉല്പാദനവ്യയം, ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെ ആദായമാകുന്ന പാട്ടവും വേലക്കാരുടെ കൂലിയും വിത്ത്, വല്ലി, കന്നുകാലി മുതലായതിന് വേണ്ട മൂലധനം മുൻകൂറായി ചിലവുചെയ്യുന്നവന്റെ ആദായവുമാകുന്നു. കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വസ്ത്രം മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കൂലിയും മൂലധനക്കാരന്റെ ആദായവും മാത്രമേ പ്രധാനമായി ഗണിപ്പാനുള്ളു. പഞ്ഞിയുടേയും വസ്ത്രത്തിന്റേയും വിലകളുടെ അന്തരം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെ ആദായം വളരെ തുച്ഛമാകുന്നു. ഇതുകൾക്കു പുറമേ അതാതു സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളിടത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള ചിലവും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നവരുടെ ആദായവും കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്. വിലയെന്നു പറയുന്നതു ഇതെല്ലാംകൂടിയതാണെന്നു സാമാന്യമായി പറയാം.

വിലയെന്നതു് ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനു പുറമെ ആവശ്യോല്പാദനങ്ങളേയും കൂടി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു സമമാക്കുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വില. ഒരു പദാൎത്ഥത്തിനുള്ള ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വില വൎദ്ധിക്കുകയും, ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില കുറയുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില വൎദ്ധിക്കുമെന്ന് മുൻപറഞ്ഞതു് ശരിയാണെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവൎദ്ധനകൊണ്ടു വിലയ്ക്കു കുറവാണു ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഒരു വിശേഷമായ പാത്രം ഒരുവൻ ഉണ്ടാക്കി എന്നും, അതിന്ന് ൧൦-ആവശ്യക്കാർ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ തനിക്ക് കിട്ടണമെന്നു വച്ചു എല്ലാപേരും അതിന്റെ വില കൂട്ടിക്കൂട്ടിവരുന്നതാണല്ലോ. ഒടുവിൽ ഒൻപതാളുകൾ പിൻവാങ്ങി എല്ലാപേരെക്കാൾ അധികം വിലകൊടുക്കുന്നതായ പത്താമത്തെ ആൾക്കു അതു കിട്ടും. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു വില ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു സമമാക്കുന്നു എന്നും, ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വിലയും വൎദ്ധിക്കുമെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ പാത്രം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളവനു അതിലാഭം കിട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയമാണ്. വേലക്കാർ എല്ലായ്പോഴും ലാഭമുള്ള വ്യാപാരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകയാൽ പലരും ഈ പാത്രമുണ്ടാക്കുവാൻ യത്നിച്ചുതുടങ്ങുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഉല്പാദനം വളരെ വൎദ്ധിക്കും. ഉല്പാ

ദനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ആവശ്യക്കാർ മത്സരിച്ച് വില കൂട്ടുകയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല വേലക്കാർ താൻ ഉണ്ടാക്കിയതു് മുമ്പിൽ വില്ക്കണമെന്നു മത്സരിച്ചു വില കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു ആവശ്യം വർദ്ധിയ്ക്കുമ്പോൾ വില വർദ്ധിക്കുമെന്നു് പറയാമെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവർദ്ധനംകൊണ്ടു് വിലയ്ക്കു കുറവാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതും ഈ ഉദാഹരണം കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

വിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പദാർത്ഥങ്ങളെ മൂന്നുതരമായി ഭാഗിക്കാവുന്നതാണു്. ൧. അനന്യസാധാരണമായും ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുമായുമുള്ള സാധനങ്ങൾ. ൨. ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്നു് ഉല്പാദനവ്യയവും വർദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങൾ. ൩. ഉല്പാദനവ്യയം വർദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങൾ. ഇതിൽ മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഒന്നാമത്തതിന്റെയും, ഭൂമിയിൽനിന്നും ആകരങ്ങളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ രണ്ടാമത്തതിന്റെയും, കൈത്തൊഴിൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വസ്ത്രാദി സാധനങ്ങൾ മൂന്നാമത്തതിന്റെയും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെ വിലയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിലാണു്.

൧. ഒരു വസ്തുവിനുള്ള ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുന്തോറും അതിന്റെ ഉല്പാദനവും വർദ്ധിക്കുമെന്നു് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സാമാന്യമായി ശരിയാണെങ്കിലും എത്രതന്നെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നാലും ഉല്പാദനത്തെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമായ സാധനങ്ങളുമുണ്ടു്. മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഇതിന്നുദാഹരണമാണു്. എന്നാൽ ഈ സാധനങ്ങളുടെയും വിലയെക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതു ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു തുല്യമാക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഇവിടെ ആവശ്യമെന്നു വെച്ചാൽ കേവലം ആഗ്രഹമെന്നല്ല കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹമെന്നാണു് അർത്ഥം. മേൽപ്പറഞ്ഞ മാതിരിയിലുള്ള ചിത്രം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അനവധിയുണ്ടാകാം. എന്നാൽ അതു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹം ഒരുവനുമാത്രമേ ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളു. അവൻ ആ ചിത്രത്തിനു മറ്റെല്ലാവരെക്കാൾ അധികം വിലകൊടുപ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഉല്പാദനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത സാധനങ്ങളുടെ വില ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കാതെ ആവശ്യക്കാരുടെ ആഗ്രഹത്തെയും ശക്തിയേയും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ആ ആഗ്രഹ

വും ശക്തിയും ഒരുവന്ന് മററല്ലാവരെക്കാളധികമുണ്ടാകുന്നതായാൽ ഉല്പാദനവും ആവശ്യവും തുല്യമായി വരുന്നതാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള സാധനങ്ങൾക്ക കൊടുക്കുന്ന വിലയ്ക്കാകുന്നു സാധാരണയായി മോഷവിലയെന്ന പറയുന്നത്.

൨. ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്ന് ഉല്പാദനവ്യയവും വർദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങളുടെ വിലയെക്കുറിച്ചാണ ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ധാന്യാദികളും, ആകരങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ലോഹങ്ങളും ഈ സാധനങ്ങൾക്ക ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്ന പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ അഞ്ഞൂറു ജനങ്ങളുണ്ടെന്നും, അവൎക്ക വേണ്ടതിന്നു മാത്രമുള്ള നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിന്ന ഫലവത്തായ ഭൂമി സമീപത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിന്റെ വില ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെയും വിത്ത്, വല്ലി, മുതലായതിന്ന ചിലവുചെയ്യുന്നവന്റെയും ആദായവും പ്രവൃത്തിക്കാരുടെ കൂലിയും കൂടീട്ടുള്ള സംഖ്യയായിരിക്കും. ഇതുപ്രകാരം ഒരുപറ നെല്ലിന്ന കാൽ ഉറുപ്പിക വിലയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങിനെ കാലാന്തരത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ അവർ ഉപജീവനത്തിന്ന എന്തുചെയ്യും. ഫലവത്തായും സമീപത്തിലിരിക്കുന്നതായും ഉള്ള ഭൂമിയിൽ മുഴുവൻ കൃഷിചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട അവൎക്ക വിളവുകുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലോ കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലോ രണ്ടിലുമോ കൃഷിചെയ്യേണ്ടിവരും. രണ്ടിലേതു വിധമായാലും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഇരട്ടിനെല്ലുണ്ടാക്കുന്നതിന്ന മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരും. വിളവുകുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ വളരെ അധികം ദിക്കിൽ കൃഷിചെയ്യേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഉല്പാദനവ്യയവും വളരെ വൎദ്ധിക്കും. കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ നെല്ല് അവിടുന്ന ഗ്രാമത്തിലേക്ക കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നുള്ള ചിലവുകൂടി വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് ഏതുവിധമായാലും അഞ്ഞൂറിൽ അധികമായി വൎദ്ധിച്ച ജനങ്ങൾക്ക വേണ്ട നെല്ലിന്ന് ആദ്യമേ കൃഷിചെയ്തുവന്നിരുന്ന നിലത്തിലുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിനെക്കാൾ അധികം വില കൊടുക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഗ്രാമക്കാരിൽ ചിലർ അങ്ങിനെ അധികവിലകൊടുത്ത് നെല്ലുവാങ്ങുന്നതു കാണുമ്പോൾ മുമ്പിലത്തെ കൃഷിക്കാരും ആ അധികവിലയെ നിസ്സംശയമായി ആവശ്യപ്പെടുമെന്ന സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. അപ്പോൾ ആ ഗ്രാമത്തിൽ വേണ്ട നെല്ലിനെല്ലാം പറയ്ക്ക കാൽ ഉറുപ്പികയിലധികം കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു ഒരു രാജ്യത്തേക്ക ആവശ്യമുള്ള നെല്ലിൽ ഏറ്റവും ഒടുവിലുള്ളതിന്ന് ഉല്പാദനവ്യയം അധികം വേണ്ടിവരു

ന്ന ആ ഓഹരിയുടെ വിലയായിരിക്കും അവിടെ ആവശ്യമുള്ള മുഴുവൻ നെല്ലിന്റെയും വില. മററു ധാന്യങ്ങളുടേയും സസ്യങ്ങളുടേയും ലോഹങ്ങളുടേയും വില ഇങ്ങിനെതന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്ന് ജനവർദ്ധനം നെൽവില വർദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഉല്പാദനം ആവശ്യത്തോടു തുല്യമാകയും ഉല്പാദനവർദ്ധനയ്ക്കു ഉല്പാദനവ്യയം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടി വരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നെൽവില വർദ്ധിക്കാതെ പാടില്ലല്ലോ. ഈ ദോഷത്തിന്റെ നിവാരണത്തിന്നു രണ്ടുമാർഗ്ഗമുണ്ട്. ൧. മററു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരിക. ൨. കൃഷിപ്പണി സുകരമാകുന്നതിന്നു വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുക. മററു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു പകരം കൊടുപ്പാൻ ഉപയുക്തസാധനങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ടായിരിക്കണം. അതില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ആദ്യത്തെ മാർഗ്ഗം അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു നമ്മൾ രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗമാണു നോക്കേണ്ടതു്. രസശാസ്ത്രനിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ വളങ്ങൾ ചേർക്കുകയും ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയും മററുംചെയ്തു കൃഷികാര്യത്തിൽ ഉല്പാദനവ്യയം കുറയ്ക്കുകയും വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് വളരെ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയെ കുറിച്ചാകുന്നു. ഇതുകൾ ഉല്പാദനവ്യയം വർദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങളാകുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നുവച്ചാൽ ഏതെങ്കിലും പത്തു പാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു അഞ്ചുപാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ അധികം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ആവിയന്ത്രങ്ങളും മററും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു് ശരാശരി ചിലവു കുറവായ് വരുന്നതുമാണ്. കൃഷികാര്യത്തിലിങ്ങിനെയല്ലെന്നു മുമ്പിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതാണ് വിലയെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം ഈവക സാധനങ്ങളും ധാന്യാദികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

കൈത്തൊഴിൽ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കാര്യമായിട്ടു വേലക്കാരുടെ കൂലിയെ മാത്രമേ കണക്കാക്കുവാനുള്ളു. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഇരിമ്പുസ്പ്രിങ്ങു ഒരു റാത്തലിന്നു സാധാരണ ഇരുമ്പു നാലായിരം

റാത്തലിന്നും വില തരിയാണെന്ന ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട ല്ലൊ. ഈ ശ്ലാഘയുടെ വില കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഇരുമ്പിന്റെ വിലയെക്കുറിച്ചു ആലോചിപ്പാനില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അതു കൊണ്ടു ഈ വക സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിന്റെ പ്ര ധാനാംശം കൂലിതന്നെയാണ്. മൂലധനത്തിന്റെ ആദായം അ തിൽ വളരെ താണതായ ഒരു അംശവുമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു ഇന ങ്ങൾ കൂടിയതായിരിക്കും ഈ വക സാധനങ്ങളുടെ വിലയെന്ന് ഏകദേശം പറയാവുന്നതാണ്.

—(o)—

൨൩. ധനവ്യംശനം.

ഈ ലോകത്തിലുള്ള ധനം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഏതുവി ധത്തിൽ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ഏതു വിധത്തിൽ വി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു എന്നും ഉള്ള സംഗതികളെ കുറിച്ചു ധനശാ സ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു, ധനവ്യംശനം എന്ന ഘട്ടത്തിലാ കുന്നു. ധനോല്പാദനത്തിന്നു വേണ്ടതു ഭൂമിയും, പ്രയത്നവും, മൂ ലധനവും ആകുന്നു എന്നു ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട ല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടമസ്ഥൻ, പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവൻ, മൂലധനക്കാരൻ—ഇവരുടെ ഇടയിലാകുന്നു ധനം അംഗീകരിക്ക പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അംശിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ഇതിൽ ഭൂമി ഉടമസ്ഥന്റെ ഓഹരിക്കു പാട്ടമെന്നും, പ്രയത്നക്കാ രന്റെ ഓഹരിക്കു കൂലി അല്ലെങ്കിൽ ശമ്പളമെന്നും, മൂലധനക്കാ രന്റെ ഓഹരിക്കു പലിശയെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭൂമിയുടെ പാട്ടമെന്നും, വേലയുടെ കൂലിയെന്നും, മൂലധനത്തിന്റെ പലിശ യെന്നും മൂന്നായിട്ടാണ് എല്ലാ ധനവും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഈ മൂന്നു ഭാഗ ങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള താരതമ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഒന്നു വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ മ റ്റതു ക്ഷയിക്കുന്നതിനുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുന്ന താണ്.

പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഓരോരാജ്യത്തു ഓരോരുത്ത രുടെ അധീനതയിലാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു സാധാരണയായി പാട്ടം മാത്രമെ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റേതായിട്ടുള്ളു. പ്രയത്നംചെയ്യുന്ന തും മൂല ധനം ചിലവിടുന്നതും പ്രായേണ ഒരുവൻതന്നെയാണ്. വിത്തു 'വള്ളി' കന്നുകാലി മുതലായതിന്നു വേണ്ട മൂലധനവ്യയ വും കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട പ്രയത്നവും സാധാരണ ചെയ്യുന്നതു കു ടിയാന്മാർ തന്നെയാണല്ലൊ. അങ്ങിനെയുള്ളിടത്തു ജന്മിക്കു പാ ട്ടവും കുടിയാന്നു കൂലിയും പലിശയും കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ചില

പ്പോരം കുടിയാന്മാർ വസ്തു വേറെ ചിലക്കും പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഉള്ളിടത്തു ജന്മിക്കു പാട്ടവും കുടിയാനു പലിശയും പാട്ടക്കാരനു കൂലിയും കിട്ടുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ജർമ്മനിയിലും മററും കൃഷിപ്പണിചെയ്യുന്നതു ജന്മികൾതന്നെ ആകയാൽ പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഒരാൾക്കുതന്നെ കിട്ടുന്നു. അവിടെ വലിയ ജന്മികളില്ല. ഭൂമിമുഴുവൻ ചെറിയ ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭാഗിച്ചു അസംഖ്യം ജനങ്ങളുടെ ജന്മമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

---o---

൩൧. വ്യവസായിസംഘം

ഭൂമിയിൽ ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ക്ഷേമങ്ങളുടെ പ്രധാനകാരണമായതു പ്രയത്നം (വ്യവസായ)മാകകൊണ്ടും, ജനങ്ങൾ പരിശ്രമശീലന്മാരായിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധി സുഖാനുഭവങ്ങളും അങ്ങനെ അല്ലാത്തേടത്തു നിർദ്ധനതാ, പവും അരിഷ്ടങ്ങളും അധികമുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു വ്യവസായസംഘങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു്. വ്യവസായസംഘം എന്നു പറയുന്നതു ഏതെങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള വേലക്കാരെല്ലാംകൂടി അന്യോന്യസഹായത്തിനും, അവരുടെ വേലയുടെ ശ്രേയസ്സിന്നും വേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സംഘമാകുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലും, യൂറോപ്പിലുമുള്ള മററു രാജ്യങ്ങളിലുംഉള്ള വ്യവസായികൾ മററുരാജ്യങ്ങളിലുള്ള വ്യവസായികളേക്കാൾ അഭിവൃദ്ധിയും സുഖവും അനുഭവിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഈ വക സംഘങ്ങളാകുന്നു. അവിടെ ആശാരി, തട്ടാൻ, മുതലായ ശില്പികൾക്കും സാധാരണ ഓരോമാതിരി കൂലിക്കാൎക്കും മററെല്ലാ കൈത്തൊഴിൽ വേലക്കാൎക്കും അവരവരുടെ സംഘങ്ങളുണ്ടു്. ഓരോ സംഘത്തിലെ നിയമപ്രകാരം അതിൽ ചേരുന്ന അംഗങ്ങൾ (മെമ്പർമാർ) മാസംതോറും ആ സംഘത്തിലെ സമുദായസ്വത്തിലേക്കായിട്ടു ഇന്നസംഖ്യകൊടുക്കണമെന്നു കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു മെമ്പർ കുറെദിവസം വേല കിട്ടാതെ പോകയോ, ദീനത്തിൽ കിടന്നുപോകയോ, വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടോ മററോ വേലചെയ്‌വാൻ അശക്തനായിത്തീരുകയോ ചെയ്താൽ അവന്റേയും കുടുംബത്തിന്റേയും പ്രാണധാരണത്തിനുവേണ്ട സംഖ്യമാത്രം സമുദായസ്വത്തി

ൽ നിന്നു അവനു കൊടുക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അവൻ മരിച്ചുപോയാൽ മക്കൾക്കു വേലചെയ്തു കുടുംബം പുലൎത്തുവാനുള്ള പ്രായമാകുന്നതുവരെ ആ കുടുംബത്തെ സമുദായസ്വത്തുകൊണ്ടു രക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉള്ള സംഘങ്ങളിൽ ചിലതു് ലക്ഷത്തിൽ പുറം മെംബർമാരോടുകൂടിയതും ആണ്ടുതോറും ലക്ഷത്തിൽ ചില്വാനം പവൻ മുതലെടുപ്പുള്ളതും ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈപ്രകാരമുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കു അതിൽ ചേരുന്ന മെമ്പറന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ത്രാണി എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പിന്നെ ഈ വക സംഘങ്ങൾ വേലക്കാരുടെ ഹിതസിദ്ധിക്കുള്ള മാൎഗ്ഗത്തെയും അതുനിമിത്തമായി അവരുടെ വേലയ്ക്കു സൌകൎയ്യത്തെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവരുടെ ആവശ്യം വേലചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയം കുറയ്ക്കണമെന്നും കൂലി ആവുന്നെടത്തോളം കൂട്ടണമെന്നും ആകുന്നു. എന്നാൽ അവരെക്കൊണ്ടു വേല ചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന മുതലാളന്മാരുടെ ആവശ്യം ഇതിനു നേരെ വിപരീതവും ആണു് എങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഓരോസംഘത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാകുമ്പോൾ അവൎക്കു വേണ്ട കാൎയ്യങ്ങളെ ഏകമനസ്സായി നടത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും മുതലാളന്മാർ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ സാധിപ്പിച്ചുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ എല്ലാവൎക്കും ഒന്നായി പണി നിൎത്താവുന്നതുമാകുന്നു. അങ്ങിനെ പണി നിൎത്തിയിരിക്കുന്ന കാലത്തു ചിലവിനു സമുദായസ്വത്തുള്ളതുകൊണ്ടു് അവൎക്കു വളരെ ദോഷമെന്നും സംഭവിക്കില്ല. എന്നാൽ മുതലാളന്മാൎക്കു അതു വലിയ നഷ്ടത്തിനു കാരണമാകുകയും ചെയ്യും. ഈ നാട്ടിലുള്ള വെളുത്തേടന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ഒരു സംഘം ഏൎപ്പെടുത്തി, മാസംതോറും ഓരോ സംഖ്യ എല്ലാവരും എടുത്തു ഒരു സമുദായസ്വത്തുണ്ടാക്കുവാനും അവരുടെ കാൎയ്യത്തിനു എല്ലാവരുംകൂടി നില്ക്കത്തക്കവണ്ണവും നിശ്ചയിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ. രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടു അവൎക്കു ഒന്നുരണ്ടു മാസത്തേക്കു എല്ലാവരുടേയും ചിലവുകഴിപ്പാൻ വകയുണ്ടാകും. അപ്പോൾ അവരെല്ലാവരുംകൂടി ഇപ്പോൾ കൊടുക്കുന്ന കൂലിയിൽ അധികം കൊടുക്കാതെ അലക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു നിരാശപ്പെട്ടാൽ മററുള്ളവൎക്കു അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന സംഖ്യ കൊടുക്കാതെ എന്താണു നിവൃത്തി. എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽകൂടി പഠിപ്പും പരിഷ്കാരവും ഉണ്ടാകുമ്പോഴല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഏകമനസ്സായി കാൎയ്യം നടത്തുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതല്ല. കുറേക്കാലമായിട്ടു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരംതന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഗവമ്മെൻറിൽനിന്നും യത്നിച്ചതുകൊണ്ടാണു് ബിലാത്തിയിൽ

ഇപ്പോൾ അതു സാധിച്ചുവരുന്നത്. അവിടെ നാലുമാസം മുമ്പേ ആകരങ്ങളിൽ വേല ചെയ്യുന്നതായ ഒന്നരലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഒന്നായി വേലയിൽ നിന്ന പിൻവാങ്ങി നിന്ന് ദിവസംതോറും എട്ടുമണിക്കൂറിൽ അധികം പണിയെടുപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നും കൂലി കൂട്ടിക്കൊടുക്കണമെന്നും നിർബന്ധിക്കുകയും അങ്ങിനെ ഐകമത്യത്തോടു കൂടി നിന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ കാൎയ്യം സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വേലക്കാരുടേയും മുതലാളന്മാരുടേയും സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കു (അല്ലെങ്കിൽ പ്രയത്നവും മൂലധനവുംതമ്മിൽ) അന്യോന്യ വിരോധമുണ്ടെന്ന സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മുതലാളന്മാരും വേലക്കാരെപ്പോലെ സംഘമായി നിന്ന് അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വേലക്കാർ എതിൎത്തു നില്ക്കുന്നതിന് തരമില്ലാത്ത അവസരം നോക്കി മുതലാളന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നായി അവരുടെ കൂലികുറയ്ക്കയും അതിനെ സമ്മതിക്കാത്തവരെ ഉടനെ വേലയിൽനിന്ന പിരിക്കുകയും മററാരും അവരെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ കൊടുത്ത കൂലി വാങ്ങി അവർ പിന്നെയും വേലയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ കുറേക്കാലമായിട്ടു വ്യവസായികളുടെ സംഘങ്ങൾക്കു പ്രബലതയും ധനപുഷ്ടിയും അധികമായിരിക്കുന്നതിനാലും വേല കൂടാതെ കഴിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നഷ്ടം മുതലാളികൾ വേലക്കാരേക്കാൾ അധികമാകയാലും ഇപ്പോൾ ഈ വക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ സാധാരണമായി വേലക്കാർ തന്നെയാണ് ജയിച്ചു നില്ക്കുന്നതു്.

പ്രയത്നവും മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള മത്സരംകൊണ്ടു വളരെ ദോഷങ്ങൾ വരുന്നതിനാൽ ഈ മത്സരം ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിന് ബിലാത്തിയിലും മററും ചില മുതലാളന്മാർ ഓരോമാൎഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൾ അവരുടെ ഉദ്ദേശത്തെ പൂൎണ്ണമായി സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. എങ്കിലും അനുഭവത്തിൽ ഇതുകളെക്കൊണ്ടു വളരെ ഗുണം ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായതു സഹോദ്യോഗവും സമാംശിതവും ആദായ വിഭജനവും ആകുന്നു. ഈ മൂന്ന ഏൎപ്പാടിനും സാധാരണമായ ഉദ്ദേശ്യം ഓരോ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്ന മുതലാളികളുടേയും വേലക്കാരുടേയും സ്വാൎത്ഥം ഒന്നുതന്നെ ആക്കുകയാകുന്നു. ഇതിൽ സഹോദ്യോഗം എന്ന പറഞ്ഞതു്. വേലക്കാർതന്നെ വരിയിട്ടു എടുത്തുണ്ടാക്കിയ സ്വത്തു തന്നെ മൂലധനമായി ഉപയോഗിച്ചു ഓരോ പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തി വരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ മുതലാളിയും വേലക്കാരും ഒരേവകക്കാരാകകൊണ്ടു മൂലധനവും പ്ര

യത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നു. സങ്കാം ശിതമെന്നു പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു വ്യാപാരത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന മൂലധനത്തിൽ അധികംഭാഗം മുതലാളന്റെ വകയും ശേഷംഭാഗം വേലക്കാരുടെ വകയും ആയിരിക്കും. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേല നല്ലവണ്ണം നടക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ലാഭത്തിൽ ഒരു ഭാഗം തങ്ങൾക്കും കിട്ടുന്നതാകകൊണ്ടു് വേലക്കാർക്കു ജാഗ്രതയും മുതലാളനുമായി ഐകമത്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ മുതലാളന്റെ അവകാശത്തിനു പ്രബലത അധികം ഉള്ളതിനാൽ ഇതിൽ മൂലധനവും പ്രയത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകയില്ല. ആദായവിഭജനം എന്നു പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേലക്കാരുടേതായിട്ടു് മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗവുമില്ല. എന്നാൽ വേലക്കാർക്കു ഇന്ന ദിവസക്കൂലിയെന്നും മൂലധനക്കാരനു ആണ്ടിൽ ഇന്ന ലാഭമെന്നും കാലേ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ശേഷം അതിലധികം ഉണ്ടാകുന്ന ലാഭത്തിൽ ഒരു ഓഹരി മുതലാളൻ എടുക്കുകയും ശേഷം വീതിച്ചു വേലക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആകുമ്പോൾ ലാഭമുണ്ടാകുവാൻ വേലക്കാർക്കു ജാഗ്രതയുണ്ടാകും. മുതലാളന്റേയും ആവശ്യം അതുതന്നെ ആകകൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ മത്സരം വളരെ കുറവായിരിക്കും; എങ്കിലും ലാഭം വളരെ കുറവുള്ള കാലങ്ങളിൽ മുതലാളനും വളരെ അധികമുള്ള കാലങ്ങളിൽ വേലക്കാർക്കും വളരെ അതൃപ്തിക്കു ഇടയുള്ളതും അതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ അവരുടെ മത്സരം തീരെ നശിക്കാത്തതും ആകുന്നു. ഈ ഏർപ്പാടുകൾകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നതു കേവലം സയുക്തികമായ വ്യവഹാരം മാത്രമാണെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ട. അനുഭവത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ഈ ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു.

———0———

൨൭. നാണയം

നാണയം എന്നുവെച്ചാൽ വിശ്വാസ്യതയാകുന്നു. ഒരു കച്ചവടക്കാരനോ മറ്റു വല്ല മുതലാളനോ അശേഷം നാണയക്കുറവില്ലാത്തവനാണെന്നു പറയുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു് അയാൾക്കു കടംവാങ്ങിയാൽ തിരിയെ കൊടുപ്പാനുള്ള ശക്തിയും സത്യവും ഉണ്ടെന്നാകുന്നു. നല്ല ബാങ്കുകളിലേക്കും നല്ല കച്ചവടക്കാർക്കും ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു എത്രയെങ്കിലും ഉറുപ്പികകൊടുപ്പാൻ ജനങ്ങൾ തയാറാണു്. അതു അവരുടെ നാണയം നല്ലതാകകൊണ്ടാകുന്നു. നാണയത്തിനു അല്പംകുറവുണ്ടെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അധികപലി

ൽ ആവശ്യപ്പെട്ടും. നാണയം അശേഷം നന്നല്ലെങ്കിൽ കടംകൊടു
ക്കുകതന്നെ ചെയ്കില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ഓരോ ഗവർമ്മെണ്ടു
കാരുടെ നാണയത്തിനും ഏററക്കുറച്ചിലുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഗവർമ്മെ
ണ്ടിലെ സത്യത്തിലും സമ്പന്നതയിലും ജനങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണവിശ്വാ
സമുള്ളതുകൊണ്ട് ആണ്ടിൽ നൂററിന് ൩-വീതം പലിശയ്ക്കു ഉറു
പ്പിക കൊടുപ്പാൻ ആളുകൾ ധാരാളം. എന്നാൽ തുർക്കിമുതലായ
ചില ഗവർമ്മെണ്ടിലെ ദാരിദ്ര്യവും അവ്യവസ്ഥയും ഹേതുവായിട്ടു
അവർക്കു പന്ത്രണ്ടുവീതം പലിശയ്ക്കു കൂടി കടം കിട്ടുവാൻ പ്രയാ
സം. ഒരു നാട്ടിലുള്ള കച്ചവടക്കാരുടേയും മുതലാളന്മാരുടേയും
വിശ്വാസ്യത വർദ്ധിക്കുന്തോറും ധനോല്പാദനത്തിന് ഉപയോ
ഗപ്പെടുത്താവുന്ന മൂലധനവും ആ രാജ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരും. ഒ
രാൾക്കു മാസംതോറും മുന്നൂറുറുപ്പിക ശമ്പളമോ മററുവല്ലവിധ
ത്തിലുള്ള ആദായമോ ഉണ്ടെന്നും അയാൾക്കു ചിലവ് നൂററമ്പ
തു് ഉറുപ്പികയേ ഉള്ളു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. ബാക്കിഉറുപ്പിക ധനോ
ല്പാദനത്തിനായി അയാൾക്കു തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് സൌ
കര്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ആ നാട്ടിൽ നല്ല വിശ്വസ്തന്മാ
രായ ബാംകുകാരോ കച്ചവടക്കാരോ ഉണ്ടെങ്കിൽ ചിലവു കഴിച്ചു
ബാക്കിയുള്ള സംഖ്യ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഏതാനുമോ മുഴുവനു
മോ തരത്തക്കവണ്ണം വച്ചു അവർക്കു ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു കൊ
ടുക്കാം. അവർ ആ സംഖ്യ ഉറപ്പുവാങ്ങി കച്ചവടത്തിലോ കൃഷി
പ്പണിയിലോ മററൊ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കു കുറെ ജാസ്തി പലിശ
ക്കു കൊടുക്കും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ സംഖ്യ ധനോല്പാദ
നത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുകയും എല്ലാ കക്ഷികൾക്കും ഉപകാര
മാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയം അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസ്യത കൊണ്ടു
ണ്ടാകുന്ന ഉപകാരങ്ങളിൽ ഇതാകുന്നു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്.

നാണയംകൊണ്ട് മററൊരുഗുണമെന്തെന്നാൽ, അതുകൊ
ണ്ട് കൂട്ടുമുതൽക്കമ്പിനികളെ സ്ഥാപിപ്പാൻകഴിയുന്നു. ഒരുനാട്ടി
ൽ പുകവണ്ടിനടപ്പാക്കുന്നതിന് അമ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികവേണ്ടി
വരുമെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ സംഖ്യ മുഴുവൻ ചിലവുചെയ്യുന്നതിന്
ശക്തന്മാരായിട്ടുള്ളവരില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം എന്നാൽ അതി
ന്റെ പ്രമാണികളായി പുറപ്പെടുന്നവർ നല്ല വിശ്വാസയോഗ്യ
ന്മാരായ മുതലാളന്മാരായിരുന്നാൽ അതിൽ പണം ഇറക്കുന്നതി
നു വളരെ ആളുകൾ തയാറായിരിക്കും. ഓഹരി ൧-ക്കു ൧൦൦-ഉറു
പ്പികവീതം അമ്പതിനായിരം ഓഹരിയായി പണം പിരിച്ചാൽ
ഓഹരികൾ മുഴുവനും എടുപ്പാൻ ആളുകൾ ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതാ
ണ്. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആദായത്തിന് ഉപയോഗപ്പെ

ടുത്തുവാൻ തരമില്ലാതെ അല്പസംഖ്യകൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവൎക്ക് ആദായത്തിന് ഒരു വഴിയുണ്ടാകയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഉപകാരത്തിനും നാട്ടിലെ ധനവൃദ്ധിക്കും കൊള്ളുന്നതായ ഒരു വലിയ ഉദ്യമം സാദ്ധ്യമാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടാകുന്നു, നോട്ടുകൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നതു്. നോട്ടെന്നു പറയുന്നതു് അതു കൊണ്ടുവരുന്ന ആൾക്കു് ഇത്ര ഉറുപ്പിക കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു ഒരു ബാങ്കിൽനിന്നു എഴുതിക്കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഉടമ്പടി പത്രമാകുന്നു. ആരെങ്കിലും അതു ആ ബാങ്കിൽ കൊണ്ടുകൊടുത്താൽ ഉടനെ ഉറുപ്പിക കിട്ടുമെന്നുള്ള പൂൎണ്ണവിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കുള്ളതിനാൽ നോട്ടുകളെ ജനങ്ങൾ നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ശങ്കകൂടാതെ കൈമാറ്റംചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാങ്കിൽനിന്നു മുപ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു് നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ ആവശ്യക്കാൎക്കു് ഉറുപ്പികതന്നെ കൊടുക്കുന്നതിന്നു പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പിക മുടക്കിവച്ചാൽ മതിയെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ടു ആ നാട്ടിൽ മുമ്പുള്ളതിൽ ഇരുപതുലക്ഷം ഉറുപ്പിക കൂടി വ്യാവൎത്തനത്തിന്നു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. നാണയഗുണം കൊണ്ടു് മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഈ നാട്ടിൽ വ്യാപാരികളുടേയും മററും നാണയത്തിന്നു ഗുണംമതിയാകാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ വക യോഗം അത്ര സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഉണ്ടിയക്കച്ചവടക്കാർ നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ അതു നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെ കൈമാററം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ജനങ്ങൾക്ക് അവരിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകയില്ലെന്നു് നിശ്ചയംതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ നാലഞ്ചാളുകൾകൂടി ഒരു കൂട്ടുമുതൽക്കമ്പനി ഏൎപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചാൽ ആകെയുള്ള സംഖ്യ വളരെ വലിയതാണെങ്കിൽ ഓഹരിയെടുപ്പാൻ അധികം ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഇതിന്നു ഒരുകാരണം സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു വ്യവസായസംബന്ധമായ ജ്ഞാനവും ധൈൎയ്യവും കുറവാണെന്നുള്ള സംഗതിതന്നെയായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം നമ്മുടെ വ്യാപാരികളുടെ നാണയക്കുറവുതന്നെയാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. നാണയസംബന്ധമായി വളരെ സംഗതികൾ പറവാനുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുകൾ കുറെ കാഠിന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളാകകൊണ്ടു് ധനശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാഥമികഗ്രന്ഥത്തിൽ അതുകളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതു ഇവിടെ നിറുത്തി വച്ചിരിക്കുന്നു.

൩൯. നികുതി.

രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശവും രാജാക്കന്മാരുടെ കൃത്യവും പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുക എന്നു വച്ചാൽ അവർ അന്യോന്യം ദേഹോപദ്രവമൊ ധനാപഹരണമൊ ചെയ്യാതേയും അന്യരാജ്യക്കാർ അവരെ ഉപദ്രവിക്കാതേയും സൂക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിന് ന്യായാധികാരികളും പോലീസുകാരും സൈന്യങ്ങളും മററും കൂടാതെയും അവരെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു വളരെ ധനവ്യയം കൂടാതെയും കഴിയുകയില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഈ ധനം പ്രജകൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനാകകൊണ്ടു അതു അവരുടെ പക്കൽ നിന്നുതന്നെ പിരിച്ചുവരുന്നു. അങ്ങിനെ പിരിക്കുന്ന ധനത്തെയാകുന്നു നികുതി എന്നു പറയുന്നതു്.

നികുതി ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒരോ മാതിരിയാണ് പിരിക്കുന്നതു്. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ നികുതി പിരിക്കുന്നതു് പ്രജകളുടെ അഭിപ്രായംപോലെയും, മററു ചിലതിൽ രാജാവിൻെറ ഇഷ്ടംപോലെയും ആകുന്നു. ചിലതിൽ പിരിക്കുന്ന സംഖ്യയ്ക്കു വ്യവസ്ഥ ഇല്ലാതെയും മററു ചിലതിൽ നേരേമറിച്ചും ചിലതിൽ ഓരോരുത്തൻെറ വീതപ്രകാരമുള്ള സംഖ്യ വളരെ അധികമായും മററു ചിലതിൽ വളരെ കുറഞ്ഞുമായിരിക്കും. ഏതുവിധമായാലും എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും നികുതികൂടാതെയും എല്ലാവരും ഒരുപോലെ കൊടുക്കാതെയും കഴികയില്ല. എന്നാൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള രാജാക്കന്മാർ അവൎക്കു ദോഷവും അരിഷ്ടതയും കഴിയുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നികുതി പിരിക്കുന്നതിനായിട്ടു ഉത്സാഹിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് പ്രധാനമായി അനുസരിക്കേണ്ടതായിട്ടു നാലു നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. (ഒന്നു്) എല്ലാവരും അവരവൎക്കു ഗവമ്മേണ്ടു രക്ഷയിലിരുന്നിട്ടുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തിൻെറ അവസ്ഥപോലെ ഒരു ഓഹരി നികുതിയായി കൊടുക്കണം. (രണ്ടു്) നികുതി പിരിക്കുന്നതിൽ നല്ലവ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കണം, എന്നുവച്ചാൽ പിരിക്കുന്നതിനു ഇന്നപ്പോളെന്നും, ഇന്നമാതിരിയെന്നും, ഇന്നസംഖ്യ എന്നും തിട്ടമായിരിക്കുകയും എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും വേണം. (മൂന്നു്) പ്രജകൾക്കു കൊടുപ്പാൻ ഏററവും സൌകൎയ്യമുള്ള സമയത്തും മാതിരിയിലുമായിരിക്കണം നികുതി പിരിക്കുന്നതു്. (നാലു്) നികുതി പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു ആകുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കണം.

൧. ഒന്നാമത്തെ നിയമം എല്ലാക്കരങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല. വസ്തുവിൽ നിന്നുമുള്ള കരം ഏകദേശം അവരവരുടെ വസ്തുവിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ആകകൊണ്ടു ഇതു ആ കരത്തെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. എന്നാൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവനും ആറു ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവനും ആവശ്യമുള്ള ഉപ്പു് ഏകദേശം ശരിയാകകൊണ്ടു അവർ ഉപ്പുനികുതി കൊടുക്കുന്നതു അവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ അല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മിക്കവാറും കരങ്ങളെല്ലാം ഇതുപോലെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കരങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെ ആദായത്തിനു് അനുരൂപമാക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നതിൽ നല്ലതു കരങ്ങളെല്ലാം കൂടുമ്പോൾ ഈ ഫലം വരുത്തുവാൻ നോക്കുകയാകുന്നു. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാർ അവരുടെ ആദായത്തിൽ ഒരോഹരി സൎക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കണം; ദരിദ്രന്മാൎക്കുകൂടി ഉപ്പുകൂട്ടി ഉണ്ണണമെങ്കിൽ കരംകൊടുക്കാതെ നിൎവ്വാഹമില്ല. എന്നാൽ ആണ്ടുതോറും ആയിരവും പതിനായിരവും സമ്പാദിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാർ, വക്കീലന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ മുതലായവർ സൎക്കാരിലേക്കു യാതൊന്നും കൊടുക്കേണ്ട. രാജ്യരക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതു് എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ആണുതാനും. ഇതു ഈ നിയമത്തിനു വിരുദ്ധവും സ്പഷ്ടമായിട്ടു അധൎമ്മവുമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നികുതിപിരിക്കുന്നതിൽ ഈ വലിയ അന്തരമുള്ളതിനെ പോക്കുന്നതിനാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷ് ഗവൎമ്മേണ്ടുകാർ ആദായനികുതി എന്നൊരു കരം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുപ്രകാരം അവർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വക്കീലന്മാർ കച്ചവടക്കാർ മുതലായവരുടെ ആദായത്തിൽ നിന്നു ഒരു സ്ഥിര ഓഹരി ആണ്ടുതോറും പിരിച്ചുവരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ആവശ്യവസ്തുക്കളല്ലാതെ സുഖവൃത്തിക്കും മററും വേണ്ടതായ പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കും നികുതി നിശ്ചയിക്കുന്നുണ്ടു്. അതെല്ലാം ദരിദ്രന്മാരെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ധനികന്മാരെ മാത്രമേ സംബന്ധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർ സൎക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കുന്നതു് അവരവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ആകുന്നതാണു്.

൨. നികുതിപിരിക്കുന്നതിൽ വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള നിയമം വളരെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണു്. കച്ചവടക്കാരും മററും സാമാനങ്ങൾക്കു എന്തുചിതം ചുങ്കം കൊടുക്കണമെന്നു് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്താതെ അതാതു സമയത്തു് ആവശ്യംപോലെ പിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ വ്യാപാരങ്ങൾ എല്ലാം ചൂതുകളിപോലെ ആകുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ കച്ചവടത്തിനും മററും അഭിവൃദ്ധിയു

ണ്ടാകുന്നതു അവരുടെ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, ആലോചനകൊണ്ടും, ജാഗ്രതകൊണ്ടും മററും ആകുന്നതല്ല. എല്ലാം അവരവരുടെ ഭാഗ്യംപോലെ ഇരിക്കും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ രാജ്യത്തിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ വൃദ്ധിക്കോ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കോ മാർഗ്ഗം വളരെ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്ന നിശ്ചയമാണല്ലൊ.

൩. നികുതിപിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു അതു കൊടുക്കുന്നതിന പ്രത്യേകം സൌകൎയ്യമുള്ള കാലത്തും മാതിരിയിലുമായിരിക്കണമെന്നാകുന്നു മൂന്നാമത്തെ നിയമം. കൊയ്ത്തുകാലത്താണ വസ്തുക്കളുടെ നികുതി കൊടുക്കാൻ ഉടമസ്ഥന്മാൎക്കു അധികം സൌകൎയ്യമുള്ളതെന്ന എല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു ആ കാലത്താണ ആ കരം പിരിക്കേണ്ടതു. അതല്ലാതെ ദുർഭിക്ഷമുള്ള മാസങ്ങളിൽ പിരിക്കുന്നതായാൽ എല്ലാവൎക്കും പ്രത്യേകിച്ചു ചില്ലറ കുടിയാനവന്മാൎക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നതാണെന്ന സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. കുറച്ചുകാലം മുമ്പുവരെ ബിലാത്തിയിൽനിന്ന വന്നിരുന്ന നെയ്ത്തുചരക്കുകൾക്കു നൂററിന അഞ്ചുറുപ്പിക വീതം ചുങ്കം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു വലിയ കച്ചവടക്കാരാണ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതു. എന്നാൽ സാധാരണ വസ്ത്രാദികൾ വാങ്ങുന്നവർ അതുകളുടെ വിലയിൽ ഈ നികുതിവകയ്ക്കു വേണ്ടതുകൂടി കൂട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ടു ആ നികുതി പിരിയുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നാകുന്നു. ആ കരം ചരക്കു വാങ്ങുന്നവർ തന്നെ ഗവൎമ്മെന്റിലേക്കു നേരിട്ടു ആണ്ടിൽ ഇന്നിന്ന കാലങ്ങളിൽ കൊടുക്കണമെന്ന വച്ചാൽ അവൎക്കു ബുദ്ധിമുട്ടിന ഇടയുണ്ടാകുന്നതാണല്ലൊ. ചരക്കു വാങ്ങുന്നതു കയ്യിൽ പണമുള്ളപ്പോൾ മതി എന്ന വയ്ക്കാം. നികുതി നേരിട്ടു കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു നീട്ടിവയ്പാൻ പാടില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടാണ് കരം പിരിക്കുന്നതു, അതു കൊടുക്കുന്നവൎക്കു സൌകൎയ്യമുള്ള മാതിരിയിലായിരിക്കണമെന്ന പറഞ്ഞതു. എന്നുതന്നെയല്ല കൊടുക്കുന്നവൎക്കു സൌകൎയ്യമില്ലാത്ത സമയത്തു കരം പിരിക്കുന്നതു നാലാമത്തെ നിയമത്തിനും വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണ്.

൪. നികുതി പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു ആകുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കണമെന്നാണല്ലോ ആ നിയമം. പിരിക്കുന്നതിന വളരെ ചിലവു വേണ്ടിവരുന്ന നികുതിയായാൽ ഗവൎമ്മെന്റിലേക്ക് പ്രത്യേകിച്ചു ഒരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കാതെ ജനങ്ങൾക്കു അനാവശ്യമായ നഷ്ടത്തിന ഇടയുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒന്നാമത്തെ നിയമം എല്ലാ കരങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ സംബന്ധിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ കാരണം ഈ നിയമമാകുന്നു. ഉപ്പു നി

കുതി അവരവരുടെ മുതലിൻെറ അവസ്ഥപോലെ എല്ലാവരും കൊടുക്കണമെന്നുവച്ചാൽ ആ മുതലിൻെറ അവസ്ഥയെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനു സക്കാരിൽനിന്നു വളരെ ആളുകളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അധികമായ ചിലവിന്നു ഇടയാകുന്നതാണല്ലൊ. ഇപ്പോൾ പിരിയുന്ന നികുതിയിൽ പത്തിനൊന്നു പിരിക്കുന്നതിനു ചിലവാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ മാതിരിയാകുമ്പോൾ പതിനഞ്ചുവീതം വേണ്ടിവരും. ജനങ്ങളുടെ കയ്യിൽനിന്നു പിരിക്കുന്ന സംഖ്യയിൽ കുറവു ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും ഗവമ്മെണ്ടിലെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ട ഒൻപതു ഉറുപ്പികയിൽ അഞ്ചു ഉറുപ്പികയേ അവക്കു കിട്ടുകയുള്ളു. അപ്പോൾ ശേഷമുള്ള നാലുറുപ്പികയുടെ ആവശ്യത്തിനായി വിശേഷാൽ വല്ല കരവും പിരിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു അധികമായ നഷ്ടം നേരിടുമെന്നല്ലാതെ അതിനനുരൂപമായ യാതൊരു ആദായവും ഗവമ്മെൻറിലേക്കു ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. വേറെ പല നികുതികാൎയ്യങ്ങളിലും ഈ ന്യൂനത വരാവുന്നതും ചിലതിൽ വന്നുകാണുന്നതുമാണെന്നു വായനക്കാൎക്കു ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഓരോ നികുതി നിശ്ചയിപ്പാൻ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുകൂടാതെ ചില ചില്ലറനിയമങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടു്.

നികുതി പിരിക്കുന്നതു് ഏതു വിധത്തിൽ വേണമെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതായ നാലു പ്രധാന നിയമങ്ങളുള്ളവയെ ഇതിനു മുമ്പിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ പിരിക്കുന്ന നികുതി രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ സക്കാരിൽനിന്നും നികുതി ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ആ നികുതി കൊടുക്കുന്നതും ഒരേ ആളായിരിക്കും. മറേറ സമ്പ്രദായത്തിൽ സക്കാരിൽനിന്നു ആവശ്യപ്പെടുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുടെ പക്കൽ നിന്നല്ല നികുതി സൂക്ഷ്മത്തിൽ വരുന്നതു്. ആദായനികുതി മുതലായതു ആദ്യം പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലാണു്. ഒരു വക്കീലിൻെറയൊ കച്ചവടക്കാരൻെറയൊ ആദായത്തിൽനിന്നു ഒരു ഓഹരി സക്കാരിലേക്കു നികുതിയായി കൊടുക്കുമ്പോൾ ആ സംഖ്യയിൽ ഒരംശവും മററാരുടെ ധനത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ സ്വന്ത സവാരിക്കായി വാങ്ങിയ കുതിരവണ്ടി മുതലായവയ്ക്കു നികുതി നിശ്ചയിച്ചാൽ ആ നികുതി അതുകളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരെമാത്രമേ സംബന്ധിക്കയുള്ളു. ഈ നികുതിക്കു പ്രത്യക്ഷകരമെന്നാകുന്നു. പിന്നെ വസ്ത്ര, മദ്യം, കച്ചവടസാമാനങ്ങൾ മുതലായവയുടെ നികുതി സക്കാരിൽനിന്നു ആരോടു വാങ്ങുന്നുവോ അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നല്ലാ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വരുന്നതു്.

വസ്തുവിന്റെ നികുതി വസ്തുഉടമസ്ഥനും കച്ചവടസാമാനങ്ങളുടെ നികുതി കച്ചവടക്കാരനുമാണു കൊടുക്കുന്നതു്. എങ്കിലും ആ കൊടുക്കുന്ന സംഖ്യകൂടി അവർ ധാന്യങ്ങളുടേയും മററു സാമാനങ്ങളുടേയും വിലയിൽ കൂട്ടുന്നതാകകൊണ്ടു് അതു അവസാനത്തിൽ അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവരുടെപക്കൽനിന്നാണു വരുന്നതു്. ഈ നികുതികൾ രണ്ടും പരോക്ഷകരമെന്നാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷകരമാകട്ടെ, പരോക്ഷകരമാകട്ടെ എല്ലാ കരങ്ങളും അനുഭോക്താക്കളുടെ കയ്യിൽനിന്നാണു വരുന്നതു്. എന്നാൽ ചില പദാർത്ഥങ്ങൾക്കുള്ള നികുതി അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവർ തന്നെയാണു കൊടുക്കുന്നതു്. മററുള്ളവയുടെ നികുതി കൊടുക്കുന്നതു അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവരല്ല.

പണ്ടു ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ സാധാരണയായിട്ടു പരോക്ഷകരം മാത്രമേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വിളവിൽ ഓഹരി (സാധാരണയായി അതു ആറിലൊന്നോ എട്ടിലൊന്നോ ആയിരിക്കും) രാജാവു എടുക്കുകയും കച്ചവടച്ചരക്കുകൾക്കു ചുങ്കം വാങ്ങുകയും മററുമാണു് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനു ചെയ്തിരുന്നതു്. യുദ്ധം ഹേതുവായിട്ടോ മററോ അധികസംഖ്യയ്ക്കു ആവശ്യംവന്നാൽ മാത്രം എല്ലാവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നും ഒരു ക്ലിപ്തപ്പെട്ട സംഖ്യ പിരിച്ചുവന്നിരുന്നു. ചില മതദുരഭിമാനികളായ മഹമ്മദീയ രാജാക്കന്മാർ ഇതരമതക്കാരുടെ പക്കൽനിന്നു ഇങ്ങനെ ഒരു നികുതി ചിലപ്പോൾ പിരിച്ചിരുന്നു. അപൂർവ്വമായി പിരിച്ചുവന്നിരുന്ന ഈ രണ്ടു നികുതിയല്ലാതെ പ്രത്യക്ഷകരം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലാ. വെള്ളക്കാരുടെ രാജ്യസംപ്രദായത്തിലാണു പ്രത്യക്ഷകരം ധാരാളമായി നടപ്പായതു്. അതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് ആദായനികുതിയാകുന്നു.

ആദായനികുതി എന്നു പറയുന്നതു പ്രജകൾക്കു ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നതൊഴികെയുള്ള സകല ആദായങ്ങളിൽ നിന്നും നൂററിൽ ഇത്രയെന്നു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി സർക്കാരിൽനിന്നു പിരിക്കുന്നതായ ഒരു സംഖ്യയാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിൽ പിരിച്ചുവരുന്നതു് നൂററിനു രണ്ടര ഉറുപ്പികവീതമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ നികുതി ആണ്ടിൽ അഞ്ഞൂറോ അഞ്ഞൂറിൽ അധികമോ ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവരുടെ പക്കൽനിന്നു മാത്രമേ പിരിക്കുന്നുള്ളു. ഈ നികുതി വളരെ ന്യായമായിട്ടുള്ളതും പിരിക്കാതെയിരിക്കുന്നതു അധർമ്മവുമാകുന്നു. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ആദായം എത്രതന്നെ സ്വല്പമായിരുന്നാലും അതിൽ ഒരോഹരി സർക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കണം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വക്കീലന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ, കച്ചവടക്കാർ മുതലായവർക്കുണ്ടാകുന്ന ആദായം എത്രത

ന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ആദായനികുതി ഇല്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ അവൎക്കു കാൽകാശുപോലും സൎക്കാരിലേക്കു കൊടുപ്പാനുള്ള ബാദ്ധ്യതയില്ലാ. എന്നാൽ രാജ്യഭരണം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണത്തിനു ആൎക്കും വ്യത്യാസമില്ലതാനും. ഇതു ന്യായമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ ന്യായരാഹിത്യത്തെ കുറെക്കൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനു ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി പറയാം. മൂന്നു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാൎക്കു ഒസ്യത്തുവഴിക്കു പതിനായിരം ഉറുപ്പികവീതം കിട്ടി എന്നും, അതിൽ ഒരാൾ ആ പണം കൊണ്ടു വസ്തു വാങ്ങി എന്നും, രണ്ടാമത്തേവൻ കച്ചവടം തുടങ്ങി എന്നും, മൂന്നാമത്തേവൻ അതു ബാങ്കിൽ പലിശെക്കു കൊടുത്തു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എല്ലാവൎക്കും ആ ധനം കിട്ടിയവഴി ഒന്നാണു്. എല്ലാവൎക്കും ആ ധനത്തിന്റെ സ്വത്വത്തെ ഒരുപോലെതന്നെയാണു് സൎക്കാരിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. എന്നിരിക്കെ അതിൽ വസ്തു വാങ്ങിയ ഒരാൾ മാത്രമേ സൎക്കാരിലേക്കു നികുതി കൊടുക്കേണ്ടു എന്നു വരുന്നതു ഏതു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിച്ചാലും അയുക്തവും അധൎമ്മവുമാണെന്നു നിസ്സംശയമാണല്ലോ.

ആദായനികുതി മുതലായതു പിരിച്ചാൽ മാത്രമേ എല്ലാവരുടെ പക്കൽനിന്നും അവരവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ സൎക്കാരിലേക്കു നികുതി കിട്ടുകയുള്ളൂ. ഇതാണല്ലോ നികുതികാൎയ്യത്തെ പറ്റീട്ടുള്ള ഒന്നാമത്തെ നിയമം. കച്ചവടച്ചരക്കുകളിന്മേൽ ചുങ്കം പതിക്കുമ്പോഴും ഈ സംഗതി ഓൎമ്മവെയ്പാനുള്ളതാണു്. മനുഷ്യൎക്കു കൂടിയേകഴിയൂ എന്നുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കാതെ സുഖാനുഭവത്തിനു മാത്രം വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കാണു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്. നെല്ലു, തുണി മുതലായവയ്ക്കു ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ അതുകളുടെ വില കൂടുകയും അതിനാൽ സാധുക്കൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുകയും ചെയ്യും. കറുപ്പു്, പുകയില, ചാരായം മുതലായതുകൾ അവശ്യംവേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങൾ അല്ലാത്തതിനാൽ അതുകൾക്കു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സാധുക്കൾക്കുപദ്രവം തട്ടുന്നതല്ലാ. അതുകൾകൊണ്ടുള്ള സുഖം അനുഭവിച്ചേ കഴിയൂ എന്നുള്ളവൎക്കു വലിയ പ്രയാസം കൂടാതെ ആ ചുങ്കം കൊടുപ്പാനുള്ള ശേഷിയും ഉണ്ടായിരിക്കും.

നികുതിയെപ്പറ്റി രണ്ടു സംഗതികൾ കൂടിയേ പറവാനുള്ളൂ. അവ വളരെ പ്രധാനസംഗതികളാണെങ്കിലും ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ പണ്ടു് അവയുടെ ജ്ഞാനം വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഒന്നാമതു് നികുതിപിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യാനാണു്. രാജാക്കന്മാരുടെ ആഡംബരത്തിനുവേണ്ടി അതിൽനിന്നു ചിലവുചെയ്വാൻ പാടില്ലെന്നല്ലാ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു്. ആ ചിലവു അമി

തമായിട്ടേയാകരുത്. മൈസൂർ മഹാരാജാവിന്റെ ചിലവിനു ആണ്ടിൽ പതിമ്മൂന്നു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയും ഹൈദ്രാബാദ് രാജാവിന്റെ ചിലവിനു മുപ്പതു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയും ആകുന്നു. ഈ സംഖ്യ ആ രാജ്യങ്ങളിൽ പിരിയുന്ന ഒട്ടുക്കു നികുതിയിൽ പത്തിലൊരു ഭാഗമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മഹാരാജ്ഞിയുടെ ചിലവിനു ആണ്ടിൽ നാല്പതു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയേ ആകുന്നുള്ളു. അതു അവിടെ പിരിയുന്ന നികുതിയുടെ ഇരുപതിലൊരംശത്തിൽ വളരെ കുറവാണ്. ഹൈദ്രബാദ് രാജാവിന്റേയും മഹാരാജ്ഞിയുടേയും അവസ്ഥയ്ക്കു എത്ര അന്തരമുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അവരുടെ ചിലവിനു വച്ചിരിക്കുന്ന സംഖ്യ ഏകദേശം ശരിയാണ്. ജനങ്ങളുടെ ഗുണത്തിന്നായിട്ടാണു നികുതി പിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള ജ്ഞാനം രാജാവിനും പ്രജകൾക്കും വളരെ കുറവാകകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതു.

രണ്ടാമതു, നികുതി പിരിക്കുന്നതിനുള്ള നിശ്ചയങ്ങൾ പ്രജകളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ സംഗതി ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ കുട്ടികൾക്കുകൂടി അറിയാവുന്നതാണെങ്കിലും ഈ നാട്ടിൽ അതു ഒരു അപൂർവ്വജ്ഞാനമാണ്. എന്നാൽ നികുതി പിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു സങ്കടം കൂടാതേയും ന്യായമായ സിദ്ധാന്തം കൂടാതേയും വേണമെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ സാധിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയം തന്നെ. ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അവരുടെ പ്രതിനിധികൾ മുഖാന്തിരമാണ് അറിയിക്കുന്നതു. ഇതാകുന്നു ബിലാത്തിയിൽ പാർലിയമെണ്ടുസഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം. പ്രതിനിധികളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായവും, അവരുടെ അധികാരങ്ങളും മററും ഇന്നിന്നതാണെന്നു ആ സന്ദർഭത്തിൽ വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

——(o)——

൩൦. കച്ചവടം

ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനാംഗങ്ങളായ ധനോല്പാദന വിനിമയവ്യംശനങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംക്ഷേപമായി ഇതിനുമുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

കച്ചവടം സ്വദേശീയമെന്നും, വിദേശീയമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. ഒരു രാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ അവിടെയുള്ളവർ തമ്മിൽതന്നെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതു സ്വദേശീയവാണിജ്യവും മററുരാജ്യക്കാരുമായി ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതു വിദേശീ

യ വാണിജ്യവും ആകുന്നു. ഇതിൽ സ്വദേശീയവാണിജ്യത്തെക്കുറിച്ച് ധനവിനിമയഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. വിദേശീയവാണിജ്യം രണ്ടുസമ്പ്രദായത്തിലാണ് ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നതു്. ചിലരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന ചരക്കുകൾക്കു ചുങ്കമുണ്ടു്. മററുരാജ്യങ്ങളിൽ അതില്ല. ഈ ചുങ്കം പിരിക്കുന്നതിൻെറ ഒരുദ്ദേശം സക്കാരിലേക്കുള്ള മുതലെടുപ്പാണെങ്കിലും പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം ആ രാജ്യത്തിലുള്ള മുതലാളന്മാരേയും വേലക്കാരേയും സഹായിക്കുകയാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തു ഒരു സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിനു സൌകര്യം അധികമുണ്ടെങ്കിൽ ആ രാജ്യക്കാർക്കു അതിനു സൌകര്യം കുറവായ രാജ്യത്തുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ ചുരുങ്ങിയ വിലക്കു വില്ക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ മററുരാജ്യങ്ങളിൽ ആ സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മുതലാളന്മാർക്കും വേലക്കാർക്കും നഷ്ടത്തിനു ഇടയാകും. അതിനെ പ്രതികരിപ്പാനാണു് ഈ ചുങ്കം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ആ ചുങ്കത്തോടു കൂടുമ്പോൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാരുണ്ടാക്കുന്നതിൻെറയും വില ഏറെക്കുറെ ശരിയാകും. ഈ പറഞ്ഞതു വിശദമാകുന്നതിനു ഒരുദാഹരണം പറയാം. ബ്രിട്ടീഷുമലയാളത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടൊ, സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടൊ, മണ്ണിൻെറ ഗുണംകൊണ്ടൊ കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിലധികം കുരുമുളകു് ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു അവിടെ കുരുമുളകിൻെറ വില കൊച്ചിയിലുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ കുറവായിരിക്കണം. അതു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുംകൂടാതെ കൊച്ചിക്കുകൊണ്ടുവരാമെങ്കിൽ കൊച്ചിയിൽ കുരുമുളകു കൃഷിചെയ്യുന്നവർക്കു ദോഷമായിത്തീരും. മലയാളത്തിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്നതിനെ ഇവിടെ പറയ്ക്കു് അഞ്ചുറുപ്പികയായി വിററാൽ മുതലാകുമെന്നും ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതു ആറുറുപ്പികയായിവിററാലേ മുതലാവു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അഞ്ചുറുപ്പികക്കു കിട്ടുമ്പോൾ സ്വദേശാഭിമാനംകൊണ്ടു ആറുറുപ്പിക കൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതിനേയും അഞ്ചുറുപ്പികക്കു വില്ക്കേണ്ടിവരികയും അതിനാൽ നഷ്ടത്തിനിടയാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽനിന്നും വരുന്ന മുളകിനു കൊച്ചീസക്കാരിൽനിന്നു് പറയ്ക്കു ഒരുറുപ്പിക വീതം ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ ഇവിടത്തെ മുളകുകൃഷിക്കാർക്കു ഒരു രക്ഷയായല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ അതാതു രാജ്യത്തുള്ള വ്യവസായികളെ സഹായിക്കുന്നതിനു സക്കാരിൽനിന്നും ചുങ്കംപിരിച്ചുവരുന്ന കച്ചവടത്തിന് രക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും മററതിന് അരക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും പേരാകുന്നു.

രക്ഷിതവാണിജ്യം ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദകന്മാൎക്ക് ഗുണകരമായിരുന്നാലും ജനസമുദായത്തിന്ന് ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. കുരുമുളകിന്ന കൊച്ചീരാജ്യത്തു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആവിടെയുള്ള കുരുമുളകുകൃഷിക്കാൎക്കു ഗുണമുണ്ടാകുമെന്ന് നിശ്ചയം തന്നെ. എന്നാൽ അവിടെ കുരുമുളകിന്ന ആവശ്യമുള്ളവൎക്കെല്ലാം കുറച്ചു ജനങ്ങളുടെ ആദായത്തിനുവേണ്ടി പറയത്തക്ക ഒരു ഉപകാരവുമില്ലാതെ വെറുതെ അധികച്ചിലവു ചെയ്യേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ അന്യരാജ്യത്തുനിന്നുവരുന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങൾക്കും ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു ദിവസവൃത്തിക്കു ചിലവു കൂടി വരുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഉല്പാദകന്മാൎക്കുള്ള ദോഷം താൽക്കാലികവും സ്ഥായിയായി നില്ക്കാത്തതുമാകുന്നു. കുരുമുളകുകൃഷിക്കാർ അവരുടെ പരിശ്രമം ആദായമില്ലാത്തതാണെന്നു കാണുമ്പോൾ അതിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങി ആദായമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമല്ലേ? ഒരു പരിശ്രമം സ്ഥിരമായ ആദായമുള്ളതാകേണമെങ്കിൽ അതിന്ന ആ ദിക്കിൽ പ്രത്യേക സൌകൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഓരോ രാജ്യത്തുള്ള ജനങ്ങൾ അതാതു രാജ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തിന്ന എല്ലാംകൊണ്ടും സൌകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രം ഉണ്ടാക്കും. അപ്പോൾ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ഒരുപോലെ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പ്രയത്നവിഭജനം ധനോല്പാദനത്തിന്ന ഒരു പ്രധാനകാരണമാണെന്ന ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അരക്ഷിതവാണിജ്യം ഈ പ്രയത്നവിഭജനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒരു കമ്മാലപ്പണിയുമ്പോൾ കല്ലിൻപണി, മരപ്പണി, ചുമരിടുക മുതലായതിൽ ഒരോന്നിന്ന് പ്രത്യേകവാസനയും പരിചയവും ഉള്ളവർ അതാതു പണി ചെയ്യുന്നതായാൽ ആ കമ്മാല ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് വളരെ സൌകൎയ്യവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയും കൃഷിക്കാർ മറ്റൊരു പണി നോക്കാതെ കൃഷിപ്പണിയിൽതന്നെ പരിശ്രമിക്കുകയും ചക്കാന്മാർ എണ്ണയാട്ടുന്നതിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധവെയ്ക്കുകയും നെയ്ത്തുകാർ അവരുടെ വേലയിൽ തന്നെ മനസ്സു വെയ്ക്കുകയും മററും ചെയ്താൽ അതാതുവേല സുകരവും ഫലവത്തുമായി തീരുന്നതുപോലെയും ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർ അതാതുരാജ്യത്ത് ഉല്പാദനസൌകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ഭൂമിയിൽ എല്ലാം അധികമായ ധനോല്പാദനത്തിന്നും ജനസമുദായത്തിന്ന് ക്ഷേമത്തിന്നും കാരണമാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും കച്ചവടത്തിന്ന ചുങ്കം മുതലായ ബാധകൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന്നു

ൽ ഭൂമിയിൽ ധനോല്പാദനവും എല്ലാ നാട്ടുകാൎക്കും ജീവനസൌക
ൎയ്യവും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്. എന്നിരിക്കെ താൽക്കാലികമായി ഓ
രോരുത്തൎക്കുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ നിസ്സാരങ്ങളായിട്ടല്ലേ ഗണി
ക്കേണ്ടതു്?

കച്ചവടം ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള പ്രധാനകാ
രണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. കച്ചവടംകൊണ്ടു് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ
മാത്രമുണ്ടാകുന്നതും നമുക്കു അവശ്യമുള്ളതുമായ സാധനങ്ങളെ
ധാരാളമായി നമുക്കു് കിട്ടുന്നതാണെന്നുള്ള ഒരു പ്രയോജനത്തെ
മാത്രമെ സാധാരണ ജനങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അതി
ന്നു് ഇതിൽ വലുതായ അനേക ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയിൽ
ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി പറയേണ്ടതു് കച്ചവടത്തിന്റെ
ധനോല്പാദകശക്തിയാകുന്നു. ചുങ്കം മുതലായ ബാധകൾ കൂ
ടാതെ പല രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയം നടത്തുന്നതായാൽ
ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉല്പാദനത്തിന്നു് പ്രത്യേക സൌകൎയ്യമുള്ള
സാധനങ്ങളെ മാത്രമെ ഉണ്ടാക്കയുള്ളു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോ
ൾ എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടേയും ഉല്പാദനം വൎദ്ധിച്ചുവ
രികയും ഉല്പാദനവ്യയം കുറഞ്ഞുവരികയും അതുനിമിത്തം ലോ
കത്തിലുള്ള ധനം അധികമായിവരികയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ.
ഇതുകൂടാതെ കച്ചവടവഴിക്കു് പല രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടാകു
ന്ന സമ്മേളനംകൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ ഐകമത്യവും പല പ്ര
കാരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരവും വൎദ്ധിക്കുകയും കലഹങ്ങളും മ
റ്റും കുറയുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു
ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അത്ര വിസ്തരിക്കേണമെന്നില്ല.

വിദേശവാണിജ്യം ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഗുണകരമാവേണമെ
ങ്കിൽ കൈമാററം ചെയ്യുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയുടെ താരത
മ്യം രണ്ടു രാജ്യത്തിലും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കണം. മലയാള
ത്തിലും കോയമ്പത്തൂരും ഒരു പറ കുരുമുളകിന്റെ വില ആറുപ
റ തോരപ്പരിപ്പാണെങ്കിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്നും ഇവിടേക്കു
തോരപ്പരിപ്പു കൊണ്ടുവരികയും ഇവിട്ടുന്നു അങ്ങോട്ടു കുരുമുളകു
കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഇരുകക്ഷികൾക്കും ലാഭ
മുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരു പറ മുളകിന്റെ വില ഇവിടെ ആറുപറ
പരിപ്പും കോയമ്പത്തൂരു എട്ടുപറ പരിപ്പുമാണെങ്കിൽ കോയമ്പ
ത്തൂക്കാർ ആറരപ്പറപരിപ്പു മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊ
ടുത്തു ഒരുപറകുരുമുളകു വാങ്ങിയാലും തരക്കേടില്ല. ആറരപ്പറപ
രിപ്പു ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നും ഒരുപറ കുരുമുളകു കൊണ്ടു
പോകുന്നതിന്നുമുള്ള കൂലി ഒരുപറപരിപ്പിന്റെ വിലയാണെ

ങ്കിൽ ഈ കൈമാററംകൊണ്ടു രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും അരപ്പുറപ്പരിപ്പിന്റെ വിലയോളമുള്ള ലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

വിലയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാനുള്ള കാരണം കുരുമുളകുകൃഷിക്കു മലയാളത്തിലും പരിപ്പുകൃഷിക്കു കോയമ്പത്തൂരുമുള്ള പ്രത്യേകസൌകൎയ്യമാകുന്നു. കോയമ്പത്തൂർകാർ ഒരുപറ മുളകിനു ആറരപ്പുറ പരിപ്പുകൊടുപ്പാൻ തയാറാണെന്നു കാണുമ്പോൾ മലയാളത്തിലെ പരിപ്പുകൃഷിക്കാർ അതു വെടിഞ്ഞു കുരുമുളകു ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങും. അതുപോലെ തന്നെ ഏഴരപ്പുറപരിപ്പിനു ഒരുപറ കുരുമുളകു കിട്ടിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ കോയമ്പത്തൂരും മുളകുകൃഷിക്കാർ അതു വെടിഞ്ഞു പരിപ്പുകൃഷിക്കു ഉത്സാഹിച്ചു തുടങ്ങും. ഇതിൽ ഓരോന്നിനു ഓരോ രാജ്യത്തിൽ സൌകൎയ്യമധികമുള്ളതിനാൽ പരിപ്പും മുളകും പണ്ടു രണ്ടു രാജ്യത്തും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതിലധികം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്നതാണല്ലോ.

ലാഭമില്ലാതെ ആരും കച്ചവടത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നു മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ലാഭം എത്രത്തോളമുണ്ടാകുമെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. പാണ്ടിയിൽ നിന്നു ആദ്യം ഈ ദിക്കുകളിൽ പാവുംകൊണ്ടുവന്നപ്പോഴത്തേപ്പോലെ ആദ്യമായി പുതു ചരക്കുകൾ കൊണ്ടുവരുന്നവൎക്കു അധികലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ലാഭംകാണുമ്പോൾ വളരെ ആളുകൾ ആ ചരക്കു കൊണ്ടുവന്നു തുടങ്ങും. ഉല്പാദനം അധികമാകുംതോറും വില കുറഞ്ഞു വരുമെന്നു മുൻപേ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ ആ ചരക്കുകൊണ്ടു വരുന്നതിനാലുള്ള ലാഭം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങും. ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ളതിലധികം ആ ചരക്കു കൊണ്ടുവന്നാൽ അശേഷം ലാഭമില്ലാതെ ആകുന്നതുകൊണ്ടു വരവിനു ഒരു അതിരില്ലാതെ വരാൻ പാടില്ല; എത്രത്തോളം ചുരുങ്ങിയലാഭം കൊണ്ടു തൃപ്തി നേടാമോ ആ ലാഭമാകുന്നു വരവിന്റെ അതിര്. ആ ലാഭമെന്തായിരിക്കും? അതു കച്ചവടത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന ധനം ഉറപ്പുവാങ്ങി പലിശയ്ക്കു കൊടുത്താൽ കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൽ കുറയാൻ പാടില്ലല്ലോ. പിന്നെ പലിശയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പണത്തിന് ഉറപ്പു അധികമുള്ളതിൽ കച്ചവടത്തിലെ നാനാസംഭാവ്യതയുടെ അവസ്ഥയ്ക്കു തക്കതായി ഒരു പ്രതിഫലവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതു രണ്ടും ചരക്കുകൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിലുള്ള കൂലിയും ആണ്. കച്ചവടക്കാരുടെ ലാഭത്തിന്റെ അതിരു അതിലധികമായി എത്രയെങ്കിലും കിട്ടിക്കോട്ടെ. അതിൽ കുറഞ്ഞാൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നതല്ല.

ഒരു രാജ്യത്തു നിന്നു പുറത്തേക്കു പോകുന്ന ചരക്കുകളുടേയും അവിടേക്കു വരുന്ന ചരക്കുകളുടേയും വില ശരിയായിരിക്കും. ചില കാലങ്ങളിൽ ഒന്നു അധികമായി എന്നുവരാം. എന്നാൽ ക്രമേണ രണ്ടും ശരിയായി വരുന്നതാണ്. കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഈ രാജ്യങ്ങൾക്കു മററു യാതൊരു രാജ്യവുമായി കച്ചവടമില്ലെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ കൊച്ചിയിൽ നിന്നു തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകുന്നതിനേക്കാൾ അധികം ചരക്കു തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്ന് കൊച്ചിയിലേക്കു ചില കാലങ്ങളിൽ വന്നേക്കാം. അങ്ങിനെ ആകുമ്പോൾ ചരക്കു കൈമാററം കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിൻെറ വില നാണ്യമായിത്തന്നെ കൊച്ചിയിൽ നിന്നും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകും. അപ്പോൾ നാണ്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ വർദ്ധിക്കുകയും കൊച്ചിയിൽ നാണ്യം കുറയുകയും ചെയ്യും. മററു സാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാണ്യവും വർദ്ധിക്കുന്തോറും വില കുറയുകയും കുറയുന്തോറും വില വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. നാണ്യത്തിൻെറ വില കുറഞ്ഞു വരുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു ഉറുപ്പികയ്ക്കു കിട്ടിയിരുന്ന പദാർത്ഥത്തിനു ഒന്നര ഉറുപ്പികയോ മറേറാ കൊടുക്കേണ്ടിവരും. കൊച്ചിയിൽ നേരെ മറിച്ചും ആവും. അപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നു സാധനങ്ങളെ കൊച്ചിക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതു നഷ്ടമായും കൊച്ചിയിൽ നിന്നു അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നതു അതിലാഭമായും തീരുകയും അതിനാൽ കൊച്ചിയിൽ നിന്നു ചരക്കുകളുടെ പോക്കു കൂടുകയും തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നു വരവു ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ പോക്കുവരവുകൾ ശരിയായിത്തീരും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുനിന്നു കച്ചവടക്കാർ പണമധികമായി അന്യരാജ്യത്തേക്കു കൊണ്ടു പോകുന്നതിനാൽ ഇവിടെ ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു എന്നു നാം സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇതു ഒരു തെററായ ആവലാധിയാണെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞതു കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഒരുനാട്ടിൽനിന്നു ഉറുപ്പിക പോകുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ ദാരിദ്ര്യമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മറു നാട്ടുകാരെപ്പോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യാതെയാകുമ്പോഴാണ് ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിക്കുന്നതു. ശുദ്ധ മലയാളികൾ മററുജാതിക്കാരെപ്പോലെ പരിശ്രമശീലന്മാരല്ലെന്നു നമുക്കു അനുഭവമല്ലേ? ഈ പരിശ്രമശൂന്യതയാകുന്നു മലയാളികളുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ ദിവസംതോറും ക്ഷയിപ്പിച്ചു വരുന്നതു. ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളെല്ലാം കൂടി ആലോചിച്ചാൽ ഈ പറഞ്ഞതു യഥാർത്ഥമാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

൩൮. രാജ്യഭരണം.

രാജ്യഭരണത്തെക്കുറിച്ച് പല സംഗതികളും ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനാണ് രാജ്യഭരണം എന്നൊരേൎപ്പാട് മനുഷ്യർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിവൎത്തിക്കുന്നതിന് പല രാജ്യങ്ങളിലും പല കാലങ്ങളിലുമായിട്ട് എന്തെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള ഏൎപ്പാടുകളാണ് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്? ഓരോ ഏപ്പാട് ആ ഉദ്ദേശത്തെ എത്രത്തോളം നിവൎത്തിക്കുന്നുണ്ട്? അതിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളാണുള്ളതു്? രാജ്യഭരണത്തിൽ ഏതു വിധത്തിലുള്ള ഏൎപ്പാടു കൊണ്ടാണ് ന്യൂനതകൾ കഴിയുന്നെടത്തോളം കുറഞ്ഞുപോകുന്നതു്? എന്നും മററുമുള്ള സംഗതികളെയാണ് നമുക്കു പ്രധാനമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. ഈ ആലോചനയിൽ ഇംഗ്ലീഷ്പുസ്തകങ്ങളിലും, നമ്മുടെ സ്മൃതിപുരാണാദികളിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ ഗൌരവലാഘവങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

എന്തെങ്കിലും ഒരു ക്രിയയുടെയോ ഏൎപ്പാടിന്റെയോ സ്വഭാവത്തെയും ഗുണദോഷങ്ങളെയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു ആലോചിക്കുന്നതു് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിലില്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നതു ചിലപ്പോൾ കുറെ അപ്രസ്തുതമായി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നാകുന്നു നാം ആദ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനായിട്ടാണു ഈശ്വരനോ മനുഷ്യനോ രാജ്യഭരണം എന്നൊരേൎപ്പാടു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്? എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥമായ ഉത്തരമാകുന്നു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥമായ ഉദ്ദേശം.

ഈ ചോദ്യത്തിനു പലരും പലവിധമായ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലർ രാജ്യഭരണം പ്രജാപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, മററു ചിലർ ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, ചിലർ സത്വത്തെയും സ്വത്വത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനാണെന്നും, മററു ചിലർ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖത്തിനാണെന്നും, പിന്നെ ചിലർ പ്രജകളെ ഉൽക്കൎഷീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നും മററും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നു സാധിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ഓരോ അഭിപ്രായം ഓരോവഴിക്കു പോകുന്നതാകകൊണ്ടു അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രത്യേകമായി ആലോചിച്ചു നമ്മുടെ വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഒന്നിനെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

ഇതിൽ പ്രജാപരിപാലനമെന്നും ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നും പറയുന്നതു ഒന്നുതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണോദ്ദേശമായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു ഇതാണു്. എന്നാൽ ഇതിനു വലിയൊരു ന്യൂനതയുണ്ടു്. ഉദ്ദേശമെന്നതു ശാസ്ത്രാനുരോധമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ മൂലത്തോളം പറരുന്നതായിരിക്കണം. ആ കാൎയ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇന്നതാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ആ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു ഇടവരരുതു്. വൈദ്യശാസ്ത്രമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നതിനാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രാനുരോധമായിട്ടില്ല. ചികിത്സിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വേറെ ഒരു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം രോഗോപശാന്തിക്കും രോഗനിവാരണത്തിനുമാണെന്നാകുന്നു പറയേണ്ടതു്. ഇതുപോലെയാണു ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ പ്രവൃത്തിക്കുതന്നെ വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അതുതന്നെയാകുന്നു രാജ്യഭരണോദ്ദേശമെന്നു പറയുന്നതു തൃപ്തികരമല്ല. ആ സാദ്ധ്യമെന്തെന്നു വഴിയേ പറയാം.

വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു രാജ്യഭരണം സ്വത്തിനേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും രക്ഷിപ്പാനാണെന്നാകുന്നു. ഇതിന്റെ താല്പൎയ്യം മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതേയും മുതൽ അപഹരിക്കാതേയും രാജാവു നോക്കണമെന്നാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനത ഈ മതത്തിനുമുണ്ടു്. സ്വത്തിനേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ആ സാദ്ധ്യത്തെയാണു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നു പറയേണ്ടതു്.

ഇനിയൊരു മതമുള്ളതു രാജ്യഭരണം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖത്തിനാണെന്നാകുന്നു. ദുഷ്ടശിക്ഷണവും ശിഷ്ടപരിപാലനവും സ്വത്തുസ്വാതന്ത്ര്യരക്ഷണവും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനാണ്. രാജാവു ശിഷ്ടന്മാരെ രക്ഷിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും, മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതേയും, മുതൽ അപഹരിക്കാതേയും നോക്കുന്നതും ജനങ്ങൾ സുഖമായിരിക്കണമെന്നതിനല്ലാതെ മറെറാരു കാൎയ്യത്തിനാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം മററു ഉദ്ദേശങ്ങളെക്കാൾ അധികം മൂലത്തോടു അടുത്തതാണെന്നു സാധിക്കുന്നു.

ഇതിനേക്കാൾ അടുത്തതായി വേറെ വല്ല ഉദ്ദേശവുമുണ്ടോ? എന്തിനാണു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നതു എ

ന്നു ചോദിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും സുഖപ്രാപ്തിക്കോ ദുഃഖനിവൃത്തിക്കോ വേണ്ടിയാണു ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്. ഈ രണ്ടിലൊരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയുമില്ല. താൽക്കാലികസുഖമനുഭവിച്ചു് പിന്നീടു ദുഃഖത്തിൽ അകപ്പെടുന്നതും ഉത്തരകാലസുഖത്തിനുവേണ്ടി താൽക്കാലിക ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതും അസാധാരണമല്ല. ഈ പ്രവൃത്തികളിൽ ബുദ്ധിക്കുററംകൊണ്ടു് മനുഷ്യൎക്കു പല തെററുകളും വരികയും വിചാരിച്ചതിനു വിപരീതമായ ഫലം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യേക്കാം. എങ്കിലും എന്തു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴും എല്ലാവരും സുഖപ്രാപ്തിയേയോ ദുഃഖനിവൃത്തിയേയോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടാവാതിരിക്കയില്ല. അതിന്നെന്താണ് കാരണമെന്നു ചോദിച്ചാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവമെന്നല്ലാതെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മററൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. ഈ സ്വഭാവം കാരണമായിട്ടാണു രാജ്യഭരണംതന്നെ വേണ്ടിവന്നതു്. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു പറയുന്നതു് ശാസ്ത്രാനുരോധമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്നു വച്ചാലെന്താണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന യാതൊരേർപ്പാടും എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ സുഖപ്രദമായ്‌വാൻ പാടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ചിലൎക്കു അതു വിശേഷമായും ദുഃഖകരം തന്നെയായിരിക്കാം. കുററം ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ഏൎപ്പാടു പരക്കെ ജനങ്ങൾക്കു സുഖകരമാണെങ്കിലും കുററം ചെയ്യാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ള അപൂൎവ്വം ചില ദുസ്സ്വഭാവികൾക്കു് അതു ദുഃഖകരമായിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവൎക്കും എന്നു പറയാതെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് എന്നു പറഞ്ഞതു്. ഇതുപോലെ തന്നെ പരമാനന്ദമെന്ന അവസ്ഥ മനുഷ്യൎക്കു് അലഭ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു ഉണ്ടാകാവുന്നേടത്തോളം സുഖം ഏതുവിധത്തിലാണ് സമ്പാദിപ്പാൻ തരമെന്നേ നോക്കുവാൻ തരമുള്ളൂ. ഈ തത്വത്തെ വിചാരിച്ചിട്ടാണ് പരമസുഖം എന്നു പറയാതെ ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതു്. സകല ജനങ്ങളുടേയും പരമസുഖം തീരെ അപ്രാപ്യവും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖം സാധിപ്പാൻ യോഗ്യമായും ആകകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതുതന്നെ ആകുന്നു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ഇനി ഒരു മതം കൂടിയുണ്ടല്ലോ. രാജ്യഭരണം മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെ ഉൽക്കർഷീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നാകുന്നു ചിലർ പറയുന്നതു്. ആകൃതികൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, അറിവുകൊണ്ടും ഒരു

ബ്രാഹ്മണനും ചെറുമനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം മഹത്താണല്ലൊ. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ തന്നെ അനേകകാലംകൊണ്ടെങ്കിലും ചെറുമക്കളെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ ആക്കാവുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല, ബ്രാഹ്മണരേയും വെള്ളക്കാരേയും മററും എല്ലാ അവസ്ഥകൊണ്ടും ഇപ്പോഴത്തേക്കാൾ ഉപര്യുപരി യോഗ്യരാക്കിത്തീക്കാവുന്നതാണ്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു മനുഷ്യവഗ്ഗത്തിന് എത്രത്തോളം വലിപ്പം വരാമെന്നു നമുക്കു ഊഹിപ്പാൻതന്നെ പാടില്ല. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യരെ സാദ്ധ്യമാകുന്നിടത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനാണത്രെ രാജ്യഭരണം.

എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ശാകുന്തളം വായിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന അവാച്യമായ സുഖം ഒരു ചെറുമനു അനുഭവിപ്പാൻ തരമില്ല. ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഇതുപോലെയുള്ള വലിയ സുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാനുള്ള യോഗ്യത അവനും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു് വരുന്നതാണ്. മനുഷ്യർക്കു യോഗ്യതകൂടുന്തോറും ആസ്വാദ്യത അധികമുള്ള സുഖവും കൂടുന്നതാകകൊണ്ടു് ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉൽകർഷീകരിക്ക എന്നുള്ളതും അടങ്ങുന്നതാണ്.

ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് ഭൂരിസുഖം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു രാജാവു് എന്തെല്ലാമാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം എങ്ങിനെ ആയിരിക്കണമെന്നുമാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. രാജകൃത്യങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി വിവരിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ സ്ഥലവും ആവശ്യവുമില്ല. കൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ആകപ്പാടെ ഒന്നു പറയുന്നതിനു മാത്രമേ ഭാവിക്കുന്നുള്ളു. രാജകൃത്യങ്ങളെമാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളില്ല. എല്ലാ രാജ്യക്കാരുടേയും മതം ഏകദേശം യോജിച്ചുതന്നെയിരിക്കും.

രാജാവു പ്രധാനമായി മനസ്സുവെക്കേണ്ടതായ സംഗതി രാജ്യഭരണം തന്റെ സ്വന്താഡംബരത്തേയും സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനല്ലെന്നാകുന്നു. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പ്രജകളുടെ ക്ഷേമമൊന്നുമാത്രമാകകൊണ്ടു അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി രാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കയാണെന്നും, രാജാവിന്റെ ആവശ്യത്തിനു പ്രജകളെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുകയല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. ജനങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനായും, അവർ അന്യോന്യം ഉപദ്രവിക്കാതെ നോക്കുന്നതിനായും അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി ആക്കിയിരിക്കുന്ന ഒരാളാണെന്നുമാത്രമെ

രാജാവിനെ വിചാരിപ്പാൻപാടുള്ളു എന്നാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയുംമററും അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അവർ പലപുസ്തകങ്ങളിലും ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ പല രാജ്യഭരണവ്യവസ്ഥാപന രേഖകളിലും അവർ വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ അഭിപ്രായത്തെ അത്ര സ്പഷ്ടമായി ഘോഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമാണു രാജാവിൻെറ കൃത്യമെന്നു സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പ്രജകളുടെ കാൎയ്യങ്ങളെ അന്വേഷിപ്പാൻ രാജാവിനെ അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി എന്നാണു ഇംഗ്ലീഷുകാർ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിനു ഈ അധികാരംകിട്ടിയതു ഈശ്വരങ്കൽ നിന്നാണെന്നാകുന്നു. 'രക്ഷാർത്ഥമസ്യസർവ്വസ്യ രാജാനമസൃജൽപ്രഭുഃ' എന്നും 'മഹതീദേവതാഹ്യേഷാ നരരൂപേണതിഷ്ഠതി' എന്നുംമററും മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിനെ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനായി വിചാരിക്കേണമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു ഈ വിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കും രാജാവിനും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്നു വല്ല ന്യൂനത വരുന്നതാണൊ എന്നു മേലിൽ ആലോചിച്ചുകൊള്ളാം. എല്ലാജനങ്ങളുടേയും രക്ഷക്കുവേണ്ടി മാത്രം ബ്രഹ്മാവു രാജാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ രാജകൃത്യം ഇന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതിയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷ്കാരും നമ്മളും തമ്മിൽ വളരെ അഭിപ്രായഭേദമില്ല.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു ഇനി പ്രധാനമായിട്ടൊന്നു വേണ്ടതു നിയമങ്ങൾക്കു സർവ്വസാധാരണത്വമുണ്ടായിരിക്കുകയാകുന്നു. എല്ലാ നിയമങ്ങളും പ്രജകളിൽ എല്ലാപേരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തു നടപ്പായിരിക്കുന്ന ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരം ഒരു കുററത്തിനു ഒരു ജാതിക്കാൎക്കു ഒരു ശിക്ഷയെന്നും മററൊരുജാതിക്കാൎക്കു മററൊരു ശിക്ഷയെന്നുമല്ല വ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുന്നതു്. ആ കുററംചെയ്താൽ ശിക്ഷ എല്ലാപേൎക്കും ഒന്നുപോലെയാണു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പഴയ നിയമങ്ങൾക്കു ഈ അപക്ഷപാതിത്വമില്ല. സ്മൃതികൾ ജാതികളുടെ ഭേദംപോലെ ശിക്ഷയ്ക്കും ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനെ അധിക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാൽ അവൻെറ നാവ് അരുത്തുകളയണമെന്നും, ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനെയാണു അധിക്ഷേപിച്ചതെങ്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണനു സ്വല്പമായ ഒരു പിഴ കല്പിക്കണമെന്നുമാകുന്നു മനുസ്മൃതിയാൽ വിധിക്ക

പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതു ഒരു ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞു എന്നേയുള്ളു. എല്ലാശിക്ഷകൾക്കും ഇപ്രകാരംതന്നെ ജാതിഭേദംപോലെ ശിക്ഷാഭേദത്തേയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പക്ഷപാതിത്വം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന്നു വളരെ ബാധകമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവരവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ വൈഭവംപോലെയും, ഗുണംപോലെയും, അവരവൎക്കു ഐശ്വൎയ്യവും യോഗ്യതയും സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും ഉണ്ടാകാത്തവിധത്തിലായിരിക്കണം രാജനിയമം. ഓരോരുത്തൎക്കു ഓരോനിയമമാകുമ്പോൾ ചിലൎക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം അധികമായും ചിലൎക്കു കുറവായും മറ്റുചിലൎക്കു ഇല്ലാതായും വരുന്നതാകകൊണ്ടു അങ്ങിനെയുള്ള നിയമം ഈ പ്രതിബന്ധത്തെ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. അവരവൎക്കു സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു സാദ്ധ്യമായ അവസ്ഥയെ സമ്പാദിക്കുന്നതു മനഃപൂൎവമായി അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീൎത്താൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നതു എങ്ങിനെ? ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സകല നിയമങ്ങളും ഏൎപ്പാടുകളും ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. രാജനിയമങ്ങൾക്കു ആൾഭേദമില്ലെന്നാകുന്നു നിയമനിൎമ്മാണകാൎയ്യത്തിൽ അവർ മുഖ്യമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണെന്നും ആ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിൎവഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഏൎപ്പാടുകളുടെ അവസ്ഥപോലെയിരിക്കും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെന്നും ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഭൂമിയിൽ പല കാലത്തിലായിട്ടു പല രാജ്യക്കാരും ഈ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പല രാജ്യഭരണരീതികളേയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനമായ ചില രീതികളുടെ ഗുരുലഘുത്വങ്ങളെ നമുക്കു ആലോചിച്ചു നോക്കുക.

പൂൎവകാലങ്ങളിൽ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും, ഇപ്പോൾ പലരാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്നതു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമാകുന്നു. പ്രജകളുടെ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ സ്വേച്ഛപോലെ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ രാജാക്കന്മാൎക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള രാജ്യഭരണത്തെയാകുന്നു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമെന്നു പറയുന്നതു്. മനുഷ്യബുദ്ധി അപരിമിതമല്ലാത്തതാകകൊണ്ടു പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനാണെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ചില പ്രവൃത്തികൾ ചിലപ്പോൾ ഫലത്തിൽ ദോഷകരങ്ങളായി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാകുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ രാജാക്കന്മാർ ജനങ്ങളെ അധികമായി ഉപദ്രവിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ ആ പ്രജകൾക്കു ഐകമത്യമുണ്ടെങ്കിൽ രാജാ

ക്കന്മാരുടെ നേരെ വെറുത്തു അവരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനു സാധിച്ചേക്കാവുന്നതാകകൊണ്ടു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമല്ലാതാകുന്നതുമല്ല. രാജാക്കന്മാൎക്കു മനഃപൂൎവമായി പ്രജകളെ ഉപദ്രവിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കുകയും, അങ്ങിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെ ന്യായമായി വിരോധിപ്പാൻ ആ രാജ്യത്തെ നിയമപ്രകാരം അവകാശമുള്ളവരായിട്ട് ആരും ഇല്ലാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോളാണു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതു് ഈ രീതിയിലാണെന്നു മാത്രമല്ല സ്മൃതികളാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഈ രീതിയിലാണ്. രാജാക്കന്മാരെ കേവലം മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചാൽ പോരെന്നും, അവരെ അഷ്ടദിക്പാലന്മാർ മുതലായ ദേവന്മാരുടെ അംശങ്ങളെക്കൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നും, അവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും ജനങ്ങൾ അവരോടു വെറുക്കുന്നതു മഹാപാതകങ്ങളിലൊന്നാണെന്നും, യാതൊരു കാൎയ്യത്തിലും അവരെ അസ്വതന്ത്രന്മാരായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാകുന്നു സ്മൃതിസിദ്ധാന്തം. രാജാക്കന്മാർ ദേവാംശസംഭവന്മാരാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഒരു കാലത്തു വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിലും നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തെ പ്രാചീനന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന പല മൌഢ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ ആരും ഗണിക്കുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർ അതിമാനുഷന്മാരാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണുന്നില്ലെന്നാണ് അവർ പറയുന്നതു്. ഈശ്വരകല്പന അങ്ങിനെ വിചാരിക്കണമെന്നായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സൃഷ്ടിയിൽ വിശേഷം വല്ലതും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അവരെല്ലാവരും ബുദ്ധികൊണ്ടും, മനോഗുണംകൊണ്ടും, മററു അവസ്ഥകൾകൊണ്ടും മററു എല്ലാമനുഷ്യരേയും അതിശയിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ യാതൊരു വിശേഷവും കാണാത്തതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ അമാനുഷന്മാരെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണ് വെള്ളക്കാരുടെ സിദ്ധാന്തം.

ഇതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടാ എന്നോ, അവരോടു വെറുക്കണമെന്നോ, രാജദ്രോഹം അവിഹിതമല്ലെന്നോ അവൎക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു ആരും ശങ്കിക്കേണ്ട. രാജദ്രോഹത്തെപ്പോലെ ഗൌരവമായിട്ടു വേറെ യാതൊരു അപരാധവുമില്ലെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായവും നിയമവും. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാർ ദിവ്യന്മാരാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നതന്നെയല്ല അവർ മററു മനുഷ്യരേപ്പോലെ തന്നെയുള്ളവരാണെ

നാകുന്നു ദൈവകല്പനയെന്നു വിചാരിപ്പാൻകൂടി കാരണം കാണുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമാകുന്നു അവരുടെ വാദത്തിന്റെ താല്പൎയ്യം.

സ്മൃതികളിൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കൎമ്മങ്ങളെ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ രാജാക്കന്മാർ അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മാതിരി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ പ്രജകൾക്കു ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്ന് നിസ്സംശയം തന്നെ. എന്നാൽ അതുപോലെ അവർ അനുഷ്ഠിക്കുമെന്നുള്ളതിനു എന്തു ഏർപ്പാടാണുള്ളത്? യാതൊരേർപ്പാടും ഇല്ലെന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൎക്കു അവരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തിയുടെ ഗുരുലഘുത്വംപോലെ പരലോകത്തിൽ ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം സ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപോലെ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും എല്ലായ്പോഴും നടക്കുമോ എന്നാണ് അതിന്ന് ഒരാക്ഷേപമുള്ളത്. ഒരുവനു തന്റെ സഹജീവികളുടെ മേൽ എന്തെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ ചെയ്യുന്നതിനു അധികാരമുണ്ടായാൽ അതു ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു ഹാനികരമായിത്തീരുമെന്നും, അതുകൊണ്ടു ആ യധികാരത്തിനു അതിരിടേണ്ടതാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിനു പല രാജ്യങ്ങളിൽ പലകാലങ്ങളിലായി പല ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിനെ താഴെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒന്നാമതായി പറവാനുള്ളതു പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭാരമാകുന്നു. ഇതു കുലംകൊണ്ടും, ധനംകൊണ്ടും വലിപ്പമുള്ള ഏതാനും ചില പ്രഭുക്കന്മാർ തന്നെ യോഗം കൂടിയോ, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി രാജാവു തന്നെയോ രാജ്യാധികാരങ്ങൾ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ രീതിയിലുള്ള രാജ്യഭരണം ഇപ്പോഴെങ്ങും നടപ്പില്ലെങ്കിലും ഒരു കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവന്നിരുന്നു. ഇതു ഒരു മാതിരി ക്രമത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന കാലത്തോളം പ്രജകൾക്കു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തെക്കാളധികം ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്നു നിർവിവാദമാണ്. ഒരുവന്റെ സ്വേച്ഛപോലെ കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നു വരുമ്പോൾതന്നെ രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ സിദ്ധാന്തവും പ്രജകൾക്കു ഉപദ്രവവും കുറവായിവരുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല, വലിയ കാൎയ്യങ്ങൾ ഒരുവൻതന്നെ ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നിർദ്ദോഷത അധികമുണ്ടാവാനാണ് സംഗതി. ദുർബ്ബുദ്ധികളും സ്വാതന്ത്ര്യപരന്മാരും ഇവരുടെ ഇടയിലും ധാരാളമുണ്ടാവാം. എങ്കിലും പത്തു നൂറാളുകൾ കൂടുമ്പോൾ

അതിൽ ചില ഗുണവാന്മാരുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ദുഷ്ടന്മാൎക്ക അവരുടെ ദുർബുദ്ധിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു കുറെ ജാള്യം കൂടിയുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണല്ലോ.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യാധികാരം പാരമ്പൎയ്യവഴിക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. രാജ്യഭരണത്തിനു പ്രാപ്തിയുള്ള പത്തോ നൂറോ ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ഈ അധികാരം പത്തോ നൂറോ കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ളതാണു്. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ചില മഹാഭോഷന്മാൎക്കുകൂടി അധികാരം സിദ്ധിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെങ്കിലും ഇതിനു ഒരു ഗുണംകൂടിയുണ്ട്. രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതു വംശപാരമ്പൎയ്യമാകുമ്പോൾ ആ കുടുംബങ്ങളിലുള്ളവൎക്ക് ചെറുപ്പകാലം മുതൽക്കുതന്നെ അതിനുവേണ്ട ജ്ഞാനം തന്നെത്താൻ ഉണ്ടായിവരുന്നതിനു പുറമേ ആ ജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹവും ശ്രമവുംകൂടി അതുപോലെതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ട്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ മിക്കവരും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായി വരാവുന്നവരാണെങ്കിലും രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നവരുടെ ഇടയിൽ വളൎന്നുവന്നിട്ടുള്ളവൎക്ക അതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും സൌകൎയ്യവും വേറെതന്നെയാണ്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ ചിലർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതിൽ വളരെ മോശമായും ഈ ഗുണം അല്പം കുറവായിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ വാസനകൊണ്ടും, ശീലംകൊണ്ടും, പരിചയംകൊണ്ടും ഇതിൽ വളരെ നൈപുണ്യമുണ്ടായിട്ടും നാമെല്ലാവരും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ അവസ്ഥ ജനസമുദായ രാജ്യഭാരത്തോട് ഉപമിക്കുമ്പോൾ പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനഗുണങ്ങളിലും ദോഷങ്ങളിലും ഒന്നാകുന്നു. അധികാരം പാരമ്പൎയ്യാവകാശമാകുമ്പോൾ ഭോഷന്മാർ അധികാരികളായി വന്നേക്കാം. അതുപോലെതന്നെ അധികാരികൾക്കു അവരുടെ തൊഴിലിന് പ്രത്യേക നൈപുണ്യം ഉണ്ടാകുവാനും ഇടയുണ്ട്.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണത്തിനു പ്രധാനമായി രണ്ടു ദോഷങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നു ശ്രേഷ്ഠരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപരതകൊണ്ട് അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുതന്നെയാണ്. പ്രഭുക്കന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഏൎപ്പാടുകളെല്ലാം ആ വൎഗ്ഗത്തിന്റെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. നിൎദ്ധനന്മാരും മററു സാധുക്കളും നിരാശ്രയന്മാരായിത്തീരുകയും ധനവാന്മാരായ അധികാരികൾ അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചോദ്യമില്ലാതെ വരികയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നിയമങ്ങൾ മിക്കതുംതന്നെ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു അനുകൂലമായി വന്നേക്കാമെന്നുള്ളതിനു പുറമെ അധികാരികൾ നിയമവിരോധമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അവരുടെ കൂട്ടുകാർ

അത്ര കലശൽ കൂട്ടുന്നതല്ല. ഈയവസ്ഥ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും ഇതിന്നു നമ്മുടെ ചില പുരാതനനിയമങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമാണ്. പണ്ടു വിദ്യയുടെ ഏകാസ്പദം ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നകാലത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദേഷ്ടാക്കളും അധികാരികളും അവരായിരുന്നു. ആ കാലങ്ങളിലുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ മിക്കതും നിയമകൎത്താക്കന്മാരുടെ ഗോത്രനന്മയെയാണ് പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു ആൎക്കും എളുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആ ഗോത്രത്തിൽ ആരെങ്കിലും മററുവൎഗ്ഗത്തിലുള്ള വല്ലവരുടേയും മേൽ വല്ല കുററവും ചെയ്താൽ ഉപായത്തിൽ വല്ലപിഴയോ മററോ ചെയ്യുന്നതു ധാരാളമായിരിക്കുമെന്നും, മററുള്ളവർ ആ ഗോത്രത്തിലുള്ളവരുടെ മേൽ ആ കുററംതന്നെചെയ്താൽ അതികഠിനമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുംമററുമാണ് നിയമം. ഇതുതന്നെയാണ് പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുള്ളതു്.

രണ്ടാമത്തെദോഷം രാജ്യഭരണത്തിന്റെ അസ്ഥിരതതന്നെ. ഇതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഈ ദോഷമുണ്ടെന്നുള്ളതു അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഒരുകാലത്തു പലരാജ്യങ്ങളിലും ഈ രീതിയിലുള്ള കോയ്മ നടന്നുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അതു ഒരേടത്തെങ്കിലും രണ്ടു നൂററാണ്ടുപോലും നിലനിൽക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. രാജാവുകൂടാതെ പ്രഭുക്കന്മാർതന്നെ രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നേടത്തു ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു മുക്കാലും അധികാരികളുടെ സ്പർദ്ധകൊണ്ടാണ്. തുല്യാധികാരത്തോടുകൂടി പലരും ഉണ്ടാകയും അവൎക്കു മേലാധികാരിയായി ആരും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അസൂയയും സ്പർദ്ധയും വലിയ തമ്മിത്തല്ലും ഉണ്ടാകുന്നതു സഹജമാണ്. അങ്ങിനെ ലഹളയാകുമ്പോൾ രാജ്യാധികാരം മുഴുവൻ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജ്യതന്ത്രത്തിലും യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിലും മററെല്ലാവരെക്കാൾ കേമനായിട്ടുള്ളവന്റെ കയ്യിലാകുന്നതിനാണ് സംഗതി. അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യം ബഹുനായകത്വംകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിൽ മററുള്ള വല്ല രാജാക്കന്മാരുടേ കയ്യിലും അകപ്പെട്ടേക്കാം. രാജാവോടുകൂടി പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാധികാരം നടത്തുന്നേടത്തും ഇതുതന്നെയാണ് അവസാനം. എന്നാൽ ഈ അവസാനം രണ്ടുവഴിക്കായി വന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. രാജാവ് തന്റെ അധികാരത്തിന്നു കൂടുതൽ വരുത്തുവാനും പ്രഭുക്കന്മാർ അതു കുറയ്ക്കുവാനും ശ്രമിക്കും. ഈ മത്സരം യുദ്ധത്തിൽ പൎയ്യവസാനിക്കുകയും അതിന്റെ ഗതിപോലെ രാജാവ് രാജ്യഭ്രഷ്ടനായോ ഏകാധിപതിയായോ തീരുകയും ചെയ്യു

ന്നതാണ്. രാജാവ് രാജ്യഭ്രഷ്ടനാകുന്നപക്ഷം മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ കാലക്രമംകൊണ്ടു പ്രഭുക്കന്മാർ തമ്മിൽ തല്ലി അതിലൊരുവനോ മററു വല്ല രാജാവോ ഏകാധിപതിയായി വരാവുന്നതാകുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ രാജാവ് ജയിക്കുന്നപക്ഷം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമായി തീരുന്നതുമാണ്. അസ്ഥിരത എന്ന ദോഷം പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുപോലെ മററൊരു സമ്പ്രദായത്തിലുമുള്ള കോയ്മയ്ക്കുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഓരോകാലങ്ങളിൽ ഇതുപോലെ രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഒരേടത്തും ഇല്ലാതെയായിപ്പോയതു്. എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തേക്കാൾ മേലേയാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ലെന്നാണു് വെള്ളക്കാരിൽ മിക്കവരുടേയും അഭിപ്രായം. സ്പർദ്ധയും മററുംകൂടാതെ നടക്കുന്നകാലത്തു ഇതു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തേക്കാൾ വളരെ നന്നായിരിക്കുമെങ്കിലും രാജ്യഭരണത്തിന്ന് മുഖ്യമായി വേണ്ടതായ സ്ഥിരത ഇതിനില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിനെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭരണം വേറെ ഒരുവിധത്തിൽ കൂടിയുണ്ടു്. അതിനു മേല്പറഞ്ഞ രീതിയുടെ ഫലാന്തരമില്ല. ഒരു കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും ഇതായിരുന്നു നടപ്പു്. പണ്ടു കൊച്ചിയിലും ഏകദേശം ഈ സമ്പ്രദായം നടന്നുവന്നിരുന്നതിനാൽ അതിൻെറ സ്വഭാവത്തെ പറഞ്ഞാൽ മററതെല്ലാം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്—കൊച്ചീരാജാവിൻെറ കീഴിൽ പാലിയത്തച്ചൻ, മനയ്ക്കോട്ടച്ചൻ എന്നു് രണ്ടു പ്രധാന നാടുവാഴികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾക്കു വടക്കേഭാഗത്തിൻെറയും മററേ ആൾക്കു തെക്കേഭാഗത്തിൻെറയും മേൽക്കോയ്മയായിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ കീഴിൽ ഇരുപത്തിനാലു കാര്യക്കാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ചില്ലറ നാടുവാഴികളായിരുന്നു. ഇവർ കരം പിരിച്ചു അതിൽ ഒരോഹരി മേൽകോയ്മയ്ക്കു കൊടുക്കുകയും യുദ്ധകാലത്തു ഇത്ര ഭടന്മാരെ ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് നിയമം. ഇങ്ങിനെയുള്ള രാജ്യഭാരത്തിൻെറ ദോഷം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യത്തിനു കുറവുണ്ടാകയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും സിദ്ധിക്കയില്ല. അവരവരുടെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ള ദേശങ്ങളിൽ അവൎക്കു ബോധിച്ചതുപോലെ ചെയ്യാം.

൩൨. ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു അറിയേണ്ടതാകകൊണ്ടു് ആ സംഗതിയെപ്പററി ഇവിടെ അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പല തത്വവാദികളുടേയും അഭിപ്രായത്തിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റേയും, നിയമനിമ്മാണത്തിന്റേയും, നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമായിരിക്കണം. നീതിശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതു നാം ആത്മാത്ഥമായും, പരാർത്ഥമായും ചെയ്യേണ്ട കമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചുതരുന്ന ശാസ്ത്രമാകുന്നു. പരദ്രവ്യത്തെ കാംക്ഷിക്കരുതെന്നും 'സത്യത്തെ മറക്കൊലാ മൃത്യുവന്നടുത്താലും' എന്നും, "സവ്വഭൂതങ്ങളേയും കാണേണം തന്നെപ്പോലെ" എന്നും മററുമുള്ള സദാചാരങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുമാണു് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ കൃത്യാകൃത്യനിർദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണു്. അസത്യം പറയുന്നതിലും മററും ദോഷമില്ലെന്നോ പരാത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നതിനും മററും ഗുണമില്ലെന്നോ കല്പിക്കുന്നതായാൽ ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഉപദ്രവങ്ങളും അസൌകര്യങ്ങളും നേരിടുന്നതാണല്ലോ.

നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്റേയും ആവശ്യം ഇതുതന്നെയാണു്. നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ രാജശാസനകൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയോ, ത്യജിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാണു് നിയമം. ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ രാജാവു രക്ഷിക്കുമെന്നും, ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നും നിയമം വിധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ജനങ്ങൾ അന്യോന്യം ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യാതെ ഒരുവിധം അന്യോന്യസഹായത്തോടുകൂടെ ഉപജീവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദോഷംകൊണ്ടൊ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടൊ ചില നിയമങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശത്തെ പൂണ്ണമായി നിവ്വഹിക്കുന്നതിനു മതിയാകാതെയും മതിയാകുന്ന നിയമങ്ങളെത്തന്നെയും വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്താതെയും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ഇതിനെ എല്ലായ്പോഴും ഓമ്മവച്ചു് രാജാവു് ഏതെങ്കിലും നിയമമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതു ആ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണോ എന്നാകുന്നു. അതു വരുത്തുന്നതിനു് നിയമങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായി വേണ്ടുന്ന ഗുണം സവ്വസാധാരണത്വ

ന്തപമാകുന്നു. നിയമം സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കണമെന്ന് പറയുന്നതിൻെറ താല്പര്യം ശിക്ഷാരക്ഷകൾക്കുവേണ്ടി അതിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്ന ഏൎപ്പാടുകളും ആ ഏൎപ്പാടുകളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളും എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കേണമെന്നാകുന്നു. രാമൻ കൃഷ്ണനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അയാൾക്കു ഒരു കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവും ഉപദ്രവിച്ചതു് കൃഷ്ണനാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു അഞ്ചുറുപ്പിക പിഴയുമാണ് നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയെങ്കിൽ ആ നിയമം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയുണ്ടാക്കുന്നതിനുപകരം കുറച്ചു ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തേയും അധികം പേൎക്ക് അല്പസുഖത്തേയുമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ നിയമപ്രകാരം രണ്ടുപേൎക്കും ശിക്ഷ ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കെ ആ നിയമം നടത്തുന്നതിൽ ഒരു വകക്കാരുടെ നേരെ കാഠിന്യവും മററവരുടെ നേരേ ആൎദ്രതയും എല്ലായ്പോഴും ഒരുപോലെ കാണിക്കുന്നതായാലും അനുഭവം മേല്പറഞ്ഞതു തന്നെ. ഒന്നു നിയമത്തിൻേറയും മററതു ന്യായാധിപൻേറയും ദോഷമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടും രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ദോഷം തന്നെ. മേലിൽ രാജ്യഭരണരീതികളെക്കുറിച്ചുണ്ടാവാൻ പോകുന്ന ചില വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി ഈ സംഗതി വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെച്ചേണ്ടതാകുന്നു.

രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു തക്ക വിധത്തിലായിരിക്കേണമെങ്കിൽ രാജാവ് എല്ലാവരുടെ നേരെയും ഒരുപോലെ ആചരിക്കുകതന്നെയാണ് പ്രധാനമായി വേണ്ടതു്. ഒരു ജാതിക്കാൎക്കു കരംകൂടാതെ ഭൂമിയെ അനുഭവിപ്പാൻ കൊടുക്കുകയും മററുള്ളവരുടെ പക്കൽ നിന്നു ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം ധനം പിഴിഞ്ഞെടുക്കുകയും, ഒരു ജാതിക്കാരെ ദുൎഭിക്ഷസുഭിക്ഷ ചിന്തകൂടാതെ പോററുകയും, മററു ജാതിക്കാർ എത്രതന്നെ ദരിദ്രന്മാരോ രോഗികളോ മററോ ആയാലും ദയാൎഹന്മാരല്ലെന്ന് വിചാരിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതും അല്പം പക്ഷക്കാരുടെ ഭൂരിസുഖത്തെ മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു. രാജ്യഭരണത്തിനുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ നിഷ്പക്ഷപാതമായി എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. രാജ്യഭരണമെന്നതു എത്രതന്നെ നന്നായാലും മനുഷ്യകല്പിതമായ ഒരു ഏൎപ്പാടാകകൊണ്ടു അശേഷം ന്യൂനതയില്ലാതെ വരുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കെ ഏകപക്ഷീയമായ ഏൎപ്പാടുകൾ മൂലമായി നിവാൎയ്യങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ചെയ്യുന്നതു രാജ്യഭരണത്തിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശമായ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു തീരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പ്രജാപരിപാലനത്തിന്ന ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായിട്ട് എന്തെല്ലാം ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ ഏൎപ്പാടുകളിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളുണ്ടെന്നും മററും പരിശോധിക്കുന്നതിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയാണ് അടിസ്ഥാനമായ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. അതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് മതിയാകാത്ത ഏൎപ്പാടുകൾ സദോഷങ്ങളെന്നും സാധിപ്പിക്കുന്നവ പ്രശസ്തങ്ങളെന്നുമാണ ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

—(o)—

൩൩. ഭൂസ്വത്ത്.

മനുഷ്യരുടെ മുഖ്യമായ പഠിപ്പ് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെപ്പററിത്തന്നെയാണെന്ന് യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതു യഥാൎത്ഥമാണ്. ആദ്യം അവനവനെ അറിഞ്ഞിട്ടു വേണമല്ലോ മററുള്ളവരെപ്പററി അറിഞ്ഞു തുടങ്ങുവാൻ. എന്നാൽ ഈ പഠിപ്പ് പ്രയാസം ഇല്ലാത്തതാണെന്നോ വേഗത്തിൽ കഴിക്കാവുന്നതാണെന്നോ ആരും വിചാരിച്ചുകൂടാ. യോഗ്യന്മാരായ പലരും ഇപ്പോഴും ഇതിൽ പരിശ്രമിച്ചു പുതിയതായ പല സംഗതികളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നുണ്ട്. അവയെ എല്ലാം വിസ്താരമായി എഴുതുവാൻ ഇപ്പോൾ കഴിയാത്തതിനാലും, ഇപ്പോൾ വിവരിപ്പാൻ പോകുന്ന സംഗതികൾ അവയിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാകയാലും, കുറച്ചു കാലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായ പല തൎക്കങ്ങളും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഇതിന്റെ അറിവു മുഖ്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുകയാലും, ചുരുക്കമായ ഒരു വിവരണമെങ്കിലും ഇതിനെപ്പററി ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതാണ്.

മനുഷ്യരുടെ ആദ്യകാലത്തിൽ അവർ ശുദ്ധമേ മൃഗപ്രായന്മാരായി ഗുഹകളിലും മററും താമസിച്ചു കണ്ണിൽകാണുന്ന ജന്തുക്കളെ കൊന്നോ, കായ്കനികൾ ശേഖരിച്ചോ, ഭക്ഷണംകഴിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും, അന്ന് അവൎക്കു മരംകൊണ്ടും കല്ലുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നതായ ആയുധങ്ങൾ അല്ലാതെ വേറെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ ഇഷ്ടം മാത്രം നോക്കി നടന്നിരുന്നു എന്നും മററും ആണ്, ഈ വിഷയങ്ങളിൽ പരിശ്രമിച്ചു യൂറോപ്പിലെ ആധുനികപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഗുഹകളിലും മററ ചില സ്ഥലങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ എല്ലുകളും അവർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നവയായ

എത്രയോ അപരിഷ്കൃതങ്ങളായ ആയുധങ്ങളും സാമാനങ്ങളും ഒന്നിച്ചു കിടക്കുന്നതു ഇപ്പോഴും പലേടിക്കിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽനിന്നും വേറെ രേഖകളിൽനിന്നും വിശേഷിച്ചു ഇപ്പോഴും ഏറ്റവും താഴ്ന്നതരമായ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യരെ ഭൂമിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കാണ്മാനുള്ളതിൽനിന്നും ആണ് ഇവർ ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ ഈ കൂട്ടർ ഭൂമിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരുഭാഗം തങ്ങളുടെ സ്വന്തമാക്കി വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇവരിൽ ഒരാൾ വല്ലേടിക്കിലും ചെന്നിരുന്നാൽ അയാൾ അവിടെ നിന്നും പോകുന്നതുവരെ വേറെ ആരും അവിടെ നിന്നു അയാളെ ആട്ടിക്കളഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അയാളിലും ബലവാനായ മറെറാരാൾ ഒരു സമയം അയാളെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി എന്നും വന്നേക്കാം. “കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ” എന്നതന്നെയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ മര്യാദ. ഈ നിലയിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഭൂസ്വത്തുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? ഇല്ല.

മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആദ്യം ഇങ്ങനെ ഇരുന്നിരുന്നതിൽനിന്നു ക്രമേണ പരിഷ്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചുവന്നു. മേൽ വിവരിച്ചവരിൽനിന്നും അല്പം ഭേദപ്പെട്ടവരും പരിഷ്കാരം കുറഞ്ഞൊന്നു ലഭിച്ചവരും ആയ രണ്ടാമത്തെ തരക്കാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ ഇനിപ്പറയാം. ഇവർ ഓരോരോ സംഘക്കാരായി പശു, ആടു മുതലായ ഇണക്കമൃഗങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു ഒരേടിക്കിൽ താമസിച്ചും സഞ്ചരിച്ചും വന്നവരായിരുന്നു.

ഓരോരോ സംഘത്തിൽ വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, എങ്കിലും അവരെല്ലാം ഒരാളുടെ പുത്രപൌത്രസൌദര്യന്മാരാണെന്നാണു വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. വാസ്തവം ഏതുവിധമായിരുന്നാലും അവരുടെ വിചാരം അങ്ങിനെയായിരുന്നു. ഭൂമിയിൽ സ്ഥലം അധികപ്പെട്ടും ആളുകൾ കുറഞ്ഞും ആയിരുന്നതിനാൽ പടുമുളയായി ഉണ്ടാകുന്ന കായ്കനികൾതന്നെ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്കു ക്ഷേമത്തിനു ധാരാളമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് വേറെ വിധം ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന അദ്ധ്വാനം അവർ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

ആ പ്രവൃത്തിശീലമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നതന്നെ വളരെ സംശയമാണ്. ഒരാൾ തനിച്ചു നടക്കുന്നതിനെക്കാൾ യാതൊരു പിന്നൽകോട്ടം ഇല്ലാത്ത അന്നത്തെക്കാലത്തു കൂട്ടംകൂട്ടമായി നടക്കുകതന്നെ ആണു നല്ലതു എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം ഇവർ കൂട്ടംകൂട്ടമായി സഞ്ചരിച്ചുവന്നിരുന്നതു് എന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടതു്.

ഒരു ദിക്കിൽതന്നെ വളരെക്കാലം താമസിക്കുന്നതായാൽ ഭക്ഷണത്തിനു പ്രയത്നംകൂടാതെ കിട്ടുവാൻ ഞെരുക്കമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇവർ സഞ്ചാരവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു്. ഇവർ കുറച്ചുകാലം ഒരു ദിക്കിൽ താമസിച്ചാൽ അവിടംവിട്ടു തങ്ങൾക്കും കാലികൾക്കും സൗകര്യമായും അനായാസമായും ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ തരമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു കെട്ടുകെട്ടും. അവിടെ കുറെക്കാലം താമസിക്കും. പിന്നെ വേറെ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു മാറും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു കഴിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കായ്കനികളും തന്നെയായിരുന്നു ഇവരുടെ മുഖ്യഭക്ഷണം. എങ്കിലും അവ എപ്പോഴെങ്കിലും കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽ അപ്പോഴത്തെ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടിയും തങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങൾ ചുമക്കുവാനും ആയിരുന്നു അവർ ഇണക്കമൃഗങ്ങളെ വളർത്തിവന്നിരുന്നതു്. ഇവർ ചെറിയ ചാളകളിലും കൂടാരങ്ങളിലും ആയിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നതു് ഈ തരത്തിലുള്ളവരെ ഇപ്പോഴും ധാരാളം കാണ്മാനുണ്ടു്. എന്നാൽ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവരുടെ സ്ഥിതിയും മുൻവിവരിച്ചവരുടേതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു എന്നാണു് ഊഹിക്കേണ്ടതു്. ഓരോരോ കൂട്ടർ ഓരോ ദിക്കിൽ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാതെ മാറിമാറി താമസിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും, ഒരുത്തർ വിട്ട സ്ഥലം മറെറാരു കൂട്ടർ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കൂടാതെ സ്വാധീനമാക്കി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും ഇവക്കു ഭൂസ്വത്തു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല.

ഈ ദിക്കിൽ ഓരോരോ ഗോപുരങ്ങളിലും സത്രങ്ങളിലും വന്നു താമസിക്കുന്ന ബൈരാഗി സംഘങ്ങൾക്കു ആ വക ഗോപുരങ്ങൾക്കും സത്രങ്ങൾക്കും അവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മേൽ വിവരിച്ച കൂട്ടർക്കും ഭൂസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളു. എന്നാൽ ഇവക്കു മറവരെക്കാൾ ഒരു വിശേഷം ഉണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ അന്നന്നു അദ്ധ്വാനിച്ചു അന്നന്നു കഴിഞ്ഞാൽ പോരാ എന്നും, ഒരു ദിവസം ഒരു സാധനവും കിട്ടീട്ടില്ലെങ്കിൽ കൂടി കുഴങ്ങാതെ കഴിവാൻ ഒരു കരുതൽ ആവശ്യമാണെന്നും ഒരാൾ തന്റെ സ്വന്തം കാര്യം മാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ എന്നും, ഭാര്യ, പുത്രൻ, പൌത്രൻ മുതലായവരെക്കൂടി താൻ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, സംഘമാണു് ബലം എന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അവക്കുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നാം കാണുന്നു. ഇവക്കു ഭൂസ്വത്തു ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ എങ്കിലും ജംഗമസ്വത്തു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. വേറെ പല കാര്യങ്ങളിലും കൂടി ഇവർ മുൻ വിവരിച്ച തരക്കാരേക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമായിരുന്നു. ഈ പരിഷ്കാരവർദ്ധനയുടെ

ആദ്യത്തെ നിലയാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ സംഘങ്ങളിൽ ആളുകൾ വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു വന്നു ഭൂമിയിൽ പ്രയത്നംകൂടാതെ കണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും ഉപജീവനത്തിന്ന് പോരാതെ വന്നപ്പോൾ ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരവർ തൽക്കാലം താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം കൃഷി ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അതു വളരെ ആദായമുള്ള പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് കണ്ടു. കൃഷിക്കു മുഖ്യമായി വേണ്ടവ ഭൂമി, അദ്ധ്വാനിക്കുവാനാളുകൾ, മൂലധനം, ഇവകളാണല്ലോ. (മൂലധനം എന്നു വച്ചാൽ ഒരു തവണ വിളയിട്ട് അതു ഫലമായി അനുഭവിക്കാറാവുന്നതു വരെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവൎക്കും വേറെ കൃഷിസാമാനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ചിലവഴിക്കാനുള്ള ധനം, വിത്തു, വല്ലി, കന്നുകാലികൾ മുതലായവ). ഇവമൂന്നും അവൎക്ക് ധാരാളമായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഭൂമി ധാരാളം, പ്രവൃത്തികൾ എടുപ്പാൻ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ ആളു തയ്യാർ, എന്നുവേണ്ട കൃഷിക്കുവേണ്ട കാലികൾ അവരുടെ കൈവശം അനവധി. ഈവക ആദായങ്ങൾ അവൎക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കൃഷിപ്രവൃത്തിയിൽ അവൎക്ക് വളരെ ഗുണം സിദ്ധിച്ചു.

നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിലുള്ള കൃഷിക്കാൎക്ക് അധികമായ ആദായം എന്തുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകാത്തത് എന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. അവൎക്ക് പരിഷ്കാരം അധികം വർദ്ധിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തെ പണി ആയുധങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എത്രയോ അധികമായിട്ടുള്ള ആദായം അനുഭവിക്കാമായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ അന്നത്തെ ആദായവും ഒട്ടും പോരാതെ ആയിരുന്നില്ല. അവരുടെ ആദായം കണ്ടാൽ ഭൂമിദേവി എത്രയോ ഒരു അമ്മയായതിനാലും തന്റെ പുത്രന്മാർ കുറച്ചു അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും അതിന്നു മുമ്പ് അങ്ങിനെ പതിവില്ലാതിരുന്നതിനാലും അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിപ്പാനോ ഇത്ര നല്ലതായ സമ്മാനം അവൎക്കു കൊടുപ്പാനൊ ആ ദേവി നിശ്ചയിച്ചതു് എന്നു സംശയിപ്പാൻ ഇടയുണ്ട്.

നമ്മുടെ രാജാവുംകൂടി ഇപ്പോൾ അധികം പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്തവരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്ന് അമിതമായ അനുഭവം കൊടുത്തു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. കാലംകൊണ്ട് ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരുടെ സഞ്ചാരം നിറുത്തി എല്ലാം കൃഷിക്കാരായി തങ്ങൾക്കുള്ള മൃഗങ്ങളെ കൃഷിയിലേക്ക് ഉപയോഗിച്ചും കൊന്നുകഴിയുന്നവരെ ഭക്ഷണത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന മാംസം, പാൽ, നെയ്യ് മുതലായവയും വസ്ത്രങ്ങൾക്ക് തോൽ, രോമം മുതലായവയും അവയിൽ നിന്ന്

എടുത്തും അവയുടെ മലമൂത്രങ്ങൾ വളമായി ഉപയോഗിച്ചും കൃഷി തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ സഞ്ചാരപ്രവൃത്തിവിട്ട് ഒരോ ദിക്കിൽ സ്ഥിരതാമസക്കാരായി. ഇത് പരിഷ്കാരത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ നിലയാണ്. ഭൂസ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഇവിടെ നിന്നാണെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഒരു സംഘത്തിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം ഒരാളുടെ സന്തതികൾ ആണെന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ വിശ്വാസവും. ഈ നിലയിൽ ഓരോ സംഘത്തിലേക്കുള്ള മുതൽ ഒന്നായി ശേഖരിച്ച് വെക്കുകയല്ലാതെ അതിലെ മെമ്പറന്മാൎക്ക് ഭാഗിച്ച് കൊടുത്തിരുന്നില്ല.

അതിനാൽ കൃഷിസാമാനങ്ങളും മററും സമുദായസ്വത്താക്കിവെച്ചും, കൃഷിചെയ്തുണ്ടാവുന്ന മുതൽ എല്ലാവൎക്കും ഒപ്പൊപ്പം കൊടുക്കാതെ സംഘത്തിലെ തലവൻ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച് അതിലെ മെമ്പറന്മാൎക്ക് ചിലവിന്നു കൊടുത്തും, ബാക്കി സമുദായസ്വത്താക്കിച്ചേൎത്തും, ആയിരുന്നു ഈ വൎഗ്ഗം കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. വളരെ മെമ്പറന്മാരുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ ഒരു മലയാള തറവാട്ടിലെ അനന്തിരവന്മാരുടെ കയ്യിൽ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തില്ലെന്നു വിചാരിക്കുക. അതിലെ കാരണവർ അവരെ എല്ലാം പ്രയത്നം ചെയ്യിച്ച് പുലൎത്തിയും കൊടുത്താൽ ബാക്കി വല്ല മുതലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തറവാട്ടു മുതലിൽ കൂട്ടിവെച്ചും തറവാട്ടിലെ സകല ആവശ്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുക. ഇതു തന്നെ ആയിരുന്നു അന്നത്തെ ഒരു സംഘക്കാരുടെ ഏകദേശം സമ്പ്രദായം.

എന്നാൽ തറവാട്ടിൽ മെമ്പറന്മാർ വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ അവൎക്ക് എല്ലാവൎക്കും കൂടി പാൎപ്പാൻ സാക്ഷാൽ തറവാട്ടുവീട്ട് മതിയാകയില്ല. അപ്പോൾ അവർ പത്തായപ്പുര, പടിപ്പുരമാളിക, കളിപ്പുരമാളിക മുതലായതു പണി ചെയ്യിപ്പിക്കയൊ അല്ലാത്തപക്ഷം ചിലർ കളങ്ങളിൽ പോയി താമസിക്കുകയൊ ചെയ്യും. എന്നാലും അവർ ആ തറവാട്ടിലെ മെമ്പറന്മാരല്ലാതെ ആവുകയോ തറവാട്ടുസ്വത്തിന്ന് അവകാശമില്ലാതെ ആവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല — തറവാട്ടുകാരണവൎക്ക് അവരുടെ മേൽ ഉള്ള അവകാശം പൊയ്പോകുന്നതുമല്ല. അവൎക്ക് ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവൻ ചിലവിന്നു നീക്കികൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുപോലെ മേൽ വിവരിച്ച സംഘക്കാരിൽ ആളുകൾ വൎദ്ധിച്ച് ഒരു ദിക്കിൽ താമസിപ്പാൻ സൌകൎയ്യമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ അവരിൽ തന്നെ പലരും പല കുടുംബക്കാരായി വെവ്വേറ പാൎത്തുതുടങ്ങി. ഒരു മെമ്പറും തന്റെ ഭാൎയ്യയും കുട്ടികളും ഒരു

വീടുകെട്ടും, ഇങ്ങിനെ അനേക വീട്ടുകാരായി ഒരു കുടുംബം തന്നെ ഭാഗിച്ചു എങ്കിലും അവൎക്ക സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംഘത്തിലെ വലിയ ആളുടെ കല്പനയനുസരിച്ചു എല്ലാവരും നടന്നും, കൃഷിമുതലായ പ്രവൃത്തികൾ ഒന്നായി യോജിച്ചുചെയ്തും, സംഘത്തിൽ വലിയ ആൾ ശേഷമുള്ള ആളുകൾക്കു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും മററും ദിവസേന അളന്നുകൊടുത്തും, അദ്ദേഹം അവരെ എല്ലാരേയും രക്ഷിച്ചും, അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചും വന്നിരുന്നു.

കുറച്ചുകാലങ്ങൾക്കുമുമ്പുകൂടി യൂറോപ്പിൽ റഷ്യാരാജ്യത്ത് ഈ നിലയിലുള്ള കുടുംബക്കാരെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ അധികകാലം കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പായി അതാതുദിവസം അളന്നുകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാററി, ഒരു കാലത്തേക്കു ഒന്നായി കൊടുത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഓരോരുത്തൎക്കു വിഹിതമായി കൊടുത്തുവന്നിരുന്ന നെല്ല് കിട്ടുവാനുള്ള സ്ഥലം ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തു. ഓരോരുത്തർ അവനവനുള്ള ഭാഗംമാത്രം കൃഷിചെയ്യുവാനും തുടങ്ങി. ഓരോരുത്തൎക്കു പാൎപ്പാൻ പ്രത്യേകം വീടുണ്ടായപ്പോൾ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു ഉത്ഭവിച്ചു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അതു അധികം സ്പഷ്ടമായിക്കണ്ടുതുടങ്ങി. എല്ലാവരും എല്ലാ സ്ഥലവും ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു കൊല്ലംതോറും കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ മാററി മാററി ഓരോരോ തറവാട്ടുകാൎക്ക് കൊടുത്തു വന്നിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ കാലംകൊണ്ടു നല്ല സ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാവരുടെ കൈവശത്തിലും വരുമല്ലോ.

ഇതുപ്രകാരമുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജ്യത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഊഹിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളുണ്ട്. പണ്ടത്തെ കൂട്ടുസ്വത്തുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമായി ഭൂമി ഉഴമിട്ടു കൃഷിചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴും തീരെ നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വയിഗ്രാസായ്‌പ് അവൎകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർലാ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിലയിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമസംഘത്തിന്റെ സ്ഥിതി ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രാമസംഘം ഒരു ദിക്കിൽ പാൎപ്പായാൽ ആ സംഘംവകയായ ഭൂമി മുഴുവൻ, ൧. ഗ്രാമസ്ഥലം, ൨. കൃഷിസ്ഥലം, ൩. തരിശു ഇങ്ങിനെ മൂന്നായി ഭാഗിക്കും. ഗ്രാമസ്ഥലത്തിൽ ആ സംഘത്തിലുള്ള എല്ലാ തറവാട്ടുകാൎക്കും ഓരോ വീടുണ്ടാക്കുവാൻ അതിനെ ഒപ്പൊപ്പം ഭാഗിക്കും. കൃഷിസ്ഥലം എല്ലാവീട്ടുകാൎക്കും ഒപ്പം ഭാഗിക്കും. എന്നാൽ ഒരേകൃഷിതന്നെ എല്ലു

ല്ലാവരും ചെയ്യുന്നമെന്നും, അതു ഒരേ സമയത്തു ആയിരിക്കണമെന്നും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾക്കു കൊയ്യാൻ സമയമാകുമ്പോൾ മറ്റൊരാൾക്കു വിതയ്ക്കുക മുതലായവ ഒന്നും പാടില്ല. തരിശുസ്ഥലത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങടെ കാലികളെ മേയ്ക്കുക, വിറകുവെട്ടുക മുതലായവ ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ആയിരുന്നു അവരുടെ പാർപ്പിന്റെ സമ്പ്രദായം. വളരെക്കാലം ഇപ്രകാരം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഘങ്ങളിൽ ആളുകൾ വർദ്ധിച്ചു കൊല്ലം കൊല്ലം നിലം ഭാഗംചെയ്തു എല്ലാവരേയും സമാധാനപ്പെടുത്തുവാനും മറ്റും വളരെ പ്രയാസമായി വന്നതിനാലും, സ്വകാൎയ്യസ്വത്തിന്റെ ഗുണം അനുഭവിച്ചു സ്വാദുകണ്ടതിനാൽ അതു അധികം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ആളുകൾക്കു മനസ്സുവന്നുതുടങ്ങിയതിനാലും ആദ്യം ഭാഗംചെയ്യുന്നകാലം കുറെ നീട്ടിവച്ചുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ആ സമ്പ്രദായംതന്നെ ഇല്ലാതെയായി. ഓരോരുത്തർ കൈവശംവച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കൾ അവരവർ സ്വകാൎയ്യമാക്കി വച്ചുതുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം ഓരോരുത്തൎക്കു പ്രത്യേകമായി സ്വകാൎയ്യം ഭൂമിസ്വത്തു ഉണ്ടായി.

ഏകദേശം മേൽവിവരിച്ച മാതിരിയിൽ ആയിരിക്കാം എല്ലാക്കൂട്ടരുടെ ഇടയിലും സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായതു എന്നുള്ളതിലേക്കു ദൃഷ്ടാന്തവും രേഖയും ഇല്ലെങ്കിലും അങ്ങിനെ ഉറപ്പായി പറവാൻ ശക്തിപോരാ എന്നും, എങ്കിലും ആൎയ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വന്നതാണെന്നു തീൎച്ചയായും പറയാമെന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെക്കാലത്തോളം പരിശ്രമം ചെയ്ത യൂറോപ്പിലെ യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കൂട്ടസ്വത്തിൽനിന്നു സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുവരുവാൻ ഉള്ള വഴികളെ എളുപ്പമാക്കിവച്ചതു, ഓരോരോ തറവാട്ടുകാൎക്കു പ്രത്യേകം സ്ഥലങ്ങൾ ഗ്രാമസ്ഥലത്തും, കൃഷിസ്ഥലത്തും കൊടുത്തതും, കൃഷിസ്ഥലം മാററി മാററി കൊടുത്തിരുന്ന ചട്ടം ഇല്ലായ്മചെയ്തതും ആണെന്നും ഇങ്ങിനെ മാററി മാററി കൊടുത്തിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ആൎയ്യസംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാണ്മാനുണ്ടെന്നും, റഷ്യ, ഇംഗ്ലണ്ടു, ജൎമ്മനി മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും ഇവിടെ ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ പല നടപടികളും ഇപ്പോഴും ആചരിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ചതിൽനിന്നു നോം അറിയുന്നതു ഭൂമിയെ കൂട്ടസ്വത്തിനായിട്ടാണു ആദ്യം വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതു എന്നും കാലംകൊണ്ടു ആ നിലവിട്ടു സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായി വന്നതാണെന്നും, കൂട്ടസ്വത്തു സ്വഭാവത്തിന്നു അനുകൂലമായിത്തന്നെ ഉള്ളതാണെന്നും, എന്നാൽ ആദ്യം മുതൽക്കേ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു ഉണ്ടാക്കുവാ

ന്നുള്ള വാസന മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും മ റവും ആകുന്നു.

എന്നാൽ ആര്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വളൎന്നുണ്ടായതാണ് ഈ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു എന്നു പറയുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു മറെറാരുത്തർ കണ്ടെടുത്തതാണോ, ഈ സമ്പ്രദായമെന്ന് ഊഹിപ്പാനിടയുണ്ട്. റഷ്യാ, ബിലാത്തി, ഇന്ത്യാ ഇവിടങ്ങളിൽ ഒരേമാതിരി നടപടി കാണുന്ന സമയം "ഇതു് എങ്ങിനെ ഈ മൂന്നുദിക്കിലും നടപ്പായി, ഏതുദിക്കിൽ ആദ്യം അതു കണ്ടുപിടിച്ചു, ഏതേതുകൂട്ടർ അതിനെ പിന്തുടൎന്നു?" എന്നൊക്കെ ആലോചിപ്പാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിൻെറ സ്വഭാവം അങ്ങിനെ ഒന്നും അല്ല. കൂട്ടസ്വത്തിൻെറ മൂലം ആൎയ്യന്മാർ ആദ്യം പിരിഞ്ഞു താവഴികളായി പോരുന്നതിന്നു മുമ്പായി തന്നെ അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു എന്നും, പിന്നെ ഓരോ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ച് ഈ നിലയിൽ വരുന്നതാണെന്നും, പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഓരോരോ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു അതിൻെറ സ്വഭാവമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടരെ മറെറാരു കൂട്ടർ പിൻതുടൎന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാണ് വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നതു്.

യൂറോപ്പിൽ ഭൂമിയേയും അതിന്മേൽ ഉള്ള അവകാശങ്ങളേയുംപററി ഓരോരോ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന സമയം വസ്തുമുതൽ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായിട്ടാണ് ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ചതു് എന്നും, പിന്നെ അതു കൂട്ടസ്വത്തായതാണെന്നും ആയിരുന്നു ആളുകൾ വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. നാല്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി ഈ വിഷയത്തിൽ ചിലർ അതിയായിച്ചെയ്ത പ്രയത്നത്താൽ ഈ വിചാരം തെററാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുകയും നേരെ വിപരീതമായ ഒരഭിപ്രായം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഈ രാജ്യത്തിൻെറ വടക്കപടിഞ്ഞാറുഖണ്ഡം പിടിച്ചു സ്വാധീനമാക്കിയതിന്നുശേഷം ആകുന്നു ഇവിടെ ഗ്രാമസംഘങ്ങളായിട്ടാണ് ആളുകൾ പാൎത്തുവന്നിരുന്നതു് എന്നു യൂറോപ്യൎക്കു മനസ്സിലായതു്. ഇവിടെ ഇപ്പോഴും ഈ നിലയിൽ ആളുകൾ പാൎത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തിൽ വളരെ സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിയാൽ ഈ കാൎയ്യം ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നതാണ്. ഈ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ അതാതു രാജ്യത്തേയ്ക്കു പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന ചില ചില്ലറ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെ

ങ്കിലും പരക്കെ ഉള്ളതും മുഖ്യമായതും ആയ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതിനാലും അവയുടെ അറിവു വളരെ ഉപയോഗമായിട്ടുള്ളതാകയാലും അവയെപ്പററി അല്പം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി മുമ്പ് വിവരിച്ചതിൽ എല്ലാതറവാട്ടുകാൎക്കും പ്രത്യേകം സ്ഥലം ഗ്രാമത്തിൽ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു എന്നു മുൻപു് പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ ഓരോ തറവാട്ടിലുമുള്ള എല്ലാപേൎക്കും രാജ്യത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ തറവാട്ടിലെ കാരണവനെ മാത്രമേ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നുള്ളു. ഓരോ കാരണവന്നു് അയാളുടെ തറവാട്ടിലെ മെംബർമാരുടേയും ആ തറവാട്ടിലെ സ്വത്തുക്കളുടേയും മേൽ സകല അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു തറവാട്ടുകാർ തമ്മിലുള്ള തൎക്കങ്ങൾ അല്ലാതെ മെംബർമാർ തമ്മിലുള്ള തൎക്കങ്ങൾ അവരവരുടെ തറാവട്ടുകാരണവന്മാർ തീൎച്ചയാക്കുന്നതൊഴികെ സംഘക്കാർ തീൎച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

രാജാവു് ഇവരുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്നതു പല പ്രകാരമായിരുന്നു. ചില സംഘങ്ങളിൽ അതാതുകളുടെ കാരണഭൂതന്മാരായ ആളുകളുടെ പ്രഥമപുത്ര പാരമ്പൎയ്യത്തിൽ വരുന്നവൎക്ക് ആ കാരണവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തു് അവരെ രാജാക്കന്മാരാക്കി വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ തറവാട്ടു കാരണവന്മാൎക്കു അവരുടെ അനന്തിരവന്മാരുടെ മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചെട്രിയാൎപാടെസ്റ്റാസ് എന്ന സൎവ്വാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർ, സംഘക്കാരുടെ അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു നേരെ നടത്തുവാൻ ഭാരവാഹിയാക്കി അവർ അധികാരം കൊടുത്തതോ, തങ്ങളുടെ കാരണവന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സ്ഥാനം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതോ കിട്ടിയതായ ഒരു മാനേജരുടെ നിലയിലായിരുന്നു. ഓരോരോ സംഘത്തിലെ രാജാവിനു സഹായിപ്പാനായി അതിലെ തറവാട്ടുകാർ എല്ലാപേരും കൂടിയതോ ആ സംഘം സ്ഥാപിച്ച ആളുടെ അടുത്ത കുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നു ആളുകളെ തിരിഞ്ഞു എടുത്തതോ ആയ ഒരു സഭയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചിലരുടെ ഇടയിൽ രാജാവിനെ തിരിഞ്ഞു എടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തലവൻ എങ്ങിനെ ആയാലും എല്ലാപേരുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ള ദിക്കിലും ക്രമേണ പാരമ്പൎയ്യക്രമമാവാനാണു് സംഗതി.

ഒരു സംഘത്തിലുള്ള തറവാട്ടുകാൎക്കു തങ്ങൾക്കു സംഘത്തിൽനിന്നു കിട്ടീട്ടുള്ള ഭൂസ്വത്തു ബോദ്ധ്യംപോലെ ആക്കെങ്കിലും

വില്പാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. വില്പാൻ തന്നെ സംഘക്കാരുടെ സമ്മതം വേണം. ആ ഗ്രാമക്കാൎക്ക് ആൎക്കും ആവശ്യം ഇല്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ വേറെ ഒരു ആൾക്കു കൊടുക്കാൻ പാടുള്ളു. വാങ്ങുന്ന ആളെ സംഘക്കാൎക്കു തങ്ങടെ കൂട്ടത്തിൽ എടുപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്തപക്ഷം വസ്തു അയാൾക്കു കൊടുപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. വാങ്ങുന്നയാൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നു ഒരേ വംശ്യരാണെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ അവരുടെ നടപടികളെ അനുഷ്ഠിക്കയും ക്രിയാദികൾ, ഉത്സവങ്ങൾ മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ യോഗത്തിൽ ചേരുകയും വേണം. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്ക ഇതിൽ പലതും ലോപിച്ചു തുടങ്ങി.

കൃഷി, നെയ്ത്തു മുതലായതു് എല്ലാവരേക്കും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതിനാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ പ്രവൃത്തിക്കു ഗുണം പോരാതേയും മുതലും സമയവും അധികമായി ആവശ്യമായും വരികയാലും ഓരോരുത്തരേ ഓരോന്നിലേക്കു പ്രത്യേകം അവകാശികളാക്കിയും മറ്റേവർ അവരെ സഹായിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ആശാരി, അതിന്നു വേണ്ടവൎക്കെല്ലാം ആശാരിപ്പണിയും മൂശാരി, കരുവാൻ, ചാലിയൻ മുതലായവർ അവരവൎക്കു നിയമിച്ച പ്രവൃത്തിയും എടുത്തും അതിന്നു പകരം കൃഷിചെയ്യുന്നവർ തങ്ങൾക്കുള്ള ലാഭത്തിൽ നിന്നു ഓരോ ഓഹരി ഇവൎക്കുകൊടുത്തും വന്നുതുടങ്ങി. ഇതുപോലെതന്നെ ഗ്രാമമുൻസിഫ്, കാവൽക്കാരൻ, കോൽക്കാരൻ മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കും അനുഭവം നീക്കി കൊടുത്തിരുന്നു. ഇപ്പോഴും പരദേശങ്ങളിൽ (മണിഘാരൻ) ചെട്ടി മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കു് അവരുടെ തറവാട്ടിലേക്കു പുരാതനമായി നീക്കിയ വസ്തുവും ഒന്നോ രണ്ടോ ഉരുപ്പികയും മാത്രമേ അനുഭവമുള്ളു.

കമ്മാളന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും ഇപ്പോഴും ഈ ദിക്കിൽ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവൎക്കു പണ്ടത്തെക്കാലത്തു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൂലി മാത്രമേ ഇപ്പോഴും ചില ദിക്കിൽ കൊടുക്കുന്നുള്ളു. അവർ അധികം ചോദിപ്പാൻ തന്നെ മടിക്കും. അടിയന്തിരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇപ്പോഴും അവൎക്കു അനുഭവം വച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ടു് ഈ രാജ്യത്തു് പാട്ടം, സാമാനവില മുതലായവയെല്ലാം മുൻപു നിശ്ചയിച്ച ഒരു തോതുപ്രകാരമാണു് ഇപ്പോഴും കെട്ടിവരുന്നതു്. എന്നാൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ പ്രവൃത്തിക്കാർ വേറെ ഒരു ദിക്കിലുള്ളവൎക്കു പ്രവൃത്തിയെടുത്തുകൊടുത്താൽ അധികം കൂലിവാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു ഗോത്രക്കാരല്ലാത്തതിനാലായിരുന്നു ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നതു്.

ലൊഗ്രാം സായ്പ് അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർ ലാ, എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തറ, എന്നതു ശൂദ്രരുടെ സംഘമായിരുന്നു അതിലെ കാരണവന്മാർ ഒരു സഭ കൂടിയിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ യോഗവും ഇതിൽ നിന്ന് ഭേദപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവരുടെ ഗ്രാമത്തിലെ അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്നതു് അതിലെ വയസ്സു മൂത്ത ആളുകൾ ചേൎന്ന സഭായോഗമായിരുന്നു. തറയിൽ നിന്നു പിന്നിപ്പോയത കോവിലകങ്ങളാണു്. പിന്നെ ഓരോ കുടുംബങ്ങൾ വെവ്വേറെ തറവാടായി പാൎപ്പാൻ തുടങ്ങി. ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ ഗ്രാമസംഘം പിന്നി കൂട്ടസ്വത്തായി അനുഭവിക്കുന്ന ഓരോരോ കുടുംബങ്ങളായപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലും ആയി. ഈ വക സംഘങ്ങൾ ഈ ദിക്കിൽ ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും നമുക്ക ക്ഷണത്തിൽ അനുഭവമാവേണമെങ്കിൽ പാലക്കാട്ടെ സ്ഥിതി നോക്കിയാൽ മതി ഗ്രാമസ്ഥലം, കൃഷിസ്ഥലം, തരിശുമുതലായവയും മുൻവിവരിച്ച മററു ലക്ഷണങ്ങളും അവിടെ കാണാം. വടക്കൻതറ, കൊല്ലക്കോടൻതറ മുതലായവാക്കളും സംഘക്കാരുടെ കാൎയ്യാലോചനയ്ക്കുള്ള മന്ദ്ദു് എന്ന സ്ഥലവും ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതുവരെ വിവരിച്ച സംഗതികളിൽ നിന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതു പണ്ടത്തെ സമുദായങ്ങളിൽ ആളുകളെല്ലാം ഒരു വംശ്യരാണെന്നു് വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും ഈ വംശസ്മരണയായിരുന്നു അവൎക്ക സ്നേഹത്തിനും ഒരുമയ്ക്കും കാരണമായിരുന്നതെന്നും ആണു്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തു നാതിന്റെ സ്ഥലസ്നേഹമാണു് കാരണമായിട്ടു കാണുന്നതു്. ബിലാത്തിക്കാൎക്കും മററും ഒരുമയുണ്ടാവാൻ കാരണം അവരുടെ നാട്ടു് ഒന്നാകകൊണ്ടാണെന്നും മറെറാവിധമല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ വ്യത്യാസം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായിയെന്നും, അതിൽ ഭൂമി സ്വത്തിന്റെ നിലയ്ക്കു് എന്തെല്ലാം ഭേദഗതികൾ വന്നു എന്നും ആണു് ഇനി വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ആദികാലത്തിൽ ഓരോ രാജാക്കന്മാർ അതാതു സംഘത്തിലെ മാനേജർമാത്രം ആയിരുന്നു എന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ സംഘംവകയായുള്ള തരിശുഭൂമികൾ കൈവശമാക്കി പുതിയതായ വേറെ ചിലരെ അവയിൽ പാൎപ്പിച്ചും, അവൎക്ക സംഘക്കാൎക്കുള്ളപോലെ അധികാരം കൊടുക്കാതെ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു നടക്കുവാൻ തക്കനിലയിൽ സ്വാധിനിച്ചുവച്ചും, വല്ല യുദ്ധവും ഉണ്ടായാൽ ജയിച്ചരാജാക്കന്മാർ തോററവരെ തങ്ങൾക്ക യുദ്ധത്തിലും മററും സഹായിപ്പാനുള്ള കരാറോടുകൂടി കീഴടക്കിയും, വേറെ അനേകം കൌശലങ്ങളാലും അവർ നാ

ട്ടുകാരുടെ പിടിയിൽ നിന്നു വിട്ട് അധികം പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്ത അന്നത്തെക്കാലത്തു ആളുകൾ സംഘത്തിനും, കൊള്ളയിട്ടു പണവും ഭൂമിയും സമ്പാദിപ്പാനും തമ്മിൽ കലശൽ കൂടിയിരുന്നു എന്നും, ഓരോ രാജാക്കന്മാർ തങ്ങടെ സംഘക്കാരോടു കൂടി മറെറാരു ദിക്കിൽ ചെന്നു അവരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു വന്നുവെന്നും കാണുന്നു. മേൽവിവരിച്ച വിധത്തിൽ ഒരു കൂട്ടരോടു കൂടിയൊ കല്പത്തിന്മേലൊ തന്റെ കീഴിൽ നിൽക്കുകയൊ തന്റെ കൂട്ടർക്കുതന്നെ മേൽപ്രകാരം ഭാഗം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്ന പതിവു സാധാരണയായിരുന്നു എന്നും ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുമാറുണ്ട്.

ഇതിനാൽ ഒരു രാജാവും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിപ്പാൻ കുറെ പ്രഭുക്കന്മാരും, അവർക്ക ചില ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും, അവർക്ക അവരുടെ താഴെ ചില നാട്ടുവാഴികളും ഉള്ളതായ ഒരുമാതിരി ഭരണം നടപ്പായി. രാജാവു തന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും, അവർ താന്താങ്ങളുടെ ഇടപ്രഭുക്കന്മാർക്കും, അവർ അതിൽ താണവർക്കും, ഇങ്ങിനെ ഭാഗിച്ചു കൊടുത്തും അതിനു പകരം പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാവിനും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും, ഇങ്ങനെ താണതരത്തിലുള്ളവർ താന്താങ്ങളുടെ മേലേയുള്ളവർക്ക മാത്രം യുദ്ധം മുതലായ അവസരങ്ങളിലും മററും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ദേഹം, പണം, ആൾ ഇവകൾ കൊണ്ടു സഹായിച്ചും മേലേയുള്ളവർ താഴെയുള്ളവരുടെ നന്മക്കായി സകല അററകുററങ്ങളും അന്വേഷിച്ചും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കല്പിച്ചു കൊടുത്തും വന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാർക്ക അധികാരം ക്ഷണമായിത്തന്നെ തീർന്നിരുന്നു. സദാ യുദ്ധമുണ്ടായിരുന്ന ആ കാലത്തു രാജാവുതന്നെ സൈന്യം മുതലായവ ശേഖരിക്കണമെങ്കിൽ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ചട്ടവും യൂറോപ്പിൽ പല ദിക്കിലും ബർമ്മ, ജപ്പാൻ മുതലായ ദിക്കുകളിലും ആഫ്രിക്കയിൽ—കാൺഗോ അംഗോള, മുതലായ ദിക്കുകളിലും ഈ രാജ്യത്തും കാണുമാറുണ്ട്. ഇതും പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ചു വരുമ്പോൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാരുടെ ഇടയിലും സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഒരു ചട്ടമാണെന്നാണ് ഓർമ്മവെക്കേണ്ടത്.

ആ കാലത്തു ഭൂസ്വത്തു വളരെ കാര്യമാക്കി വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതിനാൽ അധികം ഭൂമിയുള്ളവൻ വലിയ പ്രമാണിയായിരുന്നു. മേൽവിവരിച്ച ചട്ടത്തിൽ നിന്നു കാലംകൊണ്ടുണ്ടായ അനുഭവം എല്ലാവർക്കും സംഘത്തിൽ ഒരുപോലെ അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഇല്ലാതായാലും, ഭൂമി ഓരോ പ്രവൃത്തികൾക്ക പ്രതിഫലമായി ഓരോരുത്തർക്ക കൊടുത്തതാണെന്നുള്ള വിചാരം

നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിവന്നതും ആകുന്നു. ഒരു പ്രഭുവിന്റെ കീഴിൽ ആരെല്ലാം ഭൂമി അനുഭവിക്കുന്നുവോ അവരെയെല്ലാം ആയാൾ രക്ഷിച്ചു ഒരുപോലെ വിചാരിച്ചുവന്നതിനാൽ അവരെല്ലാം വളരെ യോജിപ്പോടും സ്നേഹത്തോടും നിന്നിരുന്നു. ഇവൎക്ക എല്ലാവൎക്കും തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടാവാൻ ഗോത്രം ഒന്നാവേണമെന്നു സിദ്ധാന്തം ഇല്ലാതായി. ക്രമത്തിൽ ഭൂമിബന്ധം മാത്രം സ്നേഹത്തിനു കാരണമായിവന്നു.

എന്നാൽ ആദിയിൽ തന്നെ ഭൂമി ശാശ്വതമായി ഓരോരുത്തൎക്ക കൊടുത്തു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും, ആദ്യം അവയെ രാജാവിന്റെ ബോദ്ധ്യംപോലെ കൊടുത്തും ഒഴിപ്പിച്ചും വന്നിരുന്നു എന്നും, ഓരോ തറവാട്ടിലേക്ക കാലംകൊണ്ടു അവ സ്ഥിരമായി സിദ്ധിച്ചതാണോ, അതല്ലാ യോദ്ധാക്കളായ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്ക് എത്രയോ അസ്ഥിരമായ ഒന്നാമത്തെ മാതിരി കൈവശം സിദ്ധിപ്പാൻ സംഗതിയില്ലെന്നും, അതിനാൽ ആദ്യംതന്നെ ശാശ്വതമായി കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും രണ്ടഭിപ്രായമുള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി വിവരിച്ച മാതിരിയാണു്, ഈ മാതിരി കൈവശമുണ്ടായി വന്നതെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. യൂറോപ്പിൽ ഈ മാതിരി രാജ്യഭാരവും വസ്തു അനുഭവവും പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് തുടങ്ങിയതു് എന്നാണു കാണുന്നതു്.

ഈ ചട്ടത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാർ തങ്ങടെ രാജാവിനു കീഴടങ്ങി നിൽക്കണമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ, നാട്ടുവാഴികൾ മുതലായവർ തങ്ങടെ നേരെ മേലെയുള്ളവൎക്ക ഒതുങ്ങി നിൽക്കണമെന്നല്ലാതെ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ രാജാവിനു് അനുസരണയോടുകൂടി നിൽക്കണമെന്നു കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ള എല്ലാപ്രഭുക്കന്മാരും അവിടത്തെ രാജാവിനു് ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നപക്ഷം ആ രാജാവിനു വളരെ ബലമുണ്ടെങ്കിലും നാലോ അഞ്ചോ പ്രഭുക്കൾ വിപരീതമായാൽ ആ രാജാവിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു പോകുന്നതാണു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളാൽ പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചും, അവരുടെ ശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചും, കോട്ടകൾ കെട്ടിച്ചു സൈന്യം ശേഖരിച്ചും, സംഘംകൂടി തമ്മിൽ തമ്മിൽ മത്സരിച്ചും, തങ്ങൾ പ്രത്യേകം നാണ്യം അടിപ്പിച്ചും, സ്വകാൎയ്യമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയും ഗൎവ്വിഷ്ഠന്മാരായി അവനവന്റെ ദിക്കിൽ രാജാവായി പാൎത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും തമ്മിൽ ശണ്ഠതുടങ്ങി.

അപ്പോഴേക്കു നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായ വ്യാപാരങ്ങൾ ചെയ്തു് അനവധി ധനികന്മാരുണ്ടായി, രാജാക്കന്മാരും ഇവരും തമ്മിൽ യോജിച്ചു ഒരു വിധത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ശക്തിയെ നശിപ്പിച്ചു. യൂറോപ്പിൽ കഴിഞ്ഞ അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെയാണ്. പതിമൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ ഈ ഭരണസമ്പ്രദായം ഇല്ലാതെയായിത്തുടങ്ങി. പതിനഞ്ചിന്റെ അവസാനമാകുമ്പോഴേക്ക് ഇതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കൂടി തീരെ മാഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഈ സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം ഭൂസ്വത്തിന്മേൽ അവകാശമുള്ളവക്കു സകല അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബിലാത്തിയിൽ ഇപ്പോൾ ഭൂമിയിന്മേലുള്ള ജന്മയവകാശം ഏകദേശം നമ്മുടെ മലയാളത്തിലെപ്പോലെ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ പട്ടത്തിൽനിന്ന് ഈ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തേക്കു ഒട്ടുക്കു പാറിയിട്ടത്തോളമുള്ള ഭേദഗതിയേ പറയാം. മഹമ്മദുകാരുടെ ഗവമ്മെണ്ടിനു മുമ്പായി ഈ രാജ്യത്തും ഏതാദൃശമായ ഒരു ഭരണം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അക്കാലത്തു ഭൂമി മുഴുവൻ ഗവമ്മെണ്ടിന്റെയാണെന്നായിരുന്നു വിചാരിച്ചുവന്നതു്. മഹമ്മദുകാർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചാണ് രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് എന്നും അതിനാൽ ഭൂമിയിന്മേൽ ഉടമസ്ഥന്മാക്കുണ്ടായിരുന്ന സകല അവകാശങ്ങളും മഹമ്മദുരാജാക്കന്മാക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നും മാറുമായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. നാട്ടുകാരുടെ നില വെറും പാട്ടക്കാരുടേതുപോലെയായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇവരുടെ രാജ്യഭരണം അധികം കാലത്തോളം ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടവരാത്തതിനാലാണ് ജന്മമര്യാദ ഇളകാതെ നിന്നുപോയതു്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടു് മഹമ്മദുകാരുടെ റിക്കാർട്ടു നോക്കിയാണ് ഇവിടെ ആദ്യം ഭരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു്. അതുകൊണ്ടു അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെല്ലാം ഭൂമി ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ജന്മമാണെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിന്മേൽ ആയി. ഒന്നാമതായി വിവരിച്ച ഗ്രാമസംഘക്കാരുടെ നിലയിലോ, അതോ രണ്ടാമതു വിവരിച്ച നിലയിലോ എങ്ങിനെയാണ് ഭൂമിസ്വത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതി എന്നു അറിയുവാൻ അന്നു് അവർ ബുദ്ധിമുട്ടിയില്ല. ഇതിന്റെ പരമാത്ഥം പിന്നെ അവക്കു മനസ്സിലായി എങ്കിലും അതിനാൽ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഏകദേശം യൂറോപ്പിലെ മാതിരി ജന്മികളും അതുമാതിരി രാജ്യഭരണവും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിയെന്നതു പ്രത്യക്ഷമായി കാണാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണ്.

യൂറോപ്പിലെ രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ ആയിരുന്നു നമ്മുടെ പൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാരെന്നും, അവിടെയും ഇവിടെയും ഉണ്ടാ

യിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നില ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നും ഉള്ള
തു് പതിനായിരത്തിൽ നായരു്, അയ്യായിരത്തിൽ പ്രഭുകർത്താവു
മുതലായ സ്ഥാനികളുടെ പേരുകളുടെ അർത്ഥവും ഇപ്പോഴും ന
മ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനാരോഹണം മുതലായ അടി
യന്തിരങ്ങൾക്കു് ഇവർ അന്നത്തെ മര്യാദപ്രകാരം വന്നു തങ്ങളു
ടെ ആദരവു കാണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും നോക്കിയാൽ അറിയാവു
ന്നതാണു്. ഇതിനെപ്പററി കേരളപഴമയിൽ അവിടവിടങ്ങളിൽ
പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെയാണു് ഭൂമിയിന്മേലുള്ള അവകാശക്രമം ഇപ്പോഴ
ത്തെ നിലയിൽ എത്തിയതു്.

ഭൂമി ആദ്യം ഏതു നിലയിൽ കിടന്നിരുന്നു എന്നും, അന്ന
ത്തെ ആളുകൾ ഏതു തരക്കാരായിരുന്നു എന്നും, എങ്ങിനെ അ
വർ ഭൂമി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എന്നും അതിനു കാരണങ്ങൾ എ
ന്തെല്ലാമായിരിക്കാമെന്നും, ഭൂമിസ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എവിടെ
യാണെന്നും, കൂട്ടുസ്വത്തു ഏതുപ്രകാരം സ്വകാര്യസ്വത്തായി വ
ന്നു എന്നും, ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ മാതിരി ഇന്നതാണെന്നും, ഇ
പ്പോഴത്തെ ഓരോ അവകാശക്രമങ്ങളുടെ ആസ്പദം ഇന്നതാണെ
ന്നും മററും സമഷ്ടിയായി അപ്പോഴ് ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ.
ഇക്കാലത്തെ അവകാശക്രമങ്ങളും നടപ്പുകളും എല്ലാവക്കും
ഏറെക്കുറെ നിശ്ചയമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതിനാൽ അവയെ
പ്പററി ഇവിടെ അധികം വിവരിക്കുന്നില്ല.

———(o)———

൩൪. യോഗം.

———

മലയാളബ്രാഹ്മണർ തൃശ്ശിവപേരൂരു യോഗമെന്നും തിരു
നാവായ യോഗമെന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടുയോഗമായി ഭാഗിക്കപ്പെ
ട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതു് ഋഗ്വേദികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രമാ
ണു്. മലയാളത്തിൽ മൂന്നു വേദത്തെയും അനുസരിക്കുന്ന ബ്രാ
ഹ്മണരുണ്ടു്, എങ്കിലും സാമവേദികൾ വളരെ ചുരുക്കമേയുള്ളു.
പറഞ്ഞാലും കിടങ്ങൂരും കൂടിയാൽ പതിരുപതിൽ അധികം
ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. യജുർവേദികൾ ഇരിങ്ങാലക്കു
ട, പെരുമനം, ഈ രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിലാണു് അധികമായിട്ടുള്ളതു്.
പെരിഞ്ചെല്ലൂർ മുതലായ ഉത്തരഗ്രാമങ്ങളിലും യജുസ്സുകൾ ധാരാള
മായിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയുന്നുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു വകക്കാരും ഒഴി
കെ ശേഷം മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ നമ്പൂരിമാരും (ഓത്തില്ലാ

തവനൊച്ചാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ) ഇതോപാദികളും ഇവരിൽ എല്ലാപേക്ഷം ആദ്യം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള രണ്ടിൽ ഒന്നു യോഗത്തിൻെറ വക്ക്യാനേറ അട്ടക്കൽ അഭിവാദ്യം വേണ്ടത്തും ആണ്. ഇങ്ങിനെ രണ്ടുയോഗമായി പിരഞ്ഞതിന്ന് ആഗമം എന്താണെന്നു പറവാനാകുന്നു ആരംഭിക്കുന്നത്.

മലയാളത്തിൽ വേദാന്തശാസ്ത്രജ്ഞനായി ശങ്കരാചാര്യർ എന്ന പേരോട്ടുകൂടിയ ഒരു പ്രസിദ്ധപുരുഷൻ ജനിച്ചതായി നമുക്ക എല്ലാവക്കും അറിയാമല്ലോ. അദ്ദേഹം പരദേശിയായിരുന്നു എന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ പക്ഷം ശരിയല്ലെന്നും തിരുവിതാംകൂറിൽ കാലടിയാണ് ജന്മഭൂമിയെന്നും അദ്ദേഹം അഭിജാത്യമുള്ള ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നുവെന്നും ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു കഥയാണ്. അദ്ദേഹം നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നു എന്നും ബാല്യത്തിൽതന്നെ സന്യസിച്ചു എന്നും നോം പ്രസിദ്ധമായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരിടയ്ക്ക ബൌദ്ധമതത്തിന് ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ വളരെ പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ബൌദ്ധന്മാർ എന്നുപറഞ്ഞതു ക്രിസ്തുമതത്തേയോ മഹമ്മദുമതത്തേയൊ അനുസരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചല്ലാ ഇവിടെപറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എന്നും ബുദ്ധമുനിയുടെ മതത്തെ പിന്തുടരുന്നവരെക്കുറിച്ചാണെന്നും പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിൽ അനേകം ഉണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും വാഗ്വൈഭവം കൊണ്ടും പ്രയോഗചാതുര്യം കൊണ്ടും ഉത്തരദേശങ്ങളിൽ എന്നുവേണ്ട ദക്ഷിണദേശങ്ങളിലും ഉള്ള രാജാക്കന്മാരും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും അധികവും ബുദ്ധമതാനുസാരികളായിത്തീന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജനനം. ഇദ്ദേഹം ഒരു അവതാരപുരുഷനായിരുന്നു എന്നു നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. അതില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു അതിമാനുഷനായിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവക്കും സമ്മതിക്കാതെകഴികയില്ല. പൂർവകാലങ്ങളിൽ അതിബുദ്ധിയെയൊ അതിശക്തിയോ കാണുന്നിടത്തു ദിവ്യത്വം കല്പിക്കുന്നതു വലിയ അത്ഭുതമല്ലെന്നു നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ അനുഭവം കൊണ്ടുതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ അറിവും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും കൊണ്ടാണ് ബൌദ്ധന്മാരെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ നിന്നു ആട്ടിപ്പായിച്ചുകളഞ്ഞതു. സന്യാസിമാരുടെ സന്തതിയും സമ്പത്തും ശിഷ്യന്മാരാണല്ലോ. ശങ്കരാചാര്യരുടെ ശിഷ്യരിൽ നാലുപേർ പ്രധാനികളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ പരദേശിയും ശേഷം മൂന്നുപേർ മലയാളികളും ആയിരുന്നു. അതിൽ പരദേശിയായ ശിഷ്യനായാകുന്നു തന്നാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും മൈസൂർരാജ്യത്തുള്ളതും ആയ ശൃംഗേരിമഠത്തിലേക്ക അവരോധിച്ചതു. ശേഷംമൂന്നുശിഷ്യരും മലയാളത്തി

ൽ തന്നെയാണു് സ്ഥാനം പിടിച്ചു താമസിച്ചതു്. തെക്കേമഠം ന
ടുവിലെമഠം വടക്കേമഠം എന്നു പറയുന്ന മൂന്നു സ്വരൂപങ്ങൾ സന്ന്യാ
സിമഠങ്ങളും ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മലയാളശിഷ്യകളാൽ സ്ഥാപിക്ക
പ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും ആകുന്നു. ഇതിൽ വടക്കേമഠത്തിൽ ഒഴികെ ശേഷം
രണ്ടു മഠങ്ങളിലും ഇന്നും സ്വാമിയാന്മാരുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ല
ല്ലോ. എന്നാൽ വടക്കേമഠത്തിൽ മാത്രം സന്ന്യാസം നിന്നുപോകു
ന്നതിനുള്ള കാരണം പറയാം.

ഒരു കാലത്തു വടക്കെമഠത്തിൽ ഒരു എമ്പ്രാൻ സ്വാമി
യാരുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടു ഈ മഠങ്ങളിൽ എമ്പ്രാന്മാൎക്കു സാധാര
ണയായി സന്ന്യാസം കൊടുത്തിരുന്നതുപോലെ ഇക്കാലത്തു കൊടു
ക്കാമോ എന്നു സംശയമാണു്. അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം ഒരാൾമാ
ത്രമേ ആ മഠത്തിലേക്കു സന്ന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബാല്യത്തി
ൽ തന്നെ സന്ന്യസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൃദ്ധയാ
യ അമ്മയ്ക്കു വളരെ വ്യസനവും കണ്ണുനീരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരി
ക്കൽ പൂൎവ്വാശ്രമത്തിൽ ചെന്നിരുന്ന സമയം ഇതുപോലെയുള്ള
വ്യസനം ഇനി ഒരു അമ്മമാൎക്കും ഉണ്ടാകാൻ സംഗതിവരാതിരിക്ക
ണമെന്നു സ്ത്രീബുദ്ധിയോടു തന്റെ മകനെ വിളിച്ചു് മേലിൽ ആൎക്കും
സന്ന്യാസം കൊടുക്കരുതെന്നു കാലു പിടിച്ചു സത്യം ചെയ്യിപ്പിച്ചു.
ഒരു സന്ന്യാസി സന്ന്യാസം കൊടുത്തല്ലാതെ ഒരു സ്വസ്ഥാന സന്ന്യാ
സിയാകുവാൻ തരമില്ല. വടക്കേമഠത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാമിയാ
രു് ഒരാൾ മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരുന്നതിനാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ
ത്യം നിമിത്തം മറ്റാൎക്കും സന്ന്യാസം കൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാ
തെ വന്നതിനാലും ഈ മഠത്തിൽ എമ്പ്രാൻ സ്വാമിയാരോടുകൂടെ
സന്ന്യാസം കലാശിച്ചു. ഇപ്രകാരം വന്നു സംഭവിപ്പാൻ ശാപമു
ണ്ടെന്നുകൂടി ഒരു പഴമയുണ്ടു്.

ഈ എമ്പ്രാൻസ്വാമിയാരു് സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നകാല
ത്തു് പെരുമനഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു പെരുമ്പടത്തു വൈദികന്റെ
ഇല്ലത്തു ചെല്ലുകയും അന്നു അവിടെയുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ വേ
ണ്ടുംവണ്ണം സൽക്കരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്കനിമിത്തം സന്തതിയി
ല്ലാതെ പോകട്ടെ എന്നു് ശപിച്ചു് ശ്രാദ്ധത്തിൽ സന്ന്യാസിക്കുള്ള
സ്ഥാനത്തിൽ ഇരുത്തിയില്ലത്രെ. സ്വാമിയാരു എമ്പ്രാൻ ആണു്
എന്നുള്ള തിരക്കുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതു്. ഇന്നു
കാണുന്ന ആഭിജാത്യഭ്രമവും അതുനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന സൌന്ദൎയ്യ
പ്പിണക്കങ്ങളും ദ്രവ്യനാശവും പഴമയിൽതന്നെ അഭ്യസിച്ചുപോ
ന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വാമിയാരെപ്പോലെതന്നെ
വൈദികനും നല്ല തപശ്ശക്തിയും സാധുത്വവും ശ്രുതിയും ഉള്ള

ആളായിരുന്നതിനാൽ തന്നെ ശപിച്ചപ്രകാരംതന്നെ താൻ സ്വാമിയാരേയും ശപിച്ചു. രണ്ടുശാപവും ഫലിച്ചു എന്നാണ് വസ്തു. എത്രതന്നെ ദത്തു എടുത്താലും പെരുമ്പടപ്പിൽ സന്തതി ഭാഗ്യം എല്ലാകാലത്തും കഷ്ടിതന്നെ. വടക്കേമഠത്തിലോ സന്യാസവും ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നുവല്ലോ.

തന്നിക്കമേലിൽ മററാൎക്കും സന്യാസംകൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെതീൎന്നപ്പോൾ ശിഷ്യപാരമ്പൎയ്യം നശിച്ചുപോകുന്നുവല്ലോ എന്നുള്ള വ്യസനത്തോടെ മഠപ്പുറംവകയായ സകല സ്വത്തുക്കളും ഓത്തന്മാരുടെ ചിലവിലേക്കായി ബ്രാഹ്മണൎക്കായികൊണ്ടു എഴുതികൊടുത്തു. ഇതിനുമുമ്പിൽതന്നെ പഠംചൊല്ലുന്നതിനു സാധാരണയായി നംപൂരിമാർ തൃശ്ശിവപേരൂരുവന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലത്തു ചിലവിനുവകയില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഭക്തപ്രിയത്താണ ഓതിക്കോന്മാൎക്കു ഒരു വാസസ്ഥലം ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ആ പഴമ മറക്കാതിരിപ്പാനായി തൃശ്ശിവപേരൂര് ഓതിക്കോന്മാരെ ഇന്നും ഭക്തപ്രിയത്തു് ഓതിക്കോന്മാരെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. വടക്കേമഠംവക സ്വത്തുക്കൾ ബ്രഹ്മസ്വത്തിലേക്കു എഴുതികൊടുത്ത കാലത്തു ചാങ്ങലിയോട്ടു നംപൂരി എന്ന ഒരാൾ നല്ല ഓതിക്കോനായി തൃശ്ശിവപേരൂര് പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെതന്നെ യോഗന്തുരവായും നിശ്ചയിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ ഈ ബ്രഹ്മസ്വം മഠം കൊച്ചീരാജാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലും രക്ഷയിലും ആയിരുന്നതിനാൽ ക്രമേണ മഠത്തിലേയ്ക്കു പുഷ്ടിയും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയായി.

കൊച്ചിയിലെ മേലന്വേഷണവും പോഷണവും സാമൂതിരിരാജാവിന്നു സുഖമായില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അക്കാലത്തിൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാധാന്യം എല്ലാംകൊണ്ടും നംപൂരിമാൎക്കായിരുന്നതിനാൽ അവരെ കൊണ്ടാടുവാൻ തങ്ങൾ തങ്ങൾ വേണം എന്നു അഭിമാനം രണ്ടുരാജാക്കന്മാൎക്കും ഒരുപോലെയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ തമ്മിലുള്ള സ്വരച്ചേർച്ചയോ—

കേട്ടാലുംപണ്ടു കേളിപ്പെട്ടുമയൊടുമണിക്കുന്നെഴുംകൊച്ചികോഴി-
ക്കോട്ടാരണ്ടൂഴികൾക്കുള്ളയവർകളിടഞ്ഞായിരുന്നു നടപ്പു"

ഈ മത്സരംനിമിത്തം നമ്പൂരിമാർതന്നെ രണ്ടു പക്ഷമായി പിരിഞ്ഞു. പിരിഞ്ഞുപോയവർ കോഴിക്കോട്ടു ചെന്നാശ്രയിച്ചു ഭാരതപ്പുഴ വക്കത്തു തിരുനാവായ എന്ന സ്ഥലത്തു സഭാമഠവും

പണിയിപ്പിച്ചു. വേറെ ഒരു യോഗന്നുവിനേയും (ഏക്കര എന്നാണ ഈ വാദ്ധ്യാന്റെ ഇല്ലപ്പേര്) സ്വീകരിച്ചു പാർപ്പാൻതുടങ്ങി. കുലീജാത്യം കുറഞ്ഞ ഒരു നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ടു ഓത്തു തുടങ്ങിക്കുക കൊണ്ടാണ് യോഗം രണ്ടായി പിരിയുവാൻ കാരണമെന്നു ഒരു സംഗതിപറയുന്നതു അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതു് അഥവാ തെററാണെങ്കിൽതന്നെയും അതു് എളുപ്പത്തിൽ നിവൎത്തിക്കാവുന്ന ഒരു പിഴയാകയാൽ ശാശ്വതമായി യോഗം പിരിയുവാൻ സംഗതിയായതു രാജാക്കന്മാരുടെ മത്സരമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിലേക്കു സംശയമില്ല. ഏതുവിധമായാലും രണ്ടുയോഗവും രണ്ടുപക്ഷവും ഉണ്ടാകനിമിത്തം മലയാളത്തിൽ വേദപാഠം അശേഷം നശിക്കാതെ കിടപ്പാൻ ഇടയായി എന്നു് സന്തോഷത്തോടെ പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

ശുഭം.

—0—

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോവിൽ
വില്പാൻ തയാറുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ.

	രൂ.	ണ.	പ
കേരളപാണിനീയം പരിഷ്കരിച്ച ൨-ാം പതിപ്പ്.	3	0	0
൧. കുറുപ്പില്ലാക്കളരി (പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ് ടിപ്പണത്തോടുകൂടി).	0	8	0
൨. പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ	0	4	0
൩. ചെറുതേൻ കൊളമ്പസ്	0	4	0
൪. കയ്യുള്ളസ്സന്റെ കടൽയാത്ര	0	4	0
൫. ഡാക്കുഷ്ക്കിട്ടിയ മിച്ചം	0	1	0
൬. പാപികളുടെ പല്ലങ്ങളും പാതാളവും	0	4	0
൭. കുറുപ്പിന്റെ തിരിപ്പ്	0	8	[illegible]
കഥാരത്നമാല ൧-ാംഭാഗം	0	8	[illegible]
ടി ൨-ാം ഭാഗം	0	8	0
പാരമത്തൻ (നാടകം)	0	8	0
കുചേലൻ	0	5	0
രാമരാജാബഹദൂർ ൧-ാംഭാഗം	1	2	0
ടി ൨-ാംഭാഗം	1	2	0
ടി മുഴുവൻ	2	0	0
മീനാക്ഷി	1	8	0
സ്നേഹലത			
മാർത്താണ്ഡവർമ്മ	1	0	[illegible]
ഭാസ്കരമേനോൻ	0	8	0
വിരഹതാപം	1	4	0
കല്യാണിക്കുട്ടി (സംഗീതനാടകം)	0	6	0
അമരുകശതകം	0	8	0
ശബ്ദശോധിനി	0	9	[illegible]
ഭാഷാഭൂഷണം	1	4	0
സ്വപ്നവാസവദത്തം	0	4	0
ഭൂവിജ്ഞാനീയം	0	10	0
കാർത്തികേയസ്തവം	0	4	0
നവീനശാസ്ത്രപീഠിക	0	10	0
മയൂരസന്ദേശം	0	8	0
പ്രസംഗാഭരണം	1	0	0

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി